

လရောင်ကျူးရင့်

ကောင်လေးတစ်ယောက်
ကောက်ရထားသည်

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တံလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

လရောင်ကျူးရင့်
ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်/လရောင်ကျူးရင့်
ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၃၄၀- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁)ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

အခန်း (၁)

“ဖြန်း ..”
ရေဗွက်ထဲကို ကားဖြတ်မောင်းတာ မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ်
ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတော့မည်ကို သိလိုက်သည်။
ဒါပေမယ့် ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ရေနီတွေ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးကို
ဖျန်းခနဲ ပြေးရိုက်သွား၏။
“သွားပြီ .. ဟိုကောင်လေး စိုရွဲသွားပြီ ..”
“ကားတွေကိုက လမ်းပေါ်ကလူတွေကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်
ချင်တာ ..”
လှမ်းမြင်သည့်လူတချို့က အမြင်မတော်တဲ့အတိုင်း ပြောသွားကြ
သည်။
ဒေါသနှင့် ရှက်စိတ်တွေပွန်ကာ ကိုယ်ပေါ်ကရေတွေကို ကောက်
ထုတ်ရင်း ခြူး တက်ခေါက်မိ၏။

ရွှေသမင်စာပေ

“တောက်!...”

ပြောင်မြောက်သည့် တက်ခေါက်သံက ကိုယ့်ဆီက မဟုတ်ဘဲ ပေါ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် ...

“ခုပဲ ရေဆေးလာတာကိုကွာ .. ကျွတ်!...”

ရေဗွက်ကိုဖြတ်မောင်းသွားသည့်ကားက ဒီနားမှာပဲရှိနေသေးက ကားထဲကဆင်းလာပုံပေါ်သည့်လူက သူ့ကားသူ ဘေးကနေ ကုန်းထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း ညည်းညူနေခြင်း ...

“ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေက လမ်းပေါ်မှာ ဒီလောက်ဗွက်ထအောင် ရေတွေဖျန်းထားတာလဲ .. တောက်!...”

ကားက အဖြူရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ လူကလည်း ခိုဖြူရောင်မျောမျော ကုတ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ထားပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြူဝင်းသောအသားနှင့် မျက်နှာနက် တပ်ထားတဲ့ပုံက မင်းသားရုံးလောက်ပေမယ့် ...

“ဖိတ်ခတ်ကတော့ လောက်ကိုက်နေတာပဲ ..”

သူ့ဘေးက စကားသံကြားမှ ကိုယ်တော်က လှည့်ကြည့်သည် ခြုံ့ကို မြင်ကာမှ မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ...

“ဘာလဲ .. ငါ့ကို ပြောတာလား ..”

“ဒီနားမှာ တခြားခွေးတစ်ကောင်ကောင် ရှိသေးလို့လား ..”

“ဘာ!... ကွ ..”

ဒေါသထန်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ခြုံ့ ရှေ့ကို ချက်ချင်းရောက်ထသည်။

ပြီးတော့ ပေကျဲနေတာတွေကို မြင်သွားကာ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်သွား၍ ...

“မင်းက ဒါကြောင့် တင်းနေတာလား ..”

“ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးကို ထိုးပစ်ချင်လောက်အောင် တင်းနေတာ..! ဘယ်လိုလဲ ..”

“အံ့မာ .. မင်းက အကောင်သေးသေးနဲ့ ရှင်လှချေလား .. မင်းကို ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ..! ဒီရေဗွက်ကြောင့် ငါ့ကားကိုလည်း ကြည့်ဦး ..”

“ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပါ .. ပေကျဲကုန်တာကို အရမ်းခံစားနေရရင် ခင်ဗျားအင်္ကျီတွေ ချွတ်ပြီး သုတ်ပေးလိုက်ဦး ..”

အသံလေး အက်ရှုရှု .. လူလေးပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ဒေါသက နည်းနည်းနောနော မဟုတ် ..!

ဒါပေမယ့် ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက်လေးပေါ်က ညိုညစ်ညစ် ရေစိုကွက်တွေကြောင့် တုံ့ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက်သည့် ဒေါသတွေက ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပျောက်လျက် ...

“ဆောရီးကွာ .. ငါ မင်းကို မြင်တယ် ..! ဒါပေမယ့် ငါ့ကားက ပိုအရေးကြီးနေတော့ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

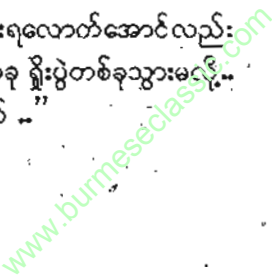
“နေစမ်းပါဦး .. ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲနဲ့ မင်းကလည်း ..”

“ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်လုံးကို ကားတန်ဖိုးလောက်တောင် အလေးမထားတာ ဘာကို နားထောင်ရမှာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါလည်း မင်းကို တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“တမင်မလုပ်တာ သိတယ် .. တစ်ခါတည်း မောင်းထွက်သွားရင်လည်း ပြီးပြီ ..! တမင် ကားရပ်ပြီး လူကို စော်ကားတာက ..”

“တမင် ကားရပ်ပြီး မင်းကို စော်ကားရလောက်အောင်လည်း ငါ့မှာ အချိန်တွေ ပိုလျှံမနေဘူး ချာတိတ် ..! အခု ရှိုးပွဲတစ်ခုသွားမလို့ .. ပြီးရင် မော်ဒယ်လ်တွေနဲ့ ဒင်နားစားဖို့ ရှိတယ် ..”

“အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးပဲ ..”

“ငါ့ကိစ္စတွေ ပြောပြတာလေ .. ဒါကြောင့် ဒီကားက အရမ်း အရေးကြီးနေတာ .. မင်းကို လှည့်မကြည့်အားလောက်အောင် စိတ်ရှုပ် သွားတာက အခု ကားကို နီးစပ်ရာမှာ ရေဝင်ဆေးရဦးမယ် ..”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲကို နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး ပါလာကာ ...

“မင်းလည်း အရေးတကြီးသွားစရာ ရှိမှာပဲ .. အဲဒီတော့ ဒါတွေနဲ့ ပြဿနာရှိနေမယ် .. တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ ..”

အိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန်တွေ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ဘယ်နှစ်ရွက် မှန်း မသိ ..

“ရှော့ .. အိစေ နော် ..”

လက်ထဲထဲ ထည့်ပေးကာ ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်သေးသည် ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ခြုံ ပိုက်ဆံတွေကို ထောင်ကြည့်ကာ ဟွန်ခနဲ မှဲသည်။

“ဒီမှာ ..”

မှန်ကို သွားပုတ်လိုက်တော့ သူက မှန်ချပြီး မေးဆတ်၏။

“ပြန်ယူသွား ..”

ခြုံ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ကားထဲ ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသားမှု တစ်စိုးတစ်စိလောက်ထေ တွေ့လိုက်လို့ ဒီပိုက်ဆံကိစ္စကို မပြောတော့ဘူး .. ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝခရီး ကောင်းအောင် မှတ်သွားလိုက်ဦး .. တစ် တစ်ခု ကျူးလွန်မိတိုင်း ပိုက်ဆံပစ်ချထားပြီး ဖြေရှင်းတတ်တဲ့ ခင်ဗျား အကျင့်ကို ပြင် ..”

“ဟား .. မင်း တကယ်ပွားတဲ့ကောင်ပဲ ..”

“ဒုန်း ..”

“ဟော့ .. မင်း! ..”

ကားကို လွှဲကန်သွားတာကတော့ နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံ နိုင် ..

ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည့်စိတ်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် လမ်းပေါ်ကို ခြေတစ်ဖက်ချလိုက်တာနှင့် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရှေ့မဆက်ဖြစ် ..

“တောက် .. နေနှင့်ဦး ဂျစ်ပစီကြမ်းပိုးလေး ..”

“ဂျိမ်း ..”

တံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်းဝါးမိ၏။ ဒီနေ့ ထွက်လာခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်လုံး အဆင်မပြေပါလား ..

အခန်း (၂)

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပိတောက် ရယ် .. တူမအရင်းဆိုပေမယ့် ဟိုအရင်တည်းက ခြုံ နဲ့ မေမေက ရင်းနှီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒါက ဘာကြီး သွေးထိုးနေလို့ပါ မေမေကလည်း .. ခြုံကဖြင့် ဆွေမျိုး သိပ်မင်တာ .. သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကောင်ကြွက် အထီးကျန်နေရတဲ့အဖြစ်ကို ပျော်နေတယ် မှတ်လို့လား ..”

“အဲဒါက သူ့စိတ်ထဲက ကိစ္စလေ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ .. အခု သူ့လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ..။ ရောက်လာရင် ကိုယ့်တူမပဲ မေမေရဲ့ .. သူ့စိမ်း အောက်ကျပြီး သိက္ခာကျရမှာနဲ့စာရင် ကိုယ့်တူမကို ပြောရတာ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လွယ်လေးရယ် ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာမသာမယာနှင့် စီးကရက် မီးညှိသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို မှန်စားပွဲလေးပေါ် ဆောင်ချကာ ...

“ငါတို့က မောင်နှမရင်းတွေတောင်မှ အောက်ကျခမာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒါက ဟိုတုန်းကလေ .. အခု ကျသင့်ရင် ကျရမှာကို ..”

“နင်ကလည်း အရမ်းကို တိုက်တွန်းမနေစမ်းပါနဲ့ ပိပေတာက ရယ် .. ခြုံကဖြင့် မိန်းမဟုတ် ယောက်ျားမဟုတ် .. ဘာမှန်းကိုမသိတဲ့ ဟာလေး .. သူ့စိတ် ဘယ်လောက်ပုတ်စပ်နေမလဲ နင် သိလို့လား ..”

ဝတ်မှုရည် က လက်သည်းနီဆိုးနေရင်း မော့မကြည့်ဘဲ ပြောနေသည်။ အလှအပဆို ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အသေအလဲပြင်သည်။ မိတ်ကပ် အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် .. ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး ..။

“ဟဲ့ ခြေသည်းနီလေး ပျက်ခိုင်းတာ ကြာလိုက်တာ ကဲကဲ ရယ်.. ခြေ .. ပြောလိုက်တာနဲ့ ဇွတ်ကြီးလုပ်ပြန်ပြီ .. အား!... နာတယ် .. သိပ်မဖိနဲ့လေ ..။ ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရ ..”

“တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အပေါ်က လက်သည်းနီဆိုးတာရော .. အောက်က ခြေသည်းပျက်ပေးနေတာရော ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်နေတာပဲ မှု ရယ် ..”

နားမခံသာလွန်းတော့ ဒေါ်ငုဝါသင်း ညည်းညူလိုက်တော့သည်။

“မေမေ ခဏလေး အိမ်မှာနားတာ နားအေးပါးအေး နေပါရစေ..။ နံကလည်း နံသေးတယ် လက်သည်းနီနဲ့ကြီးက ..။ သွား .. အခန်းထဲ သွားဆိုး ..”

“ဟာ .. မေမေကလည်း အခန်းထဲ မသွားချင်ပါဘူး .. ခြုံ လာမယ်ဆိုလို့ တမင်စောင့်နေတာ ..”

“တွေ့လား .. ခုနကပဲ ပုတ်တယ် စပ်တယ် သူပဲပြောပြီးတော့..”

ပိတောက် က နှာခေါင်းရှုံ့ ကဲ့ရဲ့၏။ ဝတ်မှု က လက်ငါးချောင်းကို ဖြန့်ကားပြီး ထောင်ကြည့်နေရင်း မျက်လုံးဝေကြည့်လာတာ ...

“ငါ့ကိုလား ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. နင်ပဲ ပြောတာ ..”

“ခုရော ငါက ခြုံ လာရင် ပန်းကုံးစွပ်ကြိုပါမယ် ပြောနေလို့ သား .. ငယ်ငယ်တည်းက မတွေ့ဖြစ်ကြတာမို့လို့ ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်နေပြီလဲ ကြည့်ချင်ရုံပဲ ..”

“ဟိုမကျ ဒီမကျပုံစံမှန်း သိတယ် ဆိုပြီးတော့ ..”

“ငယ်ငယ်ကလေး .. ခုတော့ မိန်းမပီပီသသလေး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့ .. အဲဒါကို သိချင်တာ ..”

“ငါကတော့ ခြုံ ဘယ်လောက်သုံးနိုင်မလဲဆိုတာပဲ သိချင်တာ.. သူက ဘာကြီးဘက်က အမွေတွေပါ ရထားတာ .. ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး .. ပြီးတော့ မှုံ တို့လို ပိုက်ဆံကုန်ပေါက်တွေလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. တော်တော်ချမ်းသာမှာ သေချာတယ် ..”

“နောက်ထပ် ပြီးတော့တွေ ကျန်သေးလား ..”

မှုံ က ရွဲ့မေးသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသက်လည်း နှစ်နှစ်ပဲ ကွာသည်။ ခုကျတော့ အရွယ်တွေက အမြွှာတွေလို မတိမ်းမယိမ်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ပြောကြတော့လည်း နင်နဲ့ ငါနဲ့ ..

“တော်ကြစမ်းပါအေ .. ဟိုကလည်း ညည်းတို့ဆီကို လာမယ် မထင်ပါဘူး ..”

မလာဘူးလို့လည်း ဒေါ်ငုဝါသင်း တွက်ပြီးသားပါ .. သူမတို့မှာ မောင်နှမသုံးယောက် ရှိသည်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ခုချိန်ထိ လူပျိုကြီး ဖြစ်ကာ ခြုံ ရဲ့ဖေဖေက မောင် အငယ်ဆုံး ..

သူမက အလတ်ပေမယ့် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်မှာတည်းက ချစ်ဦးသူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ စစ်ခင်းကြပြီး ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ပြန်သိမ်းကြတော့ သူမတို့ သုံးလုံးပေါင်းခဲ့ရသည်။ သစ်ရွက်လှုပ်တာကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်တဲ့အရွယ်တော့ မဟုတ်ပေမယ့်

ထိုစဉ်တုန်းက အရူးအမူးချစ်ခဲ့ဖူးသလို ကွဲသွားကြတော့လည်း အသည်းကွဲရ ငိုခဲ့ရတာ ခဏလေး ..။

သမီးတို့အဖေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တော့လည်း လူကြီး သဘောတူလို့ ယူခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အခွင့်အရေးကို အရယူကာ ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ အသေအကျေ ဆိုးခဲ့သည်။

ခြုံ ဖေဖေကလည်း အငယ်ဆုံးပေမယ့် မိဘစကား နားထောင်သလို အိမ်ထောင်တာဝန်လည်း ကျေခဲ့၏။ ကိုကြီးကလည်း သူ့ညီကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်မြတ်နိုး .. ကိုယ့်ကိုတော့ သူ့ညီမ မဟုတ်သလိုပင်..။

“နင့်ကြောင့် ငါတို့မိသားစုတွေ သိက္ခာကျ အရှက်ရကြတယ်..။ ခုချိန်ထိလည်း မလိမ္မာဘူး .. နင်မွေးထားတဲ့ကလေးတွေကို နင် ဘယ်လို ဆုံးမမလဲ ငှ ..” ဟဲ့ ..

ကိုကြီး သူမကိုပြောတာ ဒီလိုစိတ်ပျက်စကားတွေသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုပြင် ယောက်ဖဖြစ်သူကိုတော့ သည်းခံမြတ်နိုးနိုင်သူကြီးအဖြစ် အမှတ်တွေပေး .. လေးစားချစ်ခင်နေခဲ့လျက် ကိုယ့်ကိုကျတော့ 'နင့်လောက်ဆိုးတာ နင်ပဲ ရှိတယ်' တဲ့ ..။

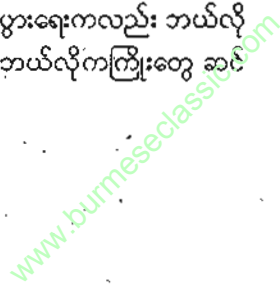
ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်အိမ် စီးပွားရေးပျက်တာရော.. ကိုယ် ဘာတွေလိုအပ်နေတယ်ဆိုတာရော .. ဘာကိုမှ ကိုကြီးတို့ကို အသိမပေးချင် ..။

မောင်လေးတို့ဇနီးမောင်နှံ ဆုံးသွားကြတော့ ပိုဆိုးသွား၏။

မောင်လေးက တော်ရုံဆို ပြောဆိုကောင်းသေးသည် ..။ ကိုကြီးလောက် ရက်စက်ပြတ်တောက်စွာ နေခဲ့သူ မဟုတ် ..။

မောင်လေးတို့ မရှိတော့ကာမှ သူမရဲ့စီးပွားရေးကလည်း ဘယ်လိုမှ ကို အဖတ်ဆည်မရတော့တာ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုကကြီးတွေ ဆင်ချင်တာလဲ ..။

“တင်း .. တောင် ...”

“ဟော ..”

“အတွေးတွေလွန်နေသည့် ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
နှိတ်ကစီးကရက်ကိုပါ ခွက်ထဲထည့်ပြီး ဖိချေပစ်လိုက်၏။

“တွေ့လား .. လာပြီ ..”

“ကိုကို နေမှာပေါ့ ..”

“ကိုကို ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းက ပြန်ဖူးလို့လဲ ..”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီ ..

“တင်း .. တောင် ...”

“ဟဲ့ .. တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်လေ ..”

“ကဲ .. ကဲ .. သွားဖွင့်လိုက် ..”

“ဟုတ် ..”

ဧည့်ခန်းမှာ ထင်သလိုဆိုလှဲထိုင်နေကြရင်းကနေ ပုံစံတွေ ဟိုလို

လိုပြောင်းကုန်ကြတာ ချက်ချင်း ..

“အံ့မယ် .. ဧည့်ခန်းမှာ လူတွေစုံလို့ပါလား ..”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လာတာက ‘ခေ’ ..

“ဟာ .. ဟာ ..”

ပိတောက် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝတ်မှုုံ က ပန်းလေးတွန့်၍ ကျောင်း
သံသည်။ ဇေ က မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ကိုကိုက စောစောစီးစီးပါလား ..”

“အံ့မာ .. ငါ မေးတာ မဖြေဘဲနဲ့ ပြန်မေးနေသေးတယ်..”

“မေးမှာပေါ့ .. ကိုကို ပြန်လာလို့ ပိတောက် အလှောင်ခံရတာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

အိမ်ထဲကို ခြေလှမ်းပြီးမှ ဇေ က ပြန်လှည့်မေး၏။ ဝတ်မှုုံ က
ခြေသည်းနီဆိုးနေရင်း ရယ်ကာ ...

“ဇြို့ ကို ခေါ်ထားတယ်လေ ကိုကိုရယ် .. အဲဒါကို မျှော်နေတာ..”

“ဇြို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. လာမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ပိုက်ဆံချေးမလို့လား ..”

“အစစ်ပေါ့ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးက မိခင်ဖြစ်
သူထံ ရောက်သွားကာ ...

“မေမေလည်း မေမေသမီးတွေကို တော်တော် အလိုလိုက်တယ်
နော် .. ကြာရင် အိမ်ပေါင်ရလိမ့်မယ် ..”

“ဟဲ့ .. ဪ... ဖွဟဲ့ .. လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ..”

“လွဲဖို့ ဖယ်ဖို့က ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လွဲမှ
ဖယ်မှ ရတာ .. ထိုင်ဆုတောင်းနေတိုင်း မရဘူး ..”

ဇေ က စကားလုံး အကြီးကြီးတွေ ပြောရင်း ညီမတွေကို ငဲ့ကြည့်
ကာ ...

“ကံတရားကို ရိုမုကွန်ထရိုးနဲ့ လိုသလိုသွားခိုင်းလို့ ရမယ် မထင်
နဲ့ .. မေမေသမီးတွေ တကယ်မလွယ်တာ ..”

“ကိုကို နော် .. သူ့ကျတော့ လူတော်လူကောင်း ကျနေတာပဲ ..
မပြောချင်လို့ ..”

“အံ့မာ .. ပြောစမ်းပါ ..”

အထဲဝင်မယ် ပြင်လိုက် .. ဇေ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားပြီး စကား
လှည့်ပြောလိုက်နှင့် စကားနိုင်လုနေကြခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

“ဒီမှာ ငါက ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ် သုံးတာ .. မေမေဆီက ..”

“လုံးဝ မတောင်းဘူးလား .. ပြော ..”

“မကင်းရာမကင်းကြောင်းပဲ ရှိတာ ..”

“လိုရင်းက ဒါပဲ ..”

“ဒီမှာ နော် .. ဒီအိမ်မှာ မေဖေကလွဲရင် အပြစ်ကင်းတာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ..”

ပိတောက် က နှုတ်ခမ်းပါးလျှာပါးနှင့် ပက်ခနဲ ဝင်ပြောသည်။
ဝတ်မှု က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဖေဖေတောင် အသက်တော်တော်ကြီးနေလို့ ဖြစ်မှာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေလို့ ..”

“ကြည့်စမ်း .. နင်တို့ ဖေဖေကိုတောင် ချန်မထားဘူး ..”

“အရှိအတိုင်း ပြောတာလေ ကိုကိုရဲ့ .. မေမေကလည်း ပိုင်းကောင်းရင် ထိုင်ရာမထဘဲ .. လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးသေးတယ်။ အရက်သမား ဘယ်လောက်ချိုးကပ်အောင် သောက်သောက် လမ်းဘေးရောက်ရင် သူ့တစ်ယောက်ပဲတဲ့ .. လောင်းကစားသမားကတော့ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မိသားစုလိုက် လမ်းဘေး ...”

“တိတ်စမ်း .. တိတ်စမ်း .. အောင်မယ်လေး မအေကိုများ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ဒါကျတော့ မခံနိုင် ..

“မေမေကလည်း သမီးတွေက လူငယ်မို့ မိုက်သလို မိဘဖြစ်သွားတိုင်းလည်း ..”

“တော်တော့ ..”

ဘယ်စကားကိုမှ အဆုံးသတ်ခွင့် မပေးနိုင်ဘဲ ဒေါ်ငဝါသင်း အော်ပစ်သည်။

ကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး ကြေကွဲခြင်းနှင့်ခွန်တွဲသော ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်မိ၏။

“မိဘကို အပြစ်ပြန်ထောက်နိုင်တာကိုများ ခေတ်မီတယ်လို့ ထင်နေကြသလား ဟင် .. ညည်းတို့ကိုယ်ညည်းတို့ နိုင်ငံကြီးသား ပီသနေတယ်ပေါ့ ..”

“မေမေကလည်း ဒါလေး ပြောတာကို ..”

“မပြောနဲ့ .. ငါ့အခွင့်အရေးနဲ့ ငါ ဘာလုပ်လုပ် .. ငါ ဘာဖြစ်နေနဲ့ .. ဒါပေမယ့် ညည်းတို့ကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး .. တားစရာရှိရင် တားရမှာပဲ .. ဆုံးမစရာ တွေ့ရင်လည်း ဆုံးမမယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဖြစ်ကြပြီဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် လက်ကာပြရင်း ဇေ က ရယ်မောသွားသည်။

ထိုနေ့ကတော့ မျှော်နေခဲ့ကြသည့် ခြူ က ပေါ်မလာခဲ့ပေ .. အညှိခန်းမှာ လူစု၍ စောင့်နေကြရင်း အချိန်တွေသာ ကုန်သွားခဲ့ပြီး ..

“ဒုက္ခပါပဲ .. ပိုက်ဆံလိုနေပါတယ် ဆိုမှ ..”

“အေးလေ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ညည်းညူရင်း တက်ခေါက်သွားကြသည်။ ဘာကို စိတ်တိုနေမှန်းတော့ မသိ ..

အခန်း (၃)

“ဟော ..”

“ဪ .. နင်က ခြုံ လား ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖုန်းကိုယ်စီကိုင်ရင်း ထွက်လာကြကာမှ မေမေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည့် ခြုံ ကို တွေ့သွားသည်။ သူမ ခုမှ ရောက်လာပုံရှိကာ ထိုင်တောင် မထိုင်ရသေးပေ ..။

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ .. ကြည့်ပါဦး - ခြုံ က ဘာမှကို မပြောင်းလဲဘူးနော် .. ပါးရိုးလေးတွေ မို့နေတာရော .. ပါးတွေရဲနေတာရော ဟိုတုန်းက အတိုင်းပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ခြောက်မှန်းစိုမှန်း မသိတဲ့ ပုံစံလေးရောပဲ ..”

“ဟဲ့ ..”

“ဪ .. အရင်အတိုင်းပဲလို့ ..”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ခြုံ .. ငါတို့က ချစ်လို့ စတာ ..”

သားအမိသုံးယောက်ရဲ့မျက်နှာတွေကို ကြည့်ပြီး ခြုံ က ပြုံးရုံပဲ သည်။ စိတ်ဆိုးသွားတာလား .. သည်းခံတတ်သည့်ပုံစံလား ..။ သူမ

“ဦးမှာ ဘာမှ ရှာလို့မရ ..။”

“ထိုင်လေ သမီးလေး ..”

“ထိုင်လေဟာ .. ဘာလဲ .. ငါတို့ကို စိမ်းနေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်လည်း မလတ် တို့ကို ခုမှ ပြန်တွေ့

ကြည့်နေမိတာပါ ..”

“ဟုတ်လား ..။ ဘယ်လိုလဲ .. ငါတို့ပုံစံ ..”

“နှစ်ယောက်စလုံး လှတယ် ..”

“ဟေ့အေး .. ငါက ပိုလှတာ ..”

“အပိုတွေ ပြောနေတာ.. လူတိုင်းပြောတယ် သိလား ..။ ပိတောက်

ရမ်းပိန်လွန်းတယ် .. ဝတ်မှု က အနေတော်လေးတဲ့ .. အဟွန်း..”

“ကဲ .. တော်ကြစမ်း ..။ ခြုံ၊ အတွက် ဘစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းလိုက်..”

“ကဲကဲ ရေ ..”

“လာပြီ မမ ..”

“ခြုံ ဘာစားမလဲ .. ကြိုက်တာ ပြော ..”

“ဘာမှမစားတော့ပါဘူး .. ကျွန်တော်က ဧည့်သည်မှ မဟုတ်

..”

“ဪ .. ခဏလာလည်တာ ဧည့်သည်ပဲပေါ့ .. ပြောပါ အေးမနာ

..”

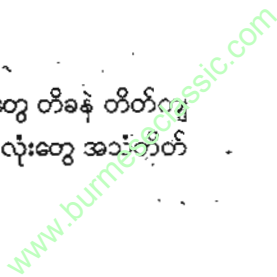
“ကျွန်တော် ခဏ လာလည်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင်!..”

“ဘယ်လို!..”

ဧပက်မဝင်အောင် ပြောနေခဲ့သည့်စကားသံတွေ တိခန့် တိတ်ကျ

သည်။ ပြီးတော့ အံ့သြပြူးကျယ်သွားသည့်မျက်လုံးတွေ အသံတိတ်

၂၀

လရောင်ကျူးရင့်

ဆုံ သွားကြ၏။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်လို ခြုံ .. ပြန်ပြောပါဦး ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း က ထပ်မေးသည်။ ပိတောက် နဲ့ ဝတ်မှုံ တို့နဲ့ အကြည့်တွေကတော့ သာမန်ကာလျှံကာ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်းယ မညီဒီနိုင်းနာကဲ့သို့ ခြုံ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ တစ်ထစ်ချင်း-

“ကျွန်တော့်ကို ဘဘကြီး စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က နှင်ချလိုက်တာ-

“ဟော့ တော်!...”

“ဘုရားရေ!...”

“အင်း .. ဒီအဆင့်ကို မြင်တည်းက တစ်ခုခုတော့ ခံစားမိသား-

ဝတ်မှုံ က ရေရွတ်ရင်း တက်ကြွစွာ ထောင်မတ်ထားသည့်ကိုယ် က ဆိုဖာမှာ ပက်ခနဲ မှီသွား၏။ ပိတောက် ကတော့ နှာခေါင်းထောင့် ပွင့်ပွင့်နှင့် မျက်နှာလှို၍ --

“အဲဒါပဲ နေမှာပေါ့ .. အကုသိုလ်ဝင်ပြီဆို အဖော်နဲ့အပေါင်း-

အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်တယ်ဆိုတာ ..”

“သမီးတို့ တိတ်တိတ်နေစမ်း .. ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ -

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောတာပါ .. ဟွန့် ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း က သမီးတွေကို မျက်ရိပ်ပြပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့် သည်။ ပြီးတော့ ခြုံ ကို စုန်ချီဆန်ချီ ကြည့်၍ --

“ကြီးမေက အံ့ဩလို့ပါ .. သမီးက လက်ဗလာ ခြေဗလာ

ရောက်လာတော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ .. ဘဘက အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး ဘာတစ်ခု မယူဘဲ ဒီတိုင်း ဆင်းသွားခိုင်းတာ ..”

“အင်း .. ကိုကြီးက စည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ပြတ်သားတာ တာတော့ မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် သမီးကို သူ အရမ်းချစ်တာပဲ .. တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းနှင်ချလိုက်တယ်ဆိုတာထက်

“သူ ဘာအဖြစ်တွေ လုပ်လိုက်သလဲမှ မသိတာ .. မေမေတူမကို မေးလည်း ကြည့်ပါဦး ..”

ပိတောက် က မေးဆတ်ပြောကာ ခြုံ နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မျက်နှာလေး မော့ပစ်ပြီးမှ တစ်ဖက်လှည့်၏။

“ဟုတ်လား ခြုံ .. ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ပြောပါဦး ..”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေကို ပိုက်ဆံတွေ ချေးငှား ထောက် ခုနကလို့ ..”

“ဘာ!...”

“အောင်မယ်လေး ကြားရတာ နားကလောလိုက်တာဟယ် ..”

“အေးလေ .. နင် တကယ်လွန်လွန်းလို့ နေမှာပေါ့ .. သူငယ်ချင်း များ .. မကင်းကြတာလောက်နဲ့တော့ ဘဘ ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

ပိတောက် တို့က ပြောပြီဆို တက်ညီလက်ညီ ..။

ခြုံ ဝင်လာကာစက မျက်နှာတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်တောင် တွေ စင်းကြည့်လိုက် -- မဲ့ရွဲ့ မျက်နှာလှိုလိုက် ..။

“အင်း ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ကတော့ လူကြီးမို့ မျက်နှာပျက်နေပေမယ့် ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်း ..။

“ပြောပါဦး .. ဘယ်လောက်တောင် လုပ်လိုက်လို့လဲ ..”

ခြုံ က သူတို့အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်မိနေကာ ပြောဖို့ မဟုတ်ဘဲ မရဲတရဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဝတ်မှုံ က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ .. ဘဘက ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိ တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ..။ ခု ဖုန်းဆက်မေးရင် ခု ရတယ် ..”

“တစ်ခါနှစ်ခါတည်း မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိလို့ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေါ့ .. တစ်ခါ နှစ်ခါ အပြစ်လုပ်ရုံနဲ့တော့ ဘာဘဲက အပြစ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. လွန်လွန်းလို့သာ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ် ပေးတာပဲတောက် က ဟွန်းခနဲ မွဲလိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်၏။

“ငါတို့ကတော့ အကျိုးမရှိတဲ့စကား ပြောပြီး အချိန်ကုန်မခံတော့ဘူး .. ဒိုးပြီ ..”

အပြောနှင့်အတူ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသည်။

“ကဲပါ မေမေရယ် .. သူ ဘယ်လောက်သုံးဖြုန်းလာသလဲ မေမေပေါနဲ့ .. အခု ဒီမှာ သူ နေမယ်ပြောနေပြီ .. မေမေ လက်ခံမှာလား လက်မခံဘူးလား .. အဲဒါပဲ ပြောလိုက် ..”

“ဟဲ့ .. ဪ ..”

ကြီးဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်လျက်နဲ့ ကိုယ့်ဆီရောက်တဲ့ တူမကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နှင့်ထုတ်ရမလဲ ..

ကိုယ်က နှင်လွှတ်ချင်ရင်တောင် ကိုကြီးမျက်နှာ ရှိသေးသည့် ပြီးတော့ မောင်လေးရှိတုန်းကလည်း သူမတို့မိသားစုအပေါ် ကျေနပ်ခဲ့တာတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာ .. ဒီကောင်မလေးလည်း သူ့အပေါ် ဒီအိမ် အတုံ့အလှည့်တွေရှိတာပဲဆိုပြီး လာရဲတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား

ဒေါ်ငဝါသင်း ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ လည်း စူး .. စားလည်း ရူး ..

“ဒါနဲ့ ကြီးမေ ကိုကြီးကို ဖုန်းဆက်တုန်းက သမီးက ..”

“အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော် အိမ်က ဆင်းရတာ ..”

သေစမ်း ..

ကိုယ့်နဖူးကို ဖြုန်းခနဲ ကောက်ရိုက်ပစ်ချင်၏။ ပြီးနေခဲ့သည့်မျက်နှာကို ချက်ချင်းကြီး မွဲသွားမိအောင် ထိန်းနေရင်း တလေးကိုလည်း အလည်အပတ်လေး ဘာလေး လွှတ်ပါဦး လို့ ပြောမိသည့် ကိုယ့်လွှတ်

ဖြတ်ပစ်ချင်မိ၏။

“ဒါဆို ကိုကြီးက ဒီမှာသွားနေဖို့ လွှတ်လိုက်တာပေါ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခု ရောက်လာတာက ..”

လွှတ်ခနဲ မေးပြီးမှ ခြူး မျက်ဝန်းလေးတွေ အင်အားမဲ့စွာ ပင့်တက်လာတော့ ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း ..

“ဒီလိုပါ .. ကြီးမေက ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ သမီး ရောက်လာတာပဲ ထင်နေတာလေ .. ဒီရက်ပိုင်းပဲဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်နေတာကိုး ..”

“နေပါဦး .. မနေ့ညကတော့ ဘယ်မှာ သွားအိပ်နေသလဲ ..”

ဝတ်မှု က ပါးစပ်ကမေးသလို မေးလည်းဆတ်၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် အထင်မြင်သေးခြင်းတွေ လွှမ်းမိုးလျက် ..

“နင့်ကို ဘာဘဲ ဒီလောက်ထိ စိတ်ပျက်ပြီး ဥပေက္ခာထားလိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံချင်စရာလည်း မရှိဘူး .. နင့်ပုံစံကို ကြည့်ရတာနဲ့ မယုံစရာလည်း မရှိဘူးဖြစ်နေတယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ .. အင်း ..”

နာခေါင်းရှုံ့ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ..

“စိတ်ပျက်ချင်စရာပဲဟာ ..”

“ကျွန်တော့်ကို မငယ်တို့က လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ..”

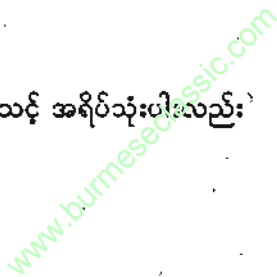
“ဪ .. ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ် ..”

“နေဦး မေမေ .. သူ့ဟာသူ ဒီစကား စလာတယ်ဆိုတော့ သူ့မှာ အားကိုးရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ .. လူဆိုတာ မတောင်းဘဲ ပေးနေရင် ကျေးဇူးတင်မှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ တကယ်လိုအပ်ရဲ့လား မေးပါဦး ..”

“လိုအပ်တိုင်း တောင်းယူလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ..”

အံ့မယ် .. ပြောတဲ့စကားလုံးက ..

“အဲဒါကြောင့် တောင်းသင့် မတောင်းသင့် အရိပ်သုံးပါးလည်း ..”

ကြည့်ရပါတယ် .. ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် အနီးစပ်ဆုံးလူတွေကိုသာ အားကိုးကြတာပါ .. ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ မငယ်တို့ပဲ ရှိတာပါ .."

"လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တာ .. တော်လက်ကတော့ အမြင့်စားပဲ.. မဟုတ်တယ်လေ .. ဒုက္ခရောက်ပြီဆို သတိရကြတာပဲ .. နင် သူများတွေကို ပေးကမ်း မျှဝေနေတုန်းကတော့ ငါတို့ကို သတိမရဘူးမို့လား .."

"မို့ .."

"မို့ မေးတာ မဟုတ်လို့လား မေမေရယ် .. လေးလေး ရှိနေတည်းက မေမေ ချေးငှားခဲ့ဖူးတာပဲ .. အဲဒီတုန်းက သူ ကလေးဆိုပေမယ့် မသိတတ်တဲ့အရွယ်လေးမှ မဟုတ်ဘဲ .."

ခက်ပါလား ..

ဣ၊ မျက်လုံးထဲက အရိပ်သုံးပါး နားလည်နေခြင်းတွေကို ဒေါ်ငဝါသင်း မြင်နေရသဖြင့် ဝတ်မှု ရဲ့စကားတွေကြောင့် မျက်နှာပူမိ၏။ ကိုယ့်ဆီမှာ လာကပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူက ထားချင်ပါ့မလဲ ..

ဒါပေမယ့် ခုမှ ထိုင်တာ ဖင်မပူသေးခင် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းလို့ ကောင်းမလား ..

ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ .. ဘယ်အခြေအနေထိလဲဆိုတာ သေချာမသိသေးဘဲ ကိုကြီးနဲ့ အမုန်းမခံနိုင် ..

"ကဲ .. ကဲ .. ညီအစ်မချင်းတွေမို့ စကားမှားကြရင် စိတ်ထဲမထားကြနဲ့ .. ကြီးမေတို့ ဟိုမေး ဒီမေး မေးနေကြတာက ဒီက ဖုန်းဆက်လိုက်မှ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အလည်အပတ်သဘောပဲ ထင်လို့ပါ .. ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း သွေးသားရင်းတွေပဲ .. ဘယ်ကြည့်နေနိုင်မလဲကွယ် .."

ဒေါ်ငဝါသင်း ကဲကဲ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာနှင့် ဝတ်မှု က ပျာပျာ

သလဲ ထရပ်ကာ ...

"အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းလွတ် မရှိဘူး နော် .."

"ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ .. လှေကားထိပ် တစ်ခန်းကျော်က .."

"မို့ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြရင် အဲဒီထဲမှာ အကကျင့်မှာ .."

"နောက်ဖေးဝရန်တာနားက နှစ်ခန်းကရော .."

"နှစ်ခန်းစလုံး သုံးစရာရှိပါတယ် ဆိုမှ .."

"ရပါတယ် ကြီးမေ .. ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်ပါ .."

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ပြုံးပြ နှစ်သိပ်မိ၏။ ဝတ်မှု က ခပ်နဲ့နဲ့လေးလျှောက်ရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။ တကယ်ဆို မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ်ပိုင်အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ တခမ်းတနား နေနိုင်ခဲ့ကြတာ အတူတူပင် ..

ကိုကြီး လက်ရှိနေထိုင်သော 'မင်္ဂလာ'စံအိမ်ကြီးနှင့် သူမတို့ရဲ့ 'စည်းစိမ်'စံအိမ်ကြီးကလည်း သူထက်ငါ ထည်ဝါကြတာချင်း သူမသာ ကိုယ်မသာ ..

ဒါပေမယ့် မောင်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ဣ၊ ရဲ့ဖေဖေ နေထိုင်ခဲ့သော မိဘဘိုးဘွားပိုင် 'သတ္တရာဇ်'စံအိမ်ကြီးကို မမိနိုင်တာ တစ်ခုသာ ..

"စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖုန်တက်ခံပြီးတော့ .."

"အမလေး.. အဲဒီယောက်ျားလျာမက ပန်းချီရေးသလိုလို .. စာရေးသလိုလိုနဲ့ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ခဏ ခဏ သွားနေတာပါနော်.. အခု မသွားဘူးဆိုတည်းက ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက် အခြေအနေဆိုးလာသလဲ တွက်ကြည့် .."

သားအမိသုံးယောက် ပိတောက် ရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြန်စုမိကြတာနှင့် ဒေါ်ငဝါသင်း လွတ်လပ်စွာ သက်ပြင်းချ ခေါင်းခါမိလျက်က...

"မေမေလည်း မသိတော့ပါဘူး .. အားလုံးကို ဖြတ်ဃာကံပြီး"

မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနောတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး ..”

“တွေ့နေမယ့်အစား ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ပါလား မေမေရယ် .. ဘာအဖြစ်တွေ လုပ်လာသလဲ .. သက္ကရာဇ် စံအိမ်မှာ သူ ဘာလို့ သွား မနေသလဲ .. အကုန်မေးလိုက်ပေါ့ ..”

“အဲဒီလောက်ကြီး သိသိသာသာ သွားမေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ မှု ရယ် .. ကိုယ့်ဆီမှာ မထားချင်မှန်း သိသွားမှာပေါ့ ..”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ဘာဘလည်း မထားချင်လို့ မောင်းထုတ် လိုက်တာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. ပြီးတော့ ဘာဘက ဟန်ဆောင်ဇာတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. အပြောလည်း ပြတ်တယ် .. မေမေ မေးရင် အမှန်အတိုင်း ပြောပြမှာပဲ ..”

“တော်ပါအေ .. ညည်းတို့ ဉာဏ်ရည်လေး တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ မအေကို ဆရာ လုပ်မနေကြပါနဲ့ ..”

“အခု သူက ဘယ်မှာနေမှာလဲ ..”

“မသိဘူး .. ငါကတော့ အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝပေးမနေဘူးလို့ ပြော ပြီးသား ..”

“အေး .. ညည်းကတော့ ပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း က ပိတောက် ကို ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ပိတ်ပြော ထားလိုက်ကာ ...

“ဒီအိမ်နဲ့ ‘မင်္ဂလာ’စံအိမ်က အခန်းဖွဲ့ချင်း သိပ်ကွာတာ မဟုတ် ဘူး .. ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက် အိပ်စရာ အခန်းတစ်ခန်းတောင် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် လူကြားလို့ကောင်းမလား ..”

“လူကြားကောင်းအောင် နေနေရရင် အသက်တောင် ၀၀၅၅လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. မေမေပဲ ဂရုစိုက်ချင်လည်း ချက်ချင်း .. မစိုက်တော့

လည်း ချက်ချင်း ..”

“မှုံ နော် .. မအေကို ညည်းက ..”

“မေမေကလည်း ဟုတ်တာပဲ ..”

“ကြည့်စမ်း .. ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မအေကို ..”

“အဲကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာပါ မေမေရယ် .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ခံ ပြောတယ်ပဲ ထင်နေတော့တာပဲ ..”

ပိတောက် က ပြောချင်ရာ ပြောတတ်သလောက် ပြောပြီးပြီဆို လေပြည့်ထိုး၍ ပြန်လျှော့ချတတ်တာ အကျင့် ..

“မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .. သမီးတို့ကတော့ သူ့ကို ငွေထုပ် ငွေခဲကြီးလို့ မျှော်လင့်နေကြတာ ..”

“ခုလည်း ဟန်ဆောင်မှုလေးတော့ ထားပါဦးကွယ် .. ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ဟာ ဘာဘမှာ မုန့်ဖို့အပ်ထားတဲ့ငွေတွေ ဘာတွေတော့ ရှိမှ ပေါ့ .. ကိုကြီးကလည်း အားကိုးတစ်ခုခုရှိမှန်း သိလို့သာ ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိအောင် နှင်လွှတ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့ .. ညည်းတို့လိုတာ သူ့မုန့်ဖို့ထဲက ချော့မော့ ချေးကြည့်ပေါ့ ..”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ် ..”

ရင်ထဲကခေါင်းအုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး မွေ့ရာပေါ် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ပစ်ပေါက်၍ မှုံ က ထရပ်လိုက်သည်။

“သူ့မုန့်ဖို့ထဲက တောင်းသုံးရလောက်အောင်လည်း သမီးတို့ သိက္ခာမမဲ့သေးပါဘူး .. သူ့ဆီက ချေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာကလည်း တစ်သိန်း နှစ်သိန်းတည်းမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သမီးတို့က တစ်ကျပ်သား နှစ်ကျပ်သားကောင် တွေ မဟုတ်ဘူးလေ .. တစ်ပိဿာ နှစ်ပိဿာကောင်တွေ .. ငွေချေး တယ်ဆိုပေမယ့် ခန့်ခန့်ညားညား ချေးမှာ ..”

“ဖြစ်ရလေ .. ငွေချေးတာတောင် ခန့်ခန့်ညားညားတဲ့ ..”

“ဒါပေါ့ .. သူက အငယ်ဆုံးပဲဥစ္စာ .. သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဘာလို့အောက်ကျိုးရမှာလဲ ..၊ ပြီးတော့ မေမေတူမပုံကို ကြည့် ပါဦး .. လူကသာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ပုံနဲ့ .. ကြည့် တဲ့အကြည့်က .. ဟွန်း ..”

“ဟုတ်လား မှဲ့ .. နင် ဘယ်လို ခံလိုက်ရလို့လဲ ..”

“ခဲစရာလား .. ငါ အကဲခတ်မိတာကို ပြောပြတာ ..၊ ပြောတဲ့ စကားလုံးကလည်း နင်သာကြားရင် ချက်ချင်းထပြီး ဖုန်းနဲ့ ပေါက် ချင်မှာ ..”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

ပိတောက် တို့ ထင်ကြေးတွေနဲ့ ဝေဖန် ထောက်ခံနေကြတာကို ဒေါ်ငုဝါသင်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ ..၊

ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ပြောဆိုတတ်တဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်တွေနဲ့ မှန်ကုတ်ကုတ် ပေကပ်ကပ် မိန်းကလေးတို့ ဘယ်လိုများ သင့်မြတ်စွာ ရှေ့ဆက်မလဲ ..၊

ခက်တော့ ခက်ပါပြီ ..၊

အခန်း (၄)

“ဘယ်ကို ကြည့်နေတာလဲကွာ ..”

“ချစ်စရာလေးမို့လို့လေ ..”

“ချစ် နော် .. မောင့်ကို မစနဲ့ ..”

“ဪ.. မောင်ကလည်း မိန်းကလေးပါ မောင်ရဲ့.. ယောက်ျားလျာ လေးပါ ..”

“မဟုတ်တာကွာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို .. မောင် သေချာကြည့်ပါလား .. ခြေချောင်း လက်ချောင်းလေးတွေ ..”

“ခုခေတ် ကိုရီးယားစတိုင်လ်တွေ ပြင်ဆင်နေကြတာပဲ ချစ် ရာ.. ယောက်ျားလေး မိန်းမလေး ခွဲလို့ကို မရတော့တာ ..”

“ဒါက ကိုရီးယားမှ မဟုတ်တာ မြန်မာနိုင်ငံပဲဟာ.. မောင် ပြော သလောက်တော့ လုံးထွေးမနေပါဘူး .. မြန်မာယောက်ျားလေးတွေက အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားဆိုတဲ့မာနတွေ ရှိကြတာပဲ ..၊ အားလုံးတော့ လုံးထွေးမနေပါဘူး ..”

တောက် .. သွားသေလိုက်တော့ ခြူး ..

မျက်နှာလှဲ၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်ရင်း နေရာမှထလာခဲ့ရ ပြန်၏။ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးမှာ သူ့အတွက် အေးဆေးထိုင်ဖို့ တစ်နေရာစာ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား ..

ခပ်ပျော့ပျော့ ကုပ်ထောက်သာသာခံပင်တွေကို စိတ်ပျက်စွာ ဖိသပ်ချရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို အော်၍ ငိုချင်းချချင်လာ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မလုပ်ချင်နဲ့ ခြူး .. ညည်းကိုညည်း ဘာလဲဆိုတာ မနေနဲ့ .. လူတစ်ယောက်ရဲ့အဆင့်အတန်းဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး ..”

ဘာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတချို့ကို တွေးရင်း ကန်ရေပြင်ဘက် ငေး၍ ခပ်လှုပ်လှုပ် လျှောက်နေမိသည်။

ရည်းစားအတွဲတွေနားမှာ မထိုင်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ထိုင် နေတော့လည်း သူတို့ကပဲ မလှမ်းမကမ်းကို ရောက်လာကြသည်။ ကိုယ် က မကြည့်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကြည့်၍ ဟိုပြောဒီပြောတွေ ကြားလာရ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်ပဲ နောက်တစ်နေရာ ထပြောင်း ..

တစ်နေကုန် အေးဆေးထိုင်ပြီး လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာနေဖို့ စိတ် ကူးက မအေးချမ်းခဲ့ဘဲ စိတ်ညစ်ရတိုင်း ဘာစကားတွေကို သတိရ နေမိခဲ့သည်။

ဒါဆိုရင် လူတွေက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်နေကြသလဲ ..

“ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ခြောက်မှန်း စိုမှန်း မသိ..” တဲ့ ..

သူမပုံစံက မိန်းမ ယောက်ျား ခွဲရခက်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီကို မသိလိုတော့ မဟုတ်ပေ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားရင်းချာတွေ ပါးစပ်က ပြောချလိုက်တာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ အပြောမခံခဲ့ရသူပါ.. ဒါပေမယ့် ...

ဒီထဲဝင်လာကာမှ စနောက်သွားကြတာတွေ .. ခုနစ်တွဲ ပြောလိုက်

တဲ့စကားတွေကြောင့် ပီတောက် တို့ ပြောတာလည်း ပြောစရာမို့ ပြော တာပဲလို့ မှတ်ရမှာပါ ..

ဒါဆို သူမ ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုမှ တုမင် ဖန်တီးခဲ့မိတာလား ..

“ဘာ ကျွန်တော့်ကို မသိတဲ့လူတွေက ယောက်ျားလေးပဲမှတ်ပြီး လာစကားပြောနေကြတာ သိလား ..”

“ညည်းက စိတ်ဆိုးလို့လား”

“မဆိုးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် တမင်တကာ တူအောင်လုပ်နေတဲ့လူ တွေက မတူဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ လွတ်လပ်သလိုနေတာကို လာမှား ကြတာ ရယ်ချင်တယ် ..”

“ဒါဆို ညည်း သဘောကျနေတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ .. ကိုယ့်စိတ်ချမ်း သာဖို့ထက် ဘာမှ ပိုအရေးမကြီးဘူး ..”

ဒီလိုစကားတွေ ပေါ့ပါးစွာပြောပြီး ဘာနဲ့အတူ ရယ်မိခဲ့ကြသေး သည်။

တကယ်က ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူမှ တမင်တကာ လုပ်ယူ ဖန်တီးခဲ့တာ မပါပေ ..

ငယ်ငယ်တည်းက မိတဆိုးလေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေလက် ခေါ်မှာတည်းက ဖေဖေက ယောက်ျားလေးအင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ပဲ ခြူး ကို သွားလေရာ ခေါ်သည်။

‘သမီး’လို့ ခေါ်ပေမယ့် ‘ခြူး’ လို့ပဲ ခေါ်တာများကာ သူမကတော့ တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘အနော်’လို့ပြောရင်း ကျွန်တော် ဖြစ်လာခဲ့တာဖြစ်၏။

အရာရာဟာ ဒီဘက်ကို နှယ်လာခဲ့ရင်း ဒီပုံစံ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့တာ ပါ .. ခြူး ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြခဲ့တာလည်း မဟုတ် ..

သူများတွေ အထင်မှားလောက်အောင် မိန်းကလေးပုံစံ ပျောက် သွားချင်တာလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ...

“တိ ..”

“ဟာ!...”

“အောင်မလေးဗျာ!...”

နားထဲမှာ တီခဲနဲ စူးရှစွာဝင်လာသည့် ကားဟွန်းသံက ကား၏အရှိန်ကိုပါ ဖော်ပြလိုက်သလိုရှိကာ ခြုံ ထိတ်လန့်ပြီး ဆားကို ကမန်းကတန်း ခုန်ရှောင်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ နောက်မှာ နီးကပ်စွာပါလာသည့် ဈေးသည်နှင့် ပစ်တိုက်မိပြီး လုံးထွေး လဲလေသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“အာဂသတ္တိကွ ..”

အကွေ့မှာ ဝိုက်ချလာသည့်ကားက အရှိန်မလျော့သည့်ပြင် ခြုံအဖြစ်ကို လှောင်ရယ်သွားကြတာ ဝါးလုံးကဲ့ ..

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ ..”

“ကျွန်တော်လည်း ကားကိုရှောင်လိုက်တာ ဦးလေး မြင်တာပဲ...”

“ငါ မြင်တာတော့ ကားနဲ့ မင်းက အဝေးကြီးပဲ ..”

“အနားရောက်မှ ဟွန်းကပ်တီးလိုက်တော့ လန့်သွားတာကိုး ..”

“အေး .. ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှန်ထုပ်တွေ ကွဲကုန်ပြီ .. အေးအေးဘူးတွေ လေးဘူးတောင် ကန်ထဲ လိမ့်ဆင်းသွားတာ မင်း ပြန်လျော်ပေးရမှာပဲ ..”

“ဘာ!...”

ဆိုင်းထမ်းလုပ်ပြီး လွယ်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေက လူတက်ဖိမိကာ ပေါက်ကွဲကုန်တာတော့ မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် အအေးဘူးဆိုတာ သူမ မသိလိုက်ပေ ..။

“ဒီမုန့်ထုပ်တွေက အင်း .. ဒီနှစ်ထုပ်က နှစ်ရာတန်၊ ဒါတွေက ငါးရာတန် သုံးထုပ်၊ ဒီဝေဖာက တစ်ရာနဲ့ ငါးထုပ်ဆိုတော့ ငါးရာ၊

အအေးဘူးက ကုတ်တစ်ဘူးနဲ့ စပရိုက် သုံးဘူး ဆိုတော့ ..”

“ဦးလေးရဲ့ အအေးဘူးက ဒီကနေ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ လူမသိသူမသိ ခုန်ပေါက်ကျကုန်တာလဲ ..၊ ကျွန်တော် တစ်ဘူးမှလည်း မမြင်ဆိုက်ဘူး ..”

“ဪ .. အအေးဘူးကပဲ မင်းကို လက်တို့အကြောင်းကြားပြီးမှ ဆုတ် ဆင်းရဦးမယ် ..”

“ဒါကတော့ ...”

“မင်း မယုံရင် ဒီရေစပ်ကို ဆင်းငုပ်လိုက်လေ ..”

ခြုံ ဒေါသထွက်သွားသည်။ လူကြီး မျက်နှာပုံပန်းအရ တမင်ညစ်ပုန်း သိသာကာ မတည်ငြိမ်သည့်မျက်လုံးတွေကလည်း ဒါမျိုးအတွက် မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ငြင်းနေဖို့ ဝန်ပလေးတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြ၏။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် ပျက်စီးကုန်တာတွေက ပြစရာ ရှိနေပြင် ပြစရာမရှိတာတွေ ဆွဲပြောနေတာကိုလည်း မငြင်းနိုင် ..။

“မင်း မြန်မြန်လုပ်လေကွာ .. ငါ ဈေးရောင်းရဦးမှာ ..”

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး ..”

“ဘာ!...”

သူတို့အဖြစ်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်တန့်သွားသည့် ကားပေါ်ကလူတွေက လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသေးသည်။

“ဟိုမှာ ချာတိတ် ကျိုင်တက်နေပြီ ..”

“အေးကွာ .. လန့်ဖျန်ခုန်ပေါက်သွားလိုက်တာ အံ့ရော .. ဟား... .. ဟား ...”

“ကားနဲ့ငြိတာမှ မဟုတ်တာ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ရှင်းပေါ့၊ ဟဲ.. ဟဲ.. ဆိုတော့ မကောင်းဘူး ..”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ ..”

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင်

စစ် က ပါးစပ်ထဲမှာ စုပ်လုံးတစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းကိုင်ရင်း လှမ်းမေးသည်။

“သိချင် ဆင်းကြည့်ပေါ့ကွာ .. မင်းက ထိုင်ရာမထကိုယ်တော် လုပ်နေပြီးတော့ ..”

“ဒီမှာ ရှုံးသွားမှာစိုးလို့ ..”

“ဪ .. နားထောင်ဖော်တော့ ရသေးတာပေါ့ ..”

“ကြားတယ် .. ဘယ်သူ့ကို ချိတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ ..”

“အောင်မာ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မချိတ်ဘူး .. သူ့ဘာသာ ဘေးက ဈေးသည်ကို ပြေးချိတ်ပြီး ကျိုင်တက်နေတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. စစ် .. မင်း ထွက်ကြည့်ပါလား .. ဟိုမှာ မပြီးသေးဘူး ..”

သူတို့ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် စစ် က အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ကြိုပမ်းရင်း မျက်လုံး နည်းနည်းလေးမှ မရွေ့ ..

“ထားခဲ့ကွာ .. ငါတို့ ရေစပ်မှာ ထိုင်မယ် .. ဒီကောင် မပြီးမချင် ထမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

နေစိုး က ကားထဲက ဂီတာကိုဆွဲယူပြီး ရေစပ်ဘက်ကို ဆင်းခါ ဒီလိုင်း က မကျေနပ်ဘဲ အိတ်ထဲကဖုန်းကို တိတ်တဆိတ် နှိုက်ယူပြီး ..

“ဘယ်ကဖုန်းလဲကွာ .. အေးဆေးနားမလို့ လာတာကို .. ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သရုပ်ဆောင်ရင်း မျက်နှာက ရယ်ချင်ပက်ကျိပေမယ့် လေသံက လုံးဝအငြိမ် ..

“ဟလို .. အင်း .. ကာရန် လား .. ဟင် ဟုတ်လား .. အဲ .. တယ် .. နေဦး နော် ..”

ဖုန်းကို နားက ခွာလိုက်ပြီး စစ် ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“စစ် .. ကာရန် တို့ ဒီထဲရောက်နေကြတယ်ကွ ..”

“မင်းတို့နဲ့ ချိန်းထားတာပဲ ရောက်မှာပေါ့ ..”

စစ် က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ဒီလိုင်း မျက်နှာပျက်ပေမယ့် မျက်ချင်း ...

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. ငါနဲ့ လင်း နဲ့လည်း ကွိုင်ဘတ်ထားတာ .. ချိန်းစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ..”

ပြောလိုက်ပေမယ့် စစ် က ဘာမှမပြောတော့ပေ ..

“ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ .. မင်း သွားတွေ့မလား .. ဘယ်နားကလဲ မေးလိုက်မယ် ..”

စစ် က မလှုပ် ..

“စစ် ..”

“တိတ်တိတ်နေကွာ .. ဒီမှာ နိုင်တော့မယ် ..”

“ကျွတ်!...”

ဒီလိုင်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ခေါင်းတစ်လုံး ထောင်အောင် ကားထဲကို ငုံ့၍ ...

“လင်း တို့ကလည်း ပြောနေတယ် .. ကာရန် က မင်းကို ရှင်းပြချင်နေတာတဲ့ ..”

“... ..”

“ဖြစ်တုန်းကလည်း မင်းချည်းပဲ ဖိပြော ဖိဟောက်ခဲ့တာ .. သူပြောမယ်ဆိုတာ နားထောင်လိုက်ပါကွာ ..”

“ဟေး .. နိုင်ပြီ ..”

ကူရှင်မှာ မှီတွယ်နေရာကနေ မတ်ခနဲ ထဖြစ်တော့ ဒီလိုင်း ကိုယ်နောက်ပြန်ထွက်မလို တွန့်သွားသည်။

“ဒါပဲပေါ့ .. ဟား .. ဟား .. တယ်တော်တဲ့ ငါ ..”

“စစ် ..”

“အား .. ညောင်းလိုက်တာကွာ ..”

သူပြောတာကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မပြန်ဘဲ ဟိုဘက်က တံခါးဖွင့်

၃၆

လရောင်ကျူးရင့်

ပြီး အပျင်းဆန့်နေသေးသည်။

“ဒီဂိမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ခဲ့ဖူးဘူး ..။ ဟား .. ကောင်းလိုက်တာ ..”

“စစ် .. မင်းကို ငါ ပြောနေတာ ..”

“ဘာလဲ .. မကြားဘူး ..”

“သူတောင်းစား .. ဒီမှာ ဖုန်းတောင် မပိတ်ရသေးဘူး .. မင်းအဖြေကို စောင့်နေတာ ..”

စစ် က သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ..

“ဖွင့်မှမဖွင့်တာ ဘာလို့ ပိတ်ရမှာလဲ .. ဟွန် ..”

“အဲမယ် .. ငါက ...”

“ချေးထုပ် ..”

“စစ် .. မင်း တဲကယ် စိတ်မဝင်စားတော့တာလား ..”

စစ် က မဖြေဘဲ ရေစပ်ကိုဆင်းသွားသဖြင့် ဒီလှိုင်း နောက်က လိုက်လာကာ ...

“ကာရန် သနားပါတယ်ကွာ ..”

“သနားရင် မင်း သွားတွေ့လိုက် ..”

ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည့် နေစိုး တို့က သူတို့ကိုကြည့်ရယ်ကျဲကျဲ ..။

ဒီမျက်နှာတွေမှာ ကာရန် နဲ့ သူ့ကို ဒီနေရာမှာပဲ ပြန်လည်စေပေးကြဖို့ စိတ်ကူးထားကြတာတွေက အထင်းသား ..။

“လင်း ကလည်း ငါ့ကို ..”

“ဒီလှိုင်း .. မင်း ငါ့ကို ထပ်ကျောင်းမနေနဲ့ ..။ သူ့ကြောင့် ..”

ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး .. နဂိုတည်းက မိန်းကလေးတွေကို စကွစတွေကို သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မင်းကလည်း မာနကို ကြီးတာပါ ..”

“ဒါတော့ မင်း မပြောနဲ့ ဒီလှိုင်း .. ကာရန် ကလည်း သိပ်မဟုတ်ဘူး ..။ တစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ် ..။ မေးလိုက်ရင် အစ်ကိုတွေ မောင်တွေချည်းပဲ .. တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်ကောင့်ကို ရိုက်စစ်ရမလဲ ..”

မာန်ရဲ က ရည်းစားလည်း မထားခဲ့ဖူးသလို နေရာတကာ ဝင်ပြောဘတ်တဲ့အကျင့်လည်း မရှိပေ ..။ ထို့ကြောင့် သူ့ပြောတာကိုတော့ နည်းနည်း အလေးထားကြကာ ...

“မာန်ရဲ ကလည်းကွာ .. မင်းကလည်း စေ့စပ်ပေးမယ် မရှိဘူး..”

“ဘာလို့ စေ့စပ်ပေးရမှာလဲ .. ရည်းစားကွဲတာ ရင်နှစ်ခြမ်း ငြိမ်းငြိမ်းကွဲသွားနိုင်လို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် ရှင်းပြချင်ပါတယ်ဆိုတာတော့ နားထောင်ပေးသင့်တာပေါ့ ..”

“ထောင်သင့်တာ မထောင်သင့်တာ သူ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် .. တိုက်ခွန်းမနေနဲ့ ..”

“ကာရန် တို့က သူ့အဘွား ခေါ်တာနဲ့ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရမှာတဲ့..”

“အဲဒါကို ပူဖို့ မပူဖို့လည်း သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် ..”

နေစိုး က ဒီတိုင်း မျက်နှာကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဂီတာကို သေးချာချာ လိုက်ရင်း ရယ်သည်။

“ဒီလှိုင်း ရာ .. မင်း ကလည်း လင်း နားပူတိုင်း စစ် ကို လာကျပ်ပြန်ပြီ ..။ ထားလိုက်စမ်းပါ သူတို့ကိစ္စ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..။ လင်း က ကာရန် နဲ့ စစ် ကို ပြန်လုပ်မပေးနိုင်ရင် ..”

“ချစ်တော့ဘူးလို့ သူ့ကို ပြောထားလို့ ..”

“မာန်ရဲ နော် ..”

“မဟုတ်ရင် မနာနဲ့ ..”

“မဟုတ်လို့ နာတာပေါ့ကွ ..”

www.burmeseclassic.com

၃၈

လရောင်ကျူးရင့်

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“သနားပါတယ်ကွာ .. လင်း ကို ချောမရတာနဲ့ သူများအတွက် ကြိုးပမ်းပေးနေတာ ..”

“နေစိုး ..”

“ရှက်မနေပါနဲ့ .. မင်းကို လင်း ဘယ်လိုကျပ်ထားတာ မသိတာ ကျနေတာပဲ ..”

“ဘာမှမဆိုဘူး ..”

ချစ်ကြပြီဆိုတည်းက လင်း ကို သူကချည်းပဲ ချောမော့ အလှေ့ ပေးနေခဲ့ရသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြတာလည်း သိပ်တော့မလွန် အားလုံး ဝိုင်းပြောနေကြတာကို ခုခံမငြင်းတော့ဘဲ ဒီလိုပဲ သစ်ဖြူ ဆုံပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

“သူများတွေကျတော့လည်း မာနတွေ ကြီးနိုင်လိုက်ကြတာ ..”

“မင်းက ဘယ်ကြီးနိုင်မလဲ ..! စံတွေတည်းက ချစ်သူအလှေ့ ပုဇွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်နေတာကိုး ..”

“ဘာလဲ ပုဇွန်တုပ်ကွေး ဆိုတာ ..”

“ပျဝပ် မီးသေပြီး ပုဇွန်တုပ်ကွေးလို ဖြစ်နေတာလေ .. လူက ဆေးကျောင်းသူမို့လို့ .. ကျောင်းအုပ်ဆရာမဆိုရင် မင်းဆံပင်က တောင် တစ်ချောင်းမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မသိဘူး ..”

“ငါ သိတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရယ်ကြတော့လည်း ဒီလိုပဲ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အမပြောနိုင် ..

ပြီးတော့ ဇွဲစိတ်သန်သန်နှင့် စစ် ကို အားမလျော့စွာ လှမ်းကြ

၃၉

“မင်း တကယ် စိတ်ပျက်သွားပြီလား ..”

“အဲဒါ အစတည်းက မေးပါလား ..”

“ချစ်နေတုန်းပဲ ထင်လို့ပေါ့ .. ခုမှ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတာ ..”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ လောင်း လောင်း အဂိုးမှာ ကျန်ခဲ့သလိုပဲ ..”

စစ် က စုပ်လုံးကို နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကို ပြောင်းကပ်လိုက်ရင်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ...

“ဟာ! ..”

“ဘာတုံး ..”

သူ့အာမေဒိုတ်သံကြောင့် သူ ကြည့်တဲ့အတိုင်း အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြကာ ...

“ဟာ .. ဟိုချာတိတ် ဂျင်းဂျက်ကက်လေး ချွတ်ပေးနေပြီ ..”

နေစိုး က လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ရင်း အုံ့သြသလိုလို ..

“ဒါတော့ မကောင်းဘူးကွ .. ဒီဈေးသည် ညစ်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ ရောင်းတာတွေက ဘာတွေမို့လို့လဲ ..”

အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေမိကြစဉ် ဒီလိုပဲ တအုံ့တပြေ

“စစ် ဘယ်သွားတာလဲ ..”

“အေး .. ဒီကောင် ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားသွားလို့လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဖြစ်သွားတဲ့ပုံက ချာတိတ်ကို သိနေတဲ့ပုံ ..”

အလှမ်းကွာနေမှ သိကြတော့ မေးကြည့်လို့လည်း မရတော့ပေ ..

သူတို့ ဒီလိုဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို စစ် သိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဝင်စား

တာက ရှေ့မှာမို့ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လျှောက်လာ

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချာတိတ် ..”

ဤ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလူကို မြင်လိုက်တာ နှင့် ချက်ချင်း မှတ်မိသွား၏။

“ဟင် .. အင်္ကျီပေးပြီး ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွားပုံက စေတနာကို အလုံးလိုက် ပုတ်သုတ်ပင် လိုက်တာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုက စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်နေကာ -

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါက .. ဟေ့လူ နေဦး ..”

စစ် က ဤ ကို ထပ်မေးမလို့ လှည့်ပြီးမှ ဈေးသည်က ထွက်ခွာစေ ကို အသည်းအသန် လုံးပမ်းနေသဖြင့် ရေသန့်ဘူးတွေ ထည့်ထားသည့် ခြင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နေဦး ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ .. နေဦးဆို နေဦးပေါ့ ..”

သူ ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်လာသဖြင့် ဤ က ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ -

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ .. ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မြင်ထင် မဟုတ်လား ..”

ဒီက စေတနာနဲ့ပြေးလာတဲ့လူကို သူ့ကို အပိုတွေ လှောင်ရယ် ပြေးလွှားရောက်လာသလိုလို ..

စိတ်တော့ တိုသွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဈေးသည်ပုံစံကို ပိုမို မသင်္ကာသဖြင့် ပြန်လှည့်မသွားနိုင် ..

“မြင်လို့ လာမေးတာပေါ့ကွ .. အင်္ကျီချွတ်ပေးပြီး ဘာလုပ်တာ လဲ ..”

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ သူ့ကြောင့် ပျက်စီးသွားလို့ လျော်ပေးတာကွာ မင်းက ဘာထပ်သိချင်သေးလို့လဲ ..”

ဈေးသည်က သူ့ခြင်းကို စစ် လက်ထဲက ပြန်ဆွဲရုန်းပြီး မာဆာ

ဆတ် ပြန်ပြော၏။

“ဘာပစ္စည်းတွေမို့လို့လဲ .. အင်္ကျီချွတ်ပေးရလောက်အောင် ..”

စစ် က ခြေလှမ်းရွှေ့ပြီး မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဈေးသည်က ရှင်းပြနေတာ သူ့အသံချည်းပဲ လှိုင်နေခဲ့လျက် ...

“ကွဲသွားတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေက ဒါပဲဆိုပေမယ့် မကွဲသေးဘဲ ပျက်စီး တာတွေရော .. ငါ့ရေသန့်ဘူးတွေ ညစ်ပတ်ပေပွကုန်တာရော .. အပျက် အစီးတွေ အားလုံးအတွက်ပဲ ..”

ခုန ရှင်းပြတုန်းကတော့ ဒီတန်ဖိုးတွေ မပါပါလား ..

ဤ က ဈေးသည်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည် .. စစ် ကတော့ ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ...

“ဟုတ်ပြီ .. ဒီကနေ ရေထဲကျသွားတာ အအေးဘူး လေးဘူး နော် ..”

“အဲဒါ ငါ မြင်လိုက်တာပဲ ရှိသေးတယ် .. ခြင်းထဲကို နှသချာ ပြန်မစစ်ရသေးဘူး .. ‘က’ချင်မှတောင် ကမှာ ..”

“ဒါနဲ့ ခုနပြောတော့ အားလုံး ထွက်ကျကုန်လို့ ပေပွ ပျက်စီးကုန် ဟာ ဆို ..”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ .. ငါတို့ချင်း ရှင်းပြီးပြီ .. ဈေးရောင်းဖို့ အချိန်မရှိဘူး..”

“မရဘူးလေ .. သူ့မှာ ပိုက်ဆံမပါလို့တောင် ခင်ဗျားကို အင်္ကျီ ချွတ်ပေးထားခဲ့တာ.. ဒီကိစ္စ တကယ်ညီမျှမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား မသွား နဲ့ဦး ..”

တကယ်ဆို အင်္ကျီ ပြန်ယူပြီး သူ့အိတ်ထဲက ထုတ်လျော်ပေးလိုက် ရင် ပြီးသွားမှာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီချာတိတ်က သူ့ပြီးပါပြီဆိုတိုင်း ပြီးမယ့်ပုံ မရှိသလို ဈေးသည် ကြည့်ရတာ သိပ်မဟုတ် ..

www.burmeseclassic.com

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

စစ် က. ဈေးသည်ကို မဖြေဘဲ ခြူး ကို မော့ကြည့်ရင်း ဘောင်းဘီ အနားစတွေကို ပင့်တင်ကာ ဖိနပ်ချွတ်၏။

“ချာတိတ် ခဏနေဦး .. ဒီကိစ္စ အမှန်အတိုင်း သိရဖို့ လိုတယ်..”

ခြူး က စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဖြေဘဲ သူ ရေထဲဆင်းတော့မှာကို သိလိုက်သဖြင့် ဈေးသည်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဈေးသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေလျက် ...

“မင်းက ရေထဲဆင်းမလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ကန်ထဲ မဆင်းရလို့ စာရေးထားတာ နော် ..”

“အဲဒါ ခင်ဗျား ရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါက အဲလောက်ထိ ထိုင်စောင့်ပေးရမှာလား ..”

“မစောင့်ချင်ရင် သွားလေ .. အင်္ကျီခိုးမှုနဲ့ ခင်ဗျားနောက်ကို လိုခြူး ရေး လိုက်ခိုင်းမယ် ..”

သူ ရေစပ်ဆင်းသွားတော့မှ ခြူး က လိုက်သွားကာ ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဆင်းဖို့ မလိုပါဘူး ..”

သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရေ ဘယ်လောက်နက်မှန်း မသိဘဲနဲ့ ..”

“ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အသေခံပြီး ငါက မင်းကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်စရာလား .. အေးဆေး နေ ..”

ဖြူဝင်းနေသည့်ခြေသလုံးပေါ်မှာ ကြမ်းရှသည်မွှေးညင်းတို့ စိမ်း မှောင်နေကာ ထိုခြေထောက်တစ်ဖက် ရေထဲချလိုက်သည်နှင့် ခြူး ထိတ် ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ထပ် ခြေတစ်ဖက် ရေထဲရောက်သွားပြီးမှ စိတ်သက်သာရာ

ရကာ .. ဒီနားမှာ ရေတိမ်နေတာ သူ သိနေသဖြင့် ဈေးသည် ကံဆိုးပြီကို သိလိုက်၏။ ရေထဲကျသွားသည့် အအေးဘူးတွေကိစ္စက ဘယ်လိုမှ မရိုး သားနိုင်မှန်း သူမလည်း သိခဲ့တာပဲ ..။

ဒါပေမယ့် ဇွတ်ကြီး ဖိနင်းပြောနေသဖြင့် ရှက်ရှက်နဲ့ ပြီးစလွယ် ရှင်းပေးခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

“ဒါလား ကုတ်လေးဘူး ဆိုတာ ..”

လိပ်တင်ထားသည့် ဘောင်းဘီအောက်စတွေထိ ရေတွေစိုကုန် ကာ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းရင်းထိပါ ရေထဲမှာ နစ်ဝင်ကုန်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ စစ် ..”

ပြေးလွှားရောက်လာကြတာက နေစိုး တို့ ဖြစ်ကြကာ ဒီနေရာမှာ လူငယ်တွေ စုပြုံလာသည်နှင့် ဈေးသည်မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက် ငယ် ကျသွား၏။

တံတွေးမျိုးချရင်း စီပလုပ်ဘူးအပြင် နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်ထွက် မလာသည့် ရေပြင်နဲ့ လိုက်စမ်းနေသည့်လက်ကိုပဲ ကြက်သေ သေသလို ဆေးနေခဲ့ကာ ...

“ကဲ .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဘာပြောဦးမလဲ .. ခင်ဗျား ..”

ပြဿနာကို သိသွားကြတော့ နေစိုး တို့ ဒေါတွေကန်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ .. ဒါမျိုး လုပ်စားနေကျလား ..”

“ပြန်ပေးလိုက် .. သူများအင်္ကျီ ..”

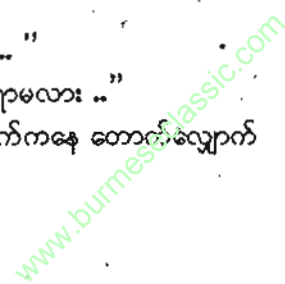
“ကျသွားတာတော့ အမှန်ပဲကွ ..”

“အံ့မာ .. ပြောနေတုန်း ..”

“သူ့ကို ရေထဲ တွန်းချပစ်လိုက်ကွာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းရှာမလား ..”

စစ် ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လာတော့ လက်ကနေ တောက်လျှောက်

ရင်ဘတ်ထိ ရေတွေစိုနေကာ ...

“သူ့ကို လုံခြုံရေးလက်ထဲ အပ်လိုက်တော့ ..”

“ဟ .. ။ .. မလုပ်နဲ့လေ ..၊ ငါလည်း ထင်လို့ ပြောတာပဲကွ .. ရော့ .. မင်းတို့အင်္ကျီ ပြန်ပေးရင် ပြီးရောမို့လား ..”

အင်္ကျီကို သူတို့လူစုထဲ လုံးထွေးပစ်ထည့်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်ရင်း ...

“ဒါပေမယ့် ငါ့မှန်ထုပ် ပျက်စီးတာတွေ ..”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာလဲ ..၊ ရေထဲကန်ချပစ်ရရင် ခေါင်းစိုက်သွား ဦးမယ် ..”

စစ် တို့လူစုကို ကြည့်ကာ ဈေးသည် ဘာမှမပြောရဲတော့ဘဲ တစ်ချိန် တည်း လစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ရော့ ..”

ဒီလိုင်း က သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသည့်အင်္ကျီကို ခြုံ ဆီ ပြန်ပစ် ပေးကာ ...

“ယောက်ျားဆိုတာ မဟုတ်မခံစိတ်တွေနဲ့ ဒီလောက်တောင် အတိုက် အခံ ငြင်းမနေပါနဲ့ .. ဒေါသကို လျှော့ ..”

ခြုံ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ နေတာကို ဒီလိုင်း က ငေါသည်။။ ခြုံ က ခပ်တည်တည်မို့ ...

“ဘာလဲ .. မင်းက ငါတို့ကို တင်းနေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မျက်လုံးကိုကြည့်လိုက်။ အဆင်ပြေရင် တောင်း ပန်ဖို့ လို့မလားပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာဆိုလဲ ..၊ သူ့ဟာသူ ခုန်ပျံပြီး ဈေးသည်နဲ့ ပြေးချိတ်တာ ..”

ရယ်တဲ့သူက ရယ် .. ဖော်တဲ့သူက ဖော်မှ သူမကို ဒုက္ခပေးသွား သည့်ကားကလူတွေမှန်း ခြုံ သိ၏။

ကျန်ခဲ့ရတုန်းက ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ကားကိုလည်း မကြည့်အား..၊ လူတွေကိုလည်း စိတ်မတိုအားခဲ့ပေ ..၊

လက်စသတ်တော့ သူတို့အုပ်စုပဲ ..၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး အားရကျေနပ်နေကြတာကိုး ..၊ ရှက်သည့်စိတ်က တစ်ကနေ ပြန်စလာ ခဲ့သည်။

သူတို့တွေက ကောင်လေးလို ထင်ပေမယ့် ကိုယ်က မိန်းကလေး မို့ ရှက်သည့်စိတ်က ချက်ချင်းပဲ ပူထူလာစေလျက် ...

“ဟာ .. သွားပြီ ကြည့်စမ်း ..၊ ဆက်ဆံရေးကျပုံ ..”

“ဘာလေးလဲဟ ..”

“ငါ ပြောသားပဲ .. ငါတို့ကို တင်းနေတာပါလို့ ..”

“ချာတိတ် ..”

အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်ချွတ်ပစ်နေရင်း အင်္ကျီကိုကိုင်လျက် စစ် က ပြေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ .. ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာ လေးတောင် မပြောတော့ဘူးလား ..”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ ..”

ဒေါသရှိတဲ့အတိုင်း ပက်ခနဲ ပြောမိကာ ...

“ခင်ဗျားတို့ လူနားကျမှ ဟွန်းကပ်တီးပြီး တမင်လုပ်သွားတာ ..”

“အေးလေကွာ .. အဲဒီလိုပုံစံ ဖြစ်သွားတာကို သိလို့ မင်းမှန်း သိလိုက်တာနဲ့ ငါ ပြေးလာတာပေါ့ .. ကားမောင်းတာ ငါ မဟုတ်ဘူး ကွ ..”

ဘာပြောပြော ခြုံ က မရပ်ဘဲ ဆက်သွားနေ၏။ သူ မမောင်းဘူး ဆိုလည်း ဝိုင်းဟားကြတဲ့ထဲမှာ ပေါ့ဘူးတဲ့လား ..၊

“မင်းက လူကြီးမင်းပါလား ချာတိတ်ရ .. မျက်နှာမြင်လို့ကရရင်

ဒီလောက်တင်းနေတာ မမှတ်မိစရာကို မရှိဘူး ..”

“လူကြီးမင်းမှန်း သိရင်လည်း ခင်ဗျား လစ်တော့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ငါ မင်းကြောင့် ဒီမှာ အင်္ကျီတောင် မကပ်နိုင် တော့ဘူး ..”

“နေရာတကာ ဝင်ပါချင်ဦးဆိုပြီး တစ်ချောင်ချောင်မှာ ရင်ဘတ် ထူပြီး ငိုလိုက်လေ .. ကျွန်တော်က ကျေးဇူးမတင်တတ်ဘူး ..”

“အဟွန်း ..”

သူက ရယ်လိုက်ပြီး လိပ်တင်ထားသည့် ဆောင်းဘီစတစ်ဖက်က ပြေကျလျက်နှင့် ဖရိုဖရဲပုံစံအတိုင်းပဲ အတူပါလာသည်။

“တော်တော် ဂျစ်တိဂျစ်ကန်နိုင်တဲ့ကောင် .. မင်းကို ငါနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဒုက္ခများများသွားတာ ကြုံနေရလို့ မဟားတရား လိုက်ကူညီ နေတာ မာန်တက်မနေနဲ့ ..”

“ဒီမှာ ..”

ဤက ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်ကာ မြင့်မားနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။ ယောက်ျားမတန်မဲ့ တိုစိပ်စိပ် ထူပိတ်နေသည့် မျက် တောင်တွေက ကော့နေသေးသည်။

ပြီးတော့ မထူမပါးနှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ပန်းရောင်ထက် ရင့်သည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းတွေပေါ်တာက ကြည့်ကောင်း၏။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း မျက်နှာလှုပ်ပစ်ကာ ...

“မာန်တက်နေမှန်း သိရက်နဲ့ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ .. ကျွန်တော် က ..”

“မင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် .. ဘော်ဒါတွေ ပေါ့ .. ဘယ်လိုလဲ ..”

“မလိုပါဘူး ..”

“လိုပါတယ်ကွာ .. မင်းကို မြင်လိုက်ရရင် အမြဲတမ်း အွန်းလီး ဝမ်း ပဲ ..”

“ကိုယ် နေတတ်သလို နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“နေတတ်သလိုနေလို့ ရပေမယ့် မကောင်းဘူးလေ .. ခုလိုဖြစ် တော့ ..”

“အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရမ်းကားတတ်တဲ့လူတွေကြောင့် မဟုတ်ရင် ကျွန် တော် ခုလို မဖြစ်ဘူး ..”

“အဲဒါကို ဆော့ရီးကွာ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်းနေရင် လျှော့လိုက် ပါ .. မင်းကို ငေါင်နေတာ မမြင်ချင်လို့ ..”

“ဟာ .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”

သူက ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သဖြင့် ဤက ပခုံးကို နှိမ်ချပစ် လိုက်ပြီး ရန်လိုစွာ ကြည့်၏။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက အဖော်လိုချင်ပါတယ် ပြောနေလို့လဲ..”

“ဟွန်း ..”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ ဤ မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဒေါကန်သွားမှာစိုးကာ စစ် က လက်ကာလိုက်ပြီး ဘာမှ မဟုတ်သလို ရယ်ရင်း ...

“ငါ သိပါတယ် .. မင်းက တော်တော်ဂွကျတဲ့ကောင်ပဲကွာ .. ဒါဆို မင်းနဲ့ ငါပဲ ဆိုရင်ရော ..”

“ဘယ်သူမှ မလိုဘူး ..”

“ဟော့ကောင် .. မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲကွာ .. ငါ ထင် တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လွှတ်နေပြီ ..”

သူ ဆက်လျှောက်သွားတော့ ဆေးကပါလာရင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ် ဆက်၏။

“ငါ့နာမည်က စစ်သည်ကောင်း .. မင်းရော ..”

“ဤ ..”

“ဤ ..”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အမိဖမ်းလိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း စပ်ဖြူ ဖြူမျက်နှာ ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာကို လက်ပူးလက်ကျပ် မိလေသည်။

“တစ်မျိုးပါလား .. ဒါပဲလား .. ဘာ ခြုံ လဲ .. ဒါမှမဟုတ် ခြုံ ဘာညာ .. ရှေ့ကနောက်က ဘာမှမပါဘူးလား ..”

“ခြုံ ဆို ခြုံ ပေါ့ဗျာ .. ပါတာ မပါတာ ခင်ဗျားကို ပြောချင်မှ ပြောမှာပေါ့ ..”

“အိုခေ .. အိုခေ .. ရပြီ .. ရော့ .. ဒါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ..”

“ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး ..”

“ရတယ် .. မင်းဆီက မတောင်းဘူး .. ယူထားရုံပဲ ..”

မရမက ခင်ချင်နေရသည့် သူ့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေပြီလဲတောင် မသိ .. ခြုံ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေး .. မင်းကို ငါက မြင်မြင်ချင်း သနား စိတ် ဝင်မိလို့ လိုများ ပြောလိုက်ရင် ဒီချာတိတ် မာနတွေ ဒေါသတွေ ဘယ်လောက်တောင် အပြုလိုက် ထွက်လာမည် မသိ ..

တော်တော်လည်း ကျတဲ့ကောင် ..

အခန်း (၅)

“မင်း ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ စစ် .. မိဘ ဒီလောက်ထိ ဆုံးမနေတဲ့ ကောင် ..”

ဦးကောင်း မျက်နှာ ဘယ်တော့မှ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိခဲ့သလောက် ခြုံမှာ တင်းမာခက်ထန်နေခဲ့လျက် ...

“မင်းကို အများဆုံး ထည့်ပေးထားတာတောင် တစ်ပြားမှမကျန် တောင် ထုတ်သုံးပစ်တယ် .. ဟုတ်လား ..”

“ကျန်ပါသေးတယ် ..”

“ဘာကွ!...”

ကြည်လဲ့ခင် က ပန်းသီးအခွံခွာနေရင်း ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ လှမ်း ကြည့်ကာ ...

“တော်သေးတယ် ဖေဖေ .. အကောင့်မပိတ်ရုံတော့ ချန်ခဲ့သေး တယ် ..”

“နင်က ဘာလို့ရယ်တာလဲ .. ဒီကောင်လေး တော်တော်ဆိုးနေ နော် .. အဲဒါ နင့်ကြောင့် ..”

“အံ့မယ် ..”

“တော်ကြတော့ ..”

ဦးကောင်း က သားကြီးနဲ့ သမီးလတ်ကို ပြောလိုက်ပြီးမှ ကို ကြည့်၍ ...

“အိမ်မှာ မိသားစု စုံပြီဆို အေးချမ်းသာယာတဲ့စကားကို ပြောတယ် မရှိဘူး ..”

“ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော် ဘာလုပ် ..”

“မင်း ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်သုံးနေတာ ဘာအတွက်လဲ ခင်စမ်း ..”

“ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး .. ပိုက်ဆံကိုက ကိုင်လိုက်စနဲ့ ခုန်ထွက်သွားတာ ..”

“ဪ ..”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ပက်ကျိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မကောင်းမျိုး ကတော့ အစ်ကိုကြီးပီပီသသ မျက်နှာကို တည်တံ့ဖို့ ငြိစားနေသည်။

ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းလျက် အထဲလှည့်သွားတော့ ပြုံးတုံ့တုံ့ ..။

“စစ် .. မင်း ရူးချင်ဟန် ဆောင်မနေနဲ့နော် .. ခုချိန်ထိ စီးပွားလည်း စိတ်မဝင်စား .. ပညာထူးချွန်အောင် သင်ပါလားဆိုတော့လေ မဟုတ် .. အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ ..။ မတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် ..”

“အဲဒါတွေကြောင့် ပညာရေးကို စိတ်မဝင်စားတာပေါ့ ..”

မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ပြီး အသံတိတ် ပြန်ပြောမိသည်။ ဒီဘာမှောင်နှမတွေ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်တာနဲ့ပဲ မိသားစုအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ဒီတိုင်း ဖြစ်ရမှာလား ..။

“မင်း စိတ်ပါတာ ဘာရှိသလဲ ပြောကြည့်စမ်း ..”

“စိတ်ပါသလို နေနေတာပဲလေ .. ဖေဖေတို့ပဲ ထိုင်ကဲ့ရဲ့နေတာ..”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ် ..။ မင်း ဒီတိုင်းနေရတာပဲ စိတ်ပါတယ် ဆို ပြောလိုက်တာပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

“ဒါပဲ ..”

ရှုံ့မဲ့သည်းရင်း စစ် ခေါင်းကုတ်မိ၏။ ဦးကောင်း ကတော့ သားနှုမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သားကိုရော ကိုယ့်ခေါ်သကဲ့ပါ မယုံနိုင် ..။

“စစ်သည်ကောင်း .. မင်း .. မင်းကျမှ ငါ့ခေါ်သတွေကို ငါ ခြံဆုံးမဖို့ လိုပြီမှန်း သိလာပြီ ..။ မင်းအမေက စပြီး အကြီးကောင်နဲ့ အထတ်မထိ ငါ့မူဝါဒ ငါ့စည်းကမ်းနဲ့ မကိုက်ညီဘူးဖြစ်လာရင် ခွင့်ပြုချက်ပေးတာ ငါ့ရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး ..”

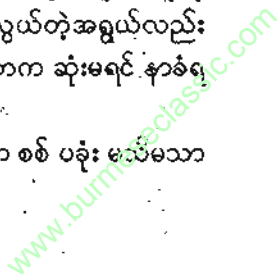
“ကဲ .. ထားလိုက်တော့ ကိုကောင်း .. ကိုကောင်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆောင်ရွက်ပြီး သွားအနားယူတော့ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကံ ရှူဆေးဘူးလေး ကိုင်ရင်း ထွက်လာ၏။

“အနားယူရမှာက ငါ မဟုတ်ဘူး မင်းရယ် .. ဒီသားတစ်ယောက်ကြောင့် မင်း အသက်တိုမယ် နားလည်လား ..”

“ဘာမှတိုစရာမရှိဘူး ကိုကောင်း .. ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေ မနိုင်ရင် မိဘဝတ္တရားကျေတယ်လို့လည်း မခေါ်ထိုက်ဘူး .. သူ့ကို လိုက်နိုင်သမျှ လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ ..။ ဆိုဆုံးမလွယ်တဲ့အရွယ်လည်း မတတ်တော့ဘူး .. ကောင်းတာ မကောင်းတာ မိဘက ဆုံးမရင် နာခံရတယ် ..”

ဒီဘာနှစ်ယောက်၏ ကြိမ်းဝါးသံတွေကြားမှာ စစ် ပခုံး မသိမသာ

၅၂

လရောင်ကျူးရင့်

တွန့်၏။ ထိုစဉ် ဆောင်းဘီအိတ်ထဲက အသံတိတ် ရိုက်ပုတ်ခေါ်နေသည် ဖုန်းကို ဘယ်သူခေါ်တာလဲ ထုတ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ကျွတ်!...”

ကာရန် မှန်း သိလိုက်တာနှင့် မဲ့သွားမိ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာက ..”

“ဟင် .. ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ဒီမှာ ဖုန်း ..”

“ဪ .. မိဘက ပြောဆိုနေတာကို အဲဒီလို စိတ်ပါလက်ပဲ နားစိုက်ထောင်နေတယ် .. ဟုတ်လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ .. ခုပဲ ထုတ်ကြည့်လိုက်တာ ..”

“မကြည့်ရဘူး .. မိသားစု ထမင်းစားနေရင် .. မိဘက ဆုံးစကား ပြောနေရင် ဘယ်ဖုန်းဖြစ်ဖြစ် မကိုင်ရဘူး .. အဲဒါ ဒီအိမ်မှာ သားသမီးတွေ နာခံရတဲ့ အမိနဲ့ပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဘာဟုတ်ကဲ့တာလဲ .. သားကို ခုမှ အသိပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. မင်းအချိုးကို ပြင်လိုက် ..”

မေမေ ဒေါသကြီးပြီဆို ဖေဖေထက်တောင် ပိုကြောက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုးငယ်စဉ်တည်းက ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ပုံစံခွက်နဲ့ ချောခဲ့တာလည်း မေမေ ..

“ထမင်း ထပ်ထည့်လို့ ရတယ် .. ဟင်း မရဘူး”

“ထမင်းတွေချည်း တစ်ခါက နှစ်ခါ လွန်ကျွံအောင် မထည့်တော့ .. ဝမ်းအပြင် အိတ်မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားက ဒီမိုက်ကြီးက စားတာကို သိမ်းဆည်းပေးနိုင်တာပဲဆိုပြီး ထည့်နိုင်သမျှ သိပ်ထည့်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး .. လူမှာအကျင့် ဝမ်းမှာ အချင့်တဲ့ ..”

“ဒီဝမ်းတစ်ထွာကို သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ နှိုင်းပြထားတာ ကြားဖူးတာမို့လား .. ဝမ်းတစ်ထောင်ရှိနေတဲ့ နွားတွေဆိုရင် မြက်ပဲ စားရတာပဲ ..”

သူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စအတွက် ဝန်တာကျဉ်းနိုင်သမျှ ကျဉ်းအောင် .. နည်းသထက် နည်းအောင်ပဲ ကြိုးစားရမှာ .. အဲဒီထဲမှာ မိခင်တစ်ခုအတွက် သိပ်အလိုလိုက်ပြီး ဇီဝာချနေရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ ..”

ဒါတွေက မေမေ တစ်သက်လုံး ချမှတ်လာခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းနည်းကမ်းများနဲ့ ကြီးပွားရေးပလန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက စီးပွားရေးအတွက် ပညာရေးကတစ်ဖက်နဲ့ ကုန်းကျိုးပေးသည်။ မေမေက တစ်ပဲ နှစ်ပြားကို ပွတ်သပ်ခွာချပြီး စုဆောင်းသည်။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုလျှင် ဒီနေ့ အသုံးစရိတ်ဆိုပြီး ထုတ်ကိုင်သတ်မှတ်ထားပြီးလျှင် ဒီနေ့မှာ ဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ခြွင်းဖြစ် လောက်သည်ဖြစ်စေ .. မလောက်ဘူးဖြစ်စေ နောက်ထပ် ထုတ်တော့ပေ ..။

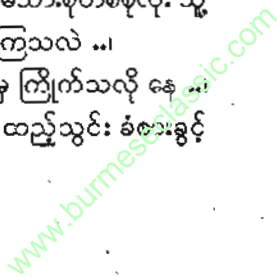
ဒါပေမယ့် ဒါက မပျက်မယွင်းစေအောင် သတ်မှတ်ပေးခဲ့တာဖြစ်တာပဲ မေမေ ဘယ်တော့မှ ဤသို့မဖြစ်ခဲ့ပေ ..။

ဒီနေ့အတွက် ဒီတစ်ဖက်မှာ ကုန်တာများသွားရင် ဟိုတစ်ဖက် အသုံးစရိတ်ကို လျော့ချပစ်သည်။ မေမေလောက် စေ့စပ်သေချာတာပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့တွေ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည့်ဘဝမှာ မြဲမြံတိုက်ခိုက်မှုတွေနှင့် ကားထည်လဲ စီးနိုင်သည်။ သူ့ဌေးစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးက တွေ့ခဲ့ကြ၏။ မေမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အနားယူသည့်အချိန်မှာ သူ့အဖေ ပြည့်စုံသာယာနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သားအငယ်ဆုံးဆိုသည့် အလိုလိုက်မှုတွေနဲ့ မိသားစုတစ်စုလုံး သူ့အဖေ ဘယ်လောက်ထိ အလျှော့ပေး ကြင်နာခဲ့ကြသလဲ ..။

ဒါလည်း စစ် နားလည်နေသည် ..။ သူ့ကျမှ ကြိုက်သလို နေ ..။ ဤသို့လောက်သုံး ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးတွေပါ ထည့်သွင်း ခံစားခွင့်

ရခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကျွေးတုန်းက ရွှေးခဲပြီးမှ ဝါးစားနေကာမှ ဘော်ပြီ ပြန်ထုတ်တော့ဆိုတာမျိုးက လွယ်သလား ..

အလိုလိုကဲခဲ့တာတွေ ဒီမှာတင် တော်ပြီ သူ ဘယ်လိုနားလည်ရပ်တန့်ရမလဲ ..

“သားငယ် ..”

“ဗျာ ..”

“ဘဏ်မှာထည့်ပေးထားတဲ့မုန့်ဖိုးတွေ ကုန်ပြီဆိုတာ ဟုတ်လား..”

“ဟုတ် ..”

“ဘယ်တုန်းတည်းကလဲ ..”

“လဆန်းပိုင်းတည်းက ..”

“ဘာတွေသုံးလို့လဲ ..”

“ဒီလိုပဲ ..”

“ဘာပြောတယ် သား ..”

ရှုဆေးဘူး နှာခေါင်းမှာ ဘော့ကပ်ထားသည့်လက်က နှာခေါင်းထဲနေ ဆတ်ခနဲ ရုပ်ဖယ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ စစ် ရဲ့ဘေးထိရောက်လာ၏။

“ပြန်ဖြေစမ်း .. ဘာတွေသုံးလို့ ကုန်တာလဲဆိုတာ ..”

“မေမေရယ် .. ဟိုလထဲတုန်းက သံကြိုက်ရက်တွေနဲ့ .. သူ့သူငယ်ချင်း မွေးနေ့တွေနဲ့ .. စုပြုနေတာ ဥစ္စာ ..”

ကြည်လဲ့ က ဝင်ဖြေပြီး မအေက လှည့်ကြည့်တော့ မျက်လွှာသွားကာ ...

“မောင်မောင် ဘာတွေသုံးတယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ် ..”

“ရည်းစားအတွက် ဘတ်သ်ဒေးလုပ်ပေးတာ ငွေကိုးသိန်း ကုတယ် ဆိုတာရော ..”

“ဟင်!...”

“အဲဒါ သမီး သိရဲ့လား ..”

ကြည်လဲ့ မျက်ခုံးတွေပါ ပင့်တက်သွား၏။ သူမ သိတာက သိန်းတည်းပါ ..

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စစ် က မျက်လွှာချပြီး စူပုတ်ပုတ်..

“ပြောလေ .. အဲဒီလို ကုန်ခန်းနေတာတွေကို ..”

“ဒါ .. ဒါက မေမေရယ် .. ခုခေတ် လူငယ်တွေကိုက ..”

“တော်တော့ .. အခု မေမေ သူ့ကို ပြောစရာရှိတယ် ..၊ သမီး

ဝင်မဖြေရဘူး ..”

ဒီမောင်တစ်ယောက်ကို ကြည်လဲ့ခင် တို့ ချစ်လိုက်တာ ကိုယ်တိုင်

ထုတ်ထားသလို သည်းသည်းလှုပ် ..

“ဘာလဲ .. မွေးနေ့အတွက် စပရိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှ ဒီမိန်း

လေးက ပိုချစ်မှာမို့လား ..”

“အဲဒါတစ်ခုတည်းအတွက် ကုန်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ ..၊ ဆိုင်ရဲ့အပေါ်တစ်ထပ်လုံးကို နှစ်နာရီ

ငှားလိုက်တယ် .. ပြီးတော့ ..”

“မေမေ ..”

“မေမေ ပြောနေတဲ့စကားကို ဖြတ်ပြောတာ မကြိုက်ဘူး ..”

ပါမောက္ခချုပ်ပီပီ ‘တော်တိတ်’ ဆိုရင် ဘာမှ ထပ်မပြောတဲ့အောင်

မျက်နှာက လှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။

“မင်းအဖေနဲ့ မေမေတို့က အလယ်အလတ်တန်းစားလူတွေ ..

ဘာနေ လူချမ်းသာဆိုတဲ့လူတွေရဲ့ရှေ့ကို ရောက်အောင် မေမေတို့

လုပ်ရိုက်ကုန်ခဲ့ရသလဲ .. အဲဒီ ကြိုးစားရုန်းကန်မှုတွေကရော ဘယ်

ဘွက်လဲ .. ကဲ ဖြေ ..”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါ ..”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ .. မေမေတို့အတွက်နဲ့ သားတို့ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရဘူး .. မေမေ့သားသမီးတွေကြောင့် မေမေတို့ မျက်နှာမငယ် ဂုဏ်မသိမ်ခဲ့ရဘူး .. အဲဒါက သားကြီးနဲ့ သမီးကြောင့်ပဲ ..”

စစ် မျက်လွှာပင့်ကြည့်တာကို စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ဒေါ်ယဉ်လဲ့က ဆက်၍ ...

“သားကတော့ မေမေတို့ကို ဂုဏ်မငယ်စေတာပဲ ရှိတယ် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်သရေပျိုးမှိန်အောင် လုပ်နေပြီ ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ရည်းစားထားတာကို လိုက်ကြည့် တားဆီးနေရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မေမေတို့ နားလည်တယ် .. သားကတော့ မိဘကို နားမလည်ဘူး ..”

“မေမေ .. ကျွန်တော် ခု ...”

“မှတ်ထား သား .. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာကြောင်းပြဖို့အတွက် ဒါမျိုးတွေလုပ်ပေးနေဖို့ မလိုဘူး .. ဒါကိုမှ သဘောကျတတ်တဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် သူ့အတွက် သာယာမှုတွေ မင်း ဘယ်လောက်ဖန်တီးပေးနေနိုင်မလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်မေးပြီး ဆက်ကြိုးစား ..”

“အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နယ်ပြန်တော့မှာဆိုလို့ အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်ပွဲလည်း ပါပါတယ် မေမေ ..”

ဒါတွေထိ မေမေ ဘယ်လိုသိနေလဲဆိုတာ ရုတ်ခနဲ အံ့သြသွားမယ့် မေးကြည့်ဖို့ထိတော့ မလိုပါ ..။

အိမ်ထောင်ရေးဘက်မှာ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို နိုင်နင်းသည့် မေမေက သားသမီးတွေရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းကို တွက်ချက် သိမြင်သော အရည်အချင်းတွေလည်း အပြည့် ..။

“ပြီးတော့ ကိုးသိန်း ဆိုတာက ..”

“မလိုဘူးလေ .. တစ်ဆယ်ထဲက တစ်ကို နတ်ရင် ကိုးကျန်မယ်..။ လိုချင်တာ ဒါပဲ .. မနတ်လောက်တာတွေ .. နတ်လောက်တာတွေ မပြောနဲ့ ..။ သားကို မေမေ ရည်းစားထားခွင့် ပြုခဲ့တယ် .. အဲဒါ လူငယ်တွေ မျက်လုံးထဲမှာ မေမေ ဖိလိန်မလုပ်ချင်လို့ .. အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ သားစိတ်ကြိုက် ဈေးခွင့်မရှိဘူး .. အထူးသဖြင့် မိဘအိတ်ထဲက ဆုပ်နှိုက်ပြီး ပုံပိုးဖြည့်ဆည်းပေးနေတာကို သာယာနေတတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး..”

သူကရော ချစ်နေပါပြီ .. စွဲနေပါပြီနဲ့ ခြေဆင်းငိုယိုပြီး ဆန္ဒပြနေမိလို့လား ..။

“မွေးနေ့မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုချင်ရင် မိဘကို ကန်တော့ .. ဘုရားမှာ လှူဒါန်း ရေစက်ချ ဒါပဲ ..။ မသေမချင်း ရောက်လာနေမယ့် မွေးနေ့တိုင်းအတွက် မသက်ဆိုင်ကြတဲ့လူချင်း အပိုတွေ လုပ်ပေးနေကြတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ ..”

ဒါကတော့လို့ ဇောဒကတက်လိုက်တာနှင့် မေမေ ဒေါသတကြီး ထပြစ်တော့မှာကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် စစ် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“မင်းတို့ကို အသက်စွန့်မွေးခဲ့တဲ့ မေမေအတွက် မင်းတို့တွေရဲ့ ဘဝအတွက် ဈေးနဲ့ သွေးနဲ့ ရင်းပြီး ရုန်းကန်ပေးလာခဲ့တဲ့ မင်းတို့အဖေအတွက်ရော .. ပြောပါဦး မေမေတို့အတွက် ညဆယ့်နှစ်နာရီ ဘတ်သ်ဒေး ရှေ့လေးတောင် ပို့ပေးခဲ့ဖူးရဲ့လား ..”

“အဲဒါက မေမေမွေးနေ့ဖြစ်ဖြစ် .. ဖေဖေမွေးနေ့ဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ တူတူ ဘုရားသွားကြ .. အလှူအတန်းလုပ်ကြနဲ့ ပြီးပြီးသွားလို့ပါ ..”

“သားကောင်မလေးတွေကိုရော သူ့မိသားစုက ဒီလိုတွေလုပ်ပေးကြဖူးလား .. ဒါကြောင့် သားက လုပ်ပေးနေရတာလား ..”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ စစ် ရဲ့မျက်လုံးက ကြည်လဲ့ ဆီ ရောက်သွားသည်။

“မေမေ ထိုင်လေ .. ဒီမှာ ပန်းသီးလေး ချိုနေတာပဲ ..”

www.burmeseclassic.com

ကြည်လဲ့ ကလည်း မောင်ဖြစ်သူ အကူအညီလိုနေပြီကို သိသည်။ ပန်းသီးစိတ်တွေကို လှလှပပ မစီတော့ဘဲ ဒီတိုင်းလျှောက်လာပြီး ဒေါ်ယဉ်လဲ့ လက်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်သည်။

ပြီးတော့ ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“မေမေ့သား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြတ်သွားပါပြီ .. သူတို့ ဘာမှ လည်း ...”

“ဘယ် ဘာမှဟုတ်မလဲ သမီး .. ရည်းစားထားတမ်း ကစားနေကြကိုး ..”

ကြည်လဲ့ ကို လှည့်ပြောပြီးမှ စစ် ကို ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ထားလိုက်တော့ .. အခုက စပြီး သား အကောင့်ထဲကို တစ်ပြားမှ ထည့်မပေးတော့ဘူး .. မင်းအဖေရဲ့ပွဲရုံမှာ ဝိုင်းကူလုပ် .. မင်းရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လစာ သတ်မှတ်ပေးလိမ့်မယ် ..”

ပြောသမျှစကားတွေထဲမှာ ဒီစကားကျမှ စစ် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထဖြစ်လာကာ ...

“မေမေ့ ..”

“ပြော ..”

“မေမေရာ .. ဘာမှလည်း ကြိုမသိထားဘဲနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ..”

“သား ရည်းစားထားတဲ့အရွယ် ရောက်နေပါလားဆိုတာရော မေမေ ဘာများ ကြိုသိခဲ့ရလို့လဲ .. သားမှာ ချစ်သူရှိတာ သူများပြောမှ မေမေ သိရတာလေ ..”

“ဒါကတော့ ..”

“ရည်းစားထားတာ ကြိုအသိပေးစရာလားလို့ သားစိတ်ထဲမှာ ပြောနေတာလား .. ဒါဆိုရင် သားအတွက် မေမေက အခြေအနေ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပေးတာရော ဘာများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ဖြစ်သွားလို့လဲ ..”

ပြောတော့ မေမေ ..

စစ် နဖူး နာနာပွတ်နေရင်း ငဲ့သွားသည့်မျက်နှာက မော့မလာတော့ပေ ..။

“နောက်ထပ် ရှိသေးတယ် .. ဒါကို သမီးလည်း မသိသေးဘူး..”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းပဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သားအတွက် မေမေတို့ စီစဉ်လိုက်တာ ..”

လာပြီ အိမ်ထောင်ရေး ..။

ဒါကိုတော့ အတိအကျ တွက်မိလိုက်သည်။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကံစစ်ရဲ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“သားကို စိန်ကုန်သည် ဒေါ်မြမြ ရဲ့သမီးငယ် ဝင်းလက်ရွှေစင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ် ..”

“ဘယ်လို .. မေမေ ..”

ကြည်လဲ့ အံ့သြသွားကာ ...

“အနော်ရထာလမ်းက ‘ရွှေစင်’ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတယ် .. ချမ်းသာတာမှ ဘာမှကိုမှ ထပ်ပြီး တပ်မက်ချင်စိတ် မဖြစ်တော့အောင်ပဲ ..။ ဒါကြောင့် သူတို့ လိုချင်တာ ပညာတတ် လူရည်မွန် ယောက်ျားကောင်းပီသတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက် ..”

“သူတို့ညီအစ်မကို သမီး သိတယ် မေမေ .. ချမ်းသာသလောက် အရမ်းဟော့(တ်)တာ .. ပြီးတော့ အသက်တွေလည်း မငယ်ကြပါဘူး..။ သမီးစိတ်ထင် ကိုကိုနဲ့မှ ရွယ်တူထင်တယ် ..”

“ဒါမှ အသက်ပိုငယ်တဲ့ သမီးမောင်ကို အလိုလိုက်မှာပေါ့ .. သူထင်သလို သုံးဖြုန်းခွင့်လည်း ရမယ် ..”

မီးရောင်အောက်မှာ စစ် ရဲ့မျက်နှာက ရှက်သွေးတက်ခြင်းကြောင့် လောင်ခတ်သွားသည်။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကတော့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို

ကျေနပ်သည့်အပြုအမူနှင့် ကြည့်၍ ...

“နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် .. သူတို့ကျတော့ ချမ်းသာ တယ်ဆိုပြီး မပေါ်လွင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြမြဝင်း တို့ထက်တော့ မလျော့နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသလောက်ပဲ .. သူ့ကိုတော့ သမီးတို့ ဖေဖေက သူ့မိတ်ဆွေတွေထဲက တစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်းထားတာပေါ့ ..”

“သူလည်း မောင်မောင်ထက် အသက်ကြီးတာပဲလား မေမေ ..”

“မေမေ မသိဘူး .. တစ်ခုရှိတာက တစ်ဖက်က အကြောင်းမပြန် ဘဲနေတော့ သဘောမတူတာလား .. မိန်းကလေးကို နားချလို့ မရတာ လား .. အဲဒါ ခုထိ မသိရသေးဘူးလေ .. သူတို့လည်း ညီအစ်မနှစ် ယောက်ပဲ .. အကြီးဆုံးကတော့ ယောက်ျားလေး ..”

“မောင်နှမသုံးယောက်ချင်း သမီးတို့နဲ့ တူတာပေါ့ ..”

“မတူတာက သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတာ ..”

“အရမ်းချမ်းသာတဲ့လူတွေက ချမ်းသာလို့ ကိုယ့်ကိုငြင်းတာဆိုရင် ပိုပြီး ခံရခက်ပါတယ် မေမေရယ် .. သမီးတို့လည်း ဓွဲနေတာမှ မဟုတ် ဘဲ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ခေါင်းခါ၍ ...

“တစ်လျှောက်လုံး ဖုတ်သံပေလာပြီးမှ ရေဆေးလိုက်လို့ ပြောင်စင် သွားတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကတ္တီပါထိုင်ဖုံပေါ်မှာ အမြဲတမ်းထိုင်ပြီး ကတ္တီပါ ရွှေကော်စောပေါ်မှာပဲ နင်းနေခဲ့တဲ့ ခြေထောက် ဖြူစင်တာချင်း တူပါ မလား ..”

“တူတာမတူတာကို နှိုင်းယှဉ်မကြည့်ရင် မသိဖူးပေါ့ဘူး မေမေ ..”

စစ် က ပြောချင်နေသည့် မာနစိတ်ကြောင့် လေသံက မာဆတ် ဆတ် ..

“ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရှာရတာ မိန်းကလေး တွေ အလုပ်ပါ .. ဘဝအတွက် အားကိုးနိုင်မယ့်သူ ..”

“ယောက်ျားလေးလည်း ကိုယ်က ဦးမဆောင်နိုင်ရင် ဦးဆောင်နိုင် တဲ့မိန်းမ လိုတာပဲ သား ..”

စစ် မျက်နှာ အရောင်ပိုရင့်လေသည်။ မေမေ တမင်ပေါ်လွင် ဆောင် ပြောနေတာမှန်း သိပေမယ့် ကြည့်လို့ ကတော့ မောင်လေးကို သနားနေပြီ ဖြစ်၏။

“မေမေရယ် ဘယ်အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် အငယ်ဆုံးတွေက ဆိုးကြတာပဲ များပါတယ် .. နောက်တော့လည်း သူတို့ဘာသာ အသိတရားလေးတွေ ဝင်လာကြတာပဲ ..”

“နောက် ဘယ်အချိန်မှာ ဝင်လာမယ်မှန်း မသိတဲ့ အသိတရားကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်မနေနိုင်ဘူး သမီး .. ဘယ်တော့မှ သိတတ်နားလည် မှု ရှိမလာဘဲ ဆိုးမြဲတိုင်း ဆိုးသွားခဲ့ရင် အဲဒီအချိန်မှာ မေမေတို့ မရှိတော့ ဘူး ..”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အသက်ကြီးကြီး သူဌေးမနဲ့ ပေးစားဖို့ စိစဉ်နေတာလား မေမေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းပုံစံကို မေမေ သုံးသပ်ပြီး ဒီလိုစိစဉ်ဖို့ တိုင်ပင် ခဲ့ကြတာ ..”

စစ် က တင်းနေသည့်မျက်နှာကို ပြေပြစ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ခပ်လွှဲလွှဲ လုပ်ပစ်ပြီး မသိမသာ အံ့ကြိတ်သည်။

“ဘာအကောင်အထွေထွေ ပိုက်ဆံကို ကုန်အောင် သုံးပစ်မိလို့ ဒီလို နီစဉ်ဖို့ ဖြစ်လာတာဆိုရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုး ခပေးပါနဲ့ မေမေ ..”

“ဟင့်အင်း .. မင်း တောင်းရင်လည်း ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး သား .. ဒါပေမယ့် ငါ လက်ဖြန့်မတောင်းတော့ဘူးဆိုပြီး သားကိုယ်တိုင် ဆုံး ဩတ်ခွင့် မေမေ မပေးနိုင်ဘူး .. ဒေါ်မြမြဝင်း သမီးငယ်နဲ့ သူဌေးဦးသာသာ နဲ့တူမတွေထဲက တစ်ယောက်ကို သား ရွေးချယ်ရမယ် .. ကိုယ်တိုင်

မရွေးချယ်ဘူးဆိုရင် မေမေတို့ ရွေးချယ်ပေးစားတာကို လက်ခံရမယ်..”

“မေမေ ..”

“ပြော .. ဘာလဲ ..”

“ဒီလိုနည်းနဲ့ တံခါးပိတ် စီစဉ်တဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ပါဘူး .. မေမေတို့ အတင်းအကျပ် မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“အဲဒီလိုစိတ်ကူး မရှိခဲ့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် တံခါးပိတ် ချုပ်ထားရတဲ့အထိ သားက မိဘကို ကလန်ကဆန် လုပ်လာတယ် ဆိုရင် ..”

“ကျွန်တော့်အတွက် မှီခိုနိုင်ဖွယ်ရှိတဲ့မိန်းမဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် တပ်ပေးရင်တော့ ကျွန်တော် ..”

“မောင်မောင် ..”

စစ် ကို အပြတ်အသတ် ငြင်းပယ်ခွင့် မပေးနိုင်ပါ..။ မေမေစိတ်ကို ကြည့်လို့ က နားလည်ပြီးသား ..။

စစ် ကမူးရှူးထိုး ထပြောလိုက်တာနှင့် ခုချက်ချင်း ကုပ်ဆွဲသွားပြီး အခန်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ဖို့ထိ ဖြစ်သွားနိုင်၏။

“ခုမှမဟုတ်သေးတာ ဘာဖြစ်လို့ စကားကို အကုန်ပြောရတာလဲ ..။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေ့လာခွင့် ရှိသေးတယ် .. အဆင်မပြေနိုင်တာရှိကြရင် ဆွေးနွေးလို့ ရတယ် .. မေမေက မောင်မောင်ကို ကရုဏာဒေါသနဲ့ ပြောချလိုက်တာပါ ..”

သမီးဖြစ်သူ ပျာယိုပျာယာ ထဖြစ်သွားတာကို နားလည်ကာ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် သူမပြောသမျှသာ တစ်မိန့်တစ်အာဏာ ဖြစ်စေမည်ဆိုသည့်အကြည့်နှင့်--

“သားအစ်မပြောတာ ကြားလို့ကောင်းပေမယ့် မေမေက အမှန်အတိုင်း အရှိအတိုင်း ပြောတာဆိုတော့ နားဝင်ဆိုးတာပေါ့ ..။ အခုထပ်ပြောမယ် သား .. မင်းတို့ကိုကြီး ဖြစ်စေ .. မင်းရဲ့အစ်မ ဖြစ်စေ - အနပ်စုတ် ဂုတ်စုတ်ကိုလည်း လုံးဝ မမှန်းရဘူး ..။ ပညာတတ်ရမယ်..”

ချမ်းသာရမယ် ..။ ဦးကောင်း .. ဒေါ်ယဉ်လဲ့ တို့ရဲ့ သားသမီးတွေအားလုံး ဒီတံဒီတံကြံတွေနဲ့သာ လက်ထပ်ရမယ် .. အဲဒါ မေမေ မျှော်လင့်ချက်ပဲ ..”

ကာယကံရှင်တွေက အဲဒီလိုမျှော်လင့်မထားဘူးဆိုရင် မေမေ ဘာလုပ်မလဲ ..။

တစ်ချက်လေး အကဲခတ်ပြီး ကျေနပ်လက်ခံခဲ့တာက တစ်ယောက်..။ ဘာမသိညာမသိနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားရမှာက တခြားတစ်ယောက်..။

‘အံ့မေနဲ့ ပေါင်းမှာလား .. ကျွန်တော် ပေါင်းရမှာလား’ လို့ မေးရင် ရော မေမေ ဘယ်လိုဖြေမလဲ ..။ ကောင်းစားစေချင်လို့ဆိုတဲ့ စေတနာကို ကျေနပ်နားလည်ပေးဖို့ဆိုတာက ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ..။

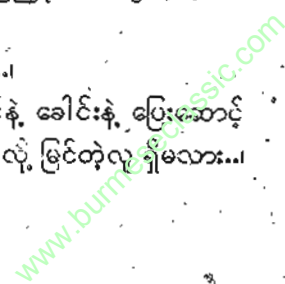
“မင်းခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေနေ မေမေ အမြဲတမ်း လက်ကိုင်ထားတဲ့ မက်သတ်ဒ်တစ်ခုက ဘဝနဲ့ ငွေ အတူနေမှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တာ .. ငွေမရှိလို့ လူလူချင်းအတူတူ ဘယ်လောက်ထိ နောက်ဆုတ်သိမ်ငယ်ခဲ့ရသလဲ ..။ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ အရာရာအတွက် ဘယ်လောက်ကြေကွဲခံစားခဲ့ရသလဲ ..”

မေမေခံစားချက်တွေကို စစ် နားလည်မပေးနိုင်ပေ ..။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ မေမေလို မက်သတ်ဒ်တွေ မရှိ ..။

“ဒါတောင် မေမေ အစတည်းက မဆင်းရဲခဲ့ဖူးဘူး .. ဒါပေမယ့် သူများလို မချမ်းသာလို့ ချိုးနှိမ်ခံရတာကို တစ်လျှောက်လုံး ခံစားလာခဲ့ရတယ် ..။ မေမေရဲ့ဘဝတစ်ပိုင်းက အဲဒီလို မပြည့်စုံ မပေါ်လွင်ခဲ့တဲ့ဘဝနဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့တာ ..”

ဒါကို ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုခဲ့လေသလား ..။

မဆင်းရဲခဲ့ဖူးသူက မချမ်းသာလို့ တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပြေးတောင့်ဆွသွားတယ်ဆိုရင်ရော ဒါကို သနားစရာပဲလို့ မြင်တဲ့လူ ရှိမလား..။

မေမေ့ကိုကြည့်လိုက် .. မျက်နှာလှဲ၍ ရင်တွင်းစကားတွေနဲ့ တိတ်တဆိတ် သတ်ပုတ်နေခဲ့လိုက် ..

မေမေ ပြောတာတွေကို ဘယ်အကြောင်းအရာပေါ်မှာမှ စာနာပေးလို့မရတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..

“သားငယ် ..”

“ဗျာ ..”

“မင်းရင်ထဲမှာရှိတာတွေ မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြောနိုင်ပါတယ်..”

“မပြောတော့ပါဘူး ..”

“ဒါဆို မေမေ ချမှတ်တဲ့မူဝါဒကို သား လက်ခံတယ်ပေါ့ ..”

“ကျွန်တော် မေမေ့ကို အတိုက်အခံ မလုပ်ပါဘူး ..”

“ဒါဆို တည့်တည့်ပြောရအောင် .. မေမေ လက်ထပ်ပေးမှာကို သား ကျေကျေနပ်နပ် ငရုးချယ် ခေါင်းညိတ်မယ် ဟုတ်လား ..”

“လက်ထပ်ပေးမှာကို မကျေနပ်ပေမယ့် ကျွန်တော် စဉ်းစားမှာပါ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဟန် မရှိတော့ပေ .. ကျေနပ်သည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်နေကာ ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ရဲ့လိုရင်းက ရေလိုနေရင် ရေရရှိပဲ .. အဲဒီတော့ သား စဉ်းစားပါ .. ဘယ်သူနဲ့ အရင်တွေကြည့်မလဲ ..”

ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..

အခန်း (၆)

“ဟလို မေမ ..”

“သမီးမောင်လေး သမီးဆီ ရောက်လာသေးလား ..”

“ဟင့်အင်း.. မောင်မောင် မလာဘူး.. ဘာခိုင်းလိုက်လို့လဲ မေမေ..”

“ဪ... မနက်က သူ အိမ်တံဆိပ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာတုန်း ဝင်းလက်ထွက်တယ်လေ ..”

“ဘယ်လို ..”

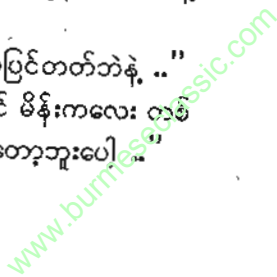
“သမီး အားရဲ့လား ..”

“အားပါတယ် မေမေ .. သမီးဂျူတီက ပြီးပါပြီ .. ခုပဲ ထွက်တော့ပြောလေ မေမေ ..”

“ဝင်းလက် ဒီနားလေးမှာ ကားပျက်နေလို့တဲ့ .. ဖုန်းဆက်တာနဲ့ မောင်ကို သွားခိုင်းလိုက်တာ ..”

“မေမေကလည်း မောင်မောင်ကဖြင့် ကားမပြင်တတ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဪ .. ဆီပျောက် မီးပျောက် ဖြစ်ရုံဆိုရင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဒုက္ခရောက်မနေတော့ဘူးပေါ့ ..”

ကားပျက်တာကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးမည် လို့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက အသိပေးပြီးမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ...။

“အဲဒီတော့ မောင်မောင်က မသွားဘူးတဲ့လား ..”

“သွားကြည့်လိုက်ပါဆိုတော့ သွားတယ် .. အဲဒီတည်းက ပြန်ကို ဝင်မလာတော့ဘူး ..”

“ဟင် .. ခုချိန်ထိလား ..”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေငါးနာရီ ထိုးနေပါပြီ ..။

“သမီးကိုကြီးဆီ တစ်ချက် ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦး .. မေမေခေါ်တာ ဖုန်းမအားဘူးချည်းပဲ .. ဘယ်သူတွေနဲ့ ဒီလောက်ပြောနေလဲ မသိပါဘူး ..”

မေမေ့မျှာလည်း မောင်မောင့်ဘက်က လိုက်လျောမှုကို ရတည် က တော်တော်လေး ကျေနပ်ဝမ်းသာနေပုံပါ ...။ မောင်မောင့်မျက်နှာကို တကြည့်ကြည့်နှင့် တော်ရုံဆို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ များက ဆူတာပူတာတွေ မလုပ်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ ..။

ဒါပေမယ့် ငယ်သူချင်းမို့ မောင်မောင့် စိတ်ကို သူမ မေမေ့ထက် ပိုနားလည်နေသည် ..။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်မောင့် ရင်ထဲမှာ နာခံလိုခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ ..။

“အသက်ကြီးတာလေး တစ်ခုပဲ ရှိတာ .. ဝင်းလက်ရွှေစင် သိ တော့ ..”

“မဆိုးရင် မင်း လိုက်ပါလား ..”

“မင်းအတွက် လျာထားပြီးထားကြီးမို့လို့ပေါ့ ..”

ကျရောက်လာမည့်မျက်လုံးရဲ့အရှိန်ကို သိကာ နေစိုး က အကြည့် ချင်း မဆုံမိအောင် ဟိုလွှဲ ဒီလွှဲ ..။

ဝင်းလက်ရွှေစင် ကို ကားကြည့်ပေးဖို့ဆိုသော စေညွှန်းမှုနှင့် ထွက်လာခဲ့ရပြီး အတူတူ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုရောက်က စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြောသမျှစကားတွေကလည်း တစ်ခုတစ်လေမှ နားဝင်မချိသည်

“ငါ တကယ်တင်းတာ .. သူနဲ့ ငါ အသက်ဘယ်လောက်ကွာလဲ .. သိဘူး .. လူကို ဆက်ဆံပုံက .. တောက်!...”

“အဲဒါ မခံနဲ့ပေါ့ကွ .. သူက ပဲ့အောင်ပြောရင် ကိုယ်လည်း ပြန်ဖဲ့ .. သူက ဘာမို့လို့လဲ ..”

ပြောဆိုခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောနေရင်း စကားက လိုရင်းကို မရောက် ဖြစ် နေစိုး တို့ ဖြည့်စွက် အကြံပြုတာတွေကို သဘောမကျတိုင်း နေရသဖြင့် ...

သူ့အတွက် ကြင်ဖက်ကောင်းဖြစ်မယ့်သူက ပထမအဆင့် ငါ့လို နည်းမျိုးတဲ့ ..”

“အဲဒီတော့ မင်းကလည်း ပြန်ရွတ်ပြလိုက်ပါလား ..”

“အဲဒါရဲ့ ကတော့ မခံချင်ဒေါသသံလေး ထွက်ပေးဖော်ရသည်။ မိမိ စိတ်ပျက်နေတာက မပျောက် ...။

“ပြောခဲ့တာတွေကို ခုထိ နားထဲမှာ စွဲနေတုန်း ..။

“ဘုတ်လား .. စစ်သည်ကောင်း က ကားမကြည့်တတ်ဘူးလား...။

“သူငယ်တွေက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်တော့ နားလည်နေကြတာမို့လို့ ကြည့်တတ်မလားလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တာ ..”

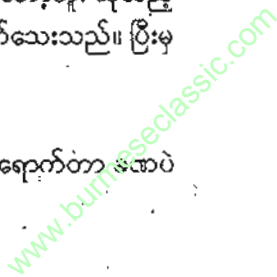
“အဲဒါဆို မဝင်းလက် က အိမ်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေမှန်းသိလို့ ခေါ် မလာဘူး ..”

“အခုက ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ အလုပ်ရှုပ်မခံတော့ဘူး ဆိုသည့် ဘာနက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး လက်နဲ့ ထပ်မိလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“အခု လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတာ ...

“အခုက အဲဒီလို ထင်လို့လား ..”

“အဲဒါလိုပါ .. ကျွန်တော်လည်း အပြင်ကပြန်ရောက်တာ မသေပဲ

ရှိသေးတာလေ .."

"ဪ .."

သူမက ဆေးကုထားသဖြင့် အညိုရင့်ရင့်သွယ်တန်းနေသည့် မျက်နှာအစုံကို မသိမသာပင်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိုတည်သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အနားမှာရှိနေတာကို ဂရုစိုက်ပုံလည်း မပြ ..

ဒီယောက်ျားဟာ သူမနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့လူဆိုမဟုတ်ဘဲ အကဲခတ်တာမျိုးလည်း မရှိ .. အသက်အရွယ် အရမ်းကြီးကွာ ခြားနေသော ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်ဖို့မရှိသည့် အခြားတစ်ယောက် ပြောနေတာမျိုး သူမ တည်ငြိမ်ပုံက လက်ဖျားခါလောက်ပေသည်။

"ဒီနားမှာ ကားကပျက်သွားတော့ အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ အသိယောက်ကို သတိရလိုက်တာလေ .. ကိုယ်နဲ့သိရတဲ့ အကြောင်းတရားလည်း စစ်သည်ကောင်း နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတာဆိုတော့ အကျိုးအကြေးတွေ ဆက်ပြီး တွေးမိသွားတာပါ .. ဘာမှ ဆန်းဆန်းပြားပြား မပါဘူး .."

"ဒါဆို ခု ကျွန်တော်ကလည်း ကား ဘာဖြစ်မှန်း မသိတော့ဘူး .. တော့ ဘာကူညီပေးရမလဲ .. ဝမ်းရှော့ ခေါ်မလား .. ဒါမှမဟုတ် လက် အိမ် လိုက်ခဲ့ဦးမလား .."

"တို့ကို အိမ်လည်ခေါ်တာလား .."

"ဟိုမှာလေ .. ခြံရှေ့ကပဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ .."

"တို့ရည်ရွယ်ချက်က အိမ်လည်ဖို့မှ မဟုတ်တာ .. မသိတဲ့အတွက် ဝင်ထိုင်ရမှာလည်း ကြောင်ပါတယ် .."

"မေမေနဲ့တော့ သိတယ်ဗိုလား .."

"မသိပါဘူး .. လူကြီးချင်းသာ ခင်တာ .. တို့နဲ့က ပြုံးပြုံးနှုတ်ရုံပဲ .. ရတယ်လေ .. ကားကို ဝမ်းရှော့ပဲ အပ်ခဲ့လိုက်တော့မယ် .."

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ် .. မဝင်းလက်ဆက်သွားမလဲ ဆိုတာပဲ .."

"ဟွန်း .."

သူမက အိတ်ထဲကဖုန်းထုတ်ရင်း ဘာကို ရည်ရွယ်မှန်းမသိသောအတိုင်း ပြုံးတစ်ချက်နှင့် ..

"တို့က အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့လူ ရောက်လာပြီး ကြည့်ပေးလိုက်ရင် မလားလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ .. ကားပျက်ရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ် .."

သူ ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။

သူမက ရောင်စုံလက်နေသည့် မျက်ခွံကျယ်လေးတွေ ထင်းနေကြောင်း မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို မသိမသာချီထားတတ်ကာ သူများခံရခက်ခဲသော အထက်စီးဆန်သည့်အပြုံးနှင့် ..

"တို့က တို့ လက်ထပ်ရမယ့်လူကို ပထမဆုံး စမ်းသပ်လိုက်တာပဲ .. တော့ မင်းအတွက် အမှတ်က ဇီးရိုးကနေ တစ်မှတ်မှမတက်သေးဘူး .."

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို သူမက စိုက်ကြည့်၍ ..

"တစ်ခုခု အခက်အခဲကြုံလာရင် ဦးဆောင်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမိန်းကလေးတွေက အထင်ကြီးတာ .."

တိုက်ရိုက်ထိသွားသည့်စကားကြောင့် စစ် ရဲ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချစ်သွားသည်။

"ဥပမာ ခုလိုမျိုးပေါ့ .."

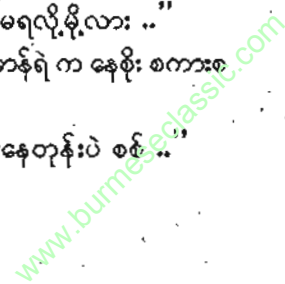
"ဟုတ်လား .. အဲဒီလို အမှတ်ပေးဇယားကိုပဲပြီး စာတွေလက်ခံစစ်ဆေးချင်တယ်ဆိုရင် မဝင်းလက် ကြော်ငြာလေးဘာလေးပေးသင့်တာပေါ့ .. အဲလိုဆိုရင် အမှတ်ပြည့်လိုချင်တဲ့လူတွေ လာကြည့် ပေးအောင်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာ .."

"စစ်သည်ကောင်း ကရော .."

"ဟွန်း .."

စစ် က ခံပြင်းသည်မဲ့ပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...
 "ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခုမှ စိတ်ဝင်စားတာတော့ ဝမ်းနည်းစွာပဲ .. ကျွန်တော်က အဲဒီလိုရွေးချယ်ခံဖို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတဲ့လူနဲ့ ..."
 "အင်း .. ဒါ ဝမ်းနည်းစရာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ခု မင်းနဲ့တို့ စကားပြော အဆင်မပြေကြတာမို့ မေ့ထားပြီး ရှေ့က လူပေါ် အထွက်ထိ အတူလိုက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ် .. ဘယ်လိုလဲ .."
 "ဖြစ်ပါတယ် .. မသိတဲ့လူတွေကောင် အကူအညီတောင်းလာပေးရသေးတာပဲ .."
 "တို့ကို ဘယ်လိုစာရင်းထဲမှာ ညှိလိုက်တာလဲ .."
 "သိထားပြီးတဲ့လူချင်း .."
 သူမက တလှုပ်လှုပ် လမ်းလျှောက်နေရင်း ရယ်သည်။ ပန်းရောင် ဒူးမရောက်တရောက် စကတ်ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် အဖြူဆွယ်တာပေါ်မှာ ပန်းရင့်ရောင်ဝစ္စကုတ်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ရှားရောင်နုနု ဟိုက်ဟီးလ်ကို စီးထားကာ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် ကိုယ်လေးတစ်ခြမ်း နှံ့ပါသွားတတ်၏။
 ဒါက လှပတဲ့စတိုင်လ်မျိုးလား ..၊ စကတ်ကျပ်နေလို့ ခြေမကျနိုင်ဘဲ တမင်ကြွလျှောက်နေတာလား .. သူမပဲ သိမှာပါ ..
 သူနဲ့ သူမ တွေ့တွေ့ချင်း အဆင်မပြေသလို ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေမှာ မဟုတ်တာ သေချာသွားခဲ့လျက် ...
 "ဒါဆို မင်းလည်း ပြန်ပြောခဲ့တာပဲ ..၊ ကျေနပ်လိုက်တော့ သူ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ မာန်ရဲ က ကျေနပ်သလို ခေါင်းညိတ်ရင်း သူ့ကိုပါ ကျေနပ်ခိုင်းနေ၏။
 "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ချင်းကွာတယ်ဆိုတည်းက အယူအကြည်က ကွဲပြားနေပြီးသားပဲ .. ဒါကြောင့် အကြီးဆုံးနဲ့ အငယ်ဆုံး မယူဘူး ဘာညာတွေ ပြောကြတာပေါ့ .."

"ဟုတ်တယ် .. လွှမ်းမိုး အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့လူနဲ့ ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူချင်တဲ့သူ ဘယ်လိုလုပ် တည့်မလဲ ..၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေမှာတော့ မင်းက သာပါတယ် စစ် ရာ .. သူ ဘယ်လောက်ချောပြီး ဟော့ထဲဖြစ်နေပါစေ .. သူ့ထက်ငယ်ပြီး ချောတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ တစ်ဖက်သတ် လွှမ်းမိုးချင်ဖို့ မရဘူး .. ဒီကကောင်က သူ့ကိုပဲ အသေအလဲ ဖြစ်နေရင်တော့ ခင်မို့ပေါ့"
 နေဇိုး ကလည်း မာန်ရဲ စကားကို ထောက်ခံကာ ...
 "ဒီလိုင်း ကြည့်ပါလား .. လင်း ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ယူနေနေ တို့ကသာ သူ့အစား မခံချင်ဖြစ်နေတာ သူကတော့ အေးဆေး .."
 ထိုင်ဖြစ်ကြတိုင်း ကော်ဖီဆိုင်မှာပဲဖြစ်ကာ အမြဲတမ်း ဒီစားပွဲ ..၊ ဒီတစ်ခါ စစ် ရဲ့ ပူပင်သောကတွေကြောင့် တခြားသော ပြောချင်စကားတို့ ရှိပေမယ့် ဘာမှလည်း မပြောဖြစ်ကြဘဲ ...
 "ငါ အဲဒီမိန်းမကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တိုက်ထုတ်ဖယ်ချရမလဲ စဉ်းစားနေတာ .. သူ စိစဉ်တာကို မေမေကတော့ ငြင်းခွင့် လုံးဝပေးမှာ မဟုတ်ဘူး .."
 "စစ် ရာ .. ငြင်းခွင့်မရှိပေမယ့် ရွေးခွင့်ရှိတာပဲကွာ .."
 "ရွေးဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူးကွာ .. အဲဒါ ဘာလုပ်ရမလဲ .."
 "ရွေးတော့ ရွေးကြည့်ပါဦးကွာ မင်းကလည်း .. နောက်တစ်အကြိမ်က အိုခေသွားရင် သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် မိဘချမ်းသာ မကောင်းဘူး .."
 "ကောင်းစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး .."
 "ဒါဆို ငါ သိပြီ .. မင်း ကာရန် ကို မေ့မရလို့မို့လား .."
 နေဇိုး စကားကြောင့် စစ် ရဲ့ မှဲ့သွားသည်။ မာန်ရဲ က နေဇိုး စကားစကားကို ဆက်မပြောဖို့ မျက်ရိပ်ပြု၍ ...
 "ကာရန် မင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ စစ် .."

“ထားလိုက်ပါကွာ .. ညစ်နေတာ အဲဒီအကြောင်းတွေနဲ့လည် ငြိတယ် ..”

“ဟုတ်လား ..”

စစ် က ကာရန် မွေးနေ့အတွက် သူလုပ်ပေးခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ ပြောတာတွေကို ပြောပြလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲလောက် သိသွားမှန်းကို မသိဘူး .. ကြာလည်း ကြာလှပြီကွာ ..။ အဲဒါက အခု မိန်းမယူဖို့ပြောကာမှ ကောက်ကာ ငင်ကာ ပေါ်လာတာ ဘာလဲ ..”

“ဒါကတော့ ချေးကသေးကစပြီး ပြောမနေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အခု ဒီအခြေအနေမှာ မင်း မလှုပ်နိုင်ဖြစ်သွားတာ မင်းအမေ အဲဒီလို မျှီသိပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့်ပဲ ..”

ဒါကတော့ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါ၏။ မေမေအရည်အချင်းကို အံ့သြပေမယ့် အံ့သြချိန်တောင် မရလိုက်ဘဲ ချည်တုပ်ခံလိုက်ရတာ လက်တွေ့ ..။

နောက်ထပ်ပြီး ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေမှာ ကျရှုံးရဦးမှာလဲ ..

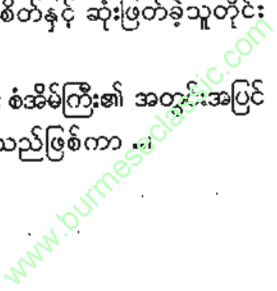
အခန်း (၇)

‘သတ္တရာခံ’ စံအိမ်ကြီးရဲ့သက်တမ်းက မနည်းမနော ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်ဟာ အဖြူရောင်က မှိန်ဖျော့သွားပေမယ့် အိုဟောင်းသည့်ရောရိပ် မထင်ဘဲ မီးခိုးရောင်လွင်နေသလို ပို၍ မနံ့ညား ကျန်ရစ်တာမျိုး ..။

သက်တမ်းအရ ပျက်စီးနိုင်သည့် ဘယ်လိုအခင်းအကာဖြစ်ဖြစ် သစ်တစ်ချောင်းမကျိုး .. အက်ရှရာတစ်ချက်လေးမှမထင်ဘဲ ခိုင်မာလုံခြုံသော ခေါင်မိုးအုတ်တွေကအစ နှစ်ကာလ ဘယ်လိုတာရှည်ခဲ့ပေမယ့် မပျက်စီးခဲ့ပေ ..။

ဒါပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆိုးရွားတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီ စံအိမ်ကြီးမှာ ခေါင်းချတော့မည်လို့ စွဲလမ်းစိတ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူတိုင်း အသက်မရှည် ..။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်မိလောက်အောင်လည်း စံအိမ်ကြီး၏ အတွင်းအပြင် ဖွဲ့စည်းပုံအားလုံးက ထည်ဝါ ခန့်ညားနေသည်ဖြစ်ကာ ..။

သူဌေးကြီး ဦးဆိုးခြံ့ လက်ထက်ကျမှ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ မစွဲလမ်း သင့်ခြင်းရဲ့သော့ချက်ဆိုတာကို စတင် နားလည်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဦးသာယာ ကို ဖွင့်ပြောပြ ခဲ့၏။ မျိုးဆက်တိုင်း အသက်မရှည်ကြသောအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးသာယာ သိပ်တော့ လက်မခံချင်ပေမယ့် တမူလေးကိုတော့ ကံစမ်းမဲ အဖြစ် ထည့်သွင်း မစမ်းသပ်ရဲပေ ...

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာစံအိမ်ကြီးမှာပဲ ခေါ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ခုတော့ သက္ကရာဇ်စံအိမ်ကြီးဟာ တစ်လတစ်ခါ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ခြင်းကို ခန့်ညားစွာ ခံယူနေလျက် အထီးကျန်ခြင်းကိုလည်း ဂရု မစိုက်စွာ တခမ်းတနား ရပ်တည်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“သူဌေးကြီး ..”
“ဟင် ..”

ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုငေး၍ တွေးနေမိစဉ် သူ့ရဲ့ လက်စွဲ တော် ဗေဒကျမ်းဆရာကြီး ဦးဝေဠု ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“ပြင်ဆင်စရာတွေကတော့ များလိမ့်မယ် ..”
“ထိုင်ဗျာ .. အားလုံး ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီလား ..”

ဦးသာယာ က စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အတူတူထိုင်၍ ရေးမှတ်စရာ ဖိုင်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို ဦးဝေဠု ထံ တိုးပေးကာ ...
“ပြောပါဦး .. ဘာတွေ လိုအပ်နေသလဲ ..”

“လိုတာကတော့ စံအိမ်ရဲ့ စင်တာကျနေတဲ့ မီးဖိုခန်းနဲ့ အလယ် လှေကားမကြီးကို နေရာ နည်းနည်း ပြန်လှည့်ပစ်ရမယ် .. အဲ .. ပြီးတော့...”

“ပြောပါ .. လိုအပ်တာအားလုံး ပြောလိုရတယ် .. ဒီစံအိမ်ကြီးကို ကျုပ် ဒီတိုင်းတော့ ပစ်မထားနိုင်ဘူးလေ .. ဒါကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ မျိုးဆက်လက်ထံ အပ်ရမယ် .. အဲဒီအချိန်မှာ စံအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဒီလိုတွေကြောင့် စိတ်ရောလူပါ ဒုက္ခရောက်မခံနိုင်ဘူး ..”

ဦးဝေဠု က ခေါင်းညိတ်နေရင်း စာကြည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို မျက် လုံးလိုက်စေနေ၏။ ပြီးမှ ဦးသာယာ ကို ကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော် ခုပြောမှာတွေက အိမ်ရဲ့ အကျိုးအပြစ် တချို့ပါ .. ဒါပေမယ့် အားလုံးကိုတော့ ပြုပြင်လို့ မရနိုင်ဘူး သူဌေးကြီး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီအဆောက်အဦးကြီးက ခိုင်မာနေလို့လား ..၊ ကုန်ကျစရိတ်ကြောင့်လား .. ကျုပ်က မဖြစ်မနေလုပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသား...”
“မဟုတ်သေးဘူး သူဌေး .. ဒီစံအိမ်ကြီးကို စပြီး အုတ်မြစ်ချတည်း က ဒီခြံမြေ ဒီအုတ်မြစ်တိုင်တွေကအစ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အစောင့်အရှောက်နဲ့ သေချာ စီမံပြီး ထူထောင်ခဲ့တာ ..”

“ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နဲ့ အသက်သိပ်မကွာပါဘူး .. ဒါတွေကို ဘယ်ကနေ သိနေတာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း စောင့်ရှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိလို့ပေါ့ သူဌေး ရယ် ..”

အရပ်ပုပု ကိုယ်လုံးဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ကျမ်းဆရာ ဦးဝေဠု ၏ မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်က မဟာနဖူးကျယ်နှင့်မို့ ခန့်ညားနေသည်။

ရည်မွန်ယံဉ်ကျေးပုံပေါ်နေသည့် ခပ်ထူထူနှုတ်ခမ်းမှ ပြည့်ဝသည့် အပြုံးတို့နှင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ လှေလာလိုက်စားနေရတဲ့ ပညာရပ်ကိုက အဓိက က သီလ သမာဓိ ပြည့်ဝဖို့ပဲ .. သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး ကြားနိုင်မြင် နိုင်အောင် ဘာသာရေး မပြတ်လိုက်စားရတယ် ..၊ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံရ တယ် .. စိတ်အာရုံတစ်ခုနဲ့ အရာရာကို ခံစား သိမြင်နိုင်တဲ့အဆင့်ပေါ့..၊ ကျွန်တော်တို့က အဲလောက် မတော်သေးပါဘူး .. ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တွေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့အထိ မဟုတ်သေးပေမယ့် သူတို့ရဲ့စောင့်ရှောက် မှုကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ လက်လျှို့ယူနိုင်အောင် ခုမှ ကျင့်ကြံ ကြိုးစားနေ ဆဲပါ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဒါဆို အခု ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အသိပေးခဲ့တာပေါ့ .. အဲဒီလို ဆိုလိုချင်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ လိုအပ်တဲ့ဖြစ်ချက်ကို ထောက်ပြနိုင်တယ် .. လိုအပ်တိုင်းတော့ ပြင်ဆင်လို့ မရနိုင်ဘူး ..”

“ဘာကြောင့်လဲ ..”

“ခိုင်မြဲစွာ အုတ်မြစ်ချခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ .. ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖြုတ်ထုတ် ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး ထိခိုက်မှုတွေ ရှိလာလိမ့်မယ် .. လုပ်ကိုလုပ်မှာဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒါကို လုပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားဖို့တွေ လိုလိမ့်မယ် သူဌေး ..”

“ဒါဆိုလည်း လိုအပ်သမျှကို ပြောရာမှာ .. ကျုပ်က နောင်အချိန်မှာ သာယာစိုပြည်နေမယ့် ‘သက္ကရာဇ်’ စံအိမ်ကြီးကို လိုချင်တာ .. ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီနာမည်မဟုတ်တော့တဲ့ နောက်ထပ်နာမည်သစ်နဲ့..”

“နာမည်ကိုပြောင်းလဲဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ ဖြစ်နေတာ ..”

“ဟင်!...”

“ကျွန်တော် အကြံပြုချင်ပါတယ် .. သူဌေး မနှစ်သက်တာ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကြိုပြီး တောင်းပန်ရမှာပဲ ..”

“ပြောပါ .. ကျုပ်တို့ ဒါကို ဆွေးနွေးနေကြတာပဲ ..”

“‘သက္ကရာဇ်’ စံအိမ်ကို ဒီနာမည်နဲ့ပဲ ထားလိုက်ဖို့ပါ .. ပြုပြင်လို့ ရနိုင်သလောက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြည့်မယ် .. သူဌေးကြီးက စိတ်အားထက်သန်နေတယ် .. ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘက်က လုပ်ပေးနိုင်သလောက် ကြိုးစားမယ် .. သူဌေးဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာရမယ်လို့ အာမ မခံရဲသေးပေမယ့် မကြာခင် အဖြေသိရမှာပါ ..”

ဆွေးနွေးခြင်းက ဒီနေ့ ဒီလောက်ပဲပြောဖြစ်ကြတာ တစ်အိမ်လုံးကို အတူလျှောက်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဦးဝေဠု က သူ ကြည့်ရှုပြီးခဲ့သော ပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် လိုအပ်သည့်အရာတွေကို သေချာထောက်ပြခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ဒါကို ရုတ်တရက် ပြင်ဖို့ခက်သလဲဆိုတာ တွေကိုလည်း ပြောပြ၏။ ဦးဝေဠု ပြန်ဖို့အတွက် ပေါ်တီကိုအောက်ထိ အတူတူထွက်လာကြကာမှ ခြံထဲကိုဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ဦးသာယာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

တခြားလူစိမ်းဆိုလျှင် ခြံစောင့်က အလွယ်တကူ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ပေ .. ထင်သည့်အတိုင်း ဦးဝေဠု ရဲ့ကားနောက်မှာ ရပ်သွားတော့ ကားပေါ်ကဆင်းလာတာ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ငဝါသင်း ..။

သူမကလည်း ဦးဝေဠု ကို သေချာကြည့်နေကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ကိုကြီး ..”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ .. နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ ဒီထိ ..”

ကြိုဆိုပုံက ယဉ်တော့ ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဦးဝေဠု လည်း ထွက်သွားပြီ ..။ သူမလည်း ကားထဲကထွက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဦးသာယာ က နေရာမှ မရွေ့သည်မို့ ဒေါ်ငဝါသင်း အထဲကို ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားသည်။

“ကိုကြီးက ပြန်တော့မလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“င အိမ်ရောက်သေးတယ် .. ကိုကြီး မနက်တည်းက ထွက်သွားတာဆိုတော့ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေလည်း ဖြစ်တာနဲ့ ကိုကြီး ဒီမှာရှိမှာပဲ ဆိုတာ ..”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ .. အခု ဘာကိစ္စနဲ့လဲ ပြော ..”

ဦးသာယာ က ဘောင်းဘီရှည်ပွပ္ပ ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုပွပ္ပကြီးနဲ့ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထား၏။ ဒေါ်ငဝါသင်း က ဓာတ်ဆင့်ခိုင့်သော လှေကားထစ်မှာ ရပ်နေရသည့်ပြင် မော့ကြည့်ပြောနေရသဖြင့် မောင်နှမ စကားပြောနေတာနဲ့ မတူ ..။

လရောင်ကျူးရင့်

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်မို့ စစ်ဆေးခံနေရသည့်နယ် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ခံစားမိနေကာ ...

“ကိုကြီးကလည်း တစ်ခါတလေလေး စကားစမြည်ပြောချင်လို့
လာတွေ့တာတောင် ကိုယ့်ညီမ မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ ..”

“ညီမဖြစ်ဖြစ် ညီဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စဉ်ထောက်ခံ
ပြီး စကားပြောမနေနိုင်ဘူး .. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ .. ပြောစရာရှိတာ ပြော..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းပေမယ့် ကိုကြီး ဒီလိုပြောတာ
တွေကို ခံရနေကျမို့ ဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးကို မေးချင်တာ ရှိလို့ပါ .. ပြောစရာလည်း ရှိလို့ ..”
“ဘာလဲ မေး ..”

“ခြူး က ကိုကြီး သူ့ကို နှင်ချလိုက်တယ်ဆိုလို့ ..”
“ဟုတ်တယ် .. ပြောစရာရှိတာက ဘာလဲ ပြော ..”

ဦးသာယာ မျက်နှာ ပို၍ တင်းသွားတာကို အကဲခတ်မိကာ ခြူး
ကို တော်တော် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေခဲ့မုန်း သိလိုက်သည်။

ဒါဆို ကိုကြီး တကယ် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ .. တကယ်ပဲ
တစ်သက်အပြတ်လား .. နောင်ကြည့်အောင် ပညာပေးရုံလား ..

“ကိုကြီးကလည်း ခြူး က ငယ်ပါသေးတယ်.. ပြီးတော့ မိန်းကလေး..”
“အဲဒီတော့ နှင် ခေါ်ထားလိုက်ပါလား ..”

“ကိုကြီးက အဲဒီလို လုပ်စေချင်တာဆိုရင် ပြောလေ .. ခြူး ကို
တော့ ကိုကြီးက ခိုင်းတဲ့ပုံစံ မပြဘူးပေါ့ .. ငှ ဘာသာ အမြင်မတော်လို့
ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်တာမျိုး လုပ်လိုက်ရင် ရတာပဲ ..”

ဦးသာယာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။
“ငှ ထင်ပါတယ်.. ကိုကြီးက ခြူး ကို သိပ်ချစ်တာ.. ဒီလိုတော့..”

“ချစ်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခပေးတာ ခံရမှ ပိုပြီး နာရတာ ..”
ဦးသာယာ က သွားကြားစေ့သံနှင့်ဆိုရင်း အံကြိတ်ထား၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

“ငါ့ရဲ့ စည်းကမ်းမူဝါဒနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုလူကိုဖြစ်ဖြစ် ငါ
သည်းမခံဘူး ..”

“ဒါဆို ကိုကြီးက ခြူး ကို ခြောက်လှန့်ပညာပေးရုံ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့ ..”

“ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စိတ်မပါဘဲ ဘယ်အရာကိုမှ ဟန်
ဆောင်ပန်ဆောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး .. အဲဒီကိစ္စ ငါ့ကို ဘာမှထပ်မမေးနဲ့..”

“ဒါပေမယ့် သူ ဘာအပြစ်လုပ်ခဲ့လဲဆိုတာတော့ ပြောပြပါဦး
တို့ကြီးရယ် .. ခြူး က ငှ ရဲ့ တူမအရင်းပါ ..”

“တူမအရင်းဆိုရင် နှင့်တူမပဲ နှင် စောင့်ရှောက်လိုက်ပေါ့ .. မွေး
ထားတဲ့မိဘကတောင် သားသမီးကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လို့ ရတယ်..

သားတွေ သမီးတွေကို ထားပြီး ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တခြားမှာ
ချွတ်ဒါန့်ပစ်လိုက်တာတွေရော မရှိလို့လား .. ငါက သူ့ဘကြီး .. သူ့ကို
မွေးမြူအုပ်ထိန်းခဲ့တဲ့သူ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ခွင့်ရှိတယ် ..”

ဦးသာယာ ကို ကြည့်နေသည့် ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာမှာ အံ့ဩ
ခြင်းတို့ စိုးမိုးလျက် နှုတ်ခမ်းအစုံပါ ပွင့်ဟနေခဲ့၏။

ဒါတွေ တကယ် ဖြစ်နေတာလား ..
ကာယကံရှင် ပြောနေတာကိုတောင် မယုံနိုင် ..

“ကိုကြီး ..”
ဦးသာယာ က ခြေလှမ်းကျတို့နှင့် လျှောက်ထွက်သွားလျှင် ဒေါ်င
ဝါသင်း က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကာ ...

“နေပါဦး ကိုကြီးရဲ့ .. ကိုကြီးက ခြူး ကို အဝတ်တစ်ထည်
တစ်စုံစုံနဲ့ နှင်ချလိုက်ပြီးတော့ တစ်သက်အပြတ်ဆိုတာက ရက်
စက်ရာ မကျဘူးလား .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်က ...”

“နှင် မရက်စက်နိုင်ရင် ခေါ်ထားလိုက်လို့ ငါ ပြောခဲ့တာ မရှင်လို့
...”

www.burmeseclassic.com

ဦးသာယာ က သူ့ကားနားရောက်မှ ခြေလှမ်းရပ်၍ ပြန်လှည့်ပြောသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“သူကလည်း ဒါဆိုဒါ ခေါင်းမာတယ် .. ဇွဲကြီးတယ် .. ငါကလည်း မှန်တယ်ထင်ရင် အလျှော့ပေးတတ်တုလူ မဟုတ်ဘူး .. လောကမှာ အမှားပြင်ဆင်ချက်တွေ ပြည့်နှက်လာရင် အဲဒီလူရဲ့ အနာဂတ် ဘယ်တော့မှ မလှပနိုင်ဘူး .. ဒါမျိုးကို ငါလည်း လက်မခံဘူး .. ငါ့စောင့်ရှောက်မှု ရှိရှိ မရှိရှိ မလိုအပ်ဘူးဆိုတဲ့မာနနဲ့ သူ ထင်ရာလုပ်သွားပြီးမှ-”

“ကိုကြီး နှင်ချလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“င ... နှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုပဲ လှည့်ပတ်မေးနေတာလဲ .. သူဘာလုပ်သွားတာလဲဆိုတာကို သိချင်နေတာလား ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း က မဖြေ ..

“အေး .. ငါကလည်း တူမက ဘယ်လို အာခံ စော်ကားသွားပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိကွာကျွန်ပြီ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီတော့ နှင် ဘယ်တော့မှ သိရမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ .. နှင်ဘာသာ သူ့ကို တာဝန်ယူယူ မယူယူ ငါလုပ်ရပ်ကို မှန်တယ် မှားတယ် ဘယ်လိုထင်ထင် အဲဒါတွေ ငါ့ကို နောက်ထပ် လာမပြောနဲ့ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကားထဲ တန်းဝင်သည်။ ဒေါ်ငုဝါသင်း က မှန်ဖွင့်ဖို့ လက်နဲ့ပုတ်ပြကာ ဦးသာယာ က မှန်ချပေးလိုက်မှ ...

“ကိုကြီးကို အဓိကပြောချင်တာက အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး -”

ဖြစ်ရပ်ပြန်ပြီဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ဦးသာယာ မျက်မှောင်ကုတ်၏။ ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာမှာ ခံစားချက်တို့ တရှုပ်ရှုပ် ဖြတ်ပြေးပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါကို အေးဆေးဆွေးနွေးချင်တာ .. ကိုကြီးက ငှ ကို ထိုင်ခွင့်လေးတောင် မပေးတော့ ..”

“ကဲ.. နှင်ရဲ့လိုရင်းက ဘာလဲ .. ငါ ဒီအိမ်ကိစ္စတွေ လုပ်ရဦးမယ်.. နှိန်မရှိဘူး ..”

“ဟင် .. ဒီအိမ်ကိစ္စ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ကိုကြီးက ဒီအိမ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ .. သတ္တရာစံအိမ်က မောင်အတွက်ဆိုတာ အစတည်းက ရှိခဲ့ပြီးသား .. အခု ခြုံ ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဘယ်သူပိုင်တယ်လို့မှ ပြောလို့ မရသေးဘူး .. ပစ္စည်းပစ္စယ နှင်မှုတွေရော ဒီကလေးကိုရော ငါ့လက်ထဲ အပ်ခဲ့တာ .. ငါ့ ထိန်းသွားမှုကိုမှ မနာခံရင် ငါ့သဘော .. ငါ မှန်တယ်ထင်သလို လုပ်ခွင့်မရှိဘူး ..”

“ဒါဆို ကိုကြီးက ရောင်းမလို့လား ..”

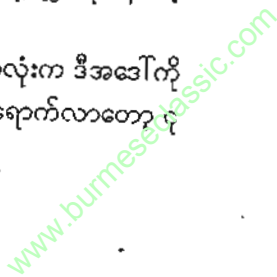
ဦးသာယာ က မဖြေဘဲ မျက်နှာလွဲ၏။ ဒေါ်ငုဝါသင်း က လိုက်ငံ့မိကာ ...

“အိမ်ငှားများတင်မလို့လား ကိုကြီးရယ် .. ခြုံ ကို တကယ် ဖြတ်တော့မှာလား ..”

ဘယ်လိုအစ်အောက်မေးလို့မှ သေချာမဖြေဘဲ ဦးသာယာ မျက်နှာလွဲ၏။ ဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုဆိုတာ သေချာပါပြီ .. ခြုံ တကယ် ဖြတ်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ လေးသွားသလို နှလုံးထည်း ပျော်သွားမိသည်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာကိုတော့ အံ့ဩကြေကွဲခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးနေစေခဲ့သည်။

“ခြုံ က အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာတော့ တစ်သက်လုံးက ဒီအင်္ဂါကို လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာတော့ ငှ ခုတော့ ပိုရှင်းသွားတာပေါ့ ..”

ဒီစကားကို လက်စသတ်သလို ပြောလိုက်ပြီးမှ ကားထဲကို ပြန်လာ ...

“သူဌေး ဦးကောင်း ဘက်က ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ကိစ္စကို ကိုကြီး မျက်လိုက်ပြီပေါ့ ..”

“ဒါတွေလည်း သိနေတာပဲလား ..”

“သူတို့ဘက်က သတင်းထွက်လာလို့ သိတာပါ .. ဦးသာယာ ရဲ့တူမနဲ့ နေစပ်တော့မှာလို့ ကြားခဲ့တာ .. အခု ခြူး ကိုလည်း အဖွဲ့လိုက်တယ်ဆိုတော့ ကိုကြီး ဘာလုပ်မှာလဲလို့ ..”

ဦးသာယာ ညီမဖြစ်သူ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲဆိုတာ သိမျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်သည်။ ဒေါ်ငဝါသင်း က မငြိမ်သက်မှုမျက်ဝန်းတွေကို မသိမသာ လွှဲဖယ်ပစ်ရင်း ...

“ကိုကြီးတူမဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းထားတယ်ဆိုတော့ ခြူး ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တူမဖြစ်ဖြစ် ရတယ်မို့လား ..၊ ပြီးတော့ ခြူး ရှိနေရင်တော့ သူက ယောက်ျားလေးလို နေတာလေ .. ခုလို အိမ်ကဆင်းသွားမိန်းကလေးဆိုရင် ကိုကြီးအတွက် ရှင်းပြရ ပိုခက်မှာပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ ..”

“င မှာ သမီးနှစ်ယောက် ရှိတယ်လေ .. ကိုကြီးတူမတွေက အရှေ့ရောက်လို့ လွန်တောင် လွန်နေပါပြီ ..၊ င သူတို့ကို ဦးကောင်း တို့မိသားစုလက်ထဲ ထည့်ချင်တာ ..”

“သူတို့မိသားစုကို နင်က ဘယ်လောက်ထိ သိထားလို့လဲ -”

“မိသားစုစုလုံး ပညာတတ်ကြတယ် .. အဆင့်အတန်းရှိတာ ..”

“အစတုန်းက လက်လုပ်လက်စား ဝန်ထမ်းဘဝတွေကနေ တက်လာတာ .. ခုလည်း လူချမ်းသာဖြစ်ပုံတော့ မရှိဘူး၊ ချမ်းသာထင်လို့ မက်မောနေတာဆိုရင်တော့ နင် မှားပြီ ..”

“ဒါဆို ကိုကြီးက ခြူး ရှိနေရင်လည်း သဘောမတူဘူးပေါ့ ..”

ဘာ နေစပ်ပွဲဖြစ်တော့မလို့ ပြောနေကြတာ ..”

ဦးသာယာ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ သူ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးတာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..၊

“ခြူးနဲ့ စိတ်ကူးထားတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကိုကြီးလိုလူရဲ့အစောင့်အောက်အောက်မှာ ခြူး အတွက်က ပစ္စုပ္ပန်ရော နောင်ရေးကိုရော ပူစရာမရှိပါဘူး .. မလိမ္မာကြတဲ့ င ရဲ့ သမီးတွေကသာ ..”

“သူတို့က ခြူး ကိုပဲ လိုချင်တာဆိုရင် နင် ဘာလုပ်မှာလဲ ..”

“ခြူး ကို သူတို့ မသိကြပါဘူး ..”

ဆွချာလှချေလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဦးသာယာ နှုတ်ခမ်းမှာ လိုလို - ပြုံးလိုက်သလိုလို ..၊

“မောင်နှမချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ခြူး လို ပြည့်စုံနေတဲ့ ကလေးအစား င ရဲ့သမီးတွေမှာ လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီးပဲ ..၊

ဤအိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရဖို့က ပီတောက် တို့အတွက် ပိုပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရဖို့က ပိုတောက် တို့အတွက် ပိုပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရဖို့က ပိုတောက် တို့အတွက် ပိုပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရဖို့က ပိုတောက် တို့အတွက် ပိုပြီး ..”

ဦးသာယာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် ဒေါ်ငဝါသင်း အားတက်သည်။

“ခြူး ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. ခြူး ကိုကြီးလက်ထဲမှာ ရှိနေရင်လည်း သူ့ကို ပြောလိုမရ .. ဟိုက

ကို မြင်တာနဲ့ စိတ်ပျက်သွားမှာတွေရော .. ကိုကြီး ဒီနေစပ်ပွဲကို ခံနိုင်ပါဘူး ..”

ဘယ်နှယ် နင်ချည်းပဲ ပြောနေပါလား င .. နေစပ်တာ အောင်အောင်မြင်မြင် နှိပ်စက် နှိပ်စက် ပေးဖို့ မလိုဘူး .. ခုလည်း ခြူး ကိုကြီး ငါ့ကို ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ ..၊ နင်တို့ဘာသာ ကြိုက်

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

သလို လုပ်ကြ .. စေ့စပ်တာတွေရော ငါ့တူမဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခြုံ ကိုရော
ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး .. ထပ်ပြီးပြောလိုက်မယ် .. ဒီမိန်းကလေး
နှင့်အိမ်ခေါ်တင်ထားတဲ့ကိစ္စ ငါ့ကို နောက်ထပ် ဘာမှ လာသတင်း
နဲ့ .. သူ့ရဲ့ဆေးရေးရှင်ရေး ငါ ဘာမှ တာဝန်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပဲ

လိုချင်တာကလည်း ဒါပါပဲ ..
ဒေါ်ငဝါသင်း ကားထဲကို တက်ကြွစွာ ဝင်ခဲ့ရင်း ပြုံးနေမိခဲ့သူ
ပိတောက် နဲ့ ဦးကောင်း ရဲ့သားကို လက်ထပ်ပေးနိုင်ဖို့ တစ်ဝက်
ချာပြီ ဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ကတော့ ကိုယ့်တာဝန် ..
ဒီသမီးနှစ်ယောက် အသုံးအဖြုန်းကြီးလွန်းလို့ အစွဲထုတ်မှ
တော့မှာပါ .. အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ထောက်ပံ့မှု
ဘယ်လိုရှိလာလား-မလာလား ဒါလည်း အရေးမကြီး ..

အရေးကြီးတာက ဦးကောင်း တို့လို ပညာတတ် စည်းကမ်း
တဲ့ လူတွေလက်ထဲကို သမီး ရောက်သွားဖို့ ..

သူမတို့ အသုံးအဖြုန်းကြီးတာကို ဆက်လက်တာဝန်ယူသွား
သလား .. ဒါမှမဟုတ် ဒီအကျင့် ပျောက်သွားအောင် စည်းရုံးသိမ်း
နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်နေမလား ..

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသမီးတွေကို လက်လွှတ်ချင်ပါပြီ ..
အကြီးပြီးရင် အငယ်မအတွက် ..

အခန်း (၈)

“ပူမနေပါနဲ့ ပိတောက် ရယ် .. ဟိုယောက်ျားလျာမကို ဘယ်
ကျားကမှလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ဘယ်သားရှင်ကရော
ခွဲခွဲကို ရွေးမှာလဲ ..”

လှေကားကြီးက ဆင်းလာခဲ့စဉ် အောက်တစ်ထစ်ကိုဆင်းဖို့ ချ
မိသည့် ခြေထောက်က အလိုလို နောက်ပြန်တွန့်သွားခဲ့၏။

စည်ခန်းက စကားပြောသံတွေက လှေကားကနေ ခြုံ နားထဲသို့
ဆင်း ပီပြင်စွာ ဝင်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပြောနေကြတာက ကိုယ့်
ဘာသာပဲ ..

“ငါ စိတ်ပူတာက အဲဒါတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး .. ဦးကောင်း
ဆိုတာက ငါ့ထက် အသက်ငယ်တာပဲ သိတာ .. ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“ရုပ်ဆိုးစရာလား အေ .. ဖအေရော မအေရော ဒီလောက်ချောတဲ့
အေ ..”

www.burmeseclassic.com

“မေမေရယ် .. ဖအေ မအေ ချောတိုင်း သားသမီး ချောတာ မဟုတ်တာ ..”

“ညည်းတို့မှာ ခုချိန်ထိ ချောတာ မက်နေတုန်း .. ကိုယ့်အိမ်စီးစားရေးအခြေအနေကိုလည်း သိသားနဲ့ .. သာယာမှုနောက် လိုက်တာလျော့စမ်းပါအေ ..”

“ဘဝရဲ့ အဓိကလိုအပ်ချက်က သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ပဲ မေမေရယ် .. ကိုယ့်စိတ် မသာယာဘဲနဲ့တော့ ချမ်းသာနေလည်း အလကားပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ပီတောက် ပြောသလိုပဲ .. မှုံ့ ကတော့ တစ်စုံစီစုံကြည့်နေရရင် ထမင်းမစားဘဲ နေနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် နေ့စဉ်စားမှာ ..”

သမီးတွေရဲ့အလိုကို ဒေါ်ငုဝါသင်း မလိုက်နိုင်တော့ပေ .. ကောင်လေး ဘယ်လိုပုံစံ .. ဘယ်လိုအကျင့်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်တိုင် မသိရတော့ ဘာမှမပြောနိုင် ..။

“ဘာကရော မေမေ့ကို ဘာပြောလဲ .. မှုံ့ ထင်ပါတယ် .. ခုခိုင်း ဘာဘက ခြူး ကို ဒေါသထွက်နေတာနဲ့ စီးပွားရေးတွေက အောင်မြင်တော့ အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ မေမေ့ကို စကားကောင်းပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မှန်လိုက်လေ ငါ့သမီးရယ် .. ဒီနေရာမှာတော့ သမီးကို အထင်ကြီးသွားပြီ ..”

“မေမေ့ကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲဟင် ..”

“ပီတောက် ကတော့ မေမေ ဒီစကားဟလိုက်တာနဲ့ တစ်အပြောခံခဲ့ရပြီကို သိလိုက်သည်ဖို့ ..”

“မေမေ့ကို အော်လွှတ်လိုက်တာလား ..”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. တို့မောင်နှမချင်း အော်ခေါ်ခေါ်ခေါ် ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက အော်

ခြားဆန်တာ .. အမွေတွေ ခွဲဝေပြီးကြပြီဆိုပေမယ့် မောင်နှမချင်း နှစ်ယောက်သွားကြဖို့မှ မဟုတ်တာ ..”

“မေမေရယ် .. မေမေ့ကို ညီမဆိုဆိုပြီး ဘာဘက အစတည်းက နာသာပေးခဲ့လို့လား ..”

ကလေးတွေကလည်း လူကြီးတွေ ပြောလက်စ စကားတွေကို နားမလည်ဘဲ နေတာမို့ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို နားလည်နေကြ၏။ ဒေါ်ငုဝါသင်း က ရည်းစားများသည် အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါ့ပေါ့လေးလေး သူ့သည်။

စသဖြင့်သော ပြစ်ချက်များနှင့် ကိုကြီး ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာမပေးခဲ့တာ ဟိုအရင်တည်းက ..။

“မေမေ ခြူး အကြောင်း သွားမေးလိုက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မေမေကလည်း သူက စိတ်ဆိုးနေတဲ့ဟာ ဒီအကြောင်း သွားမေးတာကိုး ..”

“တခြားပြောစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ .. တို့က မောင်နှမချင်း နှစ်ယောက်တစ်ဖက်တစ်ခါ ကန်တော့ဖို့ သွားတာပဲရှိတယ် .. ဘယ်မှာ သွားအလာ အဆက်အဆံ ရှိခဲ့သလဲ ..။ သူကလည်း စိမ်းကားတယ် .. လည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်လေ ..”

“ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ် ချစ်တာပဲ မေမေ .. အိမ်ထောင် တစ်ခုတည်းနဲ့ နှစ်ဆက်ဖြစ်ရတာလည်း ကံအကြောင်းတရားနဲ့ဆိုင်တာပဲ .. ဒါကို အပြစ်ကျူးလွန်တယ်လို့ ပြောလို့ မရပါဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. မျက်နှာများတာ မကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် မျက်နှာ မှားတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့ယောက်ျားကို တစ်သက်လုံး ခြိမ်းခြောက်ခေါင်းသင်းရမှာလား ..”

“အင်းလေ .. မှုံ့ တို့ကတော့ တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ပြောင်းပဲ ..”

သမီးတွေသဘောကို ကြားလိုက်ရတော့လည်း ရင်မငြိမ်းနိုင်ဖွယ် ပါလား .. ဒါပေမယ့် ..”

“ကိုကြီးက အစတည်းက တစ်ယူသန်စိတ် ရှိတာပေါ့ .. သူ့စိတ် အလိုမကျရင် မျိုသိပ်မထားတတ်တာ ..”

“အဲဒါကို မေမေက သူ အလိုမကျနေတဲ့ ခြုံ အကြောင်း သူ့ ပြောလိုက်တာကိုး ..”

“ဟဲ့.. မပြောလို့ ရမလား .. ခြုံ ကို သူက သိပ်ချစ်တာ.. ညည်း တို့တွေလည်း ရှိနေရက်နဲ့ ခြုံ မှ ခြုံ သူ့အနားမှာထားပြီး သည်းသည်း လှုပ် ချစ်နေတဲ့ဟာ ..”

“သည်းသည်းလှုပ်ချစ်နေတာ မှန်ရင် ဒီလိုရက်ရက်စက်စက် ဘာ သူမှ မစွန့်ပစ်ဘူး ငဲ့မမေ .. ဘာဘာ စိတ်ရင်းမမှန်တာပဲလား .. ဒါ မဟုတ် ခြုံ အဲဒီလောက်ထိ အပြစ်ကြီးအောင် ဘာတွေလုပ်လာခဲ့သလဲ စဉ်းစားစရာ နှစ်ချက်ပဲ ရှိတယ် ..”

“မသိဘူး .. မေမေကတော့ ခြုံ ကို ချစ်တဲ့သူရှေ့မှာ အတု အဖျင်းစကား တန်းမပြောရဲဘူး .. ပြီးတော့ အပြီးသတ် စွန့်လွှတ်လိုက် တာလား .. ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လားဆိုတာလည်း သေချာသိရ တယ် ..”

“အဲဒီတော့ မေမေ သိခဲ့ရလား ..”

“သိခဲ့တယ် .. ခြုံ အကြောင်း အပြောကို မခံဘူး .. နောက် သတ္တရာဇံအိမ်ကို ပြန်ရောင်းတော့မှာ ထင်တယ် .. ဒီနေ့ လူစိမ်းဆင် ထွက်နေတာ တွေ့တယ် ..”

“ဟင်!... တကယ် ..”

“ဟုတ်လား မေမေ .. သတ္တရာဇံအိမ်က လေးလေးမိုး ကို လေး သားမို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် ခြုံ ကိုမှ မလွဲရသေးတာ .. ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကလေးကို သူ့လက်ထဲအပ်ခဲ့တာပဲရှိတာ .. ဒီကလေး မလိမ္မာရင် ကိုကြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ် ..”

“အဲဒါ မေမေက မောင်နှမချင်းပဲ ပေါ်တင်မေးကြည့်ပါလား..”

“မမေးဘဲနေလား .. ငါ့မှာ အအော်တောင် ခံရသေးတယ် ..”

ပိတောက် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အဲဒီလို ပြောပြပြဖြစ်ပြစ်ရှိလွန်းလို့ ဒီအချိန်အထိ မိန်းမ မရတာ..”

“ဟဲ့ .. ကိုယ့်ဘကြီးကို ..”

“ဘကြီးမို့ ပြောတာပေါ့ .. ဘဘကို သမီးဖြင့် ကြောက်တာပဲ ရှိ တယ် .. ချစ်လို့ မရပါဘူး .. သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခြုံ တစ်ယောက်ပဲ သူ့တူမလို့ ထင်နေတာ .. ခုရော သတို့သား လွှဲပြောင်းယူဖို့ကိစ္စ သဘော တူလိုက်လို့လား ..”

“ကြိုက်သလို လုပ်ကြတဲ့ .. ခြုံ အကြောင်း လာမပြောနဲ့တဲ့ ..”

မူ့ က ပခုံးလေး တွန့်လိုက်ပြီး မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကာ ...

“ဒါဆို ဒီယောက်ျားလျာမ အမွေဖြစ် စွန့်လွှတ်ခံလိုက်ရတာ သေချာပြီပဲ ..”

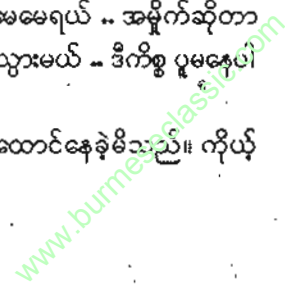
“သေချာတယ် ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း က ခေါင်းညှိတ် ထောက်ခံ၍ ...

“သတ္တရာဇံအိမ်ကိုတောင် ရောင်းထုတ်တော့မယ်ဆိုတော့ ခြုံ ကို တကယ်ပြတ်တောက်သွားတာပဲ .. ငါတို့ကတော့ အမှိုက်ထုပ် အိမ် ထဲ သယ်မိသလို ဖြစ်သွားပြီ ..”

“အမှိုက်ရှင်းတာများ လွယ်ပါတယ် မေမေရယ် .. အမှိုက်ဆိုတာ မီးလောင်လွယ်တယ် .. လေတိုက်ရင် လွင့်ပါသွားမယ် .. ဒီကိစ္စ ပူမနေပါနဲ့ ..”

ပြောသမျှတွေကို ကုန်စင်အောင် နားထောင်နေခဲ့မိသည်။ ကိုယ့်

အကြောင်း ပြောနေကြတာပေမယ့် ကွယ်ရာကနေ နားထောင်ခဲ့မိတာ စည်းကမ်းမဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါဆို သူမ အပြစ်ပြုခဲ့မိသည်လား ..။ ခြံထဲကို လေးကန်သည့် ခြေလှမ်းများနှင့် ဆင်းလာခဲ့ရင်း ကိုယ့်အကြောင်းတွေကိုပဲ စဉ်းစားလာခဲ့ မိသည်။

အထူးသဖြင့် ဘာတ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ..။

“ဘဝမှာ လူတွေအကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေရုံနဲ့ ပညာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူး ခြုံ .. လူတွေ အများကြီးအကြောင်း ကို မပြောနဲ့ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်စိတ်ကို နားလည်ဖို့တောင် လွယ် တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ညည်းရဲ့ဝတ်စားပုံတွေကို ပြင်ဆင်သင့်ပြီ နော် .. ဖြစ်စေချင်ခဲ့ တာက စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့ဖို့ပဲ ..။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို နေထိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး .. ညည်းအဖေကလည်း သားလိုချင်လွန်းလို့ ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့သမီးလေးကို သူ့သွားလေရာ ခေါ်သွားချင်လို့ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ အဲဒီလိုဝတ်ပေးခဲ့တာ ..။ ခု ဖြစ်သင့်တာက ညည်းကိုယ်ညည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ မမှေဖို့ ..”

“လူ့ဘဝမှာ ငွေက အဓိကအရေးပါဆုံး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့် မယ် .. ဒါပေမယ့် ငွေသာ အရေးကြီးဆုံးပဲ ခြုံ ..။ တချို့က မဆင်းရဲဖူး လို့ ဆင်းရဲရမှာကို မကြောက်ကြဘူး .. တချို့ကျတော့ ချမ်းသာလေ ဆင်းရဲမှာကြောက်လေ .. ညည်းက ဘယ်အမျိုးအစားထဲကလူလဲ” တဲ့..။

ခြုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်အမျိုးအစားလဲဆိုတာ နားလည်သည်။ ထို့ပြင် လူတွေ ဘယ်နှစ်မျိုး ဘယ်နှစ်စားလောက် ရှိကြသလဲဆိုတာ လည်း အနီးစပ်ဆုံး သိချင်၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ သားအမိတွေကို သတိရလာလေသည်။

သူမ ရောက်လာကာစက ပြုံးချိုသည် ပျူငှာခြင်းတွေနဲ့ ကြိုဆိုခဲ့ ကြသည် ..။ ခုကျတော့ မြင်လိုက်တိုင်း မတည့်စကားက အရင်စသည်.. ထေ့ငေါ့ခြင်းတွေနဲ့ ရန်လိုကြ၏။

ဒါတွေကရော ငွေကြောင့်လား ..။

သူမကတော့ မပြောင်းလဲခြင်းကို မတွေ့မချင်း .. ဒါမှမဟုတ် ငွေ မရှိဘဲ သူမ ဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့ လက်တွေ့ ..။

ဒါတွေကို သိရအောင် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဘာရဲ့စကား တွေကို ချေပဖို့မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့မိုက်မဲခြင်းက ဘာအတွက် မိုက်မဲ ခဲ့ပါသည်ဆိုတာ ပြစရာရှိလာတဲ့အထိ ကြိုးစားမည်။

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဘဝနဲ့ သူမ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲ ဆိုတာကတော့ ..။

အခန်း (၉)

“ဒီနေ့ ကဲကဲ မလာဘူးဆိုတော့ မီးဖိုချောင် ဘယ်သူရှင်းမလဲ...”
ထမင်းစားပြီးကြတာနှင့် ပန်းကန်ဆေးဖို့ ပြဿနာစလာ၏။

“ဒေါ်အေးသိန်း မလာဘူးလား ..”

ဝတ်မှုုံ က အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မေးသည်။

“မလာဘူး ..”

ပိတောက် က ခြုံ့ ကို ကြည့်ပြီး ကျယ်ကျယ်ဖြေလိုက်၏။ ခြုံ့
ကတော့ ထမင်းအဖြူနဲ့ အသားကြော်တစ်မျိုးမျိုး ဒါမှမဟုတ် အစိမ်း
ကြော်တစ်ခွက်ရှိလျှင် စားလို့ရတာမို့ အားလုံးထက်လည်း စောစီးစွာ
စားသောက်ပြီးစီးတဲ့သူ ..

သူမ စားပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတာကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ပန်းကန်ဆေးမယ့်သူ မရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“ဘယ်ရှိမလဲ .. ညည်းတို့က ခိုင်းရမယ့်လူရှိရင် တအားခိုင်းတာ
ကိုး .. ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း ဆွတာ မနားဘူး .. ဘယ်အလုပ်သမား
မှ ဒီအိမ်မှာ မြဲမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း က အရှိအတိုင်း ဝင်ပြောပေမယ့် ပိတောက် တို့က
ဒါကိုလိုချင်တာ မဟုတ် ..

“အလုပ်သမားမရှိတော့လည်း ခြုံ့ ပဲ ဆေးပေါ့ .. သူက အငယ်ဆုံး
ပဲဟာ .. အားလုံးရဲ့ပန်းကန်တွေကို ဆေးပေးတာ ကုသိုလ်တောင် ရ
သေးတယ်”

ပိတောက် က ပေါ်တင်ပြောချလိုက်ကာ ...
“နင် အလုပ်ရှာနေတယ် ဆို ..”

ခြုံ့ က ပန်းကန်ဆေးနေရင်း လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ...
“မလတ်တို့ကို ပေးချင်လို့ပါ .. အိမ်မှာ ဝင်ငွေတစ်ခု တိုးအောင်
လို့ ..”

“အောင်မယ်လေး မလိုပါဘူး မယ်မင်းကြီးမရယ် .. နင့်ဆီက
ပိုက်ဆံချေးလို့ ရမလားလို့ စဉ်းစားခဲ့တာက နင့်ကို ကုဋေကြွယ်သူဌေး
တူမ ထင်လို့ပါ .. ဒီလို သူများကူလီဝင်လုပ်လို့ ရမယ့်လစာလောက်ကို
နင့်ကို ငါတို့ ပြန်ပေးနိုင်တယ် ..”

“အေးလေ .. သူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးမယ် ပြောဖူးတာနဲ့ လူတွေကို
ဘယ်လောက်အထင်သေးနေလဲ မသိဘူး .. အခု နင် အလုပ်ရှာနေတာ
ကို ရပ်လိုက် .. ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်အေးသိန်း တို့ နေရာမှာ ဝင်လုပ်မယ်ဆိုရင်
နင်က ဆွေမျိုးဆိုတော့ လစာ နှစ်ဆပေးမယ် ..”

“မာန်မာန်တွေနဲ့ တင်းခံမနေနဲ့ နော် .. ကိုယ်နေတဲ့အိမ်မှာ လုပ်ရ
တာ လူမမြင်ဘူး .. လစာလည်း မြက်ခြက်လေး ရမှာ ..”

ခြုံ့ ပန်းကန်တွေ စင်ပေါ်မှာ ပြန်တင်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းသားလေး
တွေကို ဖိပိတ်ထားမိသည်။

“ဟဲ့ .. ဒီဘက်ကိုလှည့်ဦးလေ .. နင့်ကိုပြောနေတာ ကြားရဲ့လား..”

“ကြည့်ပါဦး .. တစ်နေ့လာလည်း ဒီအင်္ကျီပဲ .. ငါတို့လေးထားတဲ့
အင်္ကျီ ဆောင်းဘီတွေကို ဘာလို့ မဝတ်တာလဲ ..”

“လက်ကျန်မာနတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ ပိတောက် ရယ် .. သူက ကုဋေ ကြွယ်သူဌေးမပဲ ..”

“ဘယ်နှစ်ရာစုတုန်းကလဲ ..”

“အဟွန်း .. သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား ..”

“ကဲ .. တော်ကြစမ်း ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ကလည်း ခြုံ့ပုံစံကို သိပ်တော့ မကြိုက်ချင်တော့ ပါ .. ပြန်မပြော နားမထောင် ထုံပေပေ ကပ်တပ်တပ်နဲ့ ဘာလေးမှန်း မသိ ..

ဘာဖြစ်လားလဲ မေးတာလည်း ဖြေပုံက ဟိုလိုဒီလို ..၊ ဒီမှာနေပါ လားဆိုတော့လည်း ပေးတိုင်း မယူ ကျွေးတိုင်း မစား ..

“ခြုံ့ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ခေါ်လိုက်တော့ ခြုံ့ က ဒီဘက်လှည့်လာ၏။

“အင်္ကျီတွေ ဘယ်လိုလျှော်ဖွပ်ပြီး ဝတ်နေသလဲ ..၊ ပိတောက် တို့ ပေးတာတွေကို ဘာလို့မဝတ်တာလဲ ..”

“မလတ်တို့ အင်္ကျီတွေက အရမ်းချောင်နေလို့ပါ ကြီးမေ .. ပြီး တော့ စကတ်တွေ ဂါဝန်တွေလည်း ကျွန်တော် မဝတ်တတ်လို့ပါ..”

“ဘောင်းဘီရှည်တွေ ပါပါတယ်ဟယ် .. အပိုတွေ လျှောက်ပြော မနေစမ်းပါနဲ့ ..”

“သူက ယောက်ျားလျာပဲ မှုံ ရယ် .. ငါတို့ရဲ့ စတိုင်လ်ပင်န့်တွေ ကွာတားတွေကို ဘယ်ဝတ်ချင်မလဲ ..၊ ဟွန်း .. သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ..”

ပိတောက် က မဲ့ရွဲကဲ့ရဲ့ပြီး ထမင်းစားပွဲကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ကျောမို့မှာ လက်တင်၍ ခြုံ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်တာ ...

“နင် ဘယ်လိုမျက်လွှာချနေနေ .. ဘာအကြောင်းတွေပဲပြပြ နင့်

မာနတွေကတော့ တစ်နေရာမှာ ပေါ်နေတာပဲ ခြုံ့ .. ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝ ဆိုတာ မနေ့က ခွေး .. ဒီနေ့ သူဌေးဖြစ်နိုင်သလို .. ဒီနေ့ သူဌေးပေမယ့် မနက်ဖြန် ခွေးသူတောင်းစားဘဝလည်း ရောက်သွားနိုင်တာပဲ..၊ အဓိက က ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ လက်ရှိဘဝ အခြေအနေကို နားလည်ဖို့ပဲ ..”

ခြုံ့ က သူမမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့မှ မျက်လွှာချ၍ ခေါင်း သိတ်သည်။

“ခြုံ့ နားလည်ပါတယ် မလတ် ..”

“အေး.. နားလည်ရတယ် .. အဲဒီတော့ နင် ဒီမှာ အိမ်အကူ မလုပ် ချင်လည်း ဘယ်မှာ ဘာသွားလုပ်လုပ် ပြန်လာရင် ဒီအိမ်က ဝေယျာဝစ္စ တွေကို အားလုံး လုပ်ရမယ် .. ကဲကဲ က ခဏခဏ ရွာပြန်သလို-ဒေါ်အေး သိန်း က တစ်ပတ်မှ နှစ်ရက်ပဲ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် လာလှုပ်တာ..၊ ဒီတော့ ငါတို့မှာ လူလိုတယ် ..”

“ဟွန်း ..”

ကောင်းတယ်ဆိုသည့် မှဲ့ပြုံးလေးနှင့် ပခုံးတွန့်၍ မှုံ က ရယ်သည်။ ဒေါ်ငဝါသင်း က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ထထွက် သွားလေသည်။ ပိတောက် က မိခင်ဖြစ်သူ၏ အသံတိတ်ခွင့်ပြုချက်တို့ နှိုသွားပြီဖြစ်ကာ ...

“နင်လည်း ကိုယ့်အခြေအနေကို သိနေပြီပဲ .. ဘာဘာ နင့်ကို လုံးဝ ပြန်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး .. နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတ္တရာဇာတ်အိမ် ကြီးကိုတောင် ရောင်းဖို့ လုပ်နေပြီလေ ..”

ပြောလိုက်တော့ ခြုံ့ မျက်နှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားသလိုသာ နှိုသည် ..၊ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ..။

ပိတောက် က သူမ ဤသို့ တည်ငြိမ်နေနိုင်တာကိုပဲ မာနတွေနဲ့ တင်းနေတာလို့ မှတ်ယူကာ စိတ်တွေတိုပြီးရင်း တိုလာခဲ့၏။

“ကိုယ့်ဆွေမျိုးအိမ်မှာ ကြမ်းတိုက် အဝတ်လျှော်ရမှာကို သိကွာကွာ

လှပြီ ထင်မနေနဲ့ .. အပြင်မှာ နင် အလုပ်ရှာနိုင်လည်း လုံခြုံတဲ့ အရိပ် အာဝါသတစ်ခု ရဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ဒီတော့ ခိုင်းတာကို မဖြူရနဲ့ .. ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလို ပိုက်ဆံ ပိုရမယ် .. ပြောတာ ကြားတယ် နော် .. အခု ဒါတွေကို ရှင်း ..”

မြို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကြုံလာသမျှ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူမ အားတင်းထားပြီးသားပါ ..။ နေ့လယ်ခင်း ခြံထဲမှာ ဆင်းထိုင်နေတော့ သံပန်းတံခါးကနေ မြင်နေရသည့် အပြင်လမ်းကို ငေးနေမိသည်။

လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းက ခန့်ညားလှပသော တံခါးချပ်ကြီးတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေ အထဲကနေ ထွက်လာကြတာ.. အပြင်ကလူကို အိမ်ထဲကနေ ထွက်နှုတ်ဆက်တာ ..။

ပြီးတော့ ကားတွေနဲ့ ထွက်လာကြသူတွေမှာ မျက်နှာတွေက ပျော်ရွှင်ရယ်မြူးနေကြလို့ မြင်မြင်သမျှဟာ သာယာနေသည် ..။ လွတ်လပ်ကျေနပ်နေကြသည်။

သူမကျတော့ လွတ်လပ်နေပေမယ့် ကျေနပ်စရာ ဘာမှမရှိခဲ့ပါလား ..။

“ညည်းထင်သလို လုပ်ကြည့်လိုက်လေ .. တကယ်လိုအပ်ချက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ဖို့လား .. လူတွေကို နားလည်ဖို့လား ဆိုတာ သိသွားမှာပါ ..။ ဒုက္ခကို အပမ်းတကြီး ရှာဖွေကြည့်ပြီးမှ ‘အောင်မယ်လေး’ လို့တော့ အော်ပြေးမလာနဲ့ .. မှားတာကို ငါက ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး” တဲ့ ..။

သူမဘဝမှာ မှားပါပြီလို့ အော်ပြောစရာ အရိပ်မဲ့ခဲ့ပြီလား ..။ ဒါဆို ညည်းလုပ်တာ မှန်ပါတယ်ဆိုပြီး မှန်တဲ့အခါ အမှတ်ပေးမယ့်လူရာ ရှိပါ့မလား ..။

ရှိရှိ မရှိရှိ ဒါက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် ..။

“ဒေါက် ..”

သူမ စဉ်းစားနေတုန်း ခဲလုံးလေးတစ်လုံးက ပခုံးပေါ် ကျလာပြီးမှ ချွန်ကို ထောက်ခနဲ ကျ၏။ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံပြင်ကနေ ထွက်လာပေါ်နေသည့် လူတစ်ယောက် ..။

ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မြို့ ကိုယ်လေး မသိမသာ မတ်သွား၏။ စစ်သည်ကောင်း ..။

“ရှူး .. ဟေ့ကောင် .. လာပါဦး .. ခဏ ..”

သူက ကိုယ့်ကို ယောက်ျားလေးပဲ ထင်နေသဖြင့် ဒီလူနဲ့တွေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံခြုံသလိုကြီး ခံစားမိနေခဲ့သည်။

“ဟေ့ ..”

“ဘာလဲ ..”

ခြံနား ထဲသွားတော့ သူက နောက်လှည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မိန်းကလေးကြည့်လိုက်လျှင် ဆိုက်ဂ်နက် အနက်ရောင်ကားလေးတစ်စီးကို မြင်ရကာ ...

“ကားဘီးပေါက်နေလို့ ..”

“ဘီးပေါက်ရင် လဲလိုက်ပေါ့ .. စပယ်ယာဘီး မပါဘူးလား ..”

“ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ဘီးဖြုတ်ဖို့ ချိုင်ထောက် မပါလာဘူး..”

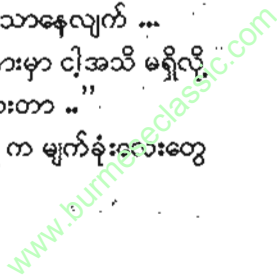
စပို့ရှပ်အနီရဲရဲကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ နက်ပြာရောင်မတ်တတ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာကို ဝတ်ထားသော စစ် ရဲ့ပုံစံက ဘယ်လို ချိန်ကြည့်ကြည့် ရှင်းသန့် ချောမွေ့နေသည်သာ ..။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အရာရာကို မလေးနက်သော သွေးသားစတိုင်လ် ပေါက်နေတာကလည်း သိသာနေလျက် ...

“ငါ့ကို ချိုင်ထောက် ခဏငှားပါလား .. ဒီနားမှာ ငါ့အသိ မရှိလို့ ..”

ခေါင်းကိုမြင်လိုက်လို့ တော်တော် ဝမ်းသာသွားတာ ..”

သူက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေပေမယ့် မြို့ က မျက်နှုံးလေးတွေ

တွန့်ကုတ်နေကာ တော်တော်နဲ့ စကားမပြန်နိုင် ...

“ဟေ့ကောင် လုပ်ပါကွာ .. ငါလည်း ဒီလမ်းထဲမှာ လူတယောက် လာရှာရင်း ဘီးပြားသွားမှ သိတာ .. လုပ်ပါ ကူညီပါ ..”

“ခင်ဗျားကို ချိုင့်ငှားဖို့က ကားထဲက သွားထုတ်ရမှာ .. တွတော်က ...”

“မင်းက ဒီက အလုပ်သမားလား ..”

မေးပြီးမှ ခြူးကို အားနာသွားပုံ ပေါ်ကာ ...

“ဆောရီးကွာ .. ငါကလည်း စကားကို သိုင်းဝိုင်း! မပြောတာဘူး ..”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ် .. ခင်ဗျား မေးတာလည်း မှန်တာပဲ ကျွန်တော်က အလုပ်သမားပါ ..”

“ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကို မြင်လိုက်တော့ အဲလိုမထင်ဘူး ..”

ဒါလည်း သူညာတာ မဟုတ်မှန်း ခြူး စိတ်ထဲက ယုံကြည်နေသည်။ သံပန်းတို့ကို ကိုင်၍ စစ် က အထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မင်းက အလုပ်သမားပုံ မပေါက်ဘူး .. ဒါ တကယ်ပြောတာပါ .. ပြီးတော့ အေးဆေးထိုင်နေတာလေ .. အလုပ်သမားတစ်ယောက် မောပန်းပြီး နားနေတာနဲ့မှ မတူတာ .. အဲဒါကြောင့် အကူအညီတောင်းလိုက်တာ ..”

“အခု ကျွန်တော် မကူညီနိုင်ဘူး ..”

“အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သွားပြောပေးလို့ရမလို့လား ..”

ခြူး ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ အပေါ်ထိပ်တောက် တိုညီအစ်မ ရှိသည်။ အင်္ကျီကိုယ်ကျပ်ဒီဇိုင်းတွေ ရှာပြီး သူယူမယ် .. ဒီဟာ ငါချုပ်မယ်နဲ့ ငြင်းခုံနေကြတာ ပြီးပြီလား .. သေးဘူးလား မသိ ..

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

ကြီးမေကတော့ ခုနကမှ အပြင်ထွက်သွားတာပါ .. ခြံစောင့်က

“နောက်ဖေးမှာ ..”

“ခဏစောင့် ..”

“အိုခေ .. ရတယ် ..”

ခြူးက အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကားသော့ဖြုတ်ကာ သူမဘာသာ နောက်ဖုံး

ချိုင်ထောက်စရာပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူလာခဲ့၏။

ဒါကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းမြင်သွားသူက ဝတ်မှု ..

“ပီတောက် မြန်မြန်လာဦး .. ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ခြံရှေ့မှာ ရွှေခြူးမလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်နေတာ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်က မျက်နှာပေါင်းထား

ခွဲခွဲနှင့် တစ်ယောက်က ဆံပင်တွေ ဆက်တင်လိပ်ထားဆဲ ..

ထိုပြင် အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ရှည်ကြီးတွေက ခြေဖမိုးပေါ်ထိ ပုံကျနေ

ဝန်နှစ်ဖက်စကို ‘မ’၍ ခြံထဲကို ပြေးဆင်းခဲ့ကြရင်း ...

“တွေ့မယ် ဒီဟာမ .. သူ့ကိုယ်ကိုယ် အိမ်ရှင်လိုလို .. သူ့ဌေးလိုလို

တာ ..”

“ဟဲ့ .. နေဦး ..”

ခြံရောက်ခါနီးတော့ ပီတောက် က မှုံ့ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်

“ဘေးကပ် .. ဘေးကပ် .. ငါ မြင်လိုက်တယ် .. တကယ့် အလန်း

..”

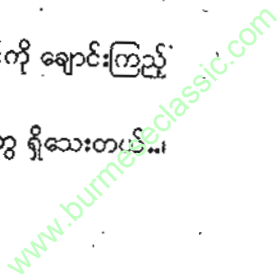
“ဘာလဲ .. ဘာလန်းတာလဲ ..”

“လာ .. ဒီမှာ ကပ်ပြီး ချောင်းကြည့် ..”

“တစ်ယောက် ခြံကျမှ ဘေးကပ်ကွယ်ပြီး အပြင်ကို ချောင်းကြည့်

ရသည်။

“မကုန်ပါပြီကွာ .. ဒီကပြန်ရင် ဆက်ရွှေဖို့တွေ ရှိသေးတယ် ..”

လရောင်ကျူးရင့်

ဒီကား သိပ်မမှိုက်တော့ဘူး ..

“ခင်ဗျားအတွက် အချိန်တိုင်း ကြွရွှေနေဖို့ လိုနေတာပဲလား ..”

“လိုတာပေါ့ကွ .. ဒီကားကြောင့် ပဲ့တာတွေ များပြီ ..”

“ဒါဆိုလည်း ကားလဲလိုက်ပေါ့ ..”

“လဲပေါင်းလည်း များနေပြီ ချာတိတ်ရေ .. မယ်တော်ကြီး

သိပ်မကြည်တော့ဘူး ..”

စစ် က ဘီးဖြုတ်လိုက်ပြီး စကားတွေ ပြောနေသည်။ ခြုံဖြုတ်လိုက်သည်ဘီးကို လိုမ့်ယူလိုက်ပြီး သူ့ကားထဲကဘီးကို ထုတ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ .. မင်းသား လုပ်မလို့လား ..”

“နားပါ .. အဲဒါတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“ဒါဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အလှအပ အရမ်းကြီး

တာ သိပ်သဘာဝမကျဘူးနို့လား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် စကားပြောနေကြတာဖြစ်ကာ သူ ရယ်တော့ ချောင်းကြည့်နေကြသည့် ဝတ်မှု တို့ မျက်ခုံးဆွေ ပင့်သွားကြ

“ရယ်သံကတော့ တကယ့်ညွတ်ကွင်းပဲ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. မင်းသားက ဒီဘက်မလှည့်ဘူး ..”

“မလှည့်သေးပေမယ့် ဒီဘဲ ချောမယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ်

“စောင့်ကြည့်ပါဦး ..”

“မကြည့်တော့ဘူး သွားမယ် .. မယ်ခြုံ သူများပစ္စည်းတွေ

ကြဲကြဲနေတာကို ဖော်ထုတ်မှုကို ဖြစ်မှာ ..”

“နေပါဦး ဆိုမှ ..”

ဝတ်မှု က ဇွတ်ထွက်မယ်ပြင်လျှင် ပိတောက် က ဆွဲ

“ဟိုကောင် ဒီဘက် လှည့်လာပါစေဦး ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ဟိုမှာ စကားတွေပြောနေတာ ကြည့်ပါဦး ..”

“... ဟိုတုန်းတည်းက ရင်နီးခဲ့တဲ့မိတ်ဆွေတွေ ကျနေတာပဲ .. မိန်းမ

တွေတော့ နှုတ်သွက် လျှာသွက် ရှိလှချေလား ..”

“ဟယ်.. ဟိုမှာ ထရပ်လိုက်ပြီ.. အရပ်အမောင်းနဲ့ ဘော်ဒီစထရက်ချာ

တွေ အရမ်းခိုက်တယ်ဟ ..”

“ချောတယ်နော် ပိတောက် .. မထင်ရဘူး ကြည့်ပါဦး ..” ရယ်နေ

နာခေါင်းပြေးလိမ်ပစ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ ..”

“ချောတာရော ချစ်ဖို့ကောင်းတာရော တော်တော်ပြည့်စုံတဲ့မျက်နှာ

သာသွားမယ် .. ဒီလောက်ဆို ငါတို့ ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ ဝင်လို့

နီးရိမ်တာက ဒီလူ တော်တော်များချောနေရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်

ကြည့်မိ ဝေးမိသွားမှာ စိုးလို့ ..”

“... နလို တကယ်ပဲချောနေတော့လည်း ခြုံ ဆိုတဲ့ မိန်းမလို ထူခြေ

ယောက်အောင် ရောပါ ယူပါ ပုံစံ ပေါက်မနေတော့ဘူးပေါ့ ..”

“ဒီမိန်းမ တစ်စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ကိုယ် မရင်းနှီးတဲ့

ခွည်းတွေ ထုတ်ငှားပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အရှက်မရှိ ..”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ခြုံ ..”

“... အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ခုန ကွယ်ရာကနေ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ချီးမွမ်း

နေကြသည့်ပုံစံနှင့် လုံးဝခြားနားသော မျက်နှာထားကိုယ်စီဖြင့်...

“... ခြုံ နင့်ကို ငါ မေးနေတယ်လေ ..”

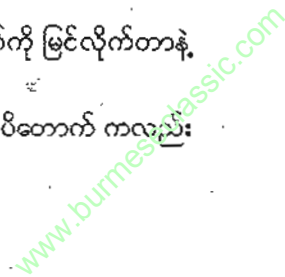
“... အစ်မယောက်တစ်မျိုးစီ မေးနေကြလျှင် ပစ္စည်းတွေကို ငဲ့ကောက်

ညှို့ ခြုံ က မဖြေရသေး ..”

“... ချွန်တော် ကားဘီးပေါက်သွားလို့ ချာတိတ်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့

... ညီတောင်းလိုက်တာပါ ..”

“... ခုနက မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြောတော့ ပိတောက် ကလည်း

နှစ်နှစ်စားစား ပြန်ကြည့်သည်။ ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေကိုတော့ အရယ် ကင်းနေစေကာ ...

“သူက ဒီအိမ်ကပစ္စည်းကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်ဘူး ..”

“ပိတောက် ကလည်း ဒီမှာ ပြီးနေပြီဥစ္စာ ..”

စစ် မျက်နှာပျက်သွားတော့ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောသင့်မှန်း တွေ့ကာ ဝတ်မှုုံ က တားဆီးသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီလိုပြောတာဟာ မောက်မာရိုင်းပျက်ဖြစ်သည်မို့ တစ်ဖက်က အထင်သေးသွားနိုင်သည့်စကား ..

“ဟုတ်ပါတယ် .. သူက ပြောပါတယ် .. ကျွန်တော်က ဒီနားမှာ ကိုယ်နဲ့ သိကျွမ်းတဲ့လူကို မြင်လိုက်တော့ မရမက အကူတောင်းမိတာဝါ .. သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော် တောင်းတယ် .. ဆောရီးပါ ..”

“ရှင်တို့က အသိတွေ ဟုတ်လား ..”

ပိတောက် မျက်နှာမှာ သိသာစွာ တင်းမာခြင်းတွေဖြစ်လာ

“ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုသိကြတာလဲ ..”

သူမအမြင်မှာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိထားကြသည်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပေမယ့် စစ် ရဲ့အထောက်အပံ့ပိတောက် ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမဲ့သော စွက်ဖက်မောက်မာခြင်းကို သတိမိခဲ့ပြီး ခြုံ ဘက်ကို ပိုမိုစာနာမိသော ကရုဏာစိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာတာ ..

“ယောက်ျားလေးချင်းပဲဗျာ တွေ ဆုံရင်းနီးလွယ်ကြတာ ဘူး .. အခု ကျွန်တော်နဲ့ ခြုံ ခင်မင်ခဲ့ကြတာကို ပြန်နုတ်ယူလို့ မပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်း အကူအညီနဲ့ ဒီဘီးဖြုတ်လဲခဲ့တာကို ပြန်လို့ ရပါတယ် .. ကျွန်တော့်ကားဘီး မလဲရသေးဘူးပဲ ထားလိုက်

“အတိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ .. ပေး ချာတိတ် ..”

စစ် က ခြုံ လက်ထဲက ချိုင့်နဲ့ ဝှက်ကို ပြန်ယူလိုက်လျှင် ဝတ်မှုုံက သာသလဲဖြစ်သွားကာ ...

“မဟုတ်တာရှင် .. အဲလို မဟုတ်ပါဘူး .. ပြန်ဖြုတ်လဲဖို့လည်း

မလိုပါဘူး .. မလုပ်ပါနဲ့ ..”

စစ် ကိုင်မိသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“ပြန်သိမ်းသွားတော့ ခြုံ .. ယူသွား ..”

ခြုံ က ခေါင်းညိတ်ပြီး အထဲပြန်ဝင်သွား၏။ ဝတ်မှုုံ က စစ် နဲ့ နာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း ချိုသာစွာ ပြုံးပြရွှံ့ ...

“ဒီလိုပါ .. ခြုံ က မိန်း .. အဲ .. ငယ်သေးတော့ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ စိတ်ချထားလို့ မရဘူးလေ .. ပိတောက် က စိတ်ပူလို့ ဆူတာပါ ..”

“အဟွန်း .. သူက ပိတောက် လား ..”

ကိုယ့်ကိုလှမ်းကြည့်မေးတော့ ပိတောက် ဒီနားနဲ့ ရင်ခုန်သွားသည်။

“အခု က ခေါင်းညိတ်ကာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မှုံ က ဝတ်မှုုံရည် လေ။ ရှင်ကရော ..”

“စစ်သည်ကောင်း ..”

“စစ်သည်ကောင်း ..”

www.burmeseclassic.com

တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ..”

ပိတောက် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ ..”

သူ နှုတ်ဆက်နေကာမှ ဖုန်းလာသဖြင့် ထုတ်ကိုင်ရင်း ကားဘစ်ကို လှည့်၍ ...

“ဟလို ..”

“... ..”

“မတွေ့ဘူး အမေ .. စည်းစိမ် ဆိုတာလည်း မရှိဘူး .. ချမ်းသာသလည်း မတွေ့ဘူး .. ဒါပဲနော် .. ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့တော့မယ် ..”

ဟင်!...

ပိတောက် နဲ့ မှုံ တို့ မျက်နှာတွေ ဝင်းလက်သွားကြကာ မျက်လုံးချင်း ဒိုင်းခနဲ ဆုံ၏။

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ .. ဒါက စည်းစိမ်စံအိမ်လေ ..”

“ဟင်!...”

ဖုန်းပြောလက်စကို နားကခွာလိုက်ရင်း စစ် အံ့ဩဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ နောက်က ခြံဝင်းထဲကို မျက်လုံးထပ်ရောက်သွားကာ ...

“ခြံရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရှိတယ် ဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဆေးနီတွေ လာပက်သွားလို့ ဖြူထားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ .. ခုံမှ ပြန်ရေးနေတုန်း ..”

“ဪ ..”

စစ် ရဲ့မျက်နှာက ရှာဖွေနေတာကို တွေ့ရှိသွားလို့ ဝမ်းသာပေါ့ပဲ သွားတာမျိုး မဖြစ်ဘဲ ခုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသလို ခပ်မျက်နှာကို ငုံ့၍ ဆံပင်တစ်ချက်သပ်၏။

ပြီးမှ ပြန်မော့လာပြီး ပြုံးပြကာ...

“ကျွန်တော်က ပါချုပ်ဟောင်း ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ရဲ့သား စစ်သည်ကောင်းပါ ..”

“ဟင်!...”

“ဒေါ် .. ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ရဲ့သား .. ဒါဆို ဦးကောင်း .. အန်ကယ်ကောင်း ..”

“ကျွန်တော့် အဖေပါ ..”

“ဟယ်!...”

“ဪ ..”

ပိတောက် တို့ အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်ရွှင်သွားကြကာ မျက်နှာတွေမှာ ဖုံးဖိမရလေ ..။

ရာသီဥတုကတော့ ကိုယ့်ဘက် ပါနေပါပြီ ..။

ပြီးတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကာ မှုံ က သိမ်သာ နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တာလေးလည်း ဖြစ်.. ဒီလောက်ချောတဲ့ယောက်ျားကို ရမှာများ မေမေ ပြောတုန်းကတော့ မယ်ပိတောက် တို့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ..။

တကယ်ဆို မည်းမည်းသည်းသည်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ပုံစံ ဖြစ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား ..။

ဒီလူဟာ ပိတောက် အတွက် လျာထားပြီးသားဖြစ်နေသဖြင့် ဝတ်မှုန်လှည့်လင့်ချက်မဲ့ကာ မချင်မရဲကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။

ညီအစ်မလေးမယ့် ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ အပြတ်အသတ်ကြီး ကံကောင်းနေတာကိုတော့ ..။

အခန်း (၁၀)

“ငါတို့ပြောတာ နှင် ကြားရဲ့လား ဗြူ ..”

“ကြားပါတယ် ..”

“ကြားရင်လည်း ဟုတ်ကဲ့ ဘာညာ ပြောစမ်းပါဟယ် .. ပါးစပ်က ဘာမှမပြောတတ်တာ ကျနေတာပဲ .. ငါတို့က နှင့်ကို အမိန့်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. အားလုံး အဆင်ပြေသွားချင်လို့ တောင်းဆိုနေတာ ..”

အမိန့်ပေးနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရှေ့ဆက်ပြီး ယောက်ျားလေးလို ပဲ ပီပီရီရီ နေသွားပါဆိုတာ တောင်းဆိုတဲ့စကားမှ မဟုတ်ဘဲ ..

ပြီးတော့ သူမ ဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ တမင်တကာပြင်ဆင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေ ..

ဒီလိုပဲ ငယ်ငယ်တည်းက ဝတ်စားနေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တွေ ခင်ဗျားတွေ ပြောတတ်နေတာလည်း ဒီအဝတ်အစားတွေကြောင့် သက်ဆိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားလေး ကာရိုက်တာ တမင်ဖမ်းယူခဲ့တာ မဟုတ် ..

“မင်းက ယောက်ျားလေးစစ်စစ်လား” လို့ မေးလာရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ လိမ်ညာလိုက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံး .. ဒါပေမယ့် ...

ဒီလောက်ထိ ယောက်ျားလေးလို့ လွဲမှားထင်မြင်သွားလောက်အောင် သူမပုံစံ ပြောင်းလဲနေတာကိုတော့ ခုမှပဲ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

“ငါတို့က နောက်ပိုင်း ဇယားတွေ ရှုပ်လာမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ.. နှင့်ကို လှလွန်းလို့ ဖုံးကွယ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ပြီးတော့ ဘာဘရဲ့ တူမတွေချည်း ဖြစ်နေတာက ပိုဆိုးတယ် ..”

“နင်ကလည်း လိုရင်းပြောစမ်းပါ ဝတ်မှု ရယ် ..”

ပီတောက် က ဝတ်မှု ရဲ့ရှေ့ ရောက်အောင် တိုးလိုက်ကာ ...

“နင်နဲ့ အရင်သိနေကြတာဆိုတော့ သူက ဒီအိမ်ကို စိမ်းနေတဲ့ အတွက် နှင့်ကိုပဲ ဦးတည်နှုတ်ဆက်မှာ .. အဲဒီတော့ သူလာရင် ရှောင်နေ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတဲ့အသိကို ဖျောက်ထားပြီး သူ မေးရင်တောင် ယောက်ျားလေးလို့ပဲ ပြော ..”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ မငယ် .. အဲဒီလို မဟုတ်တာကြီးကိုတော့ ညာမပြောချင်ဘူး ..”

“မညာချင်လို့ ရမလား .. နင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီပုံစံကိုကြိုက်လို့ တမင်နေလာခဲ့တာ .. ဟိုကလည်း ဒီတိုင်း ထင်နေတယ် .. နောက်တစ်ခု ရှိသေးတာက ဘာဘရဲ့တူမပါဆိုတာကို နှင့်ပါးစပ်က မထွာပဲတိုင် မတက်နဲ့ .. ဘာ သိကွာကျမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘာဘရဲ့တူမက ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုံစံဖြစ်နေသလဲ .. ဘာကြောင့် အမွေဖြစ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာတွေ ပါလာရင် နင်တော့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ ..”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ..”

သူတို့တွေ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေတုန်းမှာ ဒေ က ရှိုးစမိုး

အပြည့်နှင့် လှေကားပေါ်က ဆင်းလာ၏။

“ကိုကိုက ဘာကိုမှဖြင့် စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ သူများတွေ ပြောဆို ကောင်းနေပြီဆို ခါးလယ်က ဖြတ်မေးပြီ ..”

“မေးပြီဆိုမှတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပေါ့ .. ဒါနဲ့ ခြုံ က ဘာဏ်မှာ အလုပ်လုပ်မလို့ ဆို ..”

“ဘာဏ်မှာ ..”

“ဧ ပြောလိုက်မှ ပိတောက် တို့က သိရကာ ...”

“နင်ပြောတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဘာဏ်မှာလား ..”

“ဟုတ် ..”

“ဟဲ့ က နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။ ပိတောက် က ဇေ ကို ကြည့်၍ ...”

“ဒါကျတော့ ကိုကိုက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ..”

“ငါ့မှာလည်း မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ပဲ .. နင်တို့ကိစ္စတွေကို မသိတာနဲ့ပဲ ဘာမှမသိတော့ဘူး မှတ်နေသလား ..”

“ဒါဆို ထပ်သိသွားအောင် မှတ်ထားလိုက်ဦး .. ပိတောက် ကို သူဌေးသားချောချောလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မှာ ..”

“ဧ က ပြုံးစိစိနှင့် ညီမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ...”

“တော်တော် ဘဝင်ရွှေနေကြတဲ့ပုံပဲ .. ကြည့်ရတာ ထားခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေထက်တောင် ပိုသဘောကျနေသလား မသိဘူး ..”

“ပိတောက် မျက်နှာက ချက်ချင်းပြုံးသွားသည်။ မှုံ ကတော့ မဲ့မဲ့ပုံစံ မပျောက်သေးပေ ... ဒါကို ဇေ က ကြည့်၍ ...”

“နောက်ထပ် ငါ့အထင်ပြောရရင် ငါ့ညီမတွေ မဲခွဲဖို့ အစီအစဉ်တွေ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေကြပြီ ..”

“ကိုကို နော် .. ဒါ အစ်ကိုပြောရမယ့် စကားလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ငါ့ညီမတွေကတော့ကွာ ..”

“ဧ တဟားဟားရယ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ အိမ်မှာ ဇေ နဲ့ ဇေဖေ

ကို မြင်လိုက်ရရင် ဒီလို ခဏတစ်ဖြုတ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။ ခုဆို ဖေဖေက ကုမ္ပဏီအရှုံးပေါ်နေသည်ကိစ္စတွေနှင့် ခရီးတွေထွက် .. အလုပ်ထဲမှာ နေရင်း အိမ်ကို မှန်မှန်ပြန်မလာနိုင်တာ ကြာပါပြီ ..။

မိသားစု စီးပွားရေးတွေ ယိုင်နဲ့နေတုန်းမှာ ဇေ ကလည်း လူဆိုး တော့ မဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ကို အထောက်အကူပြုတာ ဘာမှမရှိ ..။

ပိတောက် တို့ကတော့ မိန်းကလေးဆိုသည့် ကန့်သတ်ချက်နှင့် အိမ်ကစီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားသလို မိန်းကလေး ဖို့ လှချင်သည့်အခွင့်အရေးကိုလည်း အပြည့်အဝယူသည်။

သူမတို့အလုပ်က မိဘာဆီက ရသလောက် လက်ဖြန့်ကာ အလှ အပအတွက် လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ..။

“ခြုံ ..”

“ခြုံ ကလည်း ဇေ ထွက်သွားသည့်ဘက်ကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ပိတောက် က ဆွဲထားကာ ...”

“နင် ခုထိ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမညိတ်တာလဲ ခြုံ .. ဘာလဲ နင် ကိုယ်တိုင် စစ်သည်ကောင်း ကို သဘောကျနေလို့လား ..”

“ခြုံ မျက်နှာ ဒေါသရောင်တစ်ချက် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ဝတ်စုံ ကလည်း ဒါကိုပဲ လိုချင်တာမို့ ...”

“မဟုတ်ရင် ငါတို့ပြောသလိုလုပ်ဖို့ ဘာများ ခဲယဉ်းစရာ ရှိလို့ လဲ ..”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားလေးစစ်စစ်ဖြစ်ပေးဖို့ မပေးဖို့ကရော ဘာ ဖြစ်လို့ အရေးကြီးနေတာလဲ မငယ် ..။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ရဲ့ ဘာ ကိစ္စကိုမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မစဉ်းစားပါဘူး ..။ ကျွန်တော်ကြောင့် မငယ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ပြားဖို့ မရှိဘူး ထင်တယ် ..”

“ငါတို့ပြောတာ အဲလောက်မများဘူး ခြုံ .. နင်နဲ့ စစ်သည်

ကောင်း က ရင်းနှီးပြီးသားကြီး ဖြစ်နေတယ် .. ပြီးတော့ နင်လည်း ဘာဘာတူမပဲ .. ပြီးတော့ သူထင်နေသလို ယောက်ျားလေးလည်း မဟုတ်ဘူး .. တွေးကြည့်ရင် သူနဲ့ ငါတို့အုပ်စုက ရွှင်ထွေးနေတာပဲလေ ..

“နင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်လိုပြောပြီး ယောက်ျားလေးလို နေနေတာပဲ ခြုံရယ် .. ယောက်ျားအဖြစ် ပီပီရီရီ ဆက်နေပေးဖို့ပြောတာ ဘာများ နစ်နာသွားလို့လဲ .. ဒါကို ဆက်ငြင်းနေရင်တော့ စစ်သည်ကောင်းကို နင် ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ သက်ရောက်မှာ နော်..”

ခြုံ မျက်နှာလေး မသိမသာတင်းသွားသည်။ သူမအတွက် ဒါက ဝန်လေးဖွယ် မဟုတ်ပေမယ့် သူတစ်ပါး၏ စေခိုင်းချက်ဖြင့် သူမ ဘာကိုမှ မလုပ်နိုင် ..

ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ရင်းနှီးပေးဆပ်မှုဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာလည်း သူများရဲ့ ခြေကြီးလက်ကြားမှာ အညံ့ခံ အရှုံးပေးဖို့တွေ မပါ ..

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ပြန်ကူညီပါ ..”

“ဘာလဲ .. အပေးအယူ လာလုပ်တာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ခွင့်ဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါ ရှိသေးတယ်မို့လား ..”

“ဒါပေါ့ ..”

“ဒါကြောင့် မလတ်တို့မှာ လိုအပ်ချက်ရှိနေတုန်း ကျွန်တော် လိုအပ်တာကို ပြောချင်တာ ..”

“ပြောကြည့်လေ ..”

“အိမ်မှာ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းကူပါမယ် .. အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ခွင့်တော့ ပြုပါ ..”

“သိပ်ပြုတာပေါ့ .. အိမ်မှာ မျက်စိရှင်းလေ ကောင်းလေပဲ..။ နင့်ကတိတော့ နင့် တည်ရမယ် .. ခါတိုင်းလို သမားရိုးကျအတိုင်း မဟုတ်

ဘဲ ယောက်ျားလေးနဲ့ ပိုတူအောင် ဝတ်ရမယ် .. စစ်သည်ကောင်း က ဆေးရင်လည်း ယောက်ျားလိုပဲ ပြောရမယ် ..”

“အမလေး ပီတောက် ရယ် .. ခုတောင်မှ ဟိုက ယောက်ျားလေး ထင်နေတဲ့ဥစ္စာ .. သူ နေတတ်ဖို့ပဲ လိုတာ .. ဘယ်သူက ပရုံးပုတ်ပြီး မင်း ယောက်ျားစစ်စစ်လား လို့ မမေးဘူး ..”

“မလိုချင်ဘူး .. ဖြစ်လာမှာ မလာမှာကို ကိုယ့်ဘာသာ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါခိုင်းတာပဲ လုပ် .. လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ပေး ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြတော့ ပီတောက် ရဲ့မျက်လုံးတွေက လှုပ်ရှားစူးရဲနေကာ ခြုံ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်တည်ငြိမ်နေ၏။ ပြီးတော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခြုံ က လူညံထွက်သွားလျှင် ...

“ခြုံ .. နေဦး ..”

“ပီတောက် ..”

ခြုံ ကို လှမ်းတားကာမှ ဝတ်ခုံ က လက်ကို ပြန်ဆွဲထားကာ ...

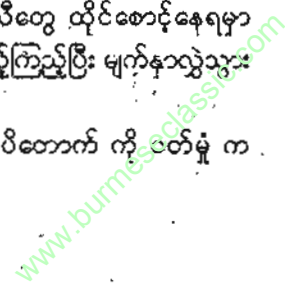
“ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ ပီတောက် ရယ် .. နင် ခုထိ ခြုံ စိတ်ကို အကဲခတ်နိုင်ဘူးလား.. သူက အမြတ်မီး အမိန့်ပေးလာခဲ့တဲ့သူ .. သူများရဲ့အမိန့်ကို နာခံတတ်ဖို့ လွယ်မလား ..”

“နင်က သူ့အတင်း ပြောနေတာလား .. သူ့ရဲ့ကောင်းခြင်းတွေကို ထုတ်ဖော် ချီးကျူးနေတာလား ..”

“နင် သတိမထားတာကို ပြောပြတာ .. မနေ့တစ်နေ့ကမှ စံအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းလာရတဲ့ သူဌေးသမီးကို နင်က ချက်ချင်းကြီး ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးကျွန်လို သဘောထားနေတာလေ ..”

“သူ့ကို ခိုင်းဖို့ကိုပဲ ငါက အချိန်ရာသီတွေ ထိုင်စောင့်နေရမှာလား .. ပုံစံကိုကြည့်ပါဦး .. လူကို တည်တည်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလှည့်သွားတာ ..”

ဘယ်လိုပြောပြော နားမဝင်နိုင်သည့် ပီတောက် ကို ဝတ်ခုံ က

ခေါင်းခါးရင်း ကြည့်၏။ ဒါနဲ့များ အကြီးအငယ်ဖြစ်ပြီး နင်တွေ ငါတွေ နဲ့ ပြောနေတာ ကြားလို့ မကောင်းဘူးတဲ့ ..

ကြားကောင်းတာ မကောင်းတာထက် တစ်ခါတလေ အတွေး တစ်လွန်းသည့် ပီတောက် ဟာ ကလေးဆိုးပြီးလို စိတ်ကောက်နေပြီ ဆို တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့် မပြေ ..

စိတ်ကောက်ရတဲ့အကြောင်းကို မေးကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှလည်း ဟုတ်တာ မဟုတ် ..

“ဤ ကို နင် လျှော့မတွက်နဲ့ မှဲ့ .. တော်တော် အကြောတင်းမယ့် ရုပ် ..”

“တင်းနိုင်ခဲ့တဲ့သူပဲဟာ .. သူ့ဆီကတောင် ငါတို့ ဝိုက်ဆံချေးသုံးစား တဲ့ဟာ .. ခုလည်း ချေးဖို့ငှားဖို့ပဲ အိမ်ကိုခေါ်တာလေ .. နင်က ချက်ချင်း ကြီး နိုင်ချင်တာကိုး .. လူ့မှာ အိမ်ကနှင့်ချစ်ရတဲ့ ပူပင်သောကတွေနဲ့ လောလောဆယ် ငါတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာ .. ဝတ်ဖို့စားဖို့ မရှိတာ အားလုံးအတွက် စိတ်ညစ်နေမှာပေါ့ .. ဒါကို သူ စိတ်မဝင်စားတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုထဲ ဆွဲထည့်ပြီး ငါတို့က ကတိကဝတ်တွေ တောင်းနေတော့ ..”

“ဘာ!... သူ စိတ်မဝင်စားဘူး ဟုတ်လား .. စစ်သည်ကောင် လို ပုံစံကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် အဲဒါ ကန်းနေလို့ပဲ ..”

“ဒါဖြင့် နင့်ရှေ့ရောက်မလာခင်က မိန်းကလေးတွေ အများကြီး တွေ့နေတာပဲ .. အားလုံးပဲ သူ့ကို ဝိုင်းကြိုက်နေကြသလား ..”

“ကြိုက်ကြမှာပဲ .. ဥပမာ နင့်လိုပေါ့ ..”
“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ်လေ .. နင်လည်း မြင်လိုက်တုန်းကတော့ ဖျပ်ဖျပ် လူးသွားတာပဲ .. နောက်တော့မှသာ ကိုယ့်အစ်မအတွက်ဆိုတာ သိလို့ ထိန်းသိမ်းလိုက်တာမို့လား .. သူများတွေလည်း ထိန်းသိမ်းလိုက်ရခြင်း အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုး ရှိမှာပေါ့ ..”

ဝန်မခံနိုင်သည့်ခေါ်သတွေနှင့် ပြန်ကြည့်ပေမယ့် ဝတ်မှု ငြင်းလည်း နိုင် .. ထို့ကြောင့် မျက်နှာသည် အရွတ်ဆန်ချင်သော မဲ့ပြုံးနှင့်...

“ထားလိုက်ပါတော့ .. သူက မိန်းကလေးတိုင်း သဘောကျချင်စရာ တွေး .. ဝါကလည်း သဘောကျနေတယ်ဆိုရင်တောင် နင့်လက် လှမယူတာကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ဦး ..”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ယောက်ျားလေး တစ် ယောက်အတွက်နဲ့ ညီအစ်မချင်း စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်ကြရတာ အထမဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ ရည်းစားထားထား တိုင်ပင် ရယ်မောနေကျအဖြစ်တွေ ကို ပျောက်ရှုကုန်တာလဲ ..

ဒီတောက် တွေးမိရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ ဒီကိစ္စမှာ သူမက လိုက်မိတာမို့ သူမပဲ လွန်တာလား .. ဒါက ပြောကို ပြောသင့်တဲ့ ချီးလား ..

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုအရင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာက အချစ်ရေး တွေ ..

ဒီလိုမနေသင့်တော့တဲ့ကိစ္စက အိမ်ထောင်ရေး .. ကိုယ့်ဘာသာ ရှာကြံအဖြေထုတ်ပြီး အမှတ်ပြည့် ပေးပစ်လိုက်မိ၏။

သူမ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင် .. ကိုယ် ဆုံးဖြတ်တာ ကိုယ့်အရေး ..

အခန်း (၁၁)

“နေကောင်းရဲ့လား ကိုချစ် ..”

“ငါ့ကို မမေးပါနဲ့ .. မင်းတို့သားအမိတွေ အဆင်ပြေနေရတာပဲ ..”

ဒါပဲပြောပြီး ဦးချစ်လွင် မျက်နှာလှဲ၏။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတော့ ရှိသေးသည်။ ဒေါ်ငဝါသင်း နဲ့ပတ်သက်သည့် သည်းခံမျှသိပ်လာခဲ့ရတာ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်း တစ်လျှောက်

“ကိုချစ် က ဘာကို မကျေနပ်နေတာလဲ .. ကိုချစ် ဆီကို တစ်နေ့လုံး မလာမိလို့လား ..”

ဦးချစ်လွင် မျက်နှာလှည့်လာပေမယ့် ဒေါ်ငဝါသင်း က မေး

“င မှာလည်း သားရေးသမီးရေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာ ကိုချစ် နဲ့ ..”

“မင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာတာကို အခန်းထဲက ငုတ်တုတ်ထွက်လာတာနဲ့ မျှော်နေရအောင် ငါ ဒုက္ခိတ မဟုတ်သေးဘူး င .. အခု ငါ့အဖေ နဲ့ ငါ အခန်းအောင်းနေပေမယ့် အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မကွာ လုပ်နေတာပဲ ..”

“ဟယ် .. ဒါကြောင့်လည်း မင်းတို့ ခုလို-သုံးစွဲနေနိုင်သေးတာ .. ငါ မလုပ်မကိုင်နိုင်တော့ရင် မင့်သားသမီးတွေနဲ့ မင်း ဘယ်လိုစခန်း ချထားမလဲ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ကလေးတွေကို အလိုလိုက်တာ ဆင်ခြင်ပါ .. မင်းကိုယ်တိုင် အောင်းကစားတွေ လျှော့ပါ .. မဟုတ်ရင်တော့ မင်းတို့အတွက် ငါ နေပေးတယ် င ..”

“င သိပါတယ် ကိုချစ် ရယ် .. ဒါပေမယ့်လေ အခု ဘယ်လိုမှကို အတိအကျ မလုပ်တော့ဘူး .. င တို့မှာ အတွင်းပစ္စည်း ဘာမှမရှိ တော့ဘူး သိလား ..”

အနားမှာ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ငိုသံပါနှင့် စကားသံတွေကို ကျား ဦးချစ်လွင် မကြားရက်နိုင် .. မျက်နှာလှည့်ပစ်မိရင်း ခေါင်းတစ်ရမ်း ဖြစ်နေခဲ့၏။

“အဲဒါကြောင့် င ကိုကြီးဆီ သွားခဲ့တယ် .. ပြီးတော့ ..”

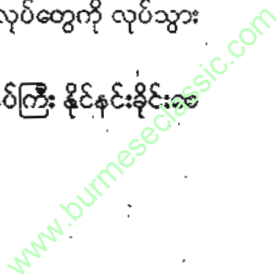
ဗြူး နဲ့ပတ်သက်တာတွေက စပြီး လက်ရှိအခြေအနေတွေထိ ဒေါ်ငဝါသင်း က ပြောပြသည်။ ဦးချစ်လွင် က မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်း စဉ်းလျက် ...

“ဗြူး ကို ကိုသာ ဒီလိုစွန့်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. အခုတော့ လှုံ့နေပြီ ..”

“မလွဲဘူး ကိုချစ် .. ဗြူး အကြောင်း ကိုကြီးက အပြောကိုမခံဘူး ..”

ဦးချစ်လွင် ဗြူး က မာနတွေချပြီး အိမ်မှာ အလုပ်တွေလုပ်နေတာ မနက် မလုပ်သွားခင်ရော .. ပြန်လာရင်ရော အိမ်ကအလုပ်တွေကို လုပ်သွား တယ် .. အရမ်း အောက်ကျခံတာ ..”

“အဲဒါကို မင့်သားသမီးတွေက ကျွေးကျေနပ်နပ်ကြီး နိုင်နင်းခိုင်းစေ ပြောလား ..”

မင်း မသိဟာတွေ ငါ ပြောပြရုံပဲ .. မင်းတို့သားအမိရဲ့ အနာဂတ်ကို စုနုနုကုန် ငါ ချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ မကြိုးစားဘူး .. ကြိုးစားလည်း အထင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ ပြောချင်တာ ခြုံ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ကိစ္စ-
“ဟင်!...”

“ခြုံ ကို ကိုသာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ နှင်လွှတ်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် က မိုးခြုံ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ .. ပြီးတော့ ကိုသာ ဒီ လုပ်လိုက်ပေမယ့် သူ သိပ်ချစ်တဲ့ကလေး .. ခြုံ ဘဝ ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ် အမြဲတမ်း ခိုးခြုံ ရဲ့သမီးပဲ .. မင်းတူအရင်း ဆိုတာကိုလည်း ဈေး ဖျက်လို့ မရဘူး ..”

“ငှ ဘာလုပ်မိလို့လဲ ကိုချစ် ရယ် ..”

“ဘာလုပ်ဖို့ရှိရှိ ငါ သိရမှာမှ မဟုတ်တာ .. ဒါကြောင့် သတိပေး တာ .. ခြုံ ကို တူမလိုပဲ ဆက်ဆံပါ .. အိမ်ဖော်လို သဘောမထားနဲ့ ..”

ကိုချစ် ကို ခြုံ ဝင်တိုင်လိုက်တာလား .. ဒါမှမဟုတ် မနက်စော အလုပ်သွားခင် အိမ်မှကိစ္စတွေ ခြုံ လုပ်ကိုင်နေတာ ကိုတွေ့သွားလို့လား ..

“ဟင် ..”

“ဟင် .. ရှင် .. ကိုချစ် ..”

“မင့်သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ခြုံ ဘဝပေါ်မှာ မှီထားမကောင်းဘူး ..”

“ရှင်!...”

“အဲဒါကို မင်း နားလည်စမ်းပါ ..”

ကိုချစ် ဒါတွေကို သိနေပါလား ..

တကယ်တော့ အံ့ဩစရာ သိပ်မဟုတ်ပါ .. သတ္တရာစံအိမ်ကို ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ခွင့်ရထားတဲ့ မင်္ဂလာစံအိမ်က ဦးသား

ထက် မခမ်းနားခဲ့ပေမယ့် ဦးချစ်လွင် ဆိုတာလည်း အောင်မြင်ကျော်လူလေးစားခံရတဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပါ ..”

“စည်းစိမ်စံအိမ် ဆိုပြီး ငါတို့လည်း တခမ်းတနား ရပ်တည်နိုင်ခဲ့မင်းကိုယ်ကိုင် သတ္တရာစံအိမ်က သခင်မတစ်ပါး .. ဒါနဲ့တောင်

အောင်လေးရဲ့သမီးကို မင်း ...”

“ကိုချစ် ..”

“ငါ့စကားကို ဖြတ်မပြောပါနဲ့ .. သတ္တရာစံအိမ်က မျိုးဆက်ဆက်မှာ မင်းကျမှ လောင်းကစားတွေဖက်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးမှိန်တာ .. အခု ထပ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတာတွေ မင်း လုပ်နေတယ်..”

“ကိုချစ် က သမီးကြီးနဲ့ နေစပ်မယ့် ဦးကောင်း တို့မိသားစုကို သွား ဟင် ..”

“ငါ ကိုသာ ကို မေးလိုက်တာ ..”

“အိမ်ထောင် အံ့ဩသွား၏။”

“ဒါဆို ခြုံ ကို ဘာဖြစ်လို့ အမွေဖြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ နော် ..”

“ခြုံ အကြောင်း အမေးတောင် မခံဘူး .. ဒါ သဘာဝကျတဲ့ကိစ္စပဲ .. တာ သိပေမယ့် ခြုံ ငါတို့ဆီရောက်နေမှန်း သိလို့ စိတ်ချလက်ချ ဘာကပ်စံလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင့်သမီးကို သူဌေးရှာပေးချင်တာ ဆိုရင်တော့ မင်း မှားပြီ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

“အဲဒီမိသားစုက မင်း ထင်သလောက် မဟုတ်ဘူး .. သူတို့က ဘယ်.. ပညာတတ်မိသားစုတွေ ဖြစ်သလို စည်းကမ်းလည်း ကြီးမား .. မင်းတို့လို ငွေကို ရေလိုသုံးတဲ့မိသားစု မဟုတ်ဘူး .. သုံးဖို့

တောင် သုံးမှာမဟုတ်တဲ့လူတွေ .. အဲဒီတော့ မတူညီတဲ့စရိုက် အိမ်ထောင်ကို ရင်ကြားစေဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာငယ်သွားလေသည်။ အစကတော့ ကိုဦး တို့သဘောတူထားတဲ့လူမို့ သူဌေးတွေပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။ သိပ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ သိရပေမယ့်လည်း မိသားစု လူစေတက်စေ ကားတစ်စီးစီးနေကြသည်ဆိုတာနဲ့တင် မဆိုးပါဘူးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

အိမ်ခြံမြေအပိုတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်ဆိုတာလည်း မက်လော့စရာပဲ ဖြစ်၏။ မင်း ထင်သလောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောမှ မသိပေမယ့် အမြင်အရမှာတော့ ဒီလောက်အဆင့်ဟာ မဆိုးဘူးပဲမို့လား။

“ကုန်ချစ် ရယ်... အစကတော့ သူဌေးဆိုပြီးတော့ ကိုကြီးဆီတော့ တကူးတက သွားခဲ့မိတာပါ။ ဒါကလည်း သိက္ခာမဲ့လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ခြုံ က နဂိုတည်းက မိန်းကလေးလိုနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကြောင့်ပဲ ကိုကြီး ဒေါသထွက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေလိတောက် နဲ့ ဦးလှည့်ပေးဖို့ သွားပြောခဲ့တာ။”

“မင်း ဒီလောက်ပဲ ဦးနှောက်နည်းရသလား ငှ ... မိဘက ထာထပ်ပေးမှာကို သားသမီးက ငြင်းလိုက်ရုံနဲ့ ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ မျိုး ဘယ်မိဘက ပေးမှာလဲ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငှ ကို အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်တော့ ကိုရယ် ... ဒီသားသမီးတွေ အသုံးအစွဲကြီးတာ ... ပြောဆိုမရတာတွေ ငှ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ကို လက်လွှတ်ချင်လှပြီ။”

ဦးချစ်လွင် ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်သွားသည်။ စီးပွားရေး တက်နေစဉ်က သူ မနားမနေ ရှာဖွေခဲ့သည်။ သည်တုန်းက ‘စီးပွားဆည်တဲကန်သင်း’ မဖြစ်ခဲ့သလို သားသမီးတွေကို အနီးကပ်ထိန်းထားရမှာ မင်းတာဝန် ... ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ပါ ဆိုတဲ့ စကားတွေ တတ်တတ် ပြောနေခဲ့တာပါ။

ကလေးတွေကို ငယ်စဉ်တည်းက မဆုံးမ မပဲ့ပြင်နိုင်ခဲ့ဘဲ ခုချိန်မှ ရင်ဘတ်ထု အော်နေတော့ ဘာထူးမှာလဲ ...။

“ငှ မှားပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး ကိုချစ် ရဲ့ ... ဒါကြောင့် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်လေးနဲ့ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ...”

“သူများက သိပ်တော်နေရင် မင့်သမီး အရမ်းဆိုးတာတွေ ပိုပြီး ပေါ်လွင်မှာပဲ ငှ ... ဒီလိုမိသားစုထဲကို ပိတောက် လို့ မိန်းကလေး ရောက် သွားရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ ...။ မင်းထင်သလို သားသမီးကို လက် လွှတ်ချင်တိုင်း ကိုယ့်လက်က လွှတ်သွားလို့ စိတ်အေးရမယ် မှတ်နေ သလား ...”

ဒေါ်ငဝါသင်း ဘာမှမကြားနိုင် ...။

“အဲဒါကမှ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်မှာ... နောက်ဆုံး မင်းက နားရွက်ကိုက်ခံရမယ့် မအေးမျိုးဖြစ်နေရင်လည်း အကိုက်ခံလိုက်တော့ ငှ...”

“ဟင်!... ဘယ်လို ကိုချစ် ...”

“မင်း မဆုံးမခဲ့ဘဲ သားသမီးတွေကို မင်းပဲ နိုင်အောင်ထိန်းရမှာ လေ ... မင်း မနိုင်နိုင်ဘူး ...။ ဒီကလေးတွေကို မင်း ဘယ်တော့မှ ဆုံးမနိုင် မှာမဟုတ်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က လောင်းကစား သမား ...”

ဦးချစ်လွင် က စကားကို လက်စမသတ်ဘဲ ခပ်နဲ့နဲ့ ကျောခိုင်းကာ အခန်းပြင်ကို ထွက်သွား၏။ ဒေါ်ငဝါသင်း ဘာမှလည်း မမေးနိုင် ... ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘဲ ဒီတိုင်း ပါးစပ်ပြင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဒါတွေ ဘာက စပြီး မှားခဲ့တာလဲ ...။

အခန်း (၁၂)

“အဲဒီပန်းကန်တွေ ဆေးမနေနဲ့တော့ ခြုံ .. အလုပ်သွားမှာမို့လား သွားတော့ ..”

“ဟ.. မေမေကလည်း ကဲကဲ ကို အင်္ကျီဆိုင် သွားခိုင်းထားတယ်.. ပြီးအောင် ဆေးသွား.. မီးဖိုချောင်မှာ ပေပွနေတာတွေ မမြင်ချင်ပါဘူး..”

“မို့ ..”

“မေမေရယ် .. သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ဇွာပါ .. ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသဘောပဲ .. မှုံ တို့က ကျွန်လိုခိုင်းနေလို့လား..”

“ဟဲ့ ..”

“မေမေက ခုမှ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး .. စားသောက်ပြီးရင် ဓါတိုင်းဆို ဘယ်မှာဝိုင်းကောင်းလဲ ဖုန်းဆက်ပြီး လစ်ပြီ ..”

“အခု မလစ်ဘူး .. ဘယ်ဝိုင်းမှာမှလည်း မထိုင်တော့ဘူး ..”

“ရေခန်းနေလို့လား ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မမေးစမ်းပါနဲ့ .. သမီးတို့ကို မေမေ ပြောထား နယ် ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း မပြောဖူးတီစကားတွေ ပြောရမှာမို့ ကလေးတွေ ဘစ်ခါတည်း ခေါင်းငုံ့သွားလောက်တဲ့ ဟိတ်ဟန်မျိုး မျက်နှာပေါ် နောက်အောင် တင်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ပင့်သက် တစ်ဝကြီး ရှိုက်လိုက်တာကို သမီး နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးစိစိကြည့်နေပုံကြောင့် ဆွဲတင်လိုက်သည့် ဟိတ် ဟန်တွေက ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ..။

“ညည်းတို့တွေလည်း အိမ်ထောင်တွေပြု .. သားသမီးတွေ ရပြီး မိဘပြန်ဖြစ်တော့မယ် .. အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ လုပ်ဖူးတယ်ရှိအောင် လုပ် ကြည့်ကြည့် .. မိန်းမဆိုတာ မလုပ်ဘဲနေရင်သာ ရှိရမယ် .. မလုပ်တတ် ဘူးဆိုတာ မရှိရဘူး ..”

“ဘာကိုလဲ မေမေ ..”

“ဘာရမှာလဲ .. အိမ်မှုကိစ္စတွေပေါ့ ..”

“မေမေကလည်း မှုံ က မေမေလို ပိုကာဆွဲတတ်အောင် သင်ရမှာ လားလို့ ..”

“ဘာ!...”

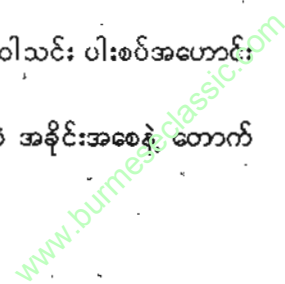
“ခစ် .. ခစ် ...”

ပီတောက် က ရယ်ကာ ...

“မေမေရယ် .. မေမေပဲ အိမ်မှုကိစ္စ ချက်တာပြုတ်တာတွေက ဘာမှ လက်ထပ်သင်နေစရာ မလိုဘူး .. မိန်းမသဘာဝကိုက သူ့အလိုလို ကြည့်ရင်း မြင်ရင်း တတ်တာ ဆို ..”

ကိုယ် တကယ်ပဲ ပြောခဲ့တာမို့ ဒေါ်ငုဝါသင်း ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“လုပ်နေရတဲ့လူတွေရော .. မလုပ်ဘဲ အခိုင်းအစေနဲ့ တောက်

လျှောက်နေနေရတဲ့လူတွေရော သူ့ဘုန်း သူ့ကံနဲ့ပဲ ဆိုပြီးတော့ ...”

“တော်တော့ ..”

စိတ်တိုတိုနှင့် စားပွဲခုံကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ပြန်မပြောနဲ့ .. ငါ ဘယ်လိုနေနေ ငါလုပ်သလို မလုပ်နဲ့ .. ငါ ပြောသလို လုပ် ..”

“ဆောင်ပုဒ်တွေ ရွတ်ပြနေပြန်ပြီ ..”

“အင်းလေ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ရှုံ့မဲ့မဲ့တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ပြီးတော့ ဘေဇင်မှာ ပန်းကန်ဆေးနေသည့် ခြူး ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မတွေ့ဘူးလား ဟိုမှာ .. ခြူး လည်း အူဝဲဆိုတည်းက အထိန်း တော် အချောတော်တွေနဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကထိ နေလာတာ .. ဒါပေမယ့် မီးဖိုချောင်ကကိစ္စတွေဆို မသိတာ မရှိဘူး ..”

“အေးလေ .. အဲဒါကို ညည်းတို့ အတုခိုးရမှာပေါ့ ..”

“မခိုးချင်ပါဘူး .. ဒီလိုတတ်ထားလို့ အခု ဒီမှာ ပန်းကန်ဆေးနေ ရတာ .. သမီး ပြောချင်တာက ဒါတွေ တတ်ခြင်း မတတ်ခြင်းကိုက ကံကြမ္မာသက်ရောက်မှုတွေ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကြည့်စမ်း ..”

“မေမေ ပြောခဲ့တာတွေ မှန်တယ်လို့ ထောက်ခံတာ ..”

“ခွဲခြားပြော ပီတောက် .. ခု ပြောတာတွေကိုပါ ရောထောက်ခံ မနေနဲ့ ..”

“ဟင့်အင်း .. ခုပြောနေတာတွေ မပါပါဘူး .. မေမေက သူ ဆုံးမခဲ့တာတွေကို ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းပြန်လုပ်ပစ်နေတာ ..”

“တောက်!...”

စိတ်တိုလွန်းလို့လား .. အားငယ်သွားတာလား ..

ဘယ်လိုခံစားချက်မှန်း မသိဘဲ ဒေါ်ငဝါသင်း ငိုချင်လာခဲ့သည်။

“ကြီးမေ .. ဘာဘုရစ် အတွက် နို့နဲ့ ပေါင်မုန့် သွားပို့ပေးခဲ့ရ မလား ..”

“ဟင် .. အေး .. ဟဲ့ .. မဟုတ်ဘူး .. မပို့နဲ့ .. မပို့နဲ့ .. ထားခဲ့ .. သွားတော့ ..”

“သွားပို့ပါစေ .. သူပဲ ပို့နေကျဟာ သွားပို့ခဲ့ သွား ..”

“မသွားနဲ့တော့ .. ထားခဲ့ ခြူး ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတာကို ပီတောက် တို့ အုံ့ပြနေကြကာ ခြူး အလုပ်ထွက်သွားကာမှ မအေးနား ကပ်လာကြ ပြီး ..

“မေမေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ..”

“အေးလေ .. ခြူး ကိုများ ပြန်မျှော်လင့်နေတာလား .. ဒီမှာ သတင်း စာ ..”

မို့ က စားပွဲအောက်ထပ်က သတင်းစာကို သွားယူပြီး သေချာဖြန့် ပြကာ ...

“ဘာက သတင်းစာထဲကနေ အပြတ်ကြော်ငြာလိုက်ပြီ .. ခြူး တို့ အမွေဖြစ်တဲ့အပြင် သူနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ် တာဝန်မယူ မသက်ဆိုင်တော့တဲ့အကြောင်း ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ခေါင်းခါရင်း သတင်းစာကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက် သည်။

ချောက်မှန်း ကမ်းမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမခိုက်ကလေးတွေပါလား..။

အခန်း (၁၃)

“ဟိ ..”

အနီးကပ်တီးလိုက်သည့်ဟွန်းသံကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးရောက်လာသည့်ကားထဲမှာ စစ်သည်ကောင်း-

“ဗြူ လာလေကွာ .. ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

ဗြူ လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်သေးကို မြင်ပေမယ့် စစ် က ဟိုလိုဒီလို မတွေ့မိဘဲ ...

“ဟေ့ကောင် .. ကားပေါ်တက်လေ .. မင်းသွားမယ့်နေရာ လိုက်ဖို့ မယ် ..”

“နေပါစေ .. အိမ်ပဲပြန်မှာ ..”

“ဒါဆိုလည်း လာပါကွ ..”

“ရောက်တော့မှာပဲ .. သုံးမှတ်တိုင်လောက် ကားစီးလိုက်ရင် ရပြီ- နေပေစေ ..”

“ဟား ..”

စစ် အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ဒီချာတိတ်ကို မြင်တိုင်း သူ့မှာသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် -။

“နေစိုး ကားရပ်လိုက်ကွာ ..”

“ဘာလုပ်မှာလဲကွ .. မလိုက်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို ..”

“ငါ့ကို ကူညီထားတဲ့ကျေးဇူး ရှိတယ်ကွ .. ရပ်စမ်းပါဆိုကွာ..”

“ဟေ့ကောင် ရှေ့နားကျမှ ကားရပ်လို့ရမှာလေ .. ဒီမှာရပ်လိုက်ရင် ကွဲခနဲ အဖမ်းခံရမှာ ..”

“ကျွတ်!..”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ စစ်.. ဒီချာတိတ်က ကျစ်တိကျစ်ကန်ပုံစံ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆိုက်ကိုလေး ..”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ရင်ထဲမှာ မိသားစုဒဏ်ရာ တစ်ခုခု ရှိတာ မျိုးလေးပါ .. မိမဲ့ဖမဲ့လေးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီချာတိတ် ကို ငါ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး နေစိုး က မှဲသည်။

“ကြည့်ရတာ ယောက်ျားလျာလေးလိုပဲ .. တော်ကြာ အင်မိနေဦး မယ် ..”

“မိမှာမဟုတ်ဘူး .. သူက ဖမ်းချင်နေတာ ..။ အဲဒီချာတိတ် မြင် တာနဲ့ သူပဲ မျောက် ငါးပိကိုင်မိတာ ကျနေတာပဲ ..”

နေစိုး နဲ့ ဒီလှိုင်း တို့ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတာကို သူ စိတ်မဝင်စား -။ ကားရပ်လို့ရသည့်နေရာရောက်တော့ ဗြူ နဲ့ တော်တော် အလှမ်း ထေးသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဗြူ က ကားမှတ်တိုင်ရောက်သွားပြီဖြစ်ကာ-

“ဟေ့ကောင် ချာတိတ် နေဦး .. ကားပေါ် မတက်နဲ့ဦး ..”

သူ တအားပြေးသွားပေမယ့် မမိတော့ပေ ..။ ထိုးရပ်လာသည့် အင်ကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် ဗြူ က တိုးတက်သွားပြီဖြစ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် .. ကျွတ် ..”

သူ ကားနားရောက်သွားပေမယ့် ကားကထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။
သူ သတိလက်လွတ်နဲ့ ကားနောက် ပြေးလိုက်မိသေးသည်။

ဒီချာတိတ် ဘာလေးလဲ ..

ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို သတိတရ ပြန်ရပ်လိုက်မိကာ ခါးထောက်ရင်း
ငေးကြည့်နေမိ၏။

“စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့ .. တော်ကြာ မင်းကို လူတွေက မန်း(န်)
တူ မန်း(န်) ထင်နေဦးမယ် ..”

အနားရောက်လာသည့် ဒီလှိုင်း က ပန်းပုတ်ပြောသဖြင့် ဖယ်ချ
ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်သူတွေက ထင်မှာလဲ .. မင်းတို့လား ..”

မူန့်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒီလှိုင်း က စပ်ဖြဖြ ..

“ဖြစ်နိုင်တယ်.. မင်း ကားနောက် ပြေးလိုက်နေတာ သူငယ်ချင်း
နောက် လိုက်တာထက် ပိုအားပြင်းတယ် ..၊ ဇော ငါးတန် ခြောက်တန်
ရုနစ်တန်လောက် ..”

“ငါဟာငါ ဇော ဆယ်ငါးတန်လောက်နဲ့ပဲ လိုက်လိုက် ကဲ့ရဲ့ချင်
လွန်းလို့ ဒီထိဆင်းလိုက်လာတဲ့ မင်းဇောလောက် မပြင်းသေးဘူး ..
ခွေးသူခိုး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“သေအောင် ရယ် .. အဲဒီမှာ ..”

“ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ရယ်လို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ .. ဟား..
ဟား .. ဟား ...”

အခန်း (၁၄)

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ စစ် ..”

“လက်ဖက်ရည် သွားသောက်တာပါ ..”

“မင်း ဒီစားပွဲပေါ်မှာ လိုင်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်က အဆင်သင့်
ပြီးသား ..”

“ဖေဖေကလည်း ဆိုင်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ခဏတစ်ဖြုတ် ဟုတ်လား ..”

ဦးကောင်း နာရီကြည့်တော့ စစ် မျက်နှာလှုပ်ပစ်သည်။

“မင်းက ငါ့သားဆိုပြီး တခြားဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ အခွင့်အရေး
ပြနေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ ..”

“နောက်ကို အပြင်ထွက်ရင် ဆယ်မိနစ်ထက် မကြာစေနဲ့ ..”

“ဟေ့ ..”

“မရှည်နဲ့ စစ် .. ပိုကြာမယ့်လမ်းဆိုရင် လုံးဝမထွက်ဘဲ နေလိုက်”

ဦးကောင်း က ယတိပြတ် ကြေညာပြီး ထွက်သွားသည်။ စစ်
နာခေါင်းရှံ့ပွပွနှင့် ဖိုင်ကို ဆောင့် ဆွဲချလိုက်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က
စာရင်းကိုင်မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြုံးစိစိနှင့် ခိုးကြည့်နေကြ၏။

အကြည့်တစ်ချက်ပေးပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ပေမယ့် လူကို လှောင်
သလို ပြုံးနေကြတာမို့ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်သွားမိကာ တည့်တည့် ပြန်စိုက်
ကြည့်၍ ...

“မျက်လုံးတွေ လွှဲပေးရင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ..”

“အဲ!...”

“အယ်!...”

မိန်းကလေးတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒီမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ...”

ဆက်မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲဖို့ လက်ခါပြလိုက်သည်။ မျက်နှာလေး
တွေ အော်တိုမစ်တစ် ဖွဲ့သွားကြ၏။ ဘာလေးတွေမှန်း မသိ .. လူကို
သူတို့ ကြည့်ရှုလှောင်ရယ်စရာ ဂျိုကာရုပ် မှတ်နေသလား ..။

ဖုန်းဝင်လာတော့ ကောက်ကိုင်လိုက်တာလည်း စိတ်တိုနေသည်မို့
ဆတ်ခနဲ ..။

“ပြော ..”

“သားလား ..”

“ဟင် .. ဗျာ.. ဟုတ်တဲ့ မေမေ ..”

“လက်ကိုင်ဖုန်း ဘာလို့ပိတ်ထားတာလဲ သား ..”

“ပိတ်တာ မဟုတ်ဘူး မေမေ .. အားမသွင်းထားမိလို့ သူ့ဟာသူ
ပိတ်နေတာ ..”

“သားရယ် ဖုန်းနှစ်လုံးစလုံးပဲ အားမသွင်းဘဲ ထားရတယ်လို့ ..”

“မဟုတ်ဘူး.. တစ်လုံးက ပိုက်ဆံကုန်နေလို့ ပိတ်ထားလိုက်တာ..”

“ဪ .. ကဲ ...”

ခုတစ်လောမှာ မေမေ ချိုသာနေကာ ပေဖေက ဇွတ်ကြီးတင်းနေ၏။
“လှိုက်တာလည်း နေရာတကာ .. မူလီထက်တောင် ဆိုးသေးသည်။
ဗျာ .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေမေ ..”

“ဪ .. မေမေတို့ချင်း အေးဆေးဆွေးနွေးချင်တဲ့ကိစ္စလေး ရှိ
ဪ ..”

“အဲဒါဆို ဖုန်းနဲ့ပဲ ကွန်တက်(တ်)လုပ်ပါလား မေမေ.. ကျွန်တော်
လုပ်နေတာ အပြင်ထွက်လို့ ခုနကပဲ ဖေဖေ ဆူသွားတယ် ..”

“ဘာလဲ .. မင်းအမေ ခေါ်နေတာမို့လား .. သွားလိုက် ..”

ဒါမျိုးကျတော့ ပါမစ်ကျလာတာ မြန်လှချေလား ..။

အနားကို ဖေဖေ ဘယ်လိုပြန်လှည့်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘဲ
ကြားမှ မော့ကြည့်ဖြစ်၏။

“နေဦး .. အောင်သန်း လာရင် မင်းရဲ့ လုပ်လက်စတွေကို ပြထားခဲ့
ဪ ..”

ဘယ်သူက ခုပဲ ထပြေးပါတော့မယ်လို့ လုပ်နေလို့လဲ ..။

စိတ်ညစ်သမျှထဲမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေရတာလောက်
ညစ်ရတာ မရှိ ..။ ဒေါ်ငုဝါသင်း ကို သွားခေါ်ပေးပါ တဲ့ ..။

အဖေ ဘယ်လိုလမ်းစထွင်ပေးတယ်ဆိုတာ သိနေသဖြင့် စစ် ရဲ့
အဖေ့တွေ လေးကန်နေခဲ့၏။ စကားစပြောစရာရှိတာပဲ ဒရိုင်ဘာကို

ခေါ်ခိုင်းပြီး ကိုယ့်ဘာသာ သွားလို့ရသည်။
“ခုမဟုတ်ရင်လည်း ဖုန်းဆက်ချိန်းပေါ့ ..။”

“အင်္ဂလိပ်မှာ ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ရင်း ကားအောင်း
ရေ့ကိုမတိုးဘဲ ဘက်(စ်)ဂီယာ ထိုးထားလိုက်ရရင် ကြည့်
ဦးမည်။”

“အဖေ့ချင်းတွေနဲ့ ဘယ်သွားသွား သူ့ကိုယ်တိုင် မမောင်းခဲ့တာပဲ
ဪ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

မဟုတ်လျှင် လမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်တွေကို ဂရုမစိုက်ကြသည့် လူတွေကိုရော .. စက်ဘီး ဆိုက်ကား မော်တော်ဆိုင်ကယ်လ်တွေက အစည်းကမ်းမဲ့ ဖြတ်ဝင် တိုးထွက်နေကြတာကြောင့် သူ့ဒေါသနဲ့ မလွယ်-ခုလိုမျိုး ထွက်လာတည်းက တင်းနေတဲ့စိတ်နဲ့ဆို ပိုဆိုးပြီ ..။

“တီ .. တီ ..”

နောက်ကနေ ကျော်တက်ချင်တဲ့ကားက အချက်ပြဟွန်းသံ နေ၏။ ဘက်ခံမှန်ကနေကြည့်ကာ စိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အေးကယာဉ်ကြောမှာလည်း ကားတွေကျပ်နေသဖြင့် ကိုယ့်ကြောထဲမှာလည်း အပြည့် .. ဖြတ်တက်ပြီး ဘယ်ကြားထဲ ပြန်ဝင်မှာလဲ - သူချည်းပဲ အရေးကြီးနေတာလား ..

“တီ ..”

လုပ်စမ်းကွာ ..။

ကျော်ခွင့်ပေးတော့မလိုလုပ်ပြီးမှ စစ် နေရာအပြည့် ပြန်ယူလိုက်သည်။

“တီ .. တီ ..”

“ဂျိမ်း .. ဂျိမ်း”

“ဟါ... တိုက်ကုန်ပြီ ..”

ဟွန်း ..။

တစ်စီးစာပဲရှိတာကို အတင်းကျော်တက်လိုက်သဖြင့် စစ် ကတော့ ဟိုဘက်ကြောက ကျော်တက်လာသောကားနှင့် ချိတ်မိသွား

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံပွက်ထသွားကာ စစ် အသာလေး ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်ရဲ့ဆော်ဒီနောက်ပိုင်းမှာလည်း ထိတော့ထိသွားမည်။

အခန်း (၁၅)

“ဘာ!...”

“နည်းနည်းပဲ ထိတာ မေမေ .. ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မမောင်းချင်လို့ ဆော်ဒီရုံ တန်းဝင်လိုက်တာ ..”

“ကြည့်စမ်း .. ဒီကလေး ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဖုန်းချလိုက်ပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ..”

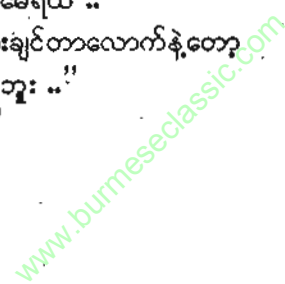
အလုပ်ကအပြန် ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပြီး ထွက်လာကြသည့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ပြန်ရှင်းပြရင်း ...

“မင်းတို့ညီ လုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လား .. ဒါ တမင်လုပ်တာနဲ့ တူဘူးလား ..”

“ကိုယ့်အန္တရာယ် အဖြစ်ခံပြီးတော့ မေမေရယ် ..”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေ .. ဒီအိမ်ကို မသွားချင်တာလောက်နဲ့တော့ ကားကို ပျက်စီးခံပြီး တမင်မလုပ်လောက်ပါဘူး ..”

“အေး .. အဲဒီလိုတော့ ထင်ရတာပဲ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ သက်ပြင်းချရင်း ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
တော့ ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို အသာချ၍ ...

“ဒီကောင်လေး သိပ်ခေါင်းကြောမာတာ .. ငယ်ငယ်လေးတည်း
က ဒါမလုပ်ဘူးဆို ဘယ်လိုမှကို လုပ်ခိုင်းလို့မရတော့ဘူး .. မကြောက်
တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး .. သက်သက်ကို ကန့်လန့်တိုက်ချင်တာ ..”

အငယ်ဆုံးမို့ အစ်ကို အစ်မတွေက ဘယ်တော့မှ အပြစ်မပြော
သလောက် ဆူစရာရှိလို့ ဆူကြရင်တောင် မိဘတွေ ပါလာပြီဆို
လျှော့ချွားတတ်ကြသူတွေ ..

ခုလည်း စစ် အကြောင်း စိတ်ညစ်စရာတွေ မအေက ပြောနေ
ကို သူတို့က ပြုံးနေကြလို့ ..

“မေမေက စစ် ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေရ
လဲ ..”

မင်းကောင်းမျိုး က စမေးလာ၏။

“ပေးစားချင်ရင်လည်း မောင်မောင်မှာ ချစ်သူရှိနေလားဆို
အရင်မေးပါလား မေမေရယ် .. တော်ကြာ လူကြီးတွေက သေချာ
ပြီးမှ သူ့ချစ်သူကို ခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားဦးမယ် ..”

“မပြေးရပါဘူး .. အဲဒီလိုလည်း အခွင့်အရေးတွေပေးပြီး မ
ဘူး .. ညည်းမောင်မှာ ချစ်သူတွေမှ ပွလို့ ..”

“မပွပါဘူး မေမေရယ် .. နှစ်ယောက်လားပဲ ရှိတာ .. ပြီး
ရည်းစားပြိုင်ဘူထားပြီး ရှုပ်ပွနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး .. တစ်ယောက်
ပြတ်မှ တစ်ယောက် ..”

“အောင်မယ်လေး .. သိလှချေလား လဲ့ ရယ်၊ ငါ့သမီး တေး
ဖတ်ရ ဆေးခန်းပြေးထိုင်ရနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ် ပင်ပန်းလှပြီထင်နေ
သူ့မောင်ရဲ့ စိန်ယာတွေကိုတော့ သေချာ သိထားတာပဲ ..”

မင်းကောင်းမျိုး က သူညီမရခေါင်းကို ချစ်စနိုးပုတ်၍ ပြုံးနေ

“ဟုတ်တယ် .. မေမေသမီးက သူ့မောင်လေးကို ချစ်လွန်းလို့
ထောက်ပံ့မယူတော့ဘူးတဲ့ .. တူ တူမတွေကို နာနီလုပ်ပေးမှာ ..”

“ကိုကြီး နော် ..”

“ဟော .. ယူမှာပဲလား .. မသိပါဘူး ကိုကြီးက ငါ့ညီမ အိမ်
ထောင်မပြုတော့ဘူးလားလို့ ..”

“တွေ့လား ..”

ပြောဆိုရယ်မောနေကြတုန်း ဖုန်းလာသဖြင့် မင်းကောင်းမျိုး ကိုင်
ဆိုင်ကာ ...

“ဟလို .. မင်းကောင်းမျိုး ပါ ..”

“... ..”

“ဗျာ!...”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. လာမယ် ဦးမျိုး .. ခုပဲ လာမယ် ..”

ချက်ချင်းကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်လဲ့ တို့ပါ
အိမ်သွားကြကာ ...

“ဘာအရေးကြီးလဲ သား”

“ကျွန်တော် မနေ့ညက ဒဏ်ရာကုပေးလိုက်တဲ့လူနာ မေမေ ..”

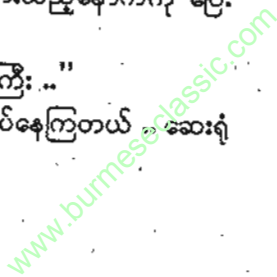
“အင်း .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“လဲ့ သိတယ် .. အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ကြည့်လဲ့ စိုးရိမ်တကြီး ထရပ်ပြီး မေး၏။ ပြီးတော့ မင်းကောင်း
စကားပြောရင်း တောက်လျှောက် ဝင်သွားသည့်နောက်ကို ပြေး
သွားလိုက်ပါကာ ...

“ဓားထိုးမှုဖြစ်လာတဲ့လူ ဟုတ်လား ကိုကြီး ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ အခု ရုံးတင်ဖို့ လုပ်နေကြတယ် .. ဆေးရုံ
ဆိုင်ကြီးက မြန်မြန်လာဖို့ ခေါ်တာ ..”

“ကိုကြီးက အဲဒါကို ဘာမှမမေးမြန်းဘဲ ရေးပေးလိုက်တာလား အခု ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ကိုကြီး ရှင်းနိုင်တယ် .. မေမေ စိတ်ပူနေတဲ့ မယ် .. အေးဆေး သွားနေ ..”

“အို .. မေမေက ကလေးမှ မဟုတ်တာ .. ပြောတိုင်း ယုံမလဲ ကိုကြီးရဲ့ .. ဆေးရုံအုပ်က ဒေါက်တာဦးခင်ဇော်ထွန်း မို့လား ..၊ နေ့မှို ဗုဒ္ဓဓားဆရာဝန် ကိုဝင်းမြင့်ဦး ကို လဲ့ သိတယ် ..”

ဖုန်းထုတ်ပြီး ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေဆီ ဆက်ကြည့်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ကိုကြီး အဆင်မပြေရင် လဲ့ ဆီ ဖုန်းဆက် ..၊ လဲ့ မှာ မိတ်ဆက် တွေ အများကြီး ရှိတယ် ..”

ပေါ်တီကိုအောက်ထိ လိုက်ပြောလျှင် ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ထွက်လိုက်တာ ..

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ သမီး .. လူနာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့လား .. မဟုတ်ဘူး မေမေ ..”

ကြည့်လို့ က ပြန်ရှင်းပြရင်း ဖုန်းတွေ ပြန်ဝင်လာတာကို ပြောနေ၏။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဘေးကနေ ဘာကူညီရမှန်းမသိဘဲ အောက်နှစ်ယောက်စလုံး အထူးကုဆရာဝန်တွေ ဖြစ်နေကြတာကိုပဲ ပြောပြသိမ့်နေရသည်။

ခုချိန်မှာ မိဘပေးမယ့်လည်း သူမ ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်စစ် ရဲ့ ကိစ္စအဝဝကိုလည်း မေ့လျော့သွားခဲ့ပြီး ..၊

အခန်း (၁၆)

“အေး .. ဒါပဲ နော် .. အေးပါ .. သိပ်မပူပါနဲ့ဟာ .. ငွေကုန်ခံနိုင်ရင် ဘာမဆို ပြီးပါတယ် ..”

ဖုန်းချတော့မှာမှန်း သိလို့ စောင့်နေရပေမယ့် စိတ်မရှည် ..၊

“ကဲ .. နှုတ်ဆက်နေတာ မပြီးတော့ဘူး ပိတောက် ရယ် ..”

“ဪ .. ပြဿနာရှိလို့ အကူအညီပေးနေရတာကို ချက်ချင်းဖြတ်လိုက်လို့ ရမလား ..”

“အဲဒီအခွပ်ထုပ်တွေနဲ့ နင် ကျပ်ကျပ်ပေါင်း သိလား ..”

“နင် ငါ့ထက် ငယ်ပါတယ် မှု ရယ် .. ဆရာကြီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့ .. ငါတို့ချင်း အပြန်အလှန်တွေရှိကြလို့ မျက်နှာလွဲလို့ မရလို့ပါ .. နင် ဘာမှမသိပါဘူး .. ဘာကိစ္စတွေ အရေးကြီးနေလို့လဲ ပြော ..”

“ဩ လေ ..”

“ဩ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီနေ့ သူ ဘာစာမသွားရဘူးလား ..”

“မသွားဘူး .. အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ခိုင်းထားတာ အခု ပြီးသွားလို့ ခြံထဲမှာ အကြောင်းရှာခိုင်းလိုက်တယ် ..”

“ဟင် .. ခြံထဲမှာ ..”

ပိတောက် က ပြတင်းပေါက်ကနေ ကပျာကယာ သွားငုံကြည့် ကာ ခြူးကို မတွေ့ရပေမယ့် ပြန်လှည့်လာပြီး ...

“ခုမှ သုံးနာရီတောင် မထိုးသေးဘူး နေပူပါသေးတယ် မှုံ ရယ်- နင်ကလည်း တရားလွန် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ .. ခုတစ်လော မေမေကလည်း ခြူးကို ခိုင်းလိုက်တိုင်း သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး ..”

“ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ခိုင်းမှာပဲ .. သူ့ကို မြင်လိုက်ရရင် စိတ်က အလိုလို တိုလာတာ .. လူတွေကို ဘာမှသာ ပြန်ခံမပြောတာ- မျက်နှာပုံက မလှုပ်တလှုပ် .. မျက်လုံးတွေက အေးတိအေးစက် ..”

မှုံ တကယ်ကို အသည်းယားနေတာမို့ ပြန်ပြောနေတာတောင် မှဲ့မှဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကိုယ်ခိုင်းတာ လုပ်ရင် ပြီးတာပဲ .. သူက အစတည်းက အိမ်ဖော် လုပ်လာတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ .. ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်တော့ မီးသေနေပါ့ မလား ..! ခုခေတ်မှာ အိမ်ဖော်တွေကိုတောင် အိမ်ရှင်က ပြန် ‘မ’ နေရတာ မသိတာ ကျနေတာပဲ ..”

“အဲဒီတစ်ယောက်ကလေး ယောက်ျားစိတ်သာ ပေါက်နေတာ လက်ချောင်းလေးတွေက နုသွယ်ပြီး ဖြူဖြူနုနု လုံးလုံးရဲရဲလေးတွေ - သူ မီးပူတိုက်နေတာကို ငါ ကြည့်လိုက်မိတာ အမှတ်တမဲ့ရယ် .. ဒါပေမယ့် မျက်လုံးကို ခွာမရတော့ဘူး ..”

“ဘာလို့လဲ .. လက်လေးတွေ လှလွန်းလို့လား ..”

ပြောပြီး ပိတောက် ရယ်ကာ ...

“နင် မနာလိုဖြစ်သွားလို့ပါ မှုံ ရယ် .. လက်လှတာလောက်နဲ့တော့

ငေးသွားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါပေမယ့် သူက နေတော့ ယောက်ျားလေး လို့ ..”

“ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်တာ ..”

“ပိတောက် ..”

“ဟင် ..”

“ငါက နင့်အတွက် ပူပေးနေတာနော် .. သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အရုပ် ထုပ်တွေနောက် လိုက်ရင်း ကိုယ်အပိုင်ရမယ့်ဟာလေး သူများနောက် ပါသွားဦးမယ် နင် ...”

“ဘာလဲ .. ဒီအလှအပတွေကိုမြင်ပြီး စစ်သည်ကောင်း ကြိုက်သွား မှာ စိုးလို့လား ..”

ပိတောက် ပေါပျက်ပျက် ရယ်နေတာကို မှုံ က စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်နေ၏။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ပါစေဆိုသည့် လောဘ စိတ်နဲ့သာ ပူပန်နေရတာပါ ..

တကယ်တော့ ပိတောက် က ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် စစ် ကို သဘောကျနေပါသည်လို့ စွပ်စွဲခဲ့တဲ့သူ ..!

တွေးကြည့်ရင် နာဖို့တောင် ကောင်းသေးသည်။

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မှုံ ရယ် .. ယောက်ျားလေးလို နေလို့ရတယ် ဆိုတည်းက သူ့မှာ မိန်းမလှလို ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့အလှအပတွေ ဘာမှမရှိ ပါဘူး .. မိန်းကလေး လှ မလှကို မျက်နှာတွေ ခြေလက်တွေကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေက ဆုံးဖြတ်ကြတာလား ..”

“ဒီလောက် အပိုင်ကြီး မပြောနဲ့လေ .. သူ အမြဲတမ်း ရှုပ်အင်္ကျီအဖွဲ့ တွေပဲ ဝတ်တာ .. ဂျင်းဂျက်ကက်တွေ တစ်ခုခု ထပ်မဝတ်ဘဲနေတာရော ရှိလို့လား ..”

ဒီရောက်လာမှ ဝတ်စုံ နှစ်စုံ သုံးစုံလောက်ကိုပဲ ဒါခတ်လုပ်နေရ

တာတောင် အမြဲတမ်း ထပ်ဝတ်အင်္ကျီနဲ့ .. ဒါမျိုးတွေကို ဘယ်လိုဖုံးစိ
ဖျောက်ဖျက်ထားရင် ရဟယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးချင်း မသိတာကျလို့..

“သူ့ရဲ့လက်ထိပ် ခြေထိပ်လေးတွေ .. လက်ဝါးစောင်း ဖဝါး
စောင်းလေးတွေဆို နီရဲနေတာ သွေးထွက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ အဲဒါ
ကို အမြင်ကတ်လို့ နှိပ်ပေးစမ်းဆိုပြီး ခြေဆင်းပေးလိုက်တာ ..”

“ဟယ်!..”

“အောင်မယ်လေး ပုံရိပ်ဆိတ်တက်လာတာမှ တက်လာမှန်း သိ
သာဦးမယ် .. နုလိုက်တဲ့လက်ဖဝါး ထိလို့ထိမှန်းကို မသိဘူး .. ငါလည်း
တော်တော်မနာလိုစိတ်ကြီးတာ သိလား ..”

“အဟွန်း .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသားပဲ ..”

“ပီတောက် နော်.. ငါက နင့်အတွက်နဲ့ အကုသိုလ်ယူနေရတာ..”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျေးဇူးရှင်ရယ် .. အဲဒါနဲ့ ထပ်စိတ်တိုပြီး ခြံထဲဆင်း
ခိုင်းလိုက်တယ်ပေါ့ ..”

“အမှန်ပေါ့ .. မနက်က ရောက်နေတဲ့ ပန်းထုပ်တွေ အိုးထဲ သွား
ပြောင်းထည့်လို့ .. အိုးတွေမရှိရင် အဟောင်းတွေထဲက လဲတန်တာလဲ-
စွန့်တန်တာ စွန့်လိုက်လို့ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် .. ကောင်းတယ် ..”

“ဒါတောင် နာရီ မှတ်ပေးလိုက်သေးတယ် .. မေမေ ပြန်လာရင်
ပက်ပင်းတိုးမှာ စိုးလို့ ..”

“ဟီ ..”

“ဟော ..”

ခြံဝက တီးလိုက်သည့်ဟွန်းသံကြောင့် စကားလက်စတွေ ရပ်ထု
ကာ ခေါင်းထောင်သွားကြ၏။

“မေမေ ပြန်လာတာလား မသိဘူး ..”

“မပြစ်နိုင်ဘူး .. ဒေါ်စုစု အိမ်မှာ ဝိုင်းရှိရင် ဘယ်သူမှ မကုန်-

ထတာ မဟုတ်ဘူး ..”

နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်ကနေ ပြေးချောင်းကြည့်ကြ၏။
ခြံဝကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ မြင်ရကာ ခြံစောင့် တံခါးဖွင့်ဖို့ ပြေးသွားတာ
တို မြင်ရပေမယ့် ဘယ်သူမှန်း မသိသေး ..

ခဏကြာတော့ တံခါးဖွင့်ပြီး ကားဝင်လာကာမှ ...

“ဟယ်.. စစ်သည်ကောင်း ..”

“ဟုတ်လား .. ဒုက္ခပါပဲ ..၊ ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက် ..”

ပိတောက် ပျာယာခတ်သွားသည် ..၊ ပါးကိုင်လိုက် ဆံပင်ကိုင်
လိုက်နှင့် ဟိုပြေး ဒီပြေး ..

“ကဲ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ .. မြန်မြန် သွားပြင်လေ ..”

“ပြင်တာက ခဏနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရမှာလဲ.. ငါ့မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဖု
တွေ ညှစ်ထားတာ ခုနကမှ ..”

ကြည့်လိုက်တော့ ရဲ့ညိုနေသည့် ဘူကြီးတွေက မျက်နှာမှာ ပြူး
ဘူးပြဲတဲ ..

“ဒုက္ခပါပဲ .. ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ..”

“ဪ .. ဒီတိုင်းမှ မထွက်နိုင်တာ .. သွားပြင်ပေါ့ မြန်မြန် ..”

“ဟဲ့ .. မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြင်လာခဲတော့ သိသာမှာပေါ့..။

မိတ်ကပ်ဆိုတာ အသားကျမှ လှတာကို ..”

“ဒါဖြင့်လည်း နင် လုံးဝမထွက်နဲ့တော့ ..”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်နေနိုင်မလဲ .. နင် ထွက်ပြီး ဧည့်ခံထားလိုက်
လေ ..”

“အံ့မယ် .. ငါလည်း ပြင်ရမှာပေါ့ ..၊ နင်ချည်းပဲ နောက်ထွက်
မင်းသမီး လုပ်လို့ ရမလား ..”

“မို့ ရယ် .. ငါ့ဆီကိုလာတဲ့ဥစ္စာ .. ငါ လှနေဖို့ပဲ လိုတာ မဟုတ်
ဘူးလား ..”

“ဟေ့အေး .. ဝိတောက် လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားပေမယ့် သူကြိုက်
တဲ့လူကို လက်ညှိုးထိုးလာရင် ငါလည်း မဲပေါက်နိုင်တယ် ..”

ကြည့်စမ်း ..

ပြောပြီး ခုန်ပေါက်ထွက်သွားပုံက တမင်ရွံ့ပြောသွားတာလား ..

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲလား ..

ဒါ ရွံ့ပြောတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ ..

ဝိတောက် စဉ်းစားဝေခွဲနေချိန် မရတော့ဘဲ ကဲကဲ ကို မှာစရာရှိ
တာမှာပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားလိုက်မိတာက ခြုံ ခြုံထဲမှာ ရှိနေသည့်
အဖြစ် ..

အခန်း (၁၇)

စိတ်က ဘယ်လိုဆောင်နေပေမယ့် ပင်ပန်းတာကို ဥပေက္ခာ
ထားနိုင်၊

နေပူပူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာခဲ့လျက် မူးဝေဝေ
မိလာတာကိုလည်း ခံစားမိနေ၏။

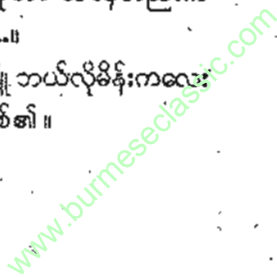
“အ!...”

ပန်းအိုးကြီးတစ်အိုးကို ဒဂွန်တိုက်ရွှေလာပြီး မြေကြီးဟောင်းတွေ
ထဲမှာ သွန်ချစဉ် လက်ကို တစ်စုံတစ်ခု ထိရတာ ဗျက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ခြုံ .. ဘာဖြစ်သွားလဲ သမီး ..”

ဒေါ်အေးသိန်း က ကိုင်ထားသည့် အဝတ်ဖလုံကြီးကို ချထားခဲ့ပြီး
လာ၏။ ဒီအိမ်မှာ ခြုံ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာ သိနေတည်းက
ဆို ဒေါ်အေးသိန်း က တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါ ..

ဒီက အတွင်းရေးတချို့ကို သိနေသည့်ပြင် ခြုံ ဘယ်လိုမိန်းကလေး
လည်း နားလည်နေသဖြင့် သနားနေတာ ဖြစ်၏။

“ပြစမ်း သမီး .. ဒေါ်ကြီးကို ပြ ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

ဤ က လက်ကိုဆုပ်ထားလိုက်ကာ ချက်ချင်း နောက်ပစ်ဝှက် လိုက်၏။

“ရတယ် ဒေါ်ကြီးသိန်း သွားပါ .. ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သမီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ .. အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ဝင်ထွက်နေတဲ့အခါ မိန်းကလေး မှန်း မသိစေချင်လို့ ..”

“သမီးရယ် .. အမြင်စူးတဲ့ယောက်ျားလေးတွေကို လိမ်လို့ မရပါ ဘူး .. မိန်းကလေးချင်းလည်း သိသာတာပဲ .. သမီးကို ဒေါ်ကြီးက ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတာလို့ မထင်ခဲ့ဘူး ..”

ဤ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အလုပ် ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးသိန်း လည်း စကားစပြတ်သွားသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ...

“ချာတိတ် ..”

ခေါ်သံကြားသည်နှင့် ဤ မျက်နှာ ညိုမှောင်သွား၏။ ဧည့်သည် ကား ဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ပေမယ့် စစ်သည်ကောင်း ဖြစ်နေမည် မထင်ခဲ့ ..

“အဲဒီနား လာခဲ့လို့ ရလား ..”

ပြောပြီးတော့ ဖြေတာကိုလည်း မစောင့်ဘဲ အစီအစဉ်မကျစွာရှိနေ သည့် ပန်းအိုးအသစ်အဟောင်းမျိုးစုံကို ကျော်ခွရှောင်ရှားပြီး အနား ရောက်လာ၏။

“ဘာလဲ .. မင်းက ဥယျာဉ်မှူးလား ..”

“မာလီ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သူက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်ပြီး လွတ်ကျသွားသည့် ကားသော့

ကောက်သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးတွေက ဘောင်းဘီအနားစ ပုံကျနေ သည့်အောက်က နီရဲ့ညိုမှောင်နေသည့် ခြေဖမိုးလေးကို မြင်သွားလျက် ...

“ဟာ .. မင်းခြေထောက် ထိထားတာပဲ .. ပန်းအိုး ပြုတ်ကျထား တာလား ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

“ဟ!...”

သူ ခြေဖျားထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုင်ကြည့်မလို့လက်က ဒီတိုင်း ဖျန်ခဲ့၏။ ဤ က နှစ်လှမ်းလောက်ဆုတ်သွားကာ နဖူးကချွေးတွေကို ဆက်မောင်းလေး ပင့်သုတ်၍ ...

“ခင်ဗျား ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားပါဗျာ .. အာလာပသလ္လာပတွေ မြှာတာ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး ..”

“ဘယ်သူက ဝါသနာပါလွန်းလို့လဲကွ.. ငါလည်း မင်းလိုပဲ မပြော ချင်တဲ့စကားဆို လည်ပင်းညှစ်ထုတ်တာတောင် ပြောမယ့်ကောင် ဆုတ်ဘူး ..”

“ပြီးတာပဲ .. အခု ခင်ဗျားက ပြောချင်လို့ လာပြောနေတာဆို သည်း ကျွန်တော်က မပြောချင်ဘူး .. အဲဒီတော့ ကိုယ်ချင်းစာ ..”

“စာလို့ မရဘူး .. မင်းကိုက မီးမြင့်နေတာ ..”

“ခင်ဗျား သိဖို့ပဲ လိုတာ ..”

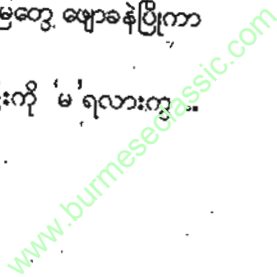
“ဒုတ် ..”

“ဟေ့ .. တွေ့လား ..”

ဒေါနဲ့မောနဲ့ ‘မ’ယူလိုက်ပေမယ့် ပန်းအိုးက ပြန်ပြုတ်ကျ၏။ ကျွန်ကထည့်ပြီး မြေဆီဖို့ထားသည့်ပန်းပင်က မြေတွေ့ ဖျောခနဲပြိုကာ ခြင်နဲ့သွားသည်။

“မင်းပုံစံ ယိုင်နဲ့နဲ့လေးနဲ့ ဒီလောက်အိုးကြီးကို ‘မ’ရလားကွ ..”

“မီး ..”

“ဟာဗျာ .. မလိုပါဘူး .. ဖယ် .. ဖယ် ..”

“မင်း ဖယ်နေပါ ..”

သူ့ဖယ် ကိုယ့်ဖယ်နှင့် လက်တွေ့ရှုပ်ကုန်ကာ သူ့ကိုင်ထားသည့် ကားသော့ နောက်ထပ် ပြုတ်ကျလေသည်။ သူက ပြန်မကောက်ဘဲ ပန်းအိုးကို ငုံ့ယူလိုက်လျှင် ခြုံ ကလည်း သူ့ မကိုင်ခင် အတင်းဝင်သဖြင့် ခေါင်းချင်းတိုက်မိသွားတာ ခွပ်ခနဲ -၊

“အား!...”

“အာ .. ဆောရီး ..”

နှစ်ယောက်စလုံး နာသွားပေမယ့် ပင်ပန်းမှုပေးနေသည့် ခြုံ ကို၍ အထိနာကာ မျက်လုံးစဲတွဲပါ ပြာဝေသွား၏။

တိုက်မိလိုက်သည့်အရှိန်ကို ပြန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လူပါ ခွေခနဲ လဲကျသွားလျှင် စစ် က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ထိုပြင် လက်ထဲမှာ ပါလာတာက အထိန်းအသိမ်းမဲ့ ခွေခေါက်လျက်သားမို့ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ ---

“မောင်လေး .. အို!.. ခြုံ က ဘာဖြစ်သွားတာတုံး -”

“ဘာဖြစ်လို့ ပွေ့ထားရတာလဲ ..”

ပိတောက် နဲ့ မှုံ တို့ ခလုတ်တိုက်မတတ် ပြေးထွက်လာကြစဉ် ခြုံ က စစ် ရဲ့လက်ဆါမှာ ခွေခေါက်မေ့မြောနေပြီဖြစ်ကာ မျက်နှာထဲ တစ်ပြင်လုံး ပူခြစ် ရဲ့ညိုနေလေသည်။

“သူ တအားပင်ပန်းပြီး သတိလစ်သွားတာ ထင်တယ် ..”

စိုးရိမ်သည့်အကြည့်တွေနှင့် စစ် ရဲ့စကားကြောင့် ပိတောက် ငိုမျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြကာ ---

“ရှင်က အိမ်ကိုလာပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခြုံထဲရောက်သွားတာလဲ -”

တို့က ဝင်လာမှာပဲဆိုပြီး စောင့်နေတာ ..”

“လွှတ်လိုက်လေ စစ် ရဲ့ .. ဖယ် ..”

“လွှတ်လိုက်ရင် အထုပ်တစ်ထုပ်လို ပြုတ်ကျသွားမှာပေါ့ .. ဒီမှာ လစ်နေတာ ..”

“ဟုတ်ပါရဲ့ .. လာ .. လာ ပွေ့လာခဲ့ နော် ..”

“အို .. ဧည့်သည်ကို ပိတောက် ကလည်း .. ခြံစောင့်ကို ခေါ်ခဲ့ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဘာတွေ ပျာယာခတ်နေမှန်းတော့ ပြောသမျှစကားတွေက လူနာအတွက် စိုးရိမ်သံ တစ်သံမှမပါဘဲ ယောင်ချောက်ချား ..၊

“ကိုယ်တွေပါ ပူခြစ်နေတာ .. ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ပါ .. ကျွန်တော်တို့ ပွေ့လာခဲ့မယ် ..”

သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခြုံ ကို ပွေ့ယူသွားတာ ကလေးလေးသွားသလိုပင် -၊

ပိတောက် နဲ့ မှုံ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြ၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းပို့ရင်း ဘာမှလည်းမတတ်နိုင်ဘဲ နောက်က ပြေးလိုက်ရလေသည်။

အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူ နောက်ထွက်မင်းသမီး လုပ်သင့်လဲဆိုပြီး သူ့အနေနဲ့ကြတာ ခုကျတော့ နောက်ထွက်မင်းသမီးက ဘယ်သူလဲ..၊ သူမတို့ နောက်ကျမှထွက်တာတော့ ထွက်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်..၊

“တောက်!...”

ဒေါသတွေ့တလိပ်လိပ်တက်နေတာ ဘယ်လိုဖြေလို့မှ မရဘူး

“ဟုတ်တယ် .. တကယ်များနေလို့သာ .. မဟုတ်ရင် ..”

တကာ မူယာမာယာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ ..”

ဝတ်မှု ကလည်း ပိတောက် ထက် မလျော့သော ဒေါသတွေ့

ကာ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရာမှ ဆတ်ဆတ်

တန့်ကာ ...

“နင် သိလား ပိတောက် .. ခြူး အသားအရေကို ထိလိုက်

မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သိမှာပဲ ..”

“အဲဒီလောက် နူးညံ့နေတာလား သူက ..”

“ဪ .. နင့်ကို ငါ ပြောနေတာ ပါးစပ်မပိတ်သေးဘူး

ရောက်လာတာလေ ..”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခြံထဲမှာ ခိုင်းထားရတာလဲလို့

“ဒီလိုရောက်လာမယ်မှန်း မသိဘဲ နင်ရော သိထားလို့လာ

ပါဦး ..”

အခန်း (၁၈)

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြစ်တွေ့ဖို့နေပေမယ့် စိတ်သက်

လာလည်း မရ ..။

“ခုတော့ မေမေတို့လည်း သိကုန်ပြီ .. ဟိုကလည်း မိန်းကလေး

သိသွားပြီလား မသိဘူး .. အောင်မယ်လေးနော် .. ဒီဟာမလေးကျမှ

ဖြစ်လို့ မင်းသမီးလုပ်ကွက်တွေ ရနေတာလဲ ..။ တောက်!...”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီမိန်းမရုပ်က ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ငူတူတူ

အောင်တောင်နဲ့ လူစိတ်ဝင်စားအောင်နေလို့ စစ် က အတင်းလိုက်

ခေါ်ရင်း ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ ..။ သူ့ကျမှ ပွင့်မဆင်ရဘဲ ဒီလိုတွေ

ဖြစ်တာ ကြည့် ..”

“နေပါဦး .. စစ် က အတင်းလိုက်ခေါ်နေတယ်ဆိုတာ နင် မြင်လို့

ဘယ်သူပြောတာလဲ ..။ ခုချိန်မှာ ခြူး က အားကိုးရှာနေတော် ..

ဆိုလူကိုများ ဟိုက အတင်းလိုက်ခေါ်ရလောက်အောင် သူက

အတင်းနေတယ်ဆိုတာ ...”

“အဲဒါပြောနေတာလေ .. သူက အဲဒီလို လူစိတ်ဝင်စားအောင်

တယ်ဆိုမှ ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ပြောနေတာတွေ တိခနဲ တိတ်ကျသွား

“ပိတောက် နဲ့ မှုံ့ ..”

“မေမေ ..”

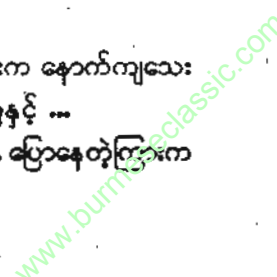
“ဟုတ်တယ် .. ထွက်ခဲ့ကြဦး ..”

“တံခါးပိတ်မထားဘူး မေမေ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ရုပ်ခနဲ ပွင့်သွားသည့်တံခါးက နောက်ကျသေး

အေမေ့ခြေလှမ်းတွေက ဒေါသမာန်ဟန်တွေနှင့် ...

“ညည်းတို့ကို မေမေ ဘာပြောထားလဲဟင် .. ပြောနေတဲ့ကြားက

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လုပ်ကြတာလဲ ..

“သမီးတို့ ဘာလုပ်လို့လဲ ..”

“ဟဲ့ - ခြူး ငါ ဟိုမှာ ဖျားနေတာ သတိတောင် မရဘူး .. လူဝါးတွေလည်း ပေါက်ပြဲကွဲရှုလို့ .. ခြေထောက်တွေမှာ ဖူးရောင် ခြည်ဥနေတာကလည်း မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး .. ကိုချစ် ကိုဘယ်လို မျက်နှာပြုရမှန်း မသိတော့ဘူး .. ပတ်ဝန်းကျင်ကြားရင်လည်း ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတော့ သွားပြီ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေကာမှ သမီးနှစ်ယောက် မျက်လုံးချသွားသည်။ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ထားတာတွေ သူမတို့ မသိခဲ့ - “နေပါဦး မေမေ .. ခြံထဲမှာ လူဟောင်းတွေ လူသစ်တွေ ဒီလို လုပ်နေကြတာ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“ကဲကဲ တို့လည်း ပန်းအိုးတွေ ကျလာရင် လုပ်ကြရတာပဲ .. က ဒီလောက်တောင် ...”

“ဝတ် မှုံ ရည် ..”

ဒေါ်သကြောင့် ဒေါ်ငဝါသင်း အသံတွေပါ တုန်နေခဲ့၏။

“ကဲကဲ နဲ့ ခြူး ကို နှိုင်းတယ် ဟုတ်လား .. ညည်းတို့ပါး ပြောထွက်တယ် နော် .. ခြူး က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လက်မှာ ဖူးဖူးမှုတ် ချစ်ခင်ယုယခံပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသမီး ..”

“သူ့ကို မလိုလားခဲ့ကြတာ အစတည်းက သမီးတို့ အတူမေမေရယ် .. မေမေက ခုမှ ...”

ကိုယ့်ရှူး ကိုယ့်ပတ်ပြီမှန်း သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ထဲမှာလည်း ကိုယ့်အကျိုးမရှိဘဲ အိမ်ပေါ်မှာ အမှိုက်ထုပ်လို ဒေါ်မထားချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ ...။

“သမီးတို့အကြောင်းကို မေမေ သိတာပေါ့ .. ခြူး ကို သဝန်တို့နေကြတာနဲ့လား .. စစ်သည်ကောင်း နဲ့ ဒီမိန်းကလေး ခင်မင်နေလို့ ရှာကြံလှူပေးနေကြတာ ..”

ပိတောက် တို့က ဝန်ခံရသည့်မျက်နှာတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖျတ်ဖျတ်သိတ်နေကြ၏။

“မေမေ စေ့စပ်ပေးမယ် .. လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတုန်းကတော့ ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွှဲချပြီး နင်ယူ ငါယူနဲ့ ..”

“ဒါကတော့ ခုလို ခပ်မိမိ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် မင်းသားစတိုင်လ်လို့မှ ခင်တာ .. လူကြီးတွေ သဘောတူလို့ စေ့စပ်ပေးကြရင် ခပ်တုံးတုံး သဘာတာတွေပဲ များတာကိုး ..”

မိဘကို ရိုသေလေးစားသမှု ဘယ်လောက်ထိ နည်းပါးသလဲ ဆိုမျက်နှာ ခပ်မော့မော့နှင့် အတိအကျပြန်ဖြေပုံက သက်သေပြနေ၏။ ဒေါ်ငဝါသင်း ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲနို့ ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းညိတ်ညိတ်မိရ၏။

“ခုတော့ စစ်သည်ကောင်း ကို သမီးက သဘောကျနေပြီပေါ့ ..” ပိတောက် က ရယ်၍ ...

“ချောတယ် မေမေရ .. အရမ်းမိုက်တယ် ..”

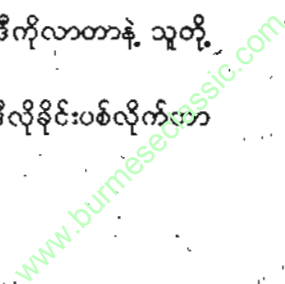
“သူနဲ့ ဓကားပြောဖြစ်သေးလား ..”

“မပြောဖြစ်ပါဘူး .. ရောက်လာလိုက်ရင် မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်အကြောင်းတွေနဲ့ ..”

“ခြူး နဲ့တော့ ဘယ်လိုပြောဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

“သူတို့က အစတည်းက သိနေကြတော့ ဒီကိုလာတာနဲ့ သူတို့ ပြောဖို့ပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့ ..”

“အဲဒါကြောင့် ခြူး ကို မျက်မှန်းကျိုးပြီး ဒီလိုခိုင်းပစ်လိုက်တာ ..”

ပိတောက် မျက်နှာမှာ အံ့သြခြင်းတွေ သိသာစွာ လှမ်းမိုးလာခဲ့ပြီ
ဒေါ်ငဝါသင်း ကို ပြန်ကြည့်၏။

“မေမေက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့ကို အပြစ်တင်ဖို့ စကားတွေ
ချည်း ‘စ’ နေတာလဲ .. အဲဒီလို သက်သက်ကြီးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး .. ခြ
ပုံစံကိုပဲ ကြည့်မရတာ .. သူက သူ့မျှားအိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ရုပ်ပုံ
မပေါက်တာ..၊ ပေးတိုင်းရော ယူလို့လား.. ကျွေးတိုင်းရော စားသလား..
အဲဒါ မာနပြနေတာ မေမေ .. ရိုင်းခိုင်းတာ ..၊ သမီးတို့က ညီအစ်
တော်ကြတာပဲ .. သာတယ် နာတယ်မှတ်ပြီး သူ ပန်းချင်းယဉ်နေတာ..”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ် မေမေ .. ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိရင် ..”

“သိလို့ သမီးတို့ ဘာခိုင်းခိုင်း သူလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား..”

“မေမေ မသိလို့ပါ မေမေရယ် .. ခုတစ်လော မေမေက ကို
ပြဿနာတွေနဲ့ အဖြင့်ချည်းပဲ ထွက်နေရတာ .. သူ့ကို မှုံ တို့က အ
ကပ် ဆက်ဆံနေရတဲ့သူ .. မျက်နှာကြောက် မှုန်ကုတ်ကုတ် .. ပုံစံ
မထိတထိနဲ့ ခိုင်းသမျှသာ လုပ်နေတာ သူက ...”

“ခိုင်းသမျှ လုပ်ဖို့က လိုရင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မေမေ မသိပါဘူး .. အခု ဘာတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေမှ ပိုတောင်
သေးတယ် .. သူ့ကိုယ်သူ ဘာကံဝန်ထမ်းဖြစ်သွားတာကို သူ့ဌေးက
ဖြစ်သွားတယ် မှတ်နေလား မသိဘူး ..”

“တော်ပြီ .. တော်ကြတော့ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ဘာမှမပြောချင်တော့ပေ .. ဒီကောင်မလေး
လောက်ထိ ဖြစ်သွားရခြင်းအတွက် သူမမှာ ရှင်းရမယ့်ပြဿနာတွေ
နည်းမှာ မဟုတ် ..၊

“ငါ သေချင်တယ် .. သေချင်တယ် သိလား ..၊ သားက တစ်
သမီးတွေက တစ်မျိုး .. ညည်းတို့ တွတ်ထိုးနေကြတာကို ကြားရ
ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာတောင် ခြူး ကို မကျေနပ်သေးတဲ့ပုံပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“သူ့ကို မကျေနပ်တာထက် သူ ဒီလိုဖြစ်လို့ ခုပဲ မေမေ မှုံ တို့ကို
ပြဿနာလာရှာပြီ ..”

“ဟဲ့ .. ငါက လာရှာတာ မဟုတ်ဘူး .. ညည်းတို့ ရှာထားတာကို
ရှင်းနေရတာ ..၊ အခု ဟိုကောင်လေးက ပုန်းတွေချည်းပဲ ဆက်နေတာ..
မနက်ဖြန် သူ့အမေနဲ့ လာဦးမယ် တဲ့ ..”

“ဟင်!..”

“ဘာ!..”

“ဘယ်လို မေမေ .. ခြူး ကို လာကြည့်မှာလား ..၊ သူ့အမေကပါ
ခြူး ကို လာကြည့်မယ် ဟုတ်လား ..”

ခုမှ ကြောက်သွားလားဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ငဝါသင်း ရုတ်
တရက် မဖြေဘဲ ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါတော့ လာမှပဲ သိရတော့မယ် ပိတောက် .. ဒါ ညည်းတို့
အနဲ့ဟဲ့ဇာတ်ပဲ .. ကိုယ် မင်းသမီးဖြစ်နေရက်နဲ့ ဝီလိန်ဇာတ်ရုပ်ကိုမှ
အချင်တာကိုး .. အလိုကြီး အရနည်း ဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးဘူးလား..၊
သယ်အရာမဆို မတော်လောဘဖြစ်လာရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ရ
မိမ့်မယ် .. မေမေ မကောင်းခဲ့တာတွေကို မပြုပြင်နိုင်တောင် ဆင်ခြင်
တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် .. မေမေသမီးတွေကတော့ ..”

စကားသည် ဒီမှာတင်ရပ်သွားခဲ့လျက် ခေါင်းခါနေမိ၏။ သားဖြစ်
သူ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပျော်လွန်ပြီး အမှားကျူးလွန်ခဲ့တာအတွက်
အိမ်ကို ဘယ်လို သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ပြောပြ ဖြေရှင်းရမယ်
ဆိုတာ အဖြေရှာမရသေးဘဲ သမီးတွေက အပြစ်တွေ ကျူးလွန်နေပြန်
ပြီ..

အခန်းပြင်ကို ခြေလှမ်းပြင်ပြီးကာမှ ရပ်တန့်လိုက်ရင်း ပိတောက်
အိမ်ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ..

“ဒီပြဿနာ ပြီးသွားခဲ့ရင် ဆင်ခြင်ကြပါအေး .. ညည်းတို့ မနာလို ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကမှ စစ်သည်ကောင်း ရဲ့ မိဘတွေ တကယ်ကမ်း လှမ်းတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ မမေ့နဲ့ ..။ သူ့ရဲ့အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ကိုကြီးဆီမှာ ငါက ပြောယူခဲ့ရတာ .. အစတည်းက သူ စိတ်ဝင်စားရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး နားလည်ရဲ့လား ..။ ကိုယ်က သေအောင် ကြိုက်နေတိုင်း သူများလည်း ဒီလိုဖြစ်မှာပဲလို့ မထင်နဲ့ ..”

“ဒါကတော့ သမီးတောင်မှ မေမေ ပြောတုန်းက စစ်သည်ကောင်း ဆိုတာ ဒီလိုဒီဖိုင်းမျိုးလို့ မထင်လို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ .. သူလည်း ဒီတိုင်း ပဲ နေမှာပေါ့ ..”

“ဪ .. လာသေးတာပဲ ..”

“ပီတောက် ပြောတာ ဟုတ်တာပဲ မေမေ .. ဘာဘကိုယ်တိုင်က ပြောကိုမပြောရသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ..။ အဲဒီမင်္ဂလာကိစ္စက သူတို့ ထဲမှာ အရေးတယူ မရှိခဲ့သေးလို့သာ မေမေ သွားပြောတော့ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာပေါ့ .. တစ်ယောက်နာမည် တစ်ယောက်တောင် မသိကြသေးတဲ့ဟာ ..”

ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ ကိုချစ် ပြောသလို ဒေါ်ယဉ်လဲ့ တို့မိသားစုက ပညာတတ် လူကဲ့ထဲတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တော့ ထင်သလောက်မရှိဘူး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုကြီးရဲ့ပုံစံကိုက စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ပေ ..။ ဒါမှမဟုတ် ခြူး ကို စိတ်ဆိုးတာတစ်ခုပဲ ကြီးစိုးနေလို့လား ..။

ဘာပြဿနာတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ လောလောဆယ် ချက်ချင်းဖျောက် ဖျက်ပစ်ဖို့ မလွယ်တဲ့ ခြူး ရဲ့ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးက ဒဏ်ရာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..။

အခန်း (၁၉)

“ဟာ!... ခြူး .. ဟောကောင် ..”
ကိုယ်က ကားပေါ်မှာမို့ လှမ်းဆွဲလို့လည်း မရ ..။ ချက်ချင်း ပြန် ခေါက်ဖို့လည်း မလွယ် ..။

“ခြူး .. မင်း ဘယ်ကိုလဲ ..”
ကားနောက်အထိ လွန်သွားပြီးမှ ခြူး က ခြေလှမ်းရပ်ကာ ...
“ကျွန်တော် အလုပ်သွားမလို့ ..”

“ဟာကွာ .. မင်း ဘစ်နေ့ကမှ သတိတွေဘာတွေလစ်ပြီး ဖျားနေ သေးတာ ..”

“ခု ကောင်းသွားပါပြီ ..”

“ခြူး ..”

“ကျွန်တော် နောက်ကျနေပြီ ..”

“ဟား .. ကျွတ် ..”

www.burmeseclassic.com

ခြံထဲကို ကားတစ်ဝက်ဝင်ပြီးကာမှ ချက်ချင်း ဘက်ခံပြန်ဆုတ်ပြီး ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ခြံစောင့်တင် အံ့ဩနေတာ မဟုတ်ပေ။ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ ဦးချစ်လွင် .. အောက်ထပ် ပေါ်တီကိုအောက်ထိ ထွက်စောင့်နေသည့် ပိတောက် နှင့် ဒေါ်ငဝါသင်း တို့ပါ တွေ့နေကြရ ကာ ...

“ကြည့်စမ်း .. လုပ်သွားတဲ့ပုံ ..”

လက်သီးဆုပ် တက်ခေါက်လိုက်သည့် ပိတောက် ကို ဒေါ်ငဝါသင်း က ငဲ့ကြည့်၍ ...

“ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့ သမီး..။ မေမေ ထပ်ပြီး သတိပေးထားမယ် နော် .. ဒါတွေကို ခြူး တမင်လုပ်ယူ နေတာ မဟုတ်ဘူး .. နောက်ထပ် တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးဖို့ ထပ်မကြိုးစားပါ နဲ့ ..။ ကိုကြီးက ဇွန်လွှတ်ထားတာ မှန်တယ် .. ငါ့ဆီမှာ အပ်ထားတာ လည်း မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် သမီးအဖေက မကြိုက်ဘူး .. ပြောရရင် မေမေက ခြူး ရဲ့ အဒေါ်ရင်း .. သမီးတို့ဖေဖေက မေမေနဲ့စပ်မှ တူမ တော်တာ .. ဒါကို မေမေက အကြင်နာတရားမဲ့ပြီး ကောက်ကျစ်တဲ့ အဒေါ်မျိုး ဖြစ်နေတာတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် ..”

“မေမေ ..”

ပိတောက် ရဲ့မျက်လုံးတွေက မီးတောက်မတတ် စူးရဲနေကာ ဘယ်လောက်ထိ ကျွဲပြီးတိုနေသလဲဆိုတာ ဒေါ်ငဝါသင်း မိန်းမသားချင်း မို့ သိနေသည်။

“ဘာလဲ ပြောလေ ..”

“မေမေ ရင်ဆိုင်ရမှာတွေကို စာနာပေးမယ့် သမီးကတော့ မကျေ နပ်နိုင်ဘူး မေမေ .. ခြူး မျက်နှာကို မြင်နေရရင်တော့ သမီး တစ်ခုခုလုပ် မိမှာပဲ ..”

“ဘာ!...”

“သမီးက ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ အဓိကထားတယ် .. ပြီးသွားမှ မေမေ ရိုက်ရိုက် .. ဖေဖေ ဆူဆူ .. မှားရင် မှောက်အိပ်ပဲ ..”

“ကြည့်စမ်း .. ပိတောက် .. သမီး .. လာစမ်း .. ပြန်လာခဲ့ဦး ..”

ဒေါသနှင့်ခေါ်နေရင်း ကိုယ်သာလျှင် သူမ ဝင်သွားတဲ့နောက် တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ပါသွားခဲ့ပြီး ပိတောက် ကတော့ တစ်ချက်လေး မှ ခြေလှမ်းမရပ် ..။

စစ်သည်ကောင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့မှ နေ့စပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတာ မှားပြီလား ..။

အခန်း (၂၀)

“ကျွန်တော် ရတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ ကိုစစ် .. ခင်ဗျား ဘာသာ နေပါ .. ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် အေးအေး နေပါရစေ..”

“မင်းကို အေးအေးမနေရဘူးလို့ ငါ ပြောနေလို့လား .. အခု ဆေးခန်း ခဏဝင်လိုက်ရုံပဲ .. ငါ့အစ်မ ရွှေပိတောက် မှာ ဆေးခန်းထိုင်တယ်.. ဒီအချိန် သူ ရှိတယ် .. မင်း ခဏပဲ ..”

“မဝင်ချင်ဘူး ..”

“ဟေ့ကောင် ကွာ .. ထားလိုက်စမ်းပါ .. မင်း ချာတိတ်ကို ..”

“ဟုတ်တယ် .. စိတ်ရှုပ်စရာလေး ..”

ကားပေါ်က သူငယ်ချင်းတွေ ညည်းကုန်ကြတော့ တံခါးကို နောက်ပြန်ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ..

“ပြန်နှင့်ကြတော့ .. ငါ ဒီမှာ ချာတိတ်ကို ရအောင်ခေါ်မှာ ..”

“မင်း မလွယ်ဘူး စစ် ..”

“လွယ်ပါတယ် .. ဒီကောင် နေမကောင်းဘူး .. သွားရင်းလာရင်း နဲ့တောင် လဲသွားနိုင်တယ် ..”

ဒီလှိုင်း တို့ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ကြ၏။

“နောက်က ကပ်လိုက်ကွာ .. ဒီကောင် တော်တော် ဒုက္ခပေးတာပဲ ..”

“ဟိုသတ္တဝါလေးကိုပဲ ကိုင်ပေါက်ချင်တာ ..”

သူတို့ ကြိမ်းဝါးနေတာကို စစ် က မသိဘဲ ခြူး နောက်ကိုပဲ အဟုလိုက်လာကာ ပလတ်စတာတွေနဲ့ ဖွေးဖြူနေသည့် ခြူး ရဲ့လက်ခါးလေးတွေကိုလည်း ငုံ့တကြည့်ကြည့် ..

“ချာတိတ် .. ဟာ .. မင်း ကိုယ်တွေ ပူနေဘယ် ကြည့်စမ်း ..”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာနှင့် ခြူး က ရှောင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲမှာ မိသွားပြီဖြစ်ကာ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုလုံး အဆမတန် နာကျင်သွားခဲ့လျက် ...

“သေပြီ .. အား!...”

“ဟင် .. ဆော့ရီး ...”

“ခင်ဗျား .. အရမ်းပဲဗျာ ..”

လက်ချင်းမထိမိအောင် အထူးသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေကာမှ ဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ မိမိရရ ဖမ်းနေရတာလဲ ..

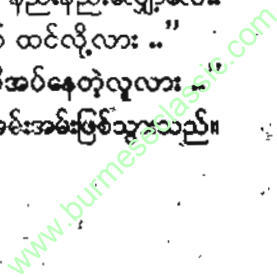
နာတာနှင့်ရောကာ ဒေါသမျက်လုံးတွေ သူ့ဆီ တန်းခနဲ ရောက်သွားသည်။

“မလိုဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောနေရမှာလဲ .. ခင်ဗျားလုပ်နေပုံကြောင့် အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ..”

“မင်း ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ်သိနေရင်လည်း နည်းနည်းလျှော့လေ .. ဆီတရာ အပိုတွေ ဇွတ်ကြီးလိုက်လုပ်နေတယ် ထင်လို့လား ..”

“ဒါဆို ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်က လိုအပ်နေတဲ့လူလား ..”

ရုတ်တရက်မေးချလိုက်တော့ စစ် ကြောင်အင်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မြို့က လက်ကို ရုန်းပေးမယ့် ဒဏ်ရာရှိနဲ့ နာနေတာနဲ့ အတင်းလည်း မရုန်းနိုင် ..

“လွတ်လေဗျာ ..”

“မင်းက လိုက်မယ်လို့မှ မပြောဘဲ .. ဘာလဲ .. ယောက်ျားချင်း လက်ဆွဲတာကို ကယ်ပါ ယူပါ အော်ချင်လို့လား ..”

“မအော်ချင်ဘူး .. လက်တွေက ဒဏ်ရာခံနဲ့ခါပေါက်ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ပိတ်ထိုးပစ်ချင်နေတာ ..”

“အေး .. ထိုးချင်ရင် ဒဏ်ရာတွေ အရင်ပျောက်အောင် ကုလိုက် ဒီမှာ မြို့ .. မင်းကို ငါက နုနုဖတ်ဖတ် မိန်းမလျာပုံလေး ပေါက်နေတဲ့ ငါ့ညီငယ်လေးလို့ သဘောထားပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်မိလို့ ..”

“ကျွန်တော့်ကတော့ မဖြစ်ဘူး ..”

“မင်းကို ငါ့လိုဖြစ်သလား မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. စေတနာစော်ကားလွန်းလို့ ပြောပြတာ .. ပြီးတော့ ဟိုအိမ်မှာ မင်း ဘယ်လိုနေနေတာကို သိနေလို့ အလိုလိုကို ကူညီချင်နေတာ .. အဲဒီနေ့က မင်းကို သူတို့ တစ်ခုခု ဒဏ်ပေးထားတာမို့လား .. ငါလာတာတောင် နေအပူကြီး ရှိသေးတာ .. မင်း ဘယ်တုန်းတည်းက လုပ်နေတာလဲ .. လက်တွေ ဒီလောက် ထိပေါက်ပြီအောင် ..”

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ ..”

“မင်း အဲဒီလောက်ထိ မီးမြင့်နေရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ် .. လူဆိုတာ ဘဝမှာ ဘာမှမလိုတော့အောင် ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး .. ကိုယ့်မှာ လိုအပ်နေတာကို ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားတယ်၊ ကြိုးစားကြပုံတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့ .. မင်းကတော့ နေလည်း မပူ - ရှိလည်း မပူ တစ်မျိုးပါလား ..”

“ကျွန်တော် ပူတာ မပူတာလည်း ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတာပဲ - တော်တော် အချိန်တွေ ပိုနေပုံပဲ ..”

“အဟွန်း ..”

ဘာပြောပြော ရန်လိုနေလျက်ရှိသည့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့အိမ်သည်။ သူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီချာတိတ်ကိုမှ ..

“ငါ့ကို မပြောနဲ့ .. ငါ့အတွက် မအားတဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး..”

“မင်းလည်း ဖေဖေ အကျဉ်းချခိုင်းနေလို့ အလုပ်လုပ်နေရတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းအားချင် အားလိုက်တာပဲ .. လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီးဖို့ အဓိက ..”

လမ်းပေါ်မှာ သူ့ကို လှည့်စကားပြောနေရတာ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းမှ မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ လက်ကိုလည်း ခုထိ မလွှတ် .. ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံ ..

“ဟလို မမ ..”

“မောင်မောင် အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ဟင် .. မမက မြင်နေရတာလား ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဆေးခန်းဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက် .. ကားတန်းတွေထဲ နေထိုင်လိုက်နဲ့ ဖြစ်သွားကာ ..

“ဒီကောင်လေးလေ .. ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မမ .. အလုပ်လုပ်တာပဲ .. အဖျားတွေတက်နေတာကို ဆေးခန်းမပြချင်ဘူး လုပ်နေလို့ ခုပဲ ..”

“ခေါ်လာမလို့ ..”

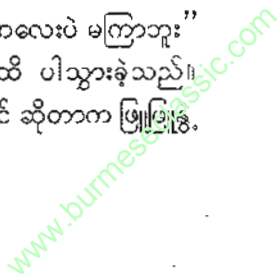
“ဒါဆို ခေါ်လာခဲ့ .. မမက ပြန်တော့မှာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ..”

သူပြောနေတာရော ဟိုကပြောနေတာရော သဲ့သဲ့တော့ ကြားနေရတာပဲ .. သူက ဖုန်းပြန်ထည့်ပြီးမှ မြို့ လက်ကို ဆွဲထားလျက်နဲ့ ဦးဆောင်သွားကာ ..

“လာ .. မမက လှမ်းမြင်လို့ ခေါ်နေပြီ .. ခဏလေးပဲ မကြာဘူး”

မြို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဆေးခန်းထဲထိ ပါသွားခဲ့သည်။ သူ့တွေ့ရောဂါ အထူးကု ဒေါက်တာ ကြည့်လဲ့ခင် ဆိုတာက ပြုပြန်ခြင်း ..

နွဲ့လေးနှင့် ချစ်စရာလေး ဖြစ်သည်။

ပြုံးလိုက်တော့ သွားစွယ်လေးတွေပေါ်ပြီး ပိုလှ၏။ မျက်ခုံးထူထူ နဖူးကျယ်တာတွေကအစ စစ်နဲ့ မောင်နှမဆိုတာ သက်သေပြစရာမလိုဘူး။

ခြုံ က လူနာခုတင်ပေါ် တက်လှဲရင်း သူမကို ငေးကြည့်သလို သူမကလည်း ခြုံ ကို ကြည့်နေလျက် ...

“မောင်လေးက မောင်မောင်ထက် အသက်ငယ်ပုံပဲ .. ဘယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားကြတာလဲ ..”

“သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟင်!...”

“ဒီလို မမ ..”

စစ် ကပဲ ဝင်ပြီး ကားကြောင့် ရေဗွက်တွေ စဉ်တာတ စ၍ ဘက်က မကျေနပ်ဖွယ်တွေ ပေါ်လွင်အောင် .. ပြီးတော့ သူ့ဘက် အမှားများများ ထည့်၍ ရှင်းပြလိုက်တာ ...

“သူက ကလေးဆန်တာ မမ .. ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး သူ ပြောချင်တာဆို ဘယ်မျက်နှာမှ မကြည့်ဘူး ..”

ခြုံ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေးက ခပ်တည်တည် ..

မောင်ဖြစ်တဲ့သူက ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပျာယာခတ်နေတာလဲ ..

ဒီလိုင်း တို့နဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ စစ် ဘယ်လိုမိုဝ်ကျတတ် ဆိုတာ သူမ မသိဘဲ နေမလား ..

ဒီကောင်လေးကျမှ စစ် က ဘာဖြစ်လို့ ..

“မမ သူ့ကို အဖျားတိုင်းပေးပါ ..”

“အင်းပါ ..”

တွေ့စရာတွေ ခဏအတွင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသဖြင့် လူတွေ တိုင်းဖို့တောင် နေ့သွားသည့်အဖြစ် ..

“အင်္ကျီလက်လေး နည်းနည်းတင်လိုက် မောင်လေး .. အ

သွင်းဖို့ လိုရင်လည်း ..”

ပြောနေရင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ ခြုံ လက်ကလေးကို ကိုင်၍ အင်္ကျီလက်စ ကိုင်တင်ပေးဖို့ ပြင်မိလျှင် လှုပ်ရှားနေသည့်လက်က တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

ပြီးတော့ အကြည့်တွေက ခြုံ မျက်နှာလေးဆီ ရောက်သွား၏။ သူမက မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားသဖြင့် ကော့နက်သည့် မျက်တောင် တွေကို စီးမိုးမြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ လုံးစင်းသည့်နှာတံကော့ကော့ နှင့် ထူပြည့်ပြည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ..

မျက်ခုံးထူထူလေးတွေက အရောင်ဖျော့ပေမယ့် သွယ်တန်းနေ တာကို ငေးခနဲ ဖြစ်သွားကာ လက်ဖဝါးလေးကို အမှတ်မထင် ဆုပ်ကိုင် ထိတ်မိ၏။

ထိကိုင်မိမှန်း မသိလောက်အောင် နူးညံ့အိစက်နေသည့် အထိ တွေ့... ပြီးတော့ နုရဲနေသော လုံးသွယ်သည့် လက်ချောင်းလေးတွေ..။ ခြုံ ဆိုတာ ယောက်ျားလေး မဖြစ်နိုင် ..

ကိုယ့်ဘာသာ တွေးကာ အနားမှာ စိုးရိမ်တကြီးရှိနေသည့် စစ် နုလည်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. အခြေအနေဆိုးဖို့ ရှိလို့လားဟင် .. ထင်ပါ သေး .. လက်ကဒဏ်ရာတွေက အလုပ်လုပ်ရင်း သဲတွေ ဖုန်တွေ ဝင် တာ .. မေးခိုင်းပိုင်း ဝင်နိုင်တယ်။ အဲဒါ မေမေ့ရဲ့ ဒေါ်ငုငါသင်း တို့ ..”

“... ခိုင်းတာ လူနဲ့အလုပ်နဲ့ တန်အောင် မခိုင်းဘူး .. ဒီကောင်က သည်း ပေကပ်ကပ်ရယ် .. အဲဒီနေ့က အနားမှာ ကျွန်တော်ရှိလို့ ..”

“... တစ်ယောက်တည်း တဖျစ်တောက်တောက်ပြောကာ ဒဏ်ရာတွေ နေတဲ့ လက်ဖဝါးကို ကိုင်လိုက်၏။ ခြုံ က မျက်လုံးမဖွင့်ပေမယ့် မိမိကို ရှောင်လိုက်တာ လဲ့ မြင်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

သေချာပါပြီ ..။ ခြုံ ဘယ်လိုမှ ယောက်ျားလေး မဖြစ်နိုင် ..။
မောင်မောင် နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိဘူးလား ..။ မရိပ်မိသ
တမင်နေတာလား ..။ တမင်နေတာဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းကလေးက
မောင်မောင် သဘောကျနေလို့သာ ဖြစ်ရမည်။

မိဘမဲ့ အုပ်ထိန်းသူမဲ့ နေစရာမရှိသော တစ်ကောင်ကြွက် အသံ
ကျန် မိန်းကလေး ..။

“လောကမှာ ငွေရှိရင် အရာရာဖြစ်တယ် ..”

“မေမေရဲ့ တစ်သက်လုံး ကြိုးစားရင်းနှီးခဲ့သမျှဟာ သားတို့ သမီး
တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေ ခမ်းနားလှပဖို့ပဲ ..။ ကိုယ့်ဘဝကို မြင့်သထက်
မြင့်ဖို့သာ ကြိုးစား ..။ အနိမ့်ကို ခုန်မဆင်းမိစေနဲ့” တဲ့ ..။

မေမေရဲ့ တစ်ထစ်ချဲ့ တစ်ယူသန် အဆိုအမိန့်တွေ ..။

“မမ ..”

“ဟင် ..။ ဪ ..။ ဆေးထိုးရမယ် ..။ အဖျား တစ်ရာတောင်ရှိတာ
“ဟုတ်လား ..။ ထင်သားပဲ ..။ ဒဏ်ရာတွေရော ..”

“ဒဏ်ရာတွေက ရင်းပြီး အဖျားဝင်တာလေ ..။ မေးခိုင်ကာကွ
ဆေး ထိုးထားသေးလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ..”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ပြန်ဖြေပုံက ခပ်စိမ်းစိမ်း ..။

မောင်မောင် က ရင်းနှီးပူပန်နေသလောက် သူ့မလေးက မရင်
ချင်တဲ့အမူအရာတွေပဲ ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ တမင် မျိုသိပ် လမ်းလွှဲနေ
မျိုးနဲ့လည်း မတူပေ ..။

ဖြူနုနေသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း သူ့မလေးကလေး
ဆင်ခြင်တတ်ရှာသူလေးပဲလို့ တွေးလိုက်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြုံ ဆို
မင်း ထင်သလို ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကား စစ် ကို
တော့မှမပြောဖို့ လဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပြောလိုက်မှ သတိပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်ကာ ပြဿနာတွေ ပိုရှုပ်
နိုင်၏။

“ဒဏ်ရာတွေက မနည်းဘူးပဲ ညီ .. မောင်လေးရယ် ..”

မိန်းကလေးမှန်း သိရတော့ ညီမလေးလို့ ခေါ်မိတော့မလို့ တည်း
ညည်းလေး ..။

“လက်ထိပ်တွေမှာရော လက်ဖောက်တွေရော နည်းတာကြီးတွေ
သုတ်ဘူး ..”

သူမက မျက်လုံးတွေဖွင့်၍ မျက်နှာလေး မှနေကာ ...

“ဒဏ်ရာတွေမပျောက်ရင် နေပါ ..။ လက်ကောက်ဝတ်တွေ အရမ်း
နေတာကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးပါ ဒေါက်တာ ..။ အလုပ်ပျက်မှာ
လို့ပါ ..”

“ဟင် ..။ ဒဏ်ရာတွေ မပျောက်ရင် နေပါ ဟုတ်လား ..”

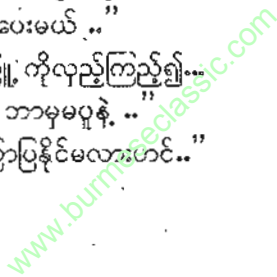
“ဟို ..။ ဒီလိုပါ ..။ လက်ကောက်ဝတ်ကနေ လက်ချောင်းတွေထိ
လှုပ်ရှား မကောင်းတော့ဘူး ..။ အလုပ်က ဒီလမှ စတင်တာဆိုတော့
သက်ကြောင့် ပျက်ရမှာ စိုးလို့ပါ ..”

“ဒဏ်ရာတွေကြီးလို့ ရောင်ရမ်းပြီး လက်ကောက်ဝတ်ထိ ဆင်းနာ
တာပေါ့ မောင်လေးရဲ့ ..။ အကြောတွေ လိုက်ရောင်နေမှတော့ ဆုပ်လို့
လို့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ ..။ အဲဒါကို လက်ကောက်ဝတ်လေးပဲ
စည်းပြီး ကွက်ကုလို့ မရဘူး ..။ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်မှပဲ ရမှာ ..”

“မင်း နားနေလိုက်ပါကွာ ..။ မင်းရဲ့ဘဏ်က ဘာမို့လို့လဲ ..။ မှမှပဲ
သုပ်လုပ် မနေ့ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်းမာရေးအတွက် ပျက်ရတာ ဘာ
တိုင်နိုင်မှာလဲ ..။ မင်း နားလိုက် ..။ ငါ ခွင့်တိုင်ပေးမယ် ..”

စစ် က ရဲရဲကြီး အာမခံနေသည်။ ပြီးတော့ ခြုံ ကိုလှည့်ကြည့်၍...
“ဒီမှာ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ရှိတယ် ..။ မင်း ဘာမှမပူနဲ့ ..”

“ဒီဒဏ်ရာတွေက ဘယ်လိုရလာတာလဲ ..။ ပြောပြနိုင်မလားဟင် ..”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောပြမယ် .. အခု သူ့ကို ပြန်ပို့လိုက်မယ် ..”

“ဟာ မလိုပါဘူး.. ကျွန်တော် အိမ်ကိုလည်း တန်းမပြန်သေးဘူး-
“မင်းကို ..”

မမ ရှေ့မှာမို့ ဇွတ်ပြောဖို့လည်း ခက်နေကာ စစ် ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့နေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ကာမှ လုံ့ က သူမရဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို သိမ်းဆည်းနေရင်း ...

“ချာတိတ်က ချစ်စရာလေး .. မောင်မောင်ကိုတော့ စိမ်းနေပုံပဲ ..”

“သူနဲ့ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုမြင်လိုက်တည်းက သနားနေတာလား မသိဘူး .. ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကြောင့်ချည်းပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက်သူတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသွားတာ .. သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်တယ် .. ဒီကောင်က အသက်လေးငယ်ငယ်နဲ့ မိသားစုဝင်ရာ ရှိတဲ့ပုံပဲ ..”

“အင်း .. ဒီပုံစံလေးပဲ ..”

ဆေးခန်းအပြင်ကို ရောက်လာကြတော့ ဒီလိုင်း တို့က ရောက်ကြကာ သူ့ကို ထောင့်ဖို့ အသင့်စောင့်နေကြသည်မျက်နှာတွေက ပြုံးရယ်ရယ် ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်လျက် ...

“ဘယ်လိုလဲ.. ငါ့ လိုက်ပို့ပါရစေ.. နေမကောင်းသေးလို့ စိုးရိမ်ပါ.. ဘာညာတွေ မလုပ်လိုက်ဘူးလား .. ဟိုမှာ ဒီတိုင်းထွက်သွားတာ-

“မောင်လေးတို့က ခြူးနဲ့ မောင်မောင်အကြောင်းကို တော်တော် သိနေကြပုံပဲ..”

“ဘာမှပြောပြတာ မဟုတ်ဘူး မမလဲ့ .. ကျွန်တော်တို့မှာ မမြင်မှ အဆုံး ..”

“မမလဲ့ .. ဒီကောင်ကို ဆုံးမထားပါဦး .. ခြူး ဆိုတာလေးက လေးမှန်း မသိဘူး နော် .. တော်ကြာ ဒါလေးဆိုရင် တကယ်ကွိုင်..”

နားထင်ကိုထောက်ပြီး လက်ခါပြလိုက်တော့ စစ် က ပခုံးကို အနံ့ လှမ်းရိုက်ကာ ...

“ချွန်မနေနဲ့ .. သွားမယ် ..”

“အံ့မယ် .. ဘယ်သူက လိုက်ပို့မယ် ပြောလို့လဲ ..”

“အေးလေ .. ဆင်းသွားတုန်းက ဘာပြောသွားလို့လဲ ..”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. မမနဲ့ လိုက်သွားလို့ ရတယ် ..”

စစ် က ပြောရင်းနဲ့ လဲ့ လက်ထဲက ကားသော့ကို ယူလိုက်သည်။
“အင်း က ကားသော့လေး တရမ်းရမ်းနှင့် ...”

“အေးပေါ့ကွာ .. သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုရင်တော့ ဖိမ်နဲ့ ထိုင်စီးပြီး ဘာမှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ..”

“ဟေ့ကောင် လာ .. ငါတို့ကျမှ စိတ်ကောက်မနေနဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ခြူးနဲ့တွေ့ပြီး ဓာတ်ကူးသွားတာ ..”

“ဟာ .. ဒီကောင်တွေ ဒါပဲ ..”

စစ် လက်သီးကြီးရွယ်သည်နှင့် ကားပေါ်ပြေးတက်ကုန်ကြသည်။
“ပြပြီး မောင်းထွက်သွားသည့်ကားကို ငေးနေရင်း ..လဲ့ မှာတော့

ရာတွေအပြည့်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဒီကိစ္စက ရယ်မောစရာတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ အဆုံးသတ်သွားပါ့မလား..။

အခန်း (၂၁)

“သားက ဒေါ်ငုဝါ အိမ်က အလုပ်သမားလေးနဲ့ပဲ အပေါင်းအလာလုပ်နေတယ် ဆို ..”

“ဗျာ!...”

“အိမ်ကိုလာတိုင်း ဘာစကားမှလည်း မပြောဖြစ်ဘူးတဲ့ .. ကောင်လေးဆီပဲ သွားစကားပြောတယ် .. အဲဒီကောင်လေးနဲ့ပဲ ရင်နေတယ်တဲ့ ..”

ရေမိုးချိုးပြီးလို့ စတိုင်လ်ကျကျ ပြင်ဆင်ထွက်လာကာမှ အပြင်မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် စစ် နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။

“မိုးတိုးမတ်တတ် လုပ်မနေနဲ့ သားငယ် .. လာထိုင်ဦး ..”

“ကျွန်တော် အပြင်သွားမလို့ မေမေ .. အလုပ်ထဲမှာပဲနေနေရတာ .. ကိုယ် စိတ်မဝင်စားတဲ့လမ်းကို သွားပြီး မသိတဲ့လူဟိုဟာပေးခိုင်း .. ဒီဟာယူခိုင်းနဲ့ ..”

“အဲဒါ သားတို့ချင်း ရင်းနှီးစေချင်တာလေ .. မင်းပဲ ဟိုယောက်ကို ဖယ်ခဲ့တာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ..”

“ဒါနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့လူကို ..”

“ဟုတ်တယ် .. နောက်ထပ်ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မေမေပြောခဲ့ပြီးသား .. ပြီးတော့ ပိတောက် ဆိုပေမယ့် နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် .. သား ထပ်ရွေးလို့ ရတာပဲ ..”

“တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူး မေမေ ..”

“သား ..”

“စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြတာပဲ မေမေရာ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မေမေ ခိုင်းတိုင်း သွားပေးတာပဲမို့လား ..”

“သွားတာက သူ့ခြံထဲ ခြေချခဲ့ရုံပဲ မဟုတ်ဘူးလေ .. မေမေ့ကို တော့ ကတိပေးပြီး သမန်းမြက်နဲ့ ခေါင်းလောင်းမထိုးနဲ့ ..၊ ရသေ့က အာပတ်လွတ်သွားပေမယ့် မေမေကတော့ ခေါင်းလောင်းသံ မကြားရဘဲ မကျေနပ်နိုင်ဘူး ..”

ဆိုမှာမှာ စိတ်ပျက်လေးတဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲကနေ လဲ က ထွက်လာရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ..”

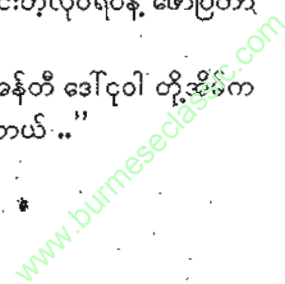
“သမီးမောင်လေ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ က ပြန်ရှင်းပြပြီး တင်းနေသည့်မျက်နှာထားနှင့် စစ်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မိန်းကလေးတွေကို ကျော်ပြီး အဲဒီအလုပ်သမားကိုပဲ အရေးဘယူ စကားသွားပြောတယ်ဆိုတည်းက အိမ်ရှင်တွေကို စော်ကားတာပဲ ..၊ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာကို ဒီလိုရိုင်းစိုင်းတဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ ဖော်ပြတာ ကောင်းလား ..”

“အဲဒါကို ကြားလိုက်လို့ မေးတာ .. အန်တီ ဒေါ်ငုဝါ တို့အိမ်က အလုပ်သမားဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို လဲ သိတယ် ..”

“ဘာ!...”

မောင်နှမ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကာ လဲ က ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ စစ် ပြောပြတာတွေရော .. ဟိုနေ့က ဆေးခန်း ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းတွေကိုပါ ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါဆို ဒီကောင်လေးကို တမင် ဒဏ်ပေးထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့..”

“ချာတိတ်လေးက သန့်သန့်ချောချောလေးပဲ မေမေ .. ဘာဏ်မှာ လည်း အလုပ်လုပ်နေသေးတယ်ဆိုတော့ သူတို့အလုပ်သမား မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ဆွေမျိုးမကင်းထဲကပဲ နေမှာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ စစ် ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“မင်း ဘာလို့ ဘာမှမပြောတာလဲ သား ..”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ .. ခင်တာပဲ သူ့ဟာသူ အလုပ်သမားဖြစ်ဖြစ် ဆိမ်ရှင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ .. သူတို့ အရမ်းအတိုင်အတောထူတာကို စိတ်ပျက်တယ် ..”

မောင်ဖြစ်သူကလည်း ညည်းသည် .. အစ်မလုပ်တဲ့သူက ခေါင်းညှိတ်နေ၏။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ဘယ်သူ့ကို ဘာဆက်မေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပေ ..။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် မေမေ .. တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် သူတို့ မိသားစုရဲ့စိတ်ဓာတ်ကာရိုက်တာတွေကို သိပ်မကြိုက်ဘူး .. အလုပ်သမား ဖြစ်ဖြစ် .. ဆွေမျိုးဖြစ်ဖြစ် အဲ .. ဆွေမျိုးဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ ..။ အဲဒီကောင်လေးရဲ့လက်တွေမှာ ဒဏ်ရာတွေဆိုတာ ကြည့်ရက်စရာ မရှိဘူး .. အနာတွေရင်းပြီး ရောင်ရဲနေတာ ပိုဆိုးတယ် ..။ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်ကို မြင်ရတာ အံ့ဩစရာပဲ ..”

ဒါကိုတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားပါပြီ ..။

“တကယ်ပဲ သူတို့က နှိပ်စက်နေကြတာလား ..”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာလည်း ရက်စက်တာပဲ မေမေ .. ခြုံ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မိန်းကလေးကျနေတာပဲ..”

ပြောပြီး မောင်ဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ စစ် က အပြင်မထွက်ရသေးတာကိုပဲ စိတ်ပျက်နေတာမို့ ပြောနေကြတာကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ် ..။

“မိန်းမချော ချောတာလား .. မိန်းမလျှာလေး ဖြစ်နေတာလား..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကလည်း ရဂူတစိုက် မေးလာကာ ..

“ယောက်ျားလေးချင်း ခင်မင်ကြတာကိုတောင် ထည့်ပြောလာဘယ်ဆိုတော့ ...”

ပြောရင်း အကြည့်က စစ် ထံသို့ ရောက်၏။ စစ် ကလည်း သိသည်၊ အမေနဲ့ အစ်မကို အံ့ဩသလိုပြန်ကြည့်ကာ ..

“မေမေက ဘာကိုပြောတာလဲ ..။ ဟိုလူတွေ အချိုးမပြေတာကို ပြောချင်တာ .. ကျွန်တော့်ဘက်ကိုချည်း ဘာဖြစ်လို့ မြားဦးလှည့်နေတာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. လဲ့ လည်း မေမေလူတွေကိုပဲ ပြောချင်တာ ..။ မောင်မောင်နဲ့ ဖေစပ်ဖို့ကိစ္စကို လဲ့ တို့ စဉ်းစားမှဖြစ်မယ် ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သမီးရယ် .. မေမေတို့က လူကြီးချင်းတောင် သေချာ မဆွေးနွေးရသေးဘူး ..”

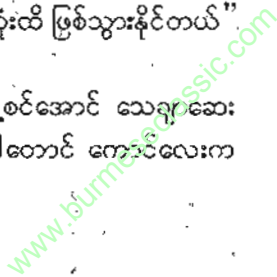
“အဲဒါကြောင့် ခုနေဆိုရင် ဆုတ်သာဆွဲသာသေးတယ်လေ .. လူစာစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ လုပ်ရက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းကို ပြနေတာပဲ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ငြိမ်သွားသည်။

“လဲ့ အဲဒီကောင်လေးကို မြင်လိုက်တည်းက ဒါကိုတွေးမိတာ.. ဒဏ်ရာတွေက ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် အဆိုးရွားဆုံးထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. ဒဏ်ရာတွေကို သန့်စင်အောင် သေရုံဆေးကြောပြီး ဆေးစည်းပေးလိုက်ရတယ် .. အဲဒါတောင် ကောင်လေးက

အံကြိတ်ခံနေတာ .. ညည်းသံ သဲ့သဲ့လေးပဲ ထွက်တယ် .. နည်းနည်းမှ မရန်းဘူး .. တွန့်မသွားဘူး ..”

“အဲဒီအိမ်က ဘယ်လိုခိုင်းတာ .. ဘယ်သူက ဘာညာ မပြောဘူးလား ..”

“လုံးဝ မပြောဘူး ..”

“သားကိုရော ..”

“မပြောပါဘူး .. ဆေးခန်းကိုတောင် အတင်းဆွဲခေါ်လာရတာ- အပြင်းအထန်ဖျားပြီး သတိတောင် လစ်တယ် .. အဲဒါကို တစ်ရက်ပဲ နားပြီး နောက်နေ့ အလုပ်ဆင်းတာလေ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ သေချာတွေးနေကာ ...

“ဘဏ်မှာ အလုပ်ဆင်းတာက ဘယ်အဆင့်နဲ့လဲ .. သန့်ရှင်းရေး အောက်ခြေသိမ်းလား ..”

“မသိဘူး .. အဲဒါမျိုးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး .. ကျွန်တော် ကားဘီးပေါက်နေတုန်းက ဝိုင်းကူနေတဲ့ပုံစံအရဆို ဒီချာတိတ် ကား မောင်းတတ်တာ သေချာတယ်။ နောက်ဆုံး ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရ တာကို ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရင်းနှီးတဲ့လူ ရှိတာတောင် အဲဒီအိမ်က အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး အစ်အောက်မမေးဘဲ နေရသလား .. နေ ပါများ စကားရတဲ့ .. စပ်စုတယ်ဆိုတာက သပ်သပ်လေ ..။ ခုချိန်က တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ .. နီးစပ် ရာမှာ ဒီလိုပဲ မေးမြန်းရမှာပဲ ..”

“မမေးချင်ပါဘူး .. လူကြီးချင်းလည်း မရင်းနှီးဘူး ..။ ကျွန်တော် တို့ချင်းလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး .. သူဌေး ဦးသာယာ ရဲ့တူမဆိုတာနဲ့ပဲ မေမေတို့က စေ့စပ်တယ် ..။ ဟိုကလည်း မမြင်မစမ်းနဲ့ လက်ခံတယ်- ဘာသိစရာလိုလိုလဲ ..။ ဖြူဖြူမည်းမည်း ဝဲလ်ကမ်း ဖြစ်နေမှာ ..”

“အို .. ဘယ်လို ပြောလိုက်တာတဲ့ ..”
မေမေ ဒေါသထွက်သွားပြီကို သိလိုက်ကာ လဲ့ က ပျာပျာသလဲ ဝင်၍ ..

“မေမေ ပြောတာက ဒီလိုလေ မောင်မောင် - သူတို့ လက်ခံခဲ့တာ မခံခဲ့တာကို ထား .. သူတို့ကို တို့ဘက်က သိချင်ရင် ဘယ်လိုကြိုးစား မလဲ ..။ အဲဒါက လိုအပ်တယ် ..”

စစ် က မမဲ့ပေမယ့် မဲ့ချင်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ပစ်၏။ ပြီးတော့ သူမြင်ယောင်နေတာက ပီတောက် နဲ့ ဝတ်မှု ဆိုသော မချော နှစ်ယောက်ရဲ့ ပျူငှာလွန်းသည့် ဖော်ရွေမှုတွေ ..

လာပါ ယူပါ ဖြစ်နေတာလောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာ မရှိ..။ ယောက်ျားတွေက အဲဒီလိုကဲ့ရဲ့တော့ မိန်းမလိုမိန်းမရ အောက်တန်း ကျသည်တဲ့ ..။ မိန်းမတိုင်းကို ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. မိန်းမတွေ အမျိုးအစား ဘယ်လိုကွဲပြားနေသည် မသိပေမယ့် သူ့အတွက်ကတော့ ဒီလောက်လည်း မက်မောရင် ခုန့်ဖွယ် မဟုတ်ပါ ..။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ဆိုတာ အဝေးကြီး ..။

“သားငယ် ..”

“ဗျာ ..”

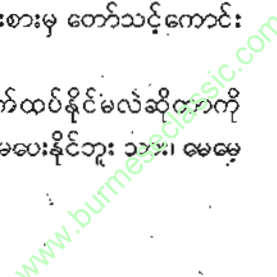
“မျက်နှာလွှဲပြီး ဘာတွေ့စွဲ တွနေတာလဲ ..။ ဒီမှာ မင်းအကြောင်း ပြောနေကြတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ အကြောင်းပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအတွက်လေ ..”

“မေမေရော ကျွန်တော်က မိဘရှာဖွေပေးစားမှ တော်သင့်ကောင်း ခုန့်တဲ့ မိန်းမမျိုး ရနိုင်မယ့်လူလား ..”

“ငါ့သားက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မလဲဆိုတာကို ဆောင့်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး .. ရွေးချယ်ခွင့်လည်း မပေးနိုင်ဘူး သား။ မေမေ

ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ကံတရားပဲလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ပုံမချခဲ့ဖူးဘူး .. ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူ ဖြစ်သွားတာတွေကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့မပြီး နှစ်ယောက်နဲ့မပြီး ဖြစ်ကုန်ကြတယ် .. မေမေ့သားတွေကို ဒီလို လုံးဝ အဖြစ်မခံဘူး ..

“သူဌေးနဲ့မှ လက်ထပ်ရမယ် ဆိုတာကတော့ ..”

“ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် .. နှုတ်ခမ်းပုံချင်း မီးမမှုတ်ရဘူး ..”

“ဒါဆိုလည်း ဦးသာယာ တူမတွေပဲ လူချမ်းသာရှိလား မေမေ .. ကျွန်တော်ကရော ခုချက်ချင်း မိန်းမ မယူရင် အတစ်လိုက် ပြတ်ကျ ပုံလဲသွားမယ့် ဧရာထောင်းတဲ့အရွယ် ဖြစ်နေလို့လား ..”

“မေမေ့ကို မေးခွန်း ပြန်မထုတ်နဲ့ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဒေါသထွက်ကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်၏။ လဲ့ က အနားကို တိုးသွားပြီး လက်ကို မရဲတရဲ ကိုင်လိုက်ကာ ...

“မေမေရယ် .. မောင်မောင်က ကလေးမှမဟုတ်တာ .. အတင်းကြီး ပြောမနေပါနဲ့ .. အန်တီငု တို့အကြောင်း ဒီထက်သိရဖို့လည်း လို့သေးတယ်လေ ..! အစက သူလိုငါလို ထင်ခဲ့ပေမယ့် အခု သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတွေထဲမှာ မရိုးသားမှုတွေရှိတယ်လို့ ထင်တယ် .. အဲဒါကိုတော့ စုံစမ်းချိန် ပေးလိုက်ပါ ..”

“မေမေ သူ့ကို ခုပေးစားဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. မိဘက ဘာမှမပြောရသေးဘူး .. သင်းက မေးခွန်းတွေထုတ် မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြနဲ့ ..”

စစ် က ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ဆံပင်တွေထဲ လက်ထည့် ဖွနေ၏။ ထိုင်ရာမထ ရှိနေဆဲပေမယ့် ဘာမှလည်း ပြန်မပြော .. ငြိမ်ငြိမ်လည်း တစ်ချက်မှ မနေ ..!

“မင်းရဲ့ရည်းစားတွေကို မေမေ သိနေပြီ စစ် .. မင်း ဒါတွေထိ ခိုးပြေးမယ်လို့များ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း စိတ်ကူးကြည့်စမ်း ..”

“ဟား .. မေမေက လုပ်ပြီ ..”

ဒါကိုတော့ ငြိမ်မနေနိုင်တာမို့ စစ် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ...

“မေမေ အဲဒါတွေ တွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့

အတင်းလောနေတာလား .. ဒါဆိုရင်တော့ ကြိုက်တဲ့ကတိကို တောင်း

လိုက် မေမေ .. ဘယ်ရည်းစားကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲ သိမ်းမထားဘူး ..!

ပြီးသွားပြီဆိုရင်လည်း ပြန်ကြည့်တတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး .. သူတို့နဲ့ အကန့်တွေက ပြီးပြီ ..”

“ကြည့်ရတာ ငါ့မောင်လေးကို အသည်းခွဲသွားပုံပဲ .. စကားလုံး တွေက နာကျင်မှုတွေနဲ့ပါလား ..”

လဲ့ က အခြေအနေကို ပျော့ပျောင်းသွားအောင် ရယ်သံစွက်၍ ပြောသည်။ စစ် က ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်၏။ ပြီးမှ ...

“မေမေ့ကို တကယ်ပြောတာ .. ကျွန်တော် မေမေ့ကို လွန်ဆန်ပြီး

အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး .. မိန်းမ ပေးစားဖို့ ရှေးရှုနေတာကြီးကို ဆျာ့ပါ မေမေရာ .. ကျွန်တော် သွားလို့ရပြီလား ..”

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ..”

“လူနာ သွားပေးမလို့ ..”

“ဘာ!..”

“မောင်မောင် .. မင်း ခြုံ ဆီကိုလား ..”

“ဟုတ်တယ် မမ ..”

“ဪ.. ခုပဲ အဲဒီကိစ္စ ပြောနေတာလေ .. သွားမယ်ဆိုရင် အိမ်ပေါ်လေးဘာလေးတက်ပြီး စကားလေး ဘာလေး ပြောခဲ့ .. ခုချိန်မှာ လူမှုရေးအရပဲ .. မောင်မောင်ကို ဖိအားပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကတော့ စစ် အပြင်ရောက်သွားတဲ့အထိ ထူးဆန်းစွာ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့လျက် ...

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေပြီ ..”

“ဟင် .. ဘာကိုလဲ မေမေ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မဖြေရသေးခင် ဦးကောင်း ရဲ့ကား ဝင်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရကာ ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ ခဏတိတ်သွားခဲ့၏။ ဦးကောင်း က ဝင်လာမှ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ထကြွပြီး အိတ်ကို လွှဲပြောင်း ယူလိုက်တာ ...

“ထိုင်ပါဦး ကိုကောင်း ရယ် .. သမီး .. သမီးအဖေဖို့ သံပရာရည် လေး သွားလုပ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ..”

“ဘာများလဲ .. မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား ..”

“ရှင့်သားပေါ့ ကိုကောင်း ရယ် ..”

ဦးကောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာမှာ အတူ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မင့်သား ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ် .. ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ ..”

“သူ့ကိစ္စ ပြောချင်တာပါ .. သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာလဲ .. ကိုသာယာ သူ့တူမကို အမွေဖြစ်တောက်တဲ့ကိစ္စ လား ..”

“ဟင်!...”

တကယ်တော့ သူမတို့ ဒါကို သိတောင် မသိကြသေးပေ ..။ ထို့ကြောင့် အံ့ဩသွား၏။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..။ ဒါနဲ့ ရှင်ပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုသာယာ သိပ်ချစ်တဲ့တူမ ရှိတယ် ..။ ငါကတော့ ဘယ်တူမဆိုပြီး ရည်ရွယ်ပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့်-

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကောင်း .. ဦးသာယာ ရဲ့တူမ ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်မတို့က ...”

“မင်း မယုံကြည်နိုင်ဘူးလား .. ကိုသာယာ တို့ ညီအစ်ကိုတွေက သက်လုံးတည်းက နာမည်ပျက် အစွန်းအထင်းရှိလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အခုဟာက သူတို့ညီအစ်ကိုထဲက မဟုတ်ဘူး .. ဦးသာယာ ရဲ့ နော် .. သူ့ ရဲ့သားသမီးတွေထဲက ကျွန်မတို့ ရွေးလိုက်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. စည်းစိမ်ဥစ္စာချင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး နိမ့်ခြင့်တာ ရှိရင်ရှိလိမ့်မယ် .. လူချမ်းသာတွေချည်းပဲ ... ပြီးတော့ သူ့မလို ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တည်းက ဘယ်တူမဖြစ်ဖြစ် ကိုသာယာ

ကျွန်မအဝါအောက်မှာ ရှိနေကြတာပဲလေ .. အမွေဖြစ်တာ စွန့်လွှတ် တွေ့က မေးကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“လုံးထွေးနေတာပဲ ကိုကောင်း ရယ် .. ရှင်ပြောချင်တာက ဘာ အမွေဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တူမကို ဖြတ်တာလဲလို့ မမေးရဲတာ

- ဘယ်အုပ်စုကဖြစ်ဖြစ် ဦးသာယာ ရဲ့တူမဆိုပြီးရော ယုံကြည်တာ ဘူး ..”

“ယုံကြည်တာ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ် ခန့် ..”

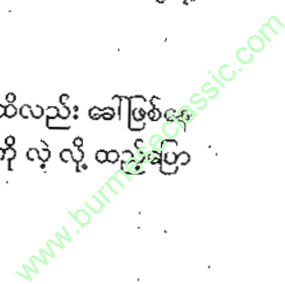
ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မတင်မကျကြီး ခံစားနေရပါပြီ .. ဒီနေ့ သားသမီး တို့က ကြားရတဲ့အကြောင်းကိစ္စတွေကို ကိုကောင်း က သိသေးတာ တော် ..။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ အမွေဖြစ်ကြော်ငြာသည့်ကိစ္စကို ထပ်သိ တွေ့ပြီး .. ဘယ်တူမကို အမွေဖြစ်တာလဲဆိုတာက တော်တော်တွေးဖို့ လိုသည့်ကိစ္စပါ ..။

“ဘာကို မဟုတ်သေးတာလဲ ယဉ်လဲ့ ..”

တို့တုန်းကတော့ လဲ့ လို့ပဲ ခေါ်နေကျပါ .. ခုထိလည်း ခေါ်ဖြစ်နေ တာပဲ ..။

ဒါပေမယ့် သမီးဖြစ်သူကလည်း သူမကိုယ်ကို လဲ့ လို့ ထည့်ပြော

နေတာမို့ ဦးကောင်းက နီးသည်ကို ယဉ်လှ လို့ ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ကြတာ ...

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား .. ပြောစရာရှိရင် ပြောကြားတာ ..”

“ရှင်ကို အလုပ်ကအပြန် အမောပြေစေမယ့်စကား မဟုတ်ဘူး သိပ်တော့မပြောချင်ဘူး ..”

“ကွာ .. လင်မယားချင်းပဲ .. မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာကိစ္စကွယ်ဝှက်ပုံဖိနေဖို့ မလိုဘူး .. ပြော .. ဘာလဲ ..”

“ကိုသာယာ တို့ကို ရှင် ယုံကြည်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ကျွန်မယုံပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သူတို့တွေအားလုံးကို ယုံကြည်တာ မှာတယ် ထင်တယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ကိုသာယာ က လူပျိုကြီးဆိုတော့ ဘယ်သူ့သားသမီးကိုပဲ ငါ့ညှိုးထိုးထိုး သူတူမပဲလေ ..၊ ရှင်ကလည်း ညီမက မွေးတာကို ပေးတယ် .. ညီမက မွေးတာကို လိုချင်ပါတယ်နဲ့ ကြောင်းလမ်းခွဲတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါ့ဘက်က အဲဒီလောက်ထိ သူနဲ့ မရင်းနှီးဘူး ယဉ်လှ .. ဖက်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူး .. မိတ်ဆောင်းဆွေဟောင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူး .. မိုးကုတ်ရိပ်သာ သွားဖြစ်တိုင်း သူနဲ့ဆုံမိကြပြီး တရားအကြောင်း ဆွေးနွေးမိရင်း စိတ်တူကိုယ်တူလို့ ရင်းနှီးသွားကြတာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်မ ပြောချင်တာက သူ အမွေဖြစ်တာပဲ .. ဘယ်သူ့သားသမီးကိုလဲ ..၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ မသိရဘူး .. အခု မဝငါ ရဲ့သမီးနဲ့ ကျွန်မတို့က ကမ်းလှမ်းထားပြီးပြီ ..”

“အဲဒါ ပြဿနာရှိလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ရှိနေတယ် .. မဝငါ တို့က စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲလာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဦးကောင်း .. က အလေးအနက် နားထောင်နေ၏။ ဒေါ်ယဉ်လှ နဲ့ ခြုံ တို့ ပတ်သက်မိပုံကအစ သူ ကြားရတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောတာ ..

“ကျွန်မ ငြိုငြင်စကားပြောတာက အမွေဖြစ်တဲ့သတင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ ..”

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် .. ကလေးတွေ ပြန်မလှန်ရဲအောင် ကျွန်မက ကြားဖူးတာကို အတ္တတွေထည့်ပြီး ပြောနေရတာ .. တကယ်တမ်းကျတော့ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“အင်း ..”

“ကလေးတွေကို ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစေချင်တာလည်း မှန်တယ် ..၊ ကျွန်မတို့လို ဘဝရဲ့အချိန်တွေ အများကြီးမှာ ခါးချည့်အောင် ကြိုးပမ်းတာနဲ့နေရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာရောပဲ .. ဒါပေမယ့် အရာရာကို ယုံကြည်စေချင်သလို ဖန်တီးယူလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ချမ်းတော့ သာပါရဲ့ .. စိတ်ဓာတ်ယုတ်ညံ့နေရင် သားပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ ..”

“မင်းလည်း သေချာ ပြောဆိုမကြည့်ရသေးဘူး မို့လား ..”

“ရှင်လည်း ဦးသာယာ ကို ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် လာစေစပ်ပါမယ် ပြောရသေးလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ကိုသာယာ ကို မတွေ့ဘူး ..၊ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ယူယုံကြီးပဲ သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို ကိုင်တွယ်တာ .. ပြီးတော့ ..”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အကဲခတ်ရတာတော့ သူ စိတ်ရှုပ်နေပုံပဲ .. ဒါကြောင့် ငါ မပြောတာ .. ပြောဆိုထားကြတဲ့စကားတော့ ရှိပြီးသားပဲလေ .. မင်းတို့ ..”

www.burmeseclassic.com

အမေ အချင်းချင်းတော့ တွေ့ဆုံရင်းနှီးထားလို့ ရတာပဲ .. ငါက အဲဒါကို စိတ်ကူးမိလို့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရင်းနှီးထားကြရင် ပြီးတာပဲလို့ တော့ .. ငါတို့ချင်း အဆင်ပြေပြေ တွေ့ဖြစ်ကြတာနဲ့ နားဖောက် စိတ်ချပေါ့ ..”

“အခု ကျွန်မ ပြောပြတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကြားရတာတော့လား ..”

“ဒါက ...”

ဦးကောင်း ပြောလက်စနှင့် ထစ်ငေါ့သွား၏။ ပြီးတော့ ပင့်သရုပ်ရိုက်ကာ ထပ်ဝတ်ထားသည့်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဆိုနောက်မှီမှာ တင်လိုက်ရင်း ...

“သူတို့အလုပ်သမားနဲ့ သူတို့ရဲ့ကိစ္စကွာ .. တို့က သူများအိမ်ထဲရောက် အရမ်းစိတ်ဝင်စားလွန်းရာ ကျပါတယ် ..”

“စိတ်ဝင်စားရမှာပဲ ကိုကောင်း ရဲ့ .. သားငယ်က သူတို့အိမ်ထဲဝင်စုံစမ်းတာ မဟုတ်ဘူး .. ဟိုရှေးခေတ်ကဆို ချွေးမရွေးဖို့အထက် ငရုတ်သီးထောင်းခိုင်း .. ဆန်ပျာခိုင်းနဲ့ တွေ့ဆုံ အကဲခတ်ကြသေးတာပဲ အခု သူတို့မီးဖိုချောင်ထဲထိ ကျွန်မတို့ မစပ်စုပါဘူး .. ခြံထဲမှာ မြင်တွေ့လာခဲ့တာ ရှင်သားကိုယ်တိုင်ပဲ ..”

ဦးကောင်း ငိုငင်တွေ့သွားခဲ့၏။

“သားတို့ကိုတော့ ကျွန်မ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဘာမှမပြောရဘူး .. ကျွန်မတို့မိဘတွေကတော့ သားသမီးတွေရဲ့ဘဝအရေးကို အကောင်းဆုံး စီမံပေးကြရမှာမို့လား .. သူတို့ကို တိုက်ကျွေးမယ့် က ဆေးမဖြစ်ဘဲ ဘေးဖြစ်မှာမျိုးဆိုရင် ဖယ်ရှားပစ်ရမှာပဲ ..”

“မင်းက လုံးဝ လက်လွှတ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားတာလား ..”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ ပြောလေ .. သူတို့က ချမ်းသာတော့ မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် ...”

“ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောဆို လေ့လာစေချင်တာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ပြီးရောလေ .. ကျွန်မက ပိုရင်းနှီးရင် ပိုအားနာနေရမှာ စိုးလို့ပါ ..”

“ဒီတိုင်းရှိနေရင် သွားလိုက်ပါမယ် .. ကျွန်မလည်း ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ် ..”

“ဖေဖေ ..”

နောက်မှာ ရောက်နေတာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးတွေ စကားကောက်သွားမှာစိုးလို့ လဲ့ က ခဏရပ်နေခဲ့၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြားတော့မှ ထွက်လာပြီး သံပရာရည်ဖန်ခွက်လေး ကမ်းပေးသည်။ ခိတ်ထဲမှာတော့ မသက်သာပါ ..

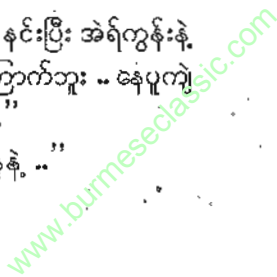
ခြုံ့ ကို မြင်လိုက်ရင် မိန်းကလေးဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မေမေ တွေးတာကို သိနေသည် ..

ဒါဆိုရင် မောင်မောင်ကို ဘာပြောမလဲ ..

လက်ကဒံင်ရာတွေကို ရေခွေးဖတ်လေးနဲ့ သေချာသန့်စင်
ရင်း လူရိပ်မြင်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။
“ဟဲ့ ..”
မို့ မျက်နှာက တင်းမာခြင်းထက် ပို၍ ခပ်မဲ့မဲ့ နီမြန်းလျက်
“ဒဏ်ရာလေးတပြုပြနဲ့ အမူအရာတွေ သိပ်ပိုနေတယ်
လာ..”
“ဤ မျက်နှာလေး မသိမသာ တည်သွားသည်။
“ဟွန်း ..”
မို့ က ခါးထောက်၍ ချထားသည့် ရေခွေးဖလုံးနဲ့ ဆေးပစ္စည်း
ကို ရန်သူမျက်နှာ ကြည့်သလို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၏။
“နင်ဟာလေ .. မြို့စိစိနဲ့ တော်တော်မာယာများတဲ့ ယောက်ျား
မပဲ .. စည်းရုံးရေးကလည်း တော်ပါ။ မောင်ကိုရော အစ်မကိုပါ ဘာ
ပစ်ပေါင်းလိုက်တာလဲ .. ပွေ့ထူမယ့်လူနဲ့ .. ဆေးကုပေးမယ့်လူနဲ့ ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်
“မငယ် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ..”
“နင် ဒီဆေးတွေ အလကားရအောင် မြို့ဆွယ်စည်းရုံးလာတာ
.. စစ်ကို ငါတို့ဘောင်မှ သူကလွဲပြီး အိမ်ကလူတွေကို မသိဘူး..။
သူ့အစ်မရဲ့ဆေးခန်းထိ လိုက်သွားတယ် .. လိုတာတွေ ရလာ
အင်လည်း လုပ်နိုင်တယ် ..”
“ဒါတွေ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝယ်လာတာ ..”
ဤ က နောက်ဖေးခြံထဲ ဆင်းသည့် လှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်နေ
ခြင်ကာ မို့ စကားတွေကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မျက်ခနဲထရပ်၏။
“အဲမာ .. နင်က ငါ့ကို ခံပြောရဲတယ် ..။ ကဲဟာ ..”
“ခွမ်း .. ခွမ်း ..”
မို့ က ဒေါသတွေကြီးကာ ရေခွေးဖလုံးကိုရော ပစ္စည်းတွေကိုပါ
လွှဲကန်ပစ်၏။
အားပါသည်အရှိန်ကြောင့် ပစ္စည်းအားလုံးက ခပ်ဝေးဝေးထိ လွင့်
သွားကြပြီ ..
“မာနတွေ လာပြုမနေနဲ့ .. နင့်ကို ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူချင်စိတ်
.. ဘာလို့ ဒီနေ့ ငါတို့အိမ်မှာ ကျွန်လာဖြစ်နေတာ ..။ ဘာဘာကလည်း
.. ရာခိုင်နှုန်းအိမ်ကိုရောင်းပြီး အခု နိုင်ငံခြားထွက်တော့မယ်တဲ့ ..။ ပြော
.. နင် ဘာလုပ်မလဲ ..”
“ဘာမှလုပ်ဖို့မလိုဘူး မငယ် .. ဤ ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က အရိပ်မိုး
.. နဲ့မှာ ကပ်မိုနေရမှ အသက်ရှူပမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ..”
“အဲမာ .. လာသေးတယ် ..”
“တစ်သက်လုံးက ကတ္တီပါကော်ဇောပေါ်မှာ နင်းပြီး အဲရဲကွန်းနဲ့
.. ဘာပဲမယ့် ဆူးတောထဲ တိုးဝင်ရမှာလည်း မကြောက်ဘူး .. ဇန့်ပူကဲ့
.. ဖိနပ်မပါ ထီးမပါတဲလည်း သွားရဲတယ် ..”
“ဒါဆို သွားလိုက်လေ .. ငါတို့အိမ်မှာ မနေနဲ့ ..”

“ပြစ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလိုပြောလာကြမှာကို ပြသိနေပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ‘ငါတို့ ဘာပြောရသေးလို့လဲ’ ဆိုတဲ့စကား ကျန်မှာစိုးလို့ နေနေတာ ..”

“တောက် .. လူပါးဝလိုက်တာ .. နင့်ကိုယ်နှင့် ယောက်ျား ဝတ်ထားတာနဲ့ပဲ တစ်လောကလုံးကို ခါးစောင်းတင်ထားလို့ရပြီ နဲ့ နေသလား ..”

ဤက နဖူးပေါ်နေ မျက်တောင်ဖျားတွေထိ စိုက်ဆင်းနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်ခုံနဲ့ အသာလေး သိမ်းတင်လိုက်ရင်း အေးစက်စက် ပြန်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော် အဲလို ဘယ်ဟုန်းကမှ မမှတ်ခဲ့ဘူး မငယ် .. လောကကို ခါးစောင်းတင်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကို သူများ ချနင်းမသွားအောင် ဘာလုပ် တွေ လိုသလဲပဲ သိချင်တာ ..”

“ဟဲ့ .. နေဦး ..”

ဤက စကားဆုံးတာနှင့် မြေလှမ်းပြင်သည်။ မှုံ့ က အလောတကြီး တား၍ ...

“နင့်လို ဟိုမကျဒီမကျ မိန်းမကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စကားလာပြောတာ မှတ်နေသလား .. အိမ်ရှေ့မှာ အန်တီယင်္ဂလဲ့နဲ့ စစ် တို့ ရောက်စာ တယ် .. သွား အထဲဝင်ပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်နေ ..”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“နင်က ဘာမှိုလို့ ငါ့ကို ပြန်မေးနေတာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်ကို နာခံဖို့ ခိုင်းနေလို့ မေးတာပါ ..”

“မမေးနဲ့ .. ခိုင်းတာလုပ်လိုက် .. အခုလောလောဆယ် နင် ငါ့အ

မှာ ငါတို့ကျွေးတာ စားနေတာ ..”

“အဲလိုပြောရင်တော့ မစားဘူးလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ် ..”

“ဘာ!... ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“ကျွန်တော် ဒီရောက်တည်းက ဒီကကျွေးတာဆိုလို့ မုန့်တစ်ခု တောင် ယူမစားခဲ့ဖူးဘူး .. အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာ ပေမယ့် ကျွန်တော့်ထမင်းမိုးတော့ ကျွန်တော် ရှာနိုင်တယ် ..”

“တောက်!... ကောင်မ ..”

ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းမရသည်နှင့် မှုံ့ တအားလွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလက်ကို နောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထားလိုက် တာ ...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ နော် ..”

ပိတောက် က နဲ့သာရောင် မြန်မာဝတ်စုံပုံဆန်းလေးနှင့် မျက်နှာ မှုလည်း ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီးပါပြီ ..

သို့သော် ဆံပင်တွေကို ဆူးလိပ်နှင့် အစုလိုက်ပုံဖော် သိမ်းလှန်ထား ဘာတွေကို ဖြေမချရသေး ..

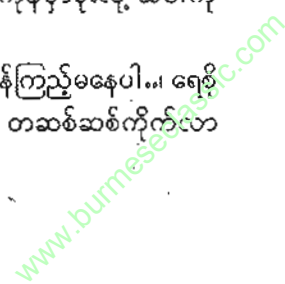
“ငါ ထင်လို့ ပြေးလာကြည့်တာ တန်းခနဲ ပါလား မှုံ့ ရယ် ..”

“နင် ငါ့ကို မပြောနဲ့ .. ဒီအခြောက်မ ဘယ်လောက် လူဝါးဝသလဲ သိလား .. ငါ့ကို ခံပြောနေတာ ရစရာမရှိဘူး ..”

“အေး .. အဲဒါကို စစ် တို့ သားအမိ ပြန်သွားမှ ရှင်းရအောင် ..၊ သင်းကို ငါကရော ကျေနပ်နေတယ် မှတ်လို့လား .. ထားလိုက်ပါဦး ဟာ .. အခု နင်ထွက်ပြီး ဧည့်ခံစကား သွားပြောစမ်းပါ .. သမီးရေလို့ ဆမေခေါ်ရင် တစ်ယောက်တော့ထွက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“ငါတို့ ထွက်သွားတာထက် ဒီဟာမ ထွက်မသွားဖို့ပဲ အရေးကြီး တာ ပိတောက် .. မထင်မှတ်ဘဲ စကားတွေရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ အဲဒါကို လာပြောတာ ငါ့ကို ခွေးကိုက်သလိုပဲ ..”

ပိတောက် ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ဤက တုံ့ပြန်ကြည့်မနေပါ..၊ ရေစို့ ထားသဖြင့် လေတိုက်လာတော့ ဒဏ်ရာတွေက တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာ သည်။

ဒါ... ဒါ... ဒါ... နွေးသွားအောင် လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ကပ်ထားလိုက်မိ
... ခါးအားပုလင်းလေး လွင့်သွားတဲ့နေရာထိ လိုက်ရှာကောက်သည်။
ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ပိတောက် က သူမရှေ့ကို ဘယ်လိုပြေးလွှား
ရောက်လာမှန်း မသိ ...

“ဟဲ့ ခြုံ .. လာစမ်း ..”

လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ နောက်ဖေးလှေကားကနေ ပြန်ဝင်
ဖြစ်အောင် တွန်းထိုးပို့ရင်း ...

“သွား ဝင် .. အခန်းထဲက လုံးဝ မထွက်နဲ့ ..”

“ကျွန်တော် မဝင်တော့ဘူး မလတ် ..”

ပြောပြီး လက်ကို ပြန်ရုန်း၍ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ကာ ...

“မငယ်က ထွက်သွားဖို့ ပြောပြီးပြီ ..”

“ဘာ!...”

ပိတောက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။ အိမ်ရှေ့မှာ
ဒေါ်ငဝါသင်း လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါ ...

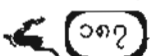
ဖုန်းကြိုမဆက်ဘဲ ရောက်လာကြသည်။ ခဏ ဝင်နှုတ်ဆက်တာ
ဆိုပေမယ့် အိမ်ထဲဝင်ပါ မဖိတ်လို တော်မလား ...

“ကလေးတွေ မရှိကြဘူး ထင်တယ် ..”

“ရှိ .. ရှိတယ် မလဲ့ ရဲ့ .. သမီးရေ ..”

အထဲမှာ သမီးတွေ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်နေကြပြီကို သိသည်။
နောက်ထပ် ခြုံ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ထွက်
လာပြီး အိုးနင်းခွက်နင်းတွေ ထွက်ပြောလိုက်ရင် သွားပြီ ...

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကတော့ လာတည်းက တမင်အိုင်ကဖမ်းလာတာမို့
ဒေါ်ငဝါသင်း ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းနေတာကို အေးဆေးပဲ ထိုင်ကြည့်နေ
လိုက်၏။ စစ် ကလည်း မရင်းနှီးသည့်မျက်နှာနှင့် ထိုင်လိုက်ပြီဆိုတည်း
က နေရာမရွေ့ ...

“ကော်ဖီသောက်လေ .. မုန့်တွေ စားပါဦး သားရဲ့ .. သားက
အိမ်ကို ခဏခဏရောက်ဖူးတာပဲဟာ မသိတဲ့လူတွေ ကျနေတာပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. သားက မေမေ လွှတ်တာ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်နှစ်
ခါကတောင် ရောက်ဖူးနေတာလဲ ..”

စစ် က ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်မေးလာသဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ပြီးမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံး၍ အိမ်ထဲကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“အိမ်ထဲကို တစ်ခါပဲ ရောက်တာပါ ..”

“ဪ... ဟုတ်လား .. သမီးတို့နဲ့ အပြင်မှာပဲ စကားပြောခဲ့ကြ
တာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော်က ဒီမှာနေတဲ့ ခြုံ နဲ့ပဲ သိတာလေ..”
“ခြုံ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ..”

မမ ပြောပြလို့ မေမေ ဒါတွေ သိပြီးသားပါ .. ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ထဲ
ရောက်မှ ထပ်မေးနေတာလဲ ...

ကိုယ့်အမေရဲ့မျက်လုံးတွေကို အဖြေရှာသလို တစ်ချက်တော့ကြည့်
မိ၏။

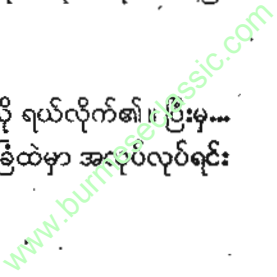
ဒါပေမယ့် ဖုံးဖိထားခဲ့တာမဟုတ်တော့ ပြောပြီးသားအတိုင်းပဲ ပြန်
ပြောပြလိုက်ကာ ...

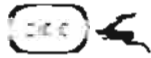
“ခြုံ နဲ့ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတွေပါ .. ဒီကိုလာရင်းနဲ့မှ ပြန်ဆုံ
လို့ ခြံထဲမှာတွေ့တော့ စကားပြောဖြစ်ကြတာ ..”

“အိမ်ထဲကိုတော့ ရောက်သေးစာယ်ဆို .. မေမေက မေမေ လွှတ်
ဘိုင်း ငါ့သားလေး တကယ်သွားရဲ့လားလို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး
မိတ်ဆက်ခဲ့တာ ..”

“အဟွန်း ..”

စစ် က ဆံပင်သပ်လိုက်ရင်း အပြစ်ရှိသူလို ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ...
“အဲဒါလည်း ခြုံ ကြောင့်ပဲ မေမေ .. သူ ခြံထဲမှာ အပူပဲလုပ်ရင်း

လရောင်ကျူးရင့်

... အဲဒါ ပွေခေါ်သားပြီး သူ့ကို ဒီမှာလာထားပေးတာ ..
... ဆရာဝန်ခေါ် ဘာညာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြီး မပိတောက် တို့နဲ့
... သိပ်မပြောဖြစ်ဘူး ..

ခြူး အကြောင်း ပါလာတာနှင့် ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာ အကြီး
အကျယ်ပျက်သွား၏။ ခုနေသာ သမီးနှစ်ယောက် ထွက်လာကြရင်
ပြီးပြီ ..

ဒီကောင်မလေးတွေ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ ..
“အင်း .. သားရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ ပြန်ရင် မေမေ့ကို မိတ်ဆက်
ပေးပါဦး .. ဒါနဲ့ ခြူး ဆိုတာ မငဝါ တို့ အိမ်က မာလီလား ..”

“ဟင် .. ခြူး .. ဟုတ် .. မဟုတ်ပါဘူး ..”
မာလီဆိုရင်ရော မာလီလိုလူနဲ့ ကိုယ့်သား မိတ်ဆွေဖြစ်နေတာကို
လိုက်မိတ်ဆက်ဖို့ လိုလို့လား ..

ဒေါ်ငဝါသင်း စိတ်ကတွေးတာ တခြား .. ပြန်ဖြေမိတာတွေက
တခြားနှင့် စကားတွေက ရှေ့နောက် မညီ ..
“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. ဟိုလေ .. ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြော
ရမှန်းတောင် မသိဘော့ပါဘူး .. လူတွေက သိတယ်မို့လား .. ရင်းနှီးလို့
အခွင့်အရေးပေးလိုက်ရင် သိပ်ပြီးတော့ နေရာယူချင်တာ ..”

ဆွေမျိုးထဲကလို့ ပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးသည်။
ဘာမှမတော်ဘူးပြောပြန်ရင်လည်း နောင်ရေးက ရှိသေးသည်။

တစ်နေ့နေ့ အမှန်တရားပေါ်သွားရင် ဒါက ပြောစရာတစ်ခု ဖြစ်
လာနိုင်တာမို့ ...

“ဒီကောင် အဲ .. အဲဒီကောင်လေးက အရမ်းကို အရွတ်ဆန်ချင်
တာ .. သူ့ကို စိတ်ဆိုးလို့များ တစ်ခုခု ဆူကြည့် .. သူ ပြန်ရွဲတာနဲ့
ပြဿနာက အကြီးကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ ..”

“ဪ ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. လက်အောက်ငယ်သားဆိုတာ အရေး
မလို့ မကောင်းဘူး .. သူက သားလိုလူနဲ့ ရင်းနှီးပြီး အရေးပေးဆက်ဆံ
တာခံရတော့ ငယ်သူပီပီ မာန်လေးတော့ တက်တာပေါ့ နော် ..”

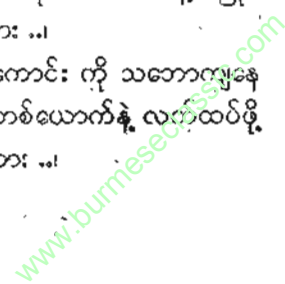
အရယ်လေးစွက်ပြီး ပြောတာပေမယ့် စစ် ကို အဲဒီလိုအဆင့်အတန်း
နဲ့ မပေါင်းသင်းဖို့ ပြောလိုက်ခြင်းပဲဆိုတာ ဒေါ်ယဉ်လှ သိသည်။
ထို့ကြောင့် မျက်ခုံးအစုံ အနည်းငယ် တွန့်သွားပေမယ့် သူတို့လိုပဲ
တန်မပျက်ရယ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. တချို့ကျတော့ အဆင့်အတန်းနဲ့လိုက်ပြီး စိတ်
ဓာတ်နိမ့်ကျသွားတာတွေ ရှိတယ် .. ဒါပေမယ့် လူတိုင်းတော့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး .. အဆင့်အတန်းရှိပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတော့ သေးသိမ်နေတဲ့
လူမျိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ .. အဲဒါကြောင့် သားငယ်ကို သူ့ရဲ့
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးထိ ကျွန်မ မချုပ်ချယ်ထားဘူး .. ဒီအရွယ်ဆို
ကလေးမှ မဟုတ်တာနော် ..”

“ဒါပေါ့ .. ဒါပေါ့ ..”
ငါတို့ကိုများ စောင်းတွယ်နေတာလား ..
သူတို့ ရောက်လာတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား ..
သမီးတွေကို သေချာလေ့လာချင်လို့ မအေကိုယ်တိုင် ပါလာတာ
ဆိုရင်တော့ ရှေ့ဆက်ကြဖို့ ရင်လေးဖွယ်ပါ .. ဒေါ်ငဝါသင်း ရင်တွေ
ပူလာသည်။

ခုနေသာ သမီးတို့ မလာသေးပါလားလို့ ထပ်မေးလိုက်ရင် သွားပြီ..
ပိတောက် ဘာလုပ်နေသလဲ .. မှုံ့ ကရော ပိတောက် နဲ့အပြိုင်
မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခြယ်သလို မပြီးနိုင်ဘူးလား ..

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး စစ်သည်ကောင်း ကို သဘောကျနေ
ကြသည် .. ဒါပေမယ့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ဆိုတာ မိမိ လှနေဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးသလား ..

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စဉ်းစားပြီးဆို နှစ်ဖက်မိဘ သဘောထား နှစ်ဖက်ဖို့တွေ .. လက်ထပ်မပြီးမချင်း မိမိရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ နာမည် တစ်ခု တစ်ရာမှ အစွန်းအထင်း မဖြစ်ဖို့တွေ ..

ဒါတွေအတွက် လုံခြုံအောင် ကြိုးစားဖို့တော့ နားမလည်ကြပါ လား ..

“ညည်းတို့ နေတာထိုင်တာတွေ ပြောပုံဆိုပုံတွေ ပြင်စမ်းပါကွယ်- အိမ်မှာနေတာပဲဆိုပြီး ပါးစပ်မပေါ့နဲ့ .. ထင်သလို မနေနဲ့ .. အကျွန်ုပ် ဆိုတာ ဖျောက်လို့ မလွယ်ဘူး .. လူရှေ့ကျမှ ပြင်မှာပေါ့ဆိုတာလည်း မရဘူး .. ပြောနေကျပါးစပ်က ပြောလာတာပဲ .. အထိုင်မတတ်တဲ့သူ လည်း ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကိုးရိုးကားယားကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ ..”

ကိုယ် ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာတောင်မှ မှတ်မိ နေသေးသည် .. သင်းတို့ တစ်ခုမှ နားထဲမဝင် .. လှမ်းခေါ်တာ နှစ်ခါ ရှိပြီဖြစ်ကာ စစ် တို့ ရှောက်နေတာလည်း ကြာပါပြီ ..

ဒါပေမယ့် သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ခုချိန်ထိ ပေါ်မလာ ..

“ဟော .. သားရဲ့ဖုန်းလား .. မင်းအစ်မဆီက ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ..”

ခဏနော်လို့ ပြောပြီး ဖုန်းကိုင်ရင်း စစ် က ထထွက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ခပ်ဝေးဝေးမရောက်ခင် ပြန်ဝင်လာကာ ...

“မေမေ့ကို မမ ခေါ်နေတာ .. ဒီညနေ သွားစရာရှိတယ်ဆိုလို့ မမ စောစောပြန်လာတာတဲ့ .. ပြောမလား မေမေ ..”

“နေနေ သား .. ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကို မေမေ မှေပြီး အေးဆေး ထိုင်နေမိတာ .. ကဲ .. ခွင့်ပြုဦး မငုဝါ ရေ .. ဒီညနေ အိမ်တက်လုပ်တဲ့ နယ်ကမိတ်ဆွေ ဧည့်ခံပွဲရှိလို့ သွားရဦးမှာ ..”

တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ဒေါ်ငုဝါ သင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ညစာစားပြီးမှ ပြန်ပါလို့ ပြောမလို့ မလဲ ရယ် .. သမီးတို့က ဆည်း အဲဒီအတွက် ...”

“ဪ .. ရပါတယ် .. နောက်လည်း တွေ့ကြဦးမှာကို .. ကျွန်မ တောင် ပြန်ခနဲကြီး အိမ်ဝင်လည်မိသလိုဖြစ်လို့ အားနာနေတာပါ .. သမီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ .. သူတို့ချင်း စိမ်းနေသေးတော့ ဆည်း ထွက်တွေ့ရမှာ ရှက်နေကြမှာပေါ့ ..”

ကြားကောင်းအောင် ပြောတာလား .. တကယ်နားလည်တာ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ အကဲခတ်နေပေမယ့် ဒေါ်ငုဝါသင်း မဝေခွဲနိုင် ..

“ခဏလေး မေမေ ..”

စစ် ကတော့ သူမဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့ပြီး...

“အန်တီ ကျွန်တော် ခြူး ကို သတင်းမေးချင်ပါတယ် .. ခဏ ကြည့်လို့ ရမလား ..”

“ဟင်!... ခြူး ကို ..”

“သူ ဒီနေ့ အလုပ်ထဲက နေ့တစ်ဝက်နဲ့ ပြန်သွားတယ်ဆိုလို့ ..”

“ဟုတ်လား .. အဲဒါ အန်တီတောင် မသိဘူး .. ဒါဆိုရင် ဆေး ဆောက်ပြီး အိပ်များနေမလားပဲ ..”

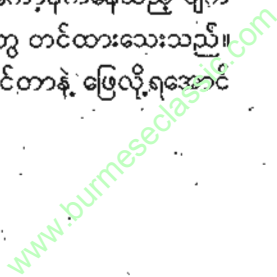
“အိပ်နေပြီ မေမေ ..”

“ဟင် ..”

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝတ်မှုုံ က စိမ်းပြာရောင်မှာ ပန်း ရောင်ပွင့်လေးတွေ အနားသတ်ပါသော ခါးကျပ်လက်ပွနှင့် ခြေဖျားထိ ဂါဝန်လေးနဲ့ လှလှပပ ထွက်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းမှာ ပန်းရင့်ရောင် စိုအိနေကာ ကော့နက်နေသည့် မျက် ဘောင်ဖျားတို့ပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်ရဲ့ခိုးလေးတွေ တင်ထားသေးသည်။

“စစ် ရောက်လာတာ သူ့ကိုမေးမှာပဲ ထင်တာနဲ့ ဖြေလို့ရအောင် ဝင်ကြည့်ခဲ့တာလေ .. အိပ်နေတာ သိုးလို့ ..”

“ဟုတ်လား .. ကောင်လေးက အိမ်ပေါ်မှာ နေတာလား ..
ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က မေးလိုက်ပေမယ့် ဖြေတာကိုမစောင့်ဘဲ စစ်
လက်ကို လာဆွဲကာ ...

“သား မမ စောင့်နေလိမ့်မယ် .. လာပါ မေမေ့ကို လိုက်ပို့ ..
ပြောပြီးမှ ဝတ်မှုုံ ကို ပြုံးပြ၏။

“သမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ ..”
“ဪ .. မမှနေတာ .. သူက သမီးငယ် ဝတ်မှုုံရည် လေ မယဉ်
သန့်နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာ .. သမီး .. လမီးအစ်မရော ..”

“မမက အန်တီတို့ ဒီမှာ ညစာစားမယ်ထင်ပြီး မီးဖိုထဲဝင်
တယ် မေမေ ..”
“ဪ .. ဟုတ်လား .. ထင်တယ် ဒီလိုလုပ်နေပြီဆိုတာ .. အ
သာ ကြည့်တော့ မယဉ်လဲ့ ရယ် .. နောက်တစ်ခါ ထမင်းစားဖို့
ရစေ .. လာဖြစ်အောင် လာပါ နော် ..”

“လာပါမယ်ရှင် .. ကျွန်မတို့ကလည်း ဖိတ်ပါဦးမယ် .. ခု
ခွင့်ပြုဦးနော် ..”
စစ် က နောက်ပြန်ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ပေမယ့် အိမ်ထဲကို
တာ မျက်စိမခွာသေးပေ .. ဒေါ်ငုဝါသင်း ပြုံးပြနေရပေမယ့် မျက်
မဲ့တော့မလို ဖြစ်နေ၏။

ဝတ်မှုုံ ကတော့ မေးဖျားပင့်၍ တမင်ပြင်ဆင်ထားသော ဂရု
သည့် မှဲ့ပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ..
“မမကြီး .. မမကြီး ..”
အိမ်ပေါ်ကို ရုတ်တရက် ဖျာယိဖျာယာရောက်လာသူက ဧည့်
တွေကို သတိမထားဘဲ ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ဆီ တိုက်ရိုက်သွားရင်

“အစ်ကိုဇေ .. အစ်ကိုဇေ တို့ ရန်ဖြစ်ကြတာ ဆေးရုံရောက်
က ရောက် .. ရဲစခန်းရောက်တဲ့သူက ရောက် ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဪ ..”

အစ်ကိုဇေ ကတော့ ဒဏ်ရာသိပ်မပြင်းဘူး .. ဒါပေမယ့် ရဲစခန်း
ချိုးချစ် ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ လာပြောသူရဲ့လက်မောင်းကို
ပြန်ဆောင့်တွန်းလိုက်ကာ ...

“ဘိတ်စမ်း .. ခု တိတ်လိုက်စမ်း .. နင် ဒီလောက်တောင်
သေး နားမလည်ဘူးလား ဟင် .. ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ထွက်သွား
ဆောင့်ပါဦးလား .. နင် ကန်းနေလား ..”

“ခင်ဗျာ!...”

မိုင်ဘာ လုပ်ပုံနဲ့တော့ ဒုက္ခတွေ ရောက်ပါပြီ ..

“ကြားပါဘူး မေမေရယ် .. ကိုကိုပြဿနာက အရေးမကြီးလို့

ဟဲ့ .. မကြားဘဲနေမလား .. ဒီရှေ့မှာပဲ သူတို့ရှိသေးတာကို ..
မယ်လေး ငါ သေချင်ပါပြီ .. ငါ့ကို သတ်လိုက်ကြပါတော့ ..

ဒေါ်ငုဝါသင်း ထာဘီတစ်စ ‘မ’ ကာ အိမ်ပေါ်ကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
ဒေါ်ရောင်ဝတ်စုံလွင်လွင်လေးနှင့် ထွက်လာသော ပီတောက် နှင့်
မိလိုက်၏။

လှပပ ပြင်ဆင်ထားသည့် သမီးဖြစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံး
ကြည့်ကာ ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာမဲ့သွား၏။ ပြီးတော့ ချာခနဲ
နှုတ်သွားလေသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. နောက်ထွက်မင်းသမီး လုပ်ချင်တာလေ ..
ပြင်တာတွေ အလကားဖြစ်သွားပြီ ..”

“ပြန်သွားကြတာလား ..”

www.burmeseclassic.com

“ဟား..ဟား..ဟား...”

ဝတ်မှု က အားပါးတရရယ်ကာ ခေါင်းလေးပါ ခါသွားသည်။

ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ..၊ ဘယ်သူကို က ဘာလဲ ..၊

ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုယ်စီ ရှိနေကြရင်တောင် တစ်ယောက်လေး သော အကြံအစည်တွေက စည်းလုံးနွေးထွေးမှု မပါ ..၊

အပေါ်ထပ်ရောက်မှ ဒေါ်ငုဝါသင်း အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ခေါင်းကို ပြန်ထုလေသည်။

အခန်း (၂၃)

နှင့် ဘယ်သွားမလဲ မြို့ ..၊
ခြေထောက်တွေကို စေလိုရာခိုင်းနိုင်ပေမယ့် နားချင်ရာမှာ နားလို့ ..၊

ကားမှတ်တိုင်ဘေးက ကုက္ကိုပင်ရိပ်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ရင်း ဘယ် အလဲဆိုတာကို တွေးနေမိသည်။ သူများအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ရ ညီပေမယ့် သူ့မှာ အဝတ်လေး သုံးစုံပဲ အပိုပါသည်။

ဘခြားအပိုပစ္စည်းဆိုလို့လည်း နေ့စဉ် မရှိမဖြစ် အသုံးအဆောင် ဘာချို့မှလွဲ၍ ဘာမှမပါ ..၊

သို့ကြောင့် သူမမှာ သားရေပျော့ လက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံးပဲ ကာ သူများတွေ ဟိုနားဒီနား ထသွားကြတာမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

“ဟယ် .. နှင်းခဲလေး ..”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လက်ကိုပါ အကိုင်ခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့် ၏။

ဖျား

“ဒေါကျော့ ..”
“အောင်မလေးလေး .. နှင်းခဲလေး ရယ် .. ကြည့်ပါဦး .. အသား
ညိုပြီး ပိန်ကျသွားလိုက်တာကွယ် .. ခုမှ လတောင်မကူးသေးဘူး
“ဒေါကျော့ ..”

ဇြူက ဒေါကျော့ရီ ရဲ့လက်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်ကာ ...
“အဲဒီငယ်နာမည်ကိုလည်း မခေါ်ပါနဲ့ .. နောက်တွေ့ရင်
နှုတ်မဆက်ပါနဲ့ ..”
“ဟင်!...”

ဆွဲခြင်းကို ချထားလိုက်ကာ ဒေါကျော့ရီ မျက်နှာ ငိုချလိုက်
မလိုပါ .. ပြီးတော့ သူ့လက်မှာ ထိကပ်လိုက်သော အထိအတွေ့
ဇြူ လက်ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်၏။

“အောင်မလေးလေး!...”
ဇြူက လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ...
“ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဘာကို ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့ -
“နှင်းခဲလေး ရယ် .. သူဌေးကြီးက ...”
“ဟင့်အင်း ..”

“နေပါဦး .. နေပါဦး နှင်းခဲလေး ရဲ့ .. ဒီမှာလေ .. ဒေါ
ဈေးမှာတွေ့လို့ နှင်းခဲလေး ကို သတိရတာနဲ့ ဝယ်လာတာ ..
ဇြူ လက်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲထားရင်း တစ်ဖက်ကလည်း
ထဲကို ကမန်းကတန်း ရှာဖွေနေကာ ...

“ဒီမှာ နှင်းခဲလေး ကြိုက်တဲ့ ရွှေသစ်တော်လေ ..”
သောက်ျားကြီးလက်သီးဆုပ်လောက်ရှိသည့် ရွှေအိုရောင် သစ်
သီးကြီးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဝင်းထိန်နေကာ ဇြူ ကို ရယ်ပြ
ပင် ..

ခိုက်တွေလည်း ဆာနေပြီမို့ ဇြူ မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ

သို့သော် ...

“နေပါစေတော့ ..”
“ဟင်!...”

“အဲဒါမျိုးတွေ မစားတတ်အောင် ကြိုးစားနေတာမို့လို့ အကျင့်
သွားမှာ စိုးလို့ပါ ..”
“နှင်းခဲလေး ရယ် ..”

“ဦးကုလားကြီး စောင့်နေတယ်မို့လား .. သွားတော့ ဒေါကျော့..
တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို လုံးဝ ပြန်မပြောပါနဲ့ နော် ..”

ဒေါကျော့ ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေတော့ ဝေနေရှာ၏။
ဤရာဇ်အိမ်ကြီးမှာ သူမက သက်တမ်းရင့် လူယုံဆိုတာမျိုးတော့
မရှိပါ ..။

သူမ သတ္တရာဇ်အိမ်ကြီးကိုရောက်ပြီး နှစ်နှစ်လောက်မှာပဲ မင်္ဂလာ
မိန့်ကို ပြောင်းခဲ့ရသည် ..။ ထိုစဉ်က သူမသာမကပေ ..။

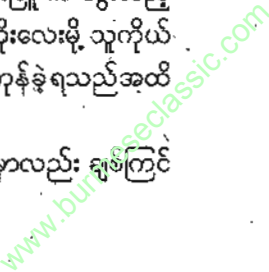
သတ္တရာဇ်အိမ်မှာ သူဌေးဦးမိုးဇြူ ဆုံးပါးသွားသည်နှင့် အိမ်အကူ
အသားလုံးပါ ဇြူနဲ့အတူ မင်္ဂလာစံအိမ်ကို ရောက်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က ရတနာအရောင်းအဝယ်လောက်သာ စီးပွား
လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဦးသာယာ ကတော့ သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သလောက်
ဥပုရာကို တိုးချဲ့ပွားများဖို့သာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့သည်။

သူနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတာက ညီမဖြစ်သည့် ဒေါ်ငဝါသင်း ပဲဖြစ်
ညီအငယ်ဆုံး ဦးမိုးဇြူ ကိုတော့ အစစ ဂရုစိုက် ကြင်နာ၏။

ထို့ကြောင့် တူ တူမတွေ အတူတူပဲပေမယ့် ဦးမိုးဇြူ က မွေးသည့်
တို သိသာစွာ အရေးပေး အလိုလိုက်သည်။ မိတဆိုးလေးမို့ သူ့ကိုယ်
အိမ်ထောင်မပြုနိုင်တော့ဘဲ တူမနဲ့သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်အထိ
ခဲ့သည်။

ဇြူဟာ မိဘခွဲဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အထိ ဖအေးရင်ခွင်မှာလည်း ချစ်ကြင်

နာမူ အပြည့်အဝ ရခဲ့သည်။ ၁၂ ကြီးဖြစ်သူ ဦးသာယာ ကလည်း ဘယ်
သွားသွား တူမကို ပါအောင် ခေါ်တတ်လေသည်။

ဒါကြောင့် ခြုံ ဒီလိုပုံစံလေး ဖြစ်လာခဲ့ရသလို တူမကို
တကြည့်ကြည့်နေတာမှလွဲ၍ ဘယ်လိုဝတ်ပါ .. ဘယ်လိုနေပါ
တွေ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောတတ်တဲ့လူ ..

ခြုံကလည်း ဘယ်လိုချမ်းသာစည်းစိမ်တွေနဲ့ နေရပေမယ့်
သင်းပင်းတွေကိုလည်း နားမပူ .. ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ပါစေ
ယာ အပေါ်မှာ ပြောရလောက်အောင် ဆိုးနွဲ့ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ

အလွန်အေးချမ်း၍ နူးညံ့လှပသော နွယ်နီနတ်ပန်းလေးလို

ဒါကြောင့်လည်း တူမကို ချစ်စနိုးဖြင့် နှင်းခဲလေး လို့ ခေါ်
ကာ ခြုံ ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုနေကြသူတွေ အားလုံးကတော့ ဒီန
လေးကိုပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတာစွဲစွဲမြဲမြဲ ..

ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးခဲ့လျက် ခြုံ ရှေ့မှာ စေ့နေသော မျက်
စတွေက မိုးစက်မိုးပေါက်တွေလို ကျလာကြလေသည်။

သူမတို့အားလုံး ခြုံ ကို ချစ်ကြသည်။ ခြုံ ကို ပထမဆုံး
စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့် သူမ အပါအဝင် တခြားအလုပ်သမား
ခြုံ ကိုလည်း ချစ်သည် .. ဦးသာယာ ကိုလည်း လေးစားကြည်ညို

ဒီမျှ ချစ်ခင်နွေးထွေးကြသည့် တူဝဲနီးနစ်ယောက် ဘယ်လို
ကြီးမားခဲ့လို့ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံစေခဲ့မှန်း မသိခဲ့ပေမယ့် ဘာ
မမေးရဲ .. အားလုံးကလည်း ခြုံ ကို လွမ်းဆွတ် သတိရနေခဲ့ကြ

“နှင်းခဲလေး က နှင်းလို ဖြူဖြူစင်စင်လေးရယ် .. မသမာသူ
တွေမှဖြင့်နော် ..”

“ငါတို့ နှင်းခဲလေး ရယ် .. ဝှမ်းလို နုအိတဲ့အသားလေး
လောင် မီးခကုန်ပါပြီ .. ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခရောက်နေ
မသိဘူး .. ငါ အမြဲတမ်း သတိရနေမိတယ် တကယ်ပဲ ..”

ဒေါ်ကျော့ မီးဖိုချောင်ဝင်မိတိုင်း အလုပ်သမားတွေ နှစ်ယောက်
ဘက် စုမိနေတဲ့နေရာ ရောက်လိုက်တိုင်း ဒီလို လွမ်းဆွတ်သတိရ
င်းတွေ ပြောနေကြတာပဲ ကြားနေခဲ့ရသည်။

ဒီလို သူမနဲ့တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေ
“

“ဒေါ်ကျော့ ..”

“ဟင် .. ဪ... ငါ့နယ် ..”

ကိုယ့်ကားကို ကျော်သွားမိပြီးမှ ပြန်လှည့်ရင်း မျက်ရည်သုတ်မိ
ဦးကလားက တကယ်တော့ မြန်မာလူမျိုးပါပဲ ..

သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး နောက်ပြောင်ခေါ်ကြသည့် ငယ်နာမည်ကြောင့်
ယ့်နာမည်အရင်းကလည်း ဦးကလားပဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

အသွားနှစ်ချောင်း တပြောင်ပြောင်နှင့် ဦးကလားကြီး က ဒေါ်ကျော့
ညလာတဲ့အထိ တအံ့တကြည့်နေဆဲဖြစ်ကာ မျက်ရည်စတိုကို
ထားမိတော့ ဆွဲခြင်းခပ်သေးသေးလေးကိုပဲ ကပျာကယာ ခပြေးကူ

“

“ကျုပ်ခေါ်နေတာ သုံးခွန်းတောင်မှ .. ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ..”

ကိုယ့်ကို ထွက်လိုက်ခေါ်ရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာ သိရမှ ဒေါ်ကျော့
နီးချင်သွားသည်။ မျက်ရည်သုတ်၍ ကားထဲဝင်ပေမယ့် မျက်ရည်
အားကောင်းလာခဲ့လျက် ...

“မောင်းပါ ကလား ရယ် .. နောက်မှမေးပါ ..”

ပြောပြမိရင် အော်ငိုမိတော့မှာ ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည်မို့ ..

အခန်း (၂၄)

“သက္ကရာဇ်စံအိမ် ဟုတ်လား ..”

“မေးကြည့်တာပါ .. ရောင်းလိုက်ပြီဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ ..”

ဦးသာယာ ညီမဖြစ်သူမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လှည့် လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် လာချပေးသည့် မိသြ ပြန်ထွက်ဖို့ ဒီဘက်ကို ပြန်ခဲ့ကြည့်၍ ...

“မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ထင်တာက ဘာဖြစ်လို့ထင်တာ”

“ဟိုလေ ..”

“ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ရော နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ..”

“ကိုကြီးကလည်း ငှက် ဘယ်သဘောနဲ့မှ မေးတာ ဘူး ..၊ မိဘခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာ ဆိုတာ ..”

“အဲဒီတော့ ငါလုပ်တာ မှားတယ်လို့ လာပြောတာလား ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ..

“ကိုကြီးက ငှက် ပြောသမျှကို စိတ်တိုဖို့ ရှေ့ထားပြီး နားထောင်နေ သလိုပဲ .. ငှက်ကလည်း တစ်ခါတလေ မောင်နှမချင်း စကားပြောချင် လွန်းလို့သာ လာတာပါ ..”

“မောင်နှမချင်းပြောချင်တာတွေက ဒီလထဲကျမှ ပိုများနေပါလား..”

“သိပါပြီ .. ကိုကြီးက ခြုံ ထွက်သွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငှက် ပြော တာကို မယုံတာမို့လား ..”

“နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းက ယုံကြည်ခဲ့ဖူးလို့လဲ ..”

ဦးသာယာ က မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပြီး အေးစက်စွာ မေးခွန်းထုတ်၏။ ပြီးတော့ စိုက်ကြည့်နေရင်း ...

“ခြုံ နင့်အိမ်ရောက်လာတယ်ဆိုတာရော .. အခု သူ့ဟာသူ ထွက် သွားပါပြီဆိုတာရော နင့်ဟာနင် လာပြောနေတာ.. ငါက ဘာကို ယုံကြည် ခဲ့မိလို့ အခု မယုံမကြည်ဖြစ်စရာ ရှိလို့လဲ ..”

“ကိုကြီးရယ် .. ခြုံ ကို ကိုကြီးက ဒေါသထွက်တယ် .. ပြတ် တယ်နဲ့ တကယ်တော့ ခြုံ ကို ...”

“နင့်စကားကို ဒီမှာပဲရပ်ပြီး နောက်ထပ် ပြောစရာမရှိရင် ပြန် တော့ ငှက် ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး နီရဲသွား၏။ ဦးသာယာ က သည်း ဂရုမစိုက် ...

“ငါမှာ နင်ပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေထက် တန်ဖိုးကြီးတာတွေ တွေးဖို့ ပြောဖို့ ရှိသေးတယ် ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်ရည်စေ့လာတာကို မျက်တောင်ဖျားတွေနဲ့ ဖုတ်ခတ်ဖယ်ရှားကာ ...

“ပြန်မှာပါ .. ကိုကြီး ငှက် ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုမစိုက် အလေး

မထားခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ့ သူ့ဟာသူ ဘာတွေ ဘယ်လိုထင်ပြီး အိမ်ကဆင်းသွားမှန်း မသိတာကို ငါတို့အပေါ် ကိုကြီး အထင်လွဲမှာ စိုးလို့ ..

“ဟွန်း ..”

“သူများပြောမှသိရင် ဒီထက်အဆင်ဆိုးမှာစိုးလို့ လာပြောပြတာ ..”

“ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်ချောတာ မရှိခဲ့ဘဲနဲ့ ခုမှ ပူပန်မနေပါနဲ့ သာယာ ဆိုတဲ့ ငါက အချစ်နဲ့အမှန်း နှစ်ရပ်ကြားမှာနေပြီး တွေ့ပေဗျာမှာ နေမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး .. ချစ်ခဲ့တဲ့လူကို မမှန်းဘူး .. မှန်းခဲ့တဲ့လူကိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် လှည့်မကြည့်ဘူး .. အဲဒါ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အဆောင် မှာ ဘယ်တော့မှ သံသယမထားခဲ့တဲ့ ယုံကြည်မှု ..”

“အမြဲမှန်နေတဲ့လူဆိုတာ မရှိဘူး ကိုကြီး .. အဲဒီကျမှ ..”

“အခု အဲဒီအခြေအနေ မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ မပြောနဲ့ဦး .. စောသေးတယ် .. လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ရယ်ချင်တာဆိုရင်လည်း ငါ မှားမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေလိုက် ..”

ဦးသာယာ ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ငုဝါသင် ဘယ်အချိန်ပြန်သွားမှန်း မသိ .. ဘယ်လိုဖြစ်ပျက် ခံစားသွားရသလဲ ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင် ..

သူ့လက်ထဲမှာ ဖုန်းနှစ်လုံး တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားရင်း ...

“အေး .. ငါ မလာနိုင်ဘူး .. မင်း ကြည့်လုပ်ထားလိုက်တော့ ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. အတွင်းခန်းတချို့ကို ပြင်နေတာ .. ဒါပေမယ့် ငါ့ရှိနေမှ ဖြစ်မှာ .. အဲဒါကြောင့် သက္ကရာဇ်စံအိမ်ပြင်လို့ မပြီးမချင်း မင်းပဲ တာဝန်ယူထားလိုက်တော့ ..”

“... ..”

“အေး .. အေး .. ယုံတယ် .. မင်းဘာသာ စစ်ယူထားလိုက် ..”

ထက်စွာတွေ ကိုမြတ်မင်း ကို လွှဲလို့ ရတယ် .. ငါ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်စားအုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးထားတာ .. အိုခေ ..”

နောက်ထပ် ဝင်နေတာက ဦးကုလား ဆီက ဖြစ်တာ ...

“ကုလား ပြော ..”

“... ..”

“ဘာ!...”

“... ..”

“မင်း တွေ့လိုက်တာ မသေချာဘူးလား ..”

“... ..”

“ဒေါ်ကျော့ က ဘာမှမပြောဘူးပေါ့ ..”

“... ..”

“ပြန်မပြောရဘူးလို့ မှာလိုက်လို့ နေမှာပေါ့ .. ထားလိုက်တော့ ..”

“ငါ့ဆီလှမ်းပြောတာ သူ့ကို မပြောပြနဲ့တော့ ..”

“... ..”

“အေး .. ဒါပဲ ..”

နောက်ထပ် နံပါတ်တစ်ခုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်ကာ ...

“မြေနီကုန်း (.....)နားမှာ မင်းနဲ့ အောင်စိုး တို့ လူခွဲပြီး ရှာစမ်း...”

“... ..”

“မလိုဘူး .. ငါ့ကိုသာ ဖုန်းဆက် .. မျက်ခြည်မပျက်စေနဲ့ ..”

ဦးသာယာ ဖုန်းချလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် သက်ပြင်း

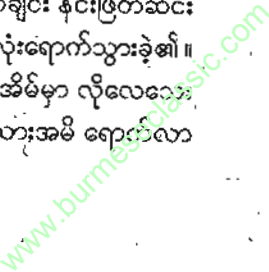
ကြီး ချ၏။ ပြီးတော့ လှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း နင်းဖြတ်ဆင်း

ဒေါ်ငုဝါသင် မရှိတော့သော ဆိုဖာဆီ မျက်လုံးရောက်သွားခဲ့၏။

“သမီးတို့ကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြပါတယ် .. အိမ်မှာ လိုလေသေး

ထားတာပါ ကိုကြီးရယ် .. အဲဒါ မယဉ်လဲ့ တို့သားအမိ ရောက်လာ

ကျမှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး ..”

“ကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရမှ သူ စိတ်များပြောင်းသွားသတဲ့ မသိဘူး .. မို့ ကို မဟုတ်တရုတ်တွေပြောပြီး ရန်လုပ်သွားတာ .. အဲဒါ အခန်းထဲဝင် စိတ်ကောက်နေတယ် မှတ်တာ .. အချိန်လွန်မှ သွားကြတော့ မရှိတော့ဘူး ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း ပြောသွားတာတွေကို ပြန်တွေးမိနေခဲ့သည်။ တော့ အရိပ်လေးတစ်ရိပ် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆီးမိုးငေးနေရင်း မျက်လုံးတွေမှိတ်၍ မျက်နှာကို မော့ထားလိုက်မိသည်။

ဒေါ်ငုဝါသင်း အသံတွေကို မကြားချင် .. ရောက်ရောက်လာတာကိုလည်း မကြိုက် ..။

ဒါပေမယ့် ကြားချင်တဲ့အသံကိုလည်း မကြားရ .. မမြင်ရ .. မယုံလည်း မြင်နေရကာ မြင်ချင်ကြားချင်ခဲ့သည့်အသံလေးနဲ့ အရိပ်ကတော့ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့လေသည်။

“ညည်း ခုံထိ ခွဲခြားမမြင်သေးဘူးလား ခြုံ .. မြင်နေရသမျှ တွေကို သိရရင် ညည်း ကျေနပ်နိုင်ရမယ် ..”

“မမြင်ရတဲ့ အရာရာထဲမှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေဖို့ နားထဲ အသက်အရွယ်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး ..”

စိတ်အတွေးများနှင့် အသံတိတ် ခေါင်းခါနေမိသည်။ လိုချင်တိုင်း မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သိမှာလဲ ..။

အခန်း (၂၅)

“တော်စမ်းပါဟာ .. ခြုံ ဆိုရင် ခြုံ ဆွဲထားတဲ့ခွေး မြင်ရင်တောင် ဘယ်သတ်မိမလားပဲ .. အလကား အဆင့်မရှိတဲ့ ကောင်မ ..”

ခြုံ ဆိုသည့် နာမည်ရယ် .. ကောင်မ ဆိုသော အသုံးအနှုန်းရယ် ခြုံနှင့် နားထဲမှာ သံရွှန်တစ်စ ဝင်သွားသလို ဘယ်လိုထိရသွားလိုက်မိနဲ့ မသိ ..။

မစောင့်နိုင်တော့လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို ဒီတိုင်း ထားလေး ပြန်ချထားလိုက်ကာ နောက်ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျောပေးထိုင်နေသည့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် နားဆွဲလေးတလှုပ်လှုပ်ကို မသိပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကို ဘေးစောင်းထိုင်နေသော အနက်အညိုအပျောသား လည်ဟိုက်လက်ပြတ်လေးနဲ့ ဖွေးနုနေသည့် တစ်ဖက်ဖက်ကိုတော့ လှဲ သေချာ သိနေ၏။

www.burmeseclassic.com

သူမ နာမည်ကိုတော့ မမှတ်မိပါ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆေးခန်း
သူမ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည် ..။

အဖော်တစ်ယောက်လည်းပါကာ သူမတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည့်
အကြောင်းအရာကြောင့် ဒီမျက်နှာကို မေ့မသွားခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်
၏။

တော်တော်လှသလောက် စိတ်ဓာတ်ကတော့ ...

“ဟွန်း .. အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လမ်းပေါ်မှာနေရာ
ဘဝကနေ မှတ်ပုံတင်ပါ မရှိတော့ဘဲ အချုပ်ထဲ သွားအိပ်ရတော့မယ်
သေလိုက်စမ်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. မှတ်ပုံတင်ကျန်ခဲ့တာ သိတယ်လည်း မပြောခဲ့
ရှိတယ်လည်း မပြောနဲ့ .. ဝှက်ထားလိုက် ..”

“စိတ်မဝင်စားဘူး မှုံ့ .. ခြုံ ဆိုတဲ့ဟာမအတွက် မှတ်ပုံတင် သိ
ထားပေးရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မခံဘူး .. လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ ..”

“ဟင်!... လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ပီတောက် ရယ် .. နင်ကလည်း အဲလောက်ကြီးတော့ မလုပ်
ဘူးလေ .. တော်ကြာ ဖေဖေတို့ သိသွားရင် ..”

“သူ့ကို ငါတို့ နှင်ချလိုက်တာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး .. သူ ထွက်
မသွားဘဲနေလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ ..။ အဲဒါကို မာနကြီးတစ်ခွဲသား
သူ့ဟာသူ ဆင်းသွားတာ .. ငါတို့ဖြစ်ကြတာ ဘယ်သူ သိလိုက်သလဲ
မေမေကလည်း ဖေဖေကို ပြန်တိုင်ပြောမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး .. မှတ်ပုံ
ကိစ္စကိုလည်း ငါတို့ ပြောပြမှ သူများသိမှာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. နေပါဦး .. ဘယ်မှာလွှင့်ပစ်ခဲ့တာလဲ ..”

“ဒီရှေ့က အမှိုက်ပုံးထဲမှာ ..”

“ဒီရောက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ..”

“အင်း .. အစက ပါလာတာတောင် သတိမထားမိပါဘူး .. ကိုယ့်
ဘာသာ ကောက်ထည့်ထားတာကို မေ့နေတာ ..”

“ကားပေါ်ကဆင်းမှ ငါ တစ်ရှူးတောင်းလိုက်လို့ အိတ်ဖွင့်ရင်း
ခြင်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ..”

“အမှန်ပဲ ..”

“နင်လည်း မထင်ရဘူးနော် .. ဒီဟာမကို ငါ ပါးရိုက်တုန်းက
မင်ဆွဲတော့ ငါ့အစ်မ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ထင်ခဲ့တာ .. အင်း .. အချစ် ..
အချစ် ...”

“ဆရာမကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ခေါင်းညိတ် ရေရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့ ..
ပြန်မြန် စား .. သိတာလွှင့် ကိစ္စတွေနောက် လိုက်ပေးရဦးမှာ ..”

စကားသံတွေ နားစွင့်ထားလို့လားတော့ မသိ .. ဒီတိုင်း ပီပြင်စွာ
ကြားနေရသည်။

စစ် ကို မျှော်နေခဲ့သည့်စိတ်က သူမတို့ ထမသွားခင် ရောက်လာ
တာကို ပြန်စိုးရိမ်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ချထားသည့် ကိုယ့်ဖုန်းက ဖျတ်ခနဲ ထလင်းလာပြီး ...
“ဟလို ..”

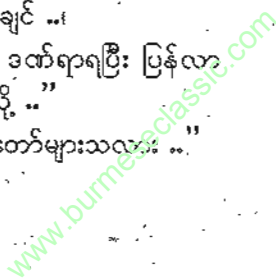
“သမီးရေ .. သမီး ဘယ်မှာလဲ ..”

“လဲ့ က .. အာရှတော်ဝင်နားမှာ မေမေ .. မနက်က ကားဘရိတ်
မိမို့ တိုယိုတာမှာ ထိုးထားခဲ့တာ .. ကားက မပြီးသေးဘူး ပြန်ချင်တာနဲ့
အောင်မောင့်ကို လှမ်းခေါ်ထားတယ် ..”

အသံကိုနိမ့်ပြီး တိုးတိုးပြောနေရသည်။ နောက်ကညီအစ်မ ဘယ်
သူတွေဆိုတာ သိလိုက်ရပြီမို့ ကိုယ့်ကို မသိစေချင် ..။

“သမီးရယ် .. ဒီမှာ သမီးအဖေ ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရပြီး ပြန်လာ
မယ် .. ဆေးခန်းတွေဝင်ရင် ဇယားရှုပ်မှာစိုးလို့ ..”

“ဘာ!... ဘာဖြစ်တာလဲ မေမေ ... တော်တော်များသလား ..”

“ပြန်လာမှ ပြောပြမယ် .. သိပ်တော့မများဘူး ထင်တာပဲ .. ရှိပုံထိ တာဆိုတော့ သွေးတွေတော်တော်ထွက်နေတယ် .. ပြီးတော့ ဓားဒဏ်ရာ ဆိုတော့လေ ..”

“လဲ့ .. ခု ပြန်လာမယ် မေမေ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် နေရာမှထရပ်ကာ အအေးဖိုးပိုက်ဆံ ထားခဲ့ပြီး ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့၏။

သို့သော် တက္ကစီ အရေးတကြီး ခေါ်ပြီးမှ ...

“အယ် .. ခဏ .. ခဏလေး နော် ..”

လဲ့ အမှတ်တရ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာက ဓားသောက်ဆိုင်ထောင့်က အမှိုက်ပုံးဆီသို့သာ ..

အခန်း (၂၆)

“ဟင် .. ခြုံ ..”

မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ့်အိမ်ဝင်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် လဲ့ မျက်လုံး ခိုင်းသွားသည်။ ချိုင်းကနေ ပခုံးကို သိုင်း၍ ပတ်တီးစည်းပေးနေ မေမေနဲ့ ဒဏ်ရာရနေသည့် ဖေဖေဘေးမှာ သူမက ...

“ဒေါက်တာ ..”

ခြုံ လည်း လဲ့ ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာလေး ပျက်ယွင်းသွားခဲ့ ...

“ဒေါက်တာက ..”

တအံ့တဩ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ စစ် ရဲ့အစစ်မမှန်း သိလိုက် သူမကတော့ ကိုယ့်ကို ယောက်ျားလေးဆိုတာပဲ သိထားတာမို့ နေရာက ထွက်ခွာဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်လျက် ...

“ဈာန်တော် အန်ကယ့်ကို လိုက်ပို့တာ .. ခွင့်ပြုပါဦး ..”

“ဟင် .. နေပါဦး ..”

“လူလေးက ဘယ်သွားမလို့လဲ .. အဲလေ .. ယောင်ကုန်ပါပြီ - သူ့ပုံစံခြင်ပြီး ယောက်ျားလေးပဲ မှတ်နေမိတယ် .. သမီး နေဦးလေ .. ပခုံးအောင့်နေတယ်ဆို .. သူက အန်တီသမီး အလတ်လေ .. နာမည်ကြည်လဲ့ခင် တဲ့ .. အထူးကုဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ .. သမီးတို့ ဒဏ်ရာကို သူ ကြည့်ပေးမှာ ..”

လဲ့ ကိုယ်တိုင် မေမေ့ကို ရှင်းပြဖို့ မေနေကာ ခြုံ ကလည်း ဘာ မပြော .. တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အံ့ဩ မလဲမလဲခြင်းတို့နှင့် အတန်ကြာ ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ ခြုံ မျက်လွှာချလိုက်ရင်း ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဘာကို လှည့်၍ ..

“ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ မိန်းကလေးပါဆိုတာ ဝန်ခံခဲ့တာပါ ..”

“ဟေ့ .. ဒါနဲ့ ညည်းပြောတော့ ယောက်ျားလေးစိတ် ဖြစ်နေတာမင်တော်စားထားတာ မဟုတ်ဘူး ဆို ..”

ပတ်တီးစည်းခံရင်း ဦးကောင်း မျက်နှာက စိတ်တိုပုံပေါက်နေ၏။ ညနေပိုင်း မိုးတောင်မချုပ်သေးဘဲ လူသူကင်းရှင်းနေသော အိမ်စီမံကိန်းဝင်းကြီးရဲ့ဘေးမှာ သူမကို တွေ့ခဲ့သည်။

သူ လှမ်းမြင်လိုက်တာက ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လူရွယ်သုံးယောက် ဝိုင်းပြီး ဗရုတ်ကျနေကြတာ ဖြစ်၏။

သူမြင်နေတာက ကောင်လေး .. ဆွဲလွဲ ဟားရယ်နေကြသော ဗရုတ်ကျလူငယ်တွေကတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မဟာတရား ကြတော့မည့်ပုံစံတွေ ပေါက်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကားကို ထိုနေရာထိ ကွေ့ဝင်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်၍ ရဲခေါ်မည် ဘာမည် ခြောက်လှန့်ပြီး ကောင်လေးကယ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

ဒါပေမယ့် သူထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ လူငယ်တွေက သူ

င်းပြီး ရန်မူကြသည်။ လူကြီးဖြစ်နေပေမယ့် ဦးကောင်း ကို သူတို့ ခြေထောက်အသတ်တော့ မနိုင်ပေ ..၊

မခံချင်ဒေါသတွေနှင့် ဓားထုတ်လာတော့ ခြုံ က လက်နက်ပြေးပြီး ရလာသည့်တုတ်ရှည်နှင့် အတင်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက အတိုက်အခိုက် ကျွမ်းကျင်သူတွေ မဟုတ်သည့် ဆင်ကန်းတောတိုး ဟိုဒီးဂိုးဝင်လာသည့် တုတ်ချက်တွေကြောင့် နှစ်ဖက်မှာ အရှုံးပေါ်သွားကြ၏။

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်.. အန်တီတို့တွေ မိန်းကလေးမှန်း သိတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ..၊ ပြီးတော့ သမီးက ဆရာဝန်ပါ .. ဆရာဝန်လူနာကြားမှာ ပွင့်လင်းမှ ဝေဒနာ သက်သာအောင် ကုလို့ ရမှာ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး .. ကျုပ်က ညည်းကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ .. သူမမယ့် ညည်းလည်း ကျုပ်ကို ပြန်ကယ်ခဲ့ရတာပဲ ..”

“အဲဒါက အန်ကယ်လ် ပေးတဲ့ အသက်နဲ့ပါ .. အန်ကယ်လ်က လာလို့ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ အရှက် ချမ်းသာရာရခဲ့တာ .. ဘုရား အရမ်းတင်ပါတယ် ..”

“ခြုံ ..”

ခြုံ က ပြန်ဖို့ပဲ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ လဲ့ က အံ့ဩစိတ်တွေ ပြေသာတာမှ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးပြပြီး ခြုံ ရှေ့ကို တိုးလာ၏။

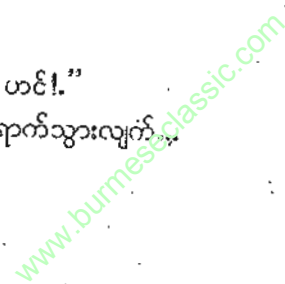
“ညီမကို မိန်းကလေးမှန်း ဆေးခန်းမှာတည်းက တို့က သိပါသလား ..”

“ဟင်!...”

“ဪ .. သမီးလဲ့ နဲ့ သိနေကြတာကိုး ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. သူ့လက် ဒဏ်ရာရ .. ဟင်!...”

လက်ကိုပြောပြတော့ အကြည့်က လက်ကို ရောက်သွားလျက် “ခြုံ လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

သူ့ဘာသာ ဖြန့်ကြည့်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆုပ်ပစ်လိုက်ကာ ခေါင်း
ခါသည်။

“နည်းနည်းပါးပါးပါ မမ .. တုတ်ဆွဲပြီး အတင်းလိုက်ရိုက်မိတာ
ဒဏ်ရာဟောင်းတွေထိပြီး သွေးနည်းနည်းထွက်တာ ..”

“မဟုတ်တာ .. သွေးတွေ ရဲနေပြီကို .. လာ .. လာ ...”

လက်ကိုဆွဲထားပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းရသည်။ ပြီးတော့ မေဖေဒဏ်ရာ
ကို ပြန်ဖြေချပြီး ဆေးကုသမှုပြုပြီးမှ သူမလက်ကို သေချာသန့်စင်ခြင်း

“လက်က အလုပ်ကြမ်းလုပ်လိုက်တော့ အပူလောင်ပူတွေလို
ဖြစ်ပြီး ပေါက်ပြဲကုန်တာ မေမေ .. အဲဒါတွေကို ထပ်ပြီး ဂရုမစိုက်
ထားတော့ ပိုဆိုးကုန်တာ ..”

“ရပါပြီ .. ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ..”

သူမဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးရင်း လှဲ က ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကို ရှင်
နေသည်။ ဆေးထည့်ခြင်းပြီးဆုံးသည်နှင့် ခြူး အတင်းထရပ်ကာ ..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ .. အန်ကယ်လ်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူး
အရမ်းတင်ပါတယ် ..”

• “အိုကွယ် .. ကျေးဇူးတွေချည်း ပုံချပေးခဲ့ပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..
ပြန်ရမှာပါ .. ပြီးတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ကူညီခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်မို့လား .. မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေ
တာနေတာ .. ခဏပဲစောင့် .. ဒရိုင်ဘာ ပြန်ရောက်လာရင် မင်းပြန်
နေရာထိ ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ် ..”

ပြန်ဖို့နေရာဆိုတာလည်း သေချာရှိသေးတာ မဟုတ် ..!

သူမ ပြန်ချင်နေသည့်အဖြစ်ကို အထင်လွန်နေပြီမှန်း သိပေး
ခြူး ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာ သိသည်။

“ရပါတယ် အန်တီ .. ကျွန်တော် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်
စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ ..”

ပြောပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ ဇွတ်ထွက်
တာခဲ့သည်။

“ဒုက္ခတွေကို တကယ်သိလာရရင် ညည်း ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး ..”

“အစစ်အမှန် ဘယ်မှာရှာရမလဲလို့ မတွေ့နဲ့ ခြူး .. ကိုယ်ကိုယ်
နိုင် အစစ်အမှန် မဟုတ်တာကို အရင်မြင်အောင်ကြည့်လိုက်ဦး ..! ငါတို့
ဦးမှာ အမှန်တရားတွေကို ဒီတိုင်းမထားရဲလို့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေနဲ့ ဝတ်
ဆင် ဖာထေးနေကြရတာ အမှန်တရားတိုင်း မလှသလို လှနေသမျှ
အားလုံးကလည်း အမှန် မဟုတ်နိုင်ဘူး” တဲ့ ..!

ဘာ ပြောခဲ့တာတွေကို ခေါင်းမှာ စွဲမှတ်ခဲ့ပေမယ့် အားလုံးကို
အာထာ သူမ လက်မခံခဲ့ပေ ..! တကယ်တမ်း ဒုက္ခက ကိုယ့်နောက် လိုက်
တာခဲ့တော့ ..

“ဟိ ..”

ဟွန်းသံပေးပြီး ကားက ရှေ့ကိုလွန်သွားသည် ..! ပြီးမှ ရပ်သွားကာ
ဆင်းထွက်လာသူက ကြည့်လှဲခင် ..!

“ခြူး ..”

သူမက နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် အနားရောက်လာပြီး ..

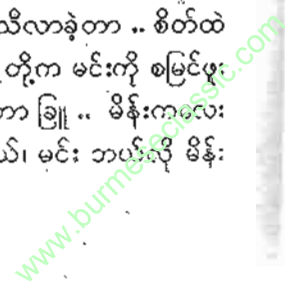
“ညီမ .. အဲ .. ခြူး က ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ဟင် ..”

“ကျွန်တော် ..”

“မင်းကို စည်းစိမ်အိမ် က နှင်လွှတ်လိုက်တာမို့လား ..”

ခြူး ငေးနေတာမြင်မှ အားနာသလိုဖြစ်သွားကာ ..

“ဆောရီး နော် .. ခုနကမှ အဲဒါတွေကို သိလာခဲ့တာ .. စိတ်ထဲ
ကောင်းတာနဲ့ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်တာပါ ..! တို့က မင်းကို စမြင်ဖူး
အည်းက ကိုယ့်မောင်လေးလို သဘောထားခဲ့တာ ခြူး .. မိန်းကလေး
မှန်း သိလိုက်တော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ မင်း ဘယ်လို မိန်း

ကလေးလဲ .. ဘာကြောင့် အသိုင်းအဝိုင်း မှနေတာလဲ .. ဘာလို့ ဒီပုံလေး ဖြစ်နေတာလဲလို့ပေါ့ ..”

“စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ မမရယ် .. ကျွန်တော် အနေခက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ .. မမ စိတ်ဝင်စားတာတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သူများခံစားချက်ကို မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ဇွတ်မေးမြန်းရလောက်အောင် တို့ မရိုင်းပါဘူး .. အားနာဖို့လည်း မလိုဘူး .. မင်းက မိန်းကလေးမှန်းသိလို့ တို့အားလုံးက စိတ်ပူတာ .. ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ .. မင်းအတွက် ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ပေမယ့် လုံခြုံမှုရှိမှာပါ ..”

“ဤ ခဏတော့ ဝိုင်သွားပေမယ့် ခေါင်းခါ၏။”

“ကျွန်တော် အဆောင်တစ်ခုခုမှာ ..”

“အဆောင်မှာကျတော့ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးပါပဲ အားလုံးကို ကြေညာပြီးသားဖြစ်မှာလေ .. ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်လိုတွေ စုဝေးနေမှန်းမသိကြတဲ့နေရာမှာတော့ မင်းဘဝ လုံခြုံမယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့ ..”

ဤ မှာ ပြောစရာတွေ ရှိနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာမရှိတဲ့ အတိုင်း နှုတ်ဆိတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ပစ်မိ၏။ တမ္ဘာမြေပြင်က အညိုရိပ်သက်နေပါပြီ ..။ မကြာခင်မှာ အမှောင်ထုက ဝါးမျိုသွားတော့မှာ ဖြစ်သည်။

သူမ မနေ့ကတော့ ကျောင်းတုန်းက ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ယုဆီမှာ တစ်ညတာ ခွင့်တောင်းပြီး အိပ်စက်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးက သူမတို့မိသားစုအကြောင်း အလုံးစုံ မသိခဲ့ပေမယ့် ဟိုတုန်းကလည်း ကိုမကို ချစ်ခင် အလေးထားခဲ့သူမို့ တခြား ထွက်မသွားဖို့နဲ့ သူမဆီမှာ အဆင်ပြေသလောက် နေနိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမယ့် စိမ်းသက်လွန်းသည့် အိမ်တစ်အိမ်မှာ သူမ မနေခဲ့ပါ ..။ ထို့ပြင် ကိုယ့်အကြောင်း စုံစမ်းပြီး ဘာဘာဆီ အကြောင်းကြားလို့မှာလည်း စိုးသည် ..။ လဲ့ တို့ အိမ်မှာကတော့ ...

“ဤ ..”

“ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ .. ကျွန်တော် ..”

“ဘာလဲ .. မောင်မောင် သိသွားမှာစိုးလို့လား .. မင်း မိန်းကလေးဆိုတာ မပြောပြဘဲ ဒီတိုင်းနေသွားလို့ ရတယ် - ပြီးတော့ တို့က ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံ ထောင်မှာလေ .. တို့အစ်ကိုကြီးကလည်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီးပဲ ..။ တို့မောင်နှမ ဦးစီးပြီး ဆေးရုံထောင်မှာ .. အဲဒီကျရင် မင်းလို ဝညာတတ်မိန်းကလေးတွေ အများကြီး လိုလာမှာ .. တို့အိမ်မှာ အလှစား လိုက်နေတာမျိုး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

လဲ့ ကို ဤ အားနာလာသည် ..။ နေလည်း နေချင်မိပါ၏။ ဒါပေမယ့် မဖြစ် ..။ ဤ မျက်လုံးထဲမှာ ဖြူဝင်းချောမွေ့နေသော စစ်သည်ကောင်း ဆိုသူကို မြင်ယောင်နေသည်။

ဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုမှ အနီးကပ် ဟန်ဆောင်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ ..။ အပြင်မှာ ရင်းနှီးတာထက် အတူနေတဲ့အခါ ဒီထက်ရင်းနှီးလာကြမည် ..။ မိန်းကလေးမှန်း သိသွားတာက ပြဿနာ မကြီးမားသော်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်ပါလျက်နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ...

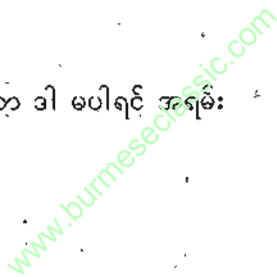
“သိလည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ညီမရယ် .. အခု လိုက်လာဖို့ အခက်အခဲရှိသေးရင်လည်း ရတယ် .. မင်း အကူအညီလိုတဲ့အခါ တို့အိမ်ကို ဒါမှမဟုတ် တို့ဆေးရုံကို လာခဲ့ပေါ့။ ရော့ .. ဒါက တို့ ဖွင့်မယ့် ဆေးရုံလိပ်စာ ..”

အပြောရောင်ကတ်ပြားလေး သူမရှေ့ကို ရောက်လာသည်။ ယူထားလိုက်တော့ နောက်ထပ် ရောက်လာတာက ...

“ဒီမှာ မင်း မှတ်ပုံတင် ..”

“ဟင်! ... ဒါ ...”

“ဟုတ်တယ် .. မင်း ခုလိုသွားလာနေတာ ဒါ မပါရင် အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ် ..”

လရောင်ကျူးရင်

“မမ .. ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ ဟင် ..”

ဒီမိသားစုဟာ စည်းစိမ်စံအိမ်ကလူတွေ အလွန်အမင်း ဆွေမျိုးတော်ချင်နေကြတဲ့ မိသားစုပါ ..။ ဒါကြောင့် သူမရဲ့ အတားအဆီးတစ်ခုစီသည်ကောင်း ပဲ ဖြစ်ကာ သူမအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီမိသားစုနှစ်စု ထိစပ်ပတ်သက်ဖွယ် မရှိဟု သိထားခဲ့သည်မို့ ...

“အဲဒါ ကျွန်တော် ဟိုအိမ်မှာ ..”

လဲ့ က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၍ ...

“တို့ ရလာခဲ့တာလိုပဲ ပြောပါတော့ .. ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီက တောင်းယူလာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါ .. မင်း မသိစေချင်တာတွေလည်း မပြောခဲ့ဖူးဘူး ..။ သူတို့နဲ့ တို့ တစ်ခါမှကို တရင်းတန်း မဆုံခဲ့ဖူးဘူး ..”

ဒါဆို ဒီမှတ်ပုံစင် မမဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ ..။

မယုံကြည်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ထိတ်လန့်သွားမိသည့်စိတ်က မှတ်ပုံတင်နဲ့ လူကို အပြန်ပြန် အလွန်လှန် ကြည့်နေမိတဲ့အထိ ..။

“ရှေ့ .. ယူလေ .. ဘာကို စိုးရိမ်ကြီးသွားတာလဲ ..။ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ စည်းစိမ်စံအိမ်ကလူတွေကို တော်တော် ကြောက်ရတဲ့ပုံပဲ ..”

“ကျွန်တော် ..”

“မောင်မောင် နဲ့ ပီတောက် က သေချာ မစေ့စပ်ရသေးပါဘူး .. တကယ်လို့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်မြောက်တော့ရင်တောင် မင်းနဲ့ တို့အိမ် သိက္ခာသွားမှာနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး .. မောင်မောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တတ်တယ် .. အရမ်းဖိအားပေးလာရင် သူ ကြိုက်ဘူး ..”

ပြောနေရင်း မောင်ဖြစ်သူကို မြင်ယောင်ကာ ချစ်စနိုးပြုံးနေသည့် မျက်နှာက ကြည်စင်နေ၏။ ဒေါက်တာကြည်လဲ့ခင် ဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သော ထည်ဝါလှပသည့် သန့်စင်မှုမျိုး ...

“အဲဒါကြောင့် ပေါ့ပါးတတ်တဲ့ သူ့စိတ်က တော်ရုံဆို ပြီးပြီပေါ့ ..”

နေလိုက်တာမျိုးတွေ ရှိတယ် .. သူငယ်ငယ်တုန်းက သတိရမိသေးတယ် .. ရှင်ပြုပွဲလုပ်ဖို့ မေမေတို့က အားကြီးမာန်တက် စီစဉ်နေကြတာလေ ..။ စီစဉ်နေတုန်းကတော့ အလိုက်အထိုက်ပဲ .. ရှင်လောင်းလှည့်ပါ မယ်ဆိုကာမှ သူ့အဘွားအိမ် ပြေးပုန်းနေတယ် သိလား ..”

မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်နေကြရင်းနဲ့ပဲ စကားက မပြတ်နိုင် ..။

လဲ့ က ပြောပြနေရင်း ရယ်လျက် ...

“သူ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ရက်ရှည်လများ နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တာလေ .. ရှင်ပြုမယ်ဆိုတော့ သူ့ကြောင့် မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘဲ ခု အရွယ်နည်းနည်းကြီးမှ ပြန်လုပ်ရတော့ ရက်လိုတဲ့ .. အဟွန်း .. အဟွန်း .. သူ ရက်ရင် စီစဉ်နေကြတုန်းက ပြောပါလား .. ရှင်လောင်းလှည့်ဖို့တွေ ဘာတွေကို တစ်မျိုးစီစဉ်လို့ ရတာပေါ့ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ နေထိုင်တာတွေကို ပြောပြတာ ..”

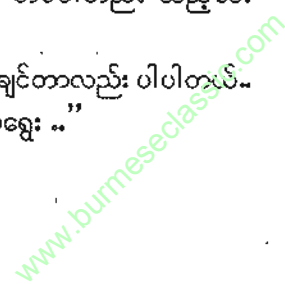
ဇွဲ၊ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

“သူနေပုံက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားတတ်တယ် .. သူများရဲ့ စိတ်ကူးဆန္ဒတွေကို ဂရုမစိုက်တာနဲ့လည်း တူတယ် .. ဒါပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့အကျင့်က မလိုလားတာတစ်ခုခုကို ခေါင်းထဲ ထည့်ထားပြီး ပူလောင်မနေတတ်တာမျိုး .. အခု လူကြီးတွေ စီစဉ်နေကြတာကို သူ မငြင်းတာလည်း ဒါကို သဘောကျနေတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး ..။ ဒါကြောင့် ဒီမိသားစုတွေနဲ့ တို့တွေ အဆင်မပြေတာတစ်ခုခု ရှိလာခဲ့ရင်လည်း အဲဒါ မင်းနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားပါ ..။ ရှေ့ ..”

ဒီတစ်ခါ ဇွဲ၊ လက်ထဲရောက်အောင် တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးကာ ...

“မင်းကို လိုက်ခေါ်တာက ဒါလေး ပေးချင်တာလည်း ပါပါတယ် .. ပြောပြီးပြီ နော် .. အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ..”

လဲ့ ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။

သူမ ထိုနေရာမှ ခွာခဲ့ပေမယ့် လဲ့ က ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုင့်နေရင်း သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ဘက်ခံမှန်ထဲကနေ ကြည့်နေလေသည်။

“ဤဆည်းလည်း” တဲ့ ...

ဒီနာမည်လေး ခေါ်ကြည့်မလို့ပါ .. ဒါပေမယ့် သူမလေး ဒီ လောက် မျက်နှာပျက်နေတော့လည်း မခေါ်ရက်တော့ပေ .. ယောက်ျား လေးဖြစ်ချင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မိန်းကလေးမှန်း သိသွားမှာကို တော့ ဘာလို့ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေတာလဲ ..

ခုမှ တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေရလို့ ယောက်ျားလေးလို စတ် ထားပါသည်ဆိုရင်တောင် လက်ခံလို့ ရသေးသည်။ သူမက ငယ်ငယ် တည်းက ဒီတိုင်း ဝတ်ဆင်လာခဲ့တဲ့သူ ..

“ဖေဖေလည်း သူ ဖေဖေကို လာကိုင်လိုက်တော့မှ သံသယ ဝင် သွားတာ ..” တဲ့ ..

ခုနကပဲ ဖေဖေ ပြောပြနေသေးသည်။

“အဲဒီလို ဟိုလိုဒီလိုပုံတွေနဲ့ ဇယားရှုပ်နေတာမျိုးကို ငါ ဝင်ကယ် မိပြီဆိုပြီး နောင်တလည်း ရသွားတယ် .. စိတ်လည်း တိုသွားတယ် .. အဲဒီမှာ ကောင်မလေးက ရှင်းပြနေတာ .. သူက အဖေနဲ့ ဦးလေးဘကြီး တွေ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာတဲ့ .. ဘယ်သူကမှ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး ဒီလိုဝတ်ဆင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ .. သူလည်း ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ .. ဒါပေမယ့် ခုကျတော့ ဒီလိုထင်နေကြတာ ပိုပြီး လုံခြုံတယ် ထင်လို့ ဒီတိုင်းနေခဲ့တာတဲ့ ..”

ပုစ္ဆာဆန်သော မိန်းကလေး ..

အခန်း (၂၇)

“ဟေ့ .. ခြူ .. ဟေ့ကောင် ..”

ခြူ စတိုးဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီး ဝယ်လာသည့်မှန်ထုပ်တွေကို အဝတ်အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေခဲ့စဉ် စစ် က အမောတဲကော ပြေးလိုက်လာ၏။

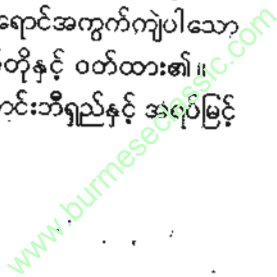
“ခြူ ..”

အနားရောက်သည်နှင့် ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ခေါ်လိုက်ရတာကွာ .. ကားမှတ်တိုင်ရောက်တာနဲ့ တိုးတက် သွားမှာစိုးလို့ ..”

ဆိုင်တွေထဲက မီးနဲ့ လမ်းပေါ်က အလင်းရောင်အောက်မှာ စစ် ရဲ့ မျက်နှာက ဖြူဝင်းနေကာ အနီရဲရဲ နက်ပြာရောင်အကွက်ကျပါသော ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဂျင်းနီဂျက်ကက်လက်တိုနှင့် ဝတ်ထား၏။

အနက်လား နက်ပြာလား မသိသော ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အရပ်မြင့် မြင့်က ထင်းနေသည်။

သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ခြုံ က မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“မင်းကို လိုက်ခေါ်တာ ..”

“ဘာ!...”

သူက ခြုံ ရဲ့ ပြုမင်မင် ပန်းနရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ကျင်း
ဆောင်းဘီနဲ့ ပုံစံလေးကို သေချာကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မေးဆတ်ဝေကာ ...

“ငါ ပိတောက် တို့ဆီက ပြန်လာတာ ..”

“ဟင်!...”

ဒါဆို သူ့အဖေနဲ့ ခြုံ ဆုံခဲ့တာတွေ သူ ဘာမှ မသိသေးဘူးလား။

“ခင်ဗျား .. အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးပေါ့ ..”

“မရောက်သေးဘူး ..”

ပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးဆတ်ဝေကာ ...

“မိုးလည်းချုပ်နေပြီဆိုတော့ မင်း သူနဲ့ ခဏလိုက်တွေ့လိုက်ပါ ..”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ..”

“ပိတောက် နဲ့လေ .. မင်းနဲ့ ပိတောက် ဘာဖြစ်ကြသလဲတော့
မသိဘူး .. သူက မင်းနဲ့ ရှင်းစရာရှိတယ်တဲ့ ..၊ မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်း
သွားတာ သူ့ဆီက တစ်ခုခုများ ယူလာမိသလား ..”

“ဘာ!...”

“သူပုံစံကြည့်ပြီး မေးကြည့်တာပါ .. မင်း ဆင်းသွားတာကို စိတ်ဝင်
လိုတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူးကွ ..”

“ကျွန်တော် ဘာမှလည်း ယူမလာဘူး .. သူနဲ့လည်း ရှင်းစရာ
ဘာမှမရှိဘူး ..”

“ဟေ့ ..”

ခြုံ က သူ့ကိုရှောင်သွားသဖြင့် စစ် က ခါးထောက်ရပ်ကုန်နဲ့ခွဲရင်း

လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မင်း ကိုယ့်ဘာသာ မှန်နေလို့ မရဘူး ခြုံ .. မင်းတို့ ဆွေမျိုးဝဲ
တော် နေနေ .. သူတို့ရဲ့အလုပ်သမားပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မသိအောင် ဆင်း
သွားပြီဆိုတည်းက မင်းအိတ်ထဲမှာ ရွှေစင်ဆယ်တင်းလောက် ပါသွား
တယ် ပြောလည်း မင်း ခံရတော့မှာ ..”

ခြုံ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ စစ် က ခြုံ ရဲ့ကျောပြင်လေးကိုကြည့်၍
ပခုံးတွန့်ရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ...

“စေတနာနဲ့ သတိပေးတာ .. မင်းက မိန်းကလေးဆိုရင်တောင်
အပြစ်က ပေါ့ဦးမယ် .. ယောက်ျားလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပိုဆိုးပြီ..”

ဒါဆိုရင်တော့ သူ အိမ်ကိုမရောက်သေးတာ သေချာပါပြီ ..၊ ခြုံ
က သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လာကာ ...

“သူ ဘယ်မှာစောင့်နေတာလဲ ..”

“ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ..”

ပြောပြီး သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားနားရောက်လာမှ ပြန်
ကြည့်တော့ ခြုံ က မလှုပ်တလှုပ်လျှောက်လာနေတာ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်
သည့်အတိုင်း ..၊

“ဟေ့ကောင်ရာ .. မြန်မြန်လာစမ်းပါ .. ငါ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ
မိုက်ဆာလို့ ..”

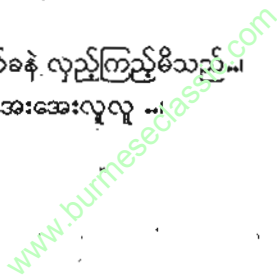
“ပြန်လေ .. သူ ဘယ်မှာလဲ ပြောခဲ့ပေါ့ ..”

“ငါ လိုက်ရှာပေးမယ် ပြောလာခဲ့လို့ပေါ့ကွ ..”

လိုက်ရှာတာကလည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး လာတွေ့တာပါ
လား ..၊

ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်မိကာမှ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။
စစ် က ကားကို နောက်ပြန်လှည့်ပိုက်ရင်း အေးအေးလူလူ ..၊

“ကိုစစ်သည်ကောင်း ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“...ဘုတ်တုတ် ကိုစစ် ဆို ရပါပြီ .. သိပ်လေးစားမနေနဲ့..”
 “...အုပ်နေကာမှ ခင်ဗျားက စည်းစိမ်စံအိမ်ကို သွားတာလား...”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ငါ့အတွက် ဘယ်သူက အချိန်ကန့်သတ်ထား
 လို့လဲ ..”
 လှည့်မေးတဲ့ပုံက ကိုယ်ကပဲ ကြောင်တောင်တောင် မေးခွန်းတုတ်
 မိသလိုလို ..။
 “ပိတောက် နဲ့ စကားပြောချင်လွန်းလို့ မိုးချုပ်ထိ နေဖြစ်သွားတာ
 လို့ ပြောချင်လို့လား ..”
 “ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားဘူး ..”
 တင်းသွားသည့်မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး စစ် က ရယ်သည်။
 “ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”
 ရယ်နေတော့လည်း မပြုံးနိုင် ..။
 “ကိုစစ်သည်ကောင်း ခင်ဗျား လူကို ရယ်စရာမှတ်နေတာလား...”
 “ငါကလည်း လူကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ရယ်စရာ
 ကြားရင်တော့ ရယ်ချင်တာပေါ့ကွ ..”
 “ဘာတွေ ရယ်စရာ ပါနေလို့လဲ ..”
 “ငါ ဘာမှမမေးရသေးဘဲနဲ့ မင်းက ပြောနေလို့လေ ..”
 သူမ အသံတိတ်ကျသွားသည်။ ကားထဲမှာ မမြင်ရပေမယ့် ခြံ
 မျက်နှာ ဘာဖြစ်သွားပြီကို သူ တွက်မိနေ၏။
 “ကားရပ်ပေးတော့ ..”
 “ဘာလဲ .. တင်းသွားတာလား .. မင်းကလည်း မိန်းမကျနေတာပဲ
 ကွာ .. စိတ်က အတိုမြန်ပါ ..”
 “ခင်ဗျား ကပ်ရိမနေနဲ့ ..”
 “မရိပါဘူး .. ယောက်ျားချင်းကပ်ရိပြီး ဘာမှမှာလဲ ..။ မင်းက
 မိန်းကလေးဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့ ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရတာသည်

ခြံ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ သံသယတွေ
 ထည်း ပေါက်ဖွားစပြုလာခဲ့၏။ သိလို့ တမင် ကပ်ရိနေတာလား ...။
 “ယောက်ျားချင်းမို့ ပြောရဦးမယ့် .. မင်း သိလား.. အဲဒီ ပိတောက်
 ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က သူ့ကို အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ သူ့ရဲ့ဘော်ဒီ
 ထရက်ချာ မိုက်တယ် .. အရမ်းလှတယ် ထင်ရပေမယ့် သေချာကြည့်
 တော့ ..”
 “အဟမ်း ..”
 “ဘာဖြစ်တာလဲ ..”
 ခြံ ထဲမှ ချောင်းခြောက်ကြီး ထဆိုးလိုက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်
 သွားတာကို စစ် က လှည့်ကြည့်သည်။
 “ရေသောက်ချင် ယူသောက်လေ .. ရေဘူးအသစ်ရယ် .. ဖွင့်
 ဆောင် မဖွင့်ရသေးဘူး ..”
 “ဘယ်သူ ရေသောက်မယ် ပြောလို့လဲ ..”
 “မသိဘူးလေ .. မင်းက ချောင်းတွေထဆိုးတော့ လည်ချောင်းတွေ
 ဘာတွေ ခြောက်နေတာလားလို့ ..”
 “မခြောက်ဘူး .. ခင်ဗျားလည်း သူများအတင်းအဖျင်းတွေ မပြော
 ခမ်းပါနဲ့ ..။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြော ..”
 “ဟာ .. ငါ့ယူရမယ့် မိန်းမအကြောင်း ငါ ရှုမြင် သုံးသပ်ရတယ်
 ဆလ .. သူ့အကြောင်းကို ငါ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိတယ် .. ယောက်ျားချင်း
 တွေရင် ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ..”
 “ကျွန်တော့်မှာ ကောင်မလေးတွေ မရှိဘူး .. သူများအကြောင်း
 ဆွဲလည်း နားမထောင်ချင်ဘူး ..”
 “ရှိရှိ မရှိရှိပေါ့ကွ .. မင်းက သဝန်တိုတတ်တာ ပေါ်တင်ကြီးပါ
 လား ..”
 “ဘာပျို!...”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်းမှာ မရှိတိုင်း ရှိတဲ့လူကို သဝန်တို့တာပေါ့ .. ဒါကြောင့် သူများ သာယာနေတာကို နားမထောင်ချင်တာ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော်က စိတ်ပုပ်တယ် ..”

“စိတ်ကောင်းရှိဟန် ဆောင်နေကြတဲ့သူတွေနဲ့စာရင် ခံသာပါတယ် ..”

“ဘာ!..”

“မင်း စိတ်ပုပ်တာကို ငါ ကျေနပ်တယ်လို့ ပြောတာ .. ဘယ်နှယ် မင်းချည်းပဲ ဒေါကန်နေပါလား ..”

“ကိုစစ် ..”

“အင်း .. အမှန်အကန် တတ်မြောက်သွားပြီ ..”

ကားမောင်းနေရင်း စကားကောင်း တစ်လုံးမှ မပြော ..။
ဗြူ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သံသယတွေ ဝင် .. စိတ်တွေတိုရင်း ကားဘယ်ကိုဦးတည်နေသည်နေမှန်းတောင် ရုတ်တရက် မသိ ..။

“ခင်ဗျား ဘယ်လမ်းက သွားနေတာလဲ ..”

“ဘယ်ကိုသွားနေတယ် ထင်လို့လဲ ..”

“မသိဘူးလေ .. မလတ် စောင့်နေတယ်ဆို ..”

“အိမ်မှာ စောင့်နေတယ်လို့ ပြောမိလို့လား ..”

“ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ..”

“မင်းကို ယောက်ျားချင်း ခိုးမပြေးဘူး .. ပူမနေနဲ့ ..”

“ခင်ဗျား စကားကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူးလား ..”

“မပြောတတ်တော့ဘူး မေ့နေပြီ .. အမြဲတမ်း ပုပ်ပူစုချိတ်နေတဲ့ မျက်နှာ မြင်နေရတော့လည်း ပြောဖြစ်တာတွေကိုက အဲဒီလိုတွေ ဝါကုန်တာ ..”

တမင် စကားစရာပြီး ရန်ဖြစ်ချင်တာလား ..။

သူမိသားစုနဲ့ပါ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပြီမို့ ကျေးဇူးတင်စိတ်လေး လယ်

ခဲဆစ်လောက်နဲ့ သည်းခံစိတ် မွေးနေရသည်။ ဒီလူ သူပြောသမျှ ဆောင်ချိစရာတွေပဲလို့ ထင်နေသလား မသိ ..။

သိပ်မကြာခင်မှာ ခြံဝင်းတစ်ခု၏ နောက်ဖေးတံခါးကြီးရှေ့မှာ အရပ်သွားကာ ...

“တိ ..”

ဟွန်းသံတစ်ချက် ပေးလိုက်တာနှင့် ခြံစောင့်က တံခါးဖွင့်၏။ အားကို ခြံထဲမောင်းဝင်လာတဲ့အထိ ဗြူပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်၏။

ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ..။

စည်းစိမ်ခံအိမ်လည်း မဟုတ်၊ ဗြူ သိသော တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်လည်း မဟုတ် ..။

“ခြံတံခါးတွေ ဘာဖြစ်လို့ အပြီးမသတ်သေးတာလဲ ဦးစန်း ..။ က ဝင်မရလို့ တစ်ပတ်ကြီး ပတ်လာရတယ် ..”

“မသိပါဘူး လူလေးရယ် .. တံတိုင်းအပြည့်ခတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးမှ ဆရာမကြီးက သံပန်းတွေချည်းခတ်မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့ ..”

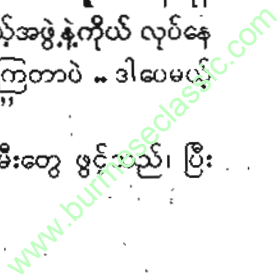
ဆရာမကြီး ဆိုတာ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကို ပြောတာဖြစ်သည်။ စစ် အိမ်ထဲပိတ်ခြင်းက ဒီအိမ်ကို မျက်နှာစာပြင်နေတယ်ဆိုတာပဲ သိသည်။ မေမေ အတွေ့စီစဉ် ဘယ်လိုပုံလုပ်မှာလဲဆိုတာ ဘာမှမသိ ..။

“အဲဒါနဲ့ အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်တော့ သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း ပြီးမသတ်နိုင်တာ သူတို့အပြစ် မဟုတ်ဘူးပေါ့ ..”

“ဖေဖေ လာသေးလား ..”

“သူဌေး မလာဘူးလေ .. ဆရာမကြီးလည်း မလာဘူး ..။ ပန်းရန် ခါင်းဆောင်နဲ့ သံဇကာ သံပန်းသမားတွေပဲ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် လုပ်နေကြတာ .. ဦးစန်း သွားကြည့်တိုင်းတော့ လုပ်နေကြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ဘယ်ည မပါဘူး .. ဆရာချည်းပဲ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ ...”

သူ ကားပေါ်ကဆင်းသွားပြီး နောက်ဖေးမီးတွေ ဖွင့်သည်။ ပြီး

တော့ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ခေါင်းရင်းကပတ်၍ ရှေ့ပြန်သွား၏။

ဦးစန်း ဆိုသည့် ခြံစောင့်ကြီးက ဓာတ်မီးနဲ့ တဖားဖားလိုက်လာကာ တံခါးတွေ လိုက်ဖွင့်ပေး၏။ တံခါးဖွင့်သံနှင့် သော့တွဲကြီး ထူးခတ်နေသံက တချွမ်ချွမ် မြည်နေလျက် ...

“ချာတိတ် .. ဆင်းခဲ့လေ ..”

“မဆင်းတော့ပါဘူး .. ခင်ဗျားကိစ္စရှိတာ လုပ်ပါ .. ပြီးရင် သွားမယ် ..”

ဒေါသတွေ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကတော့ အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်ထွန်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို နေနေသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် စိုးရိမ်နေရတဲ့ပုံစံတွေ ခဏခဏ မပြောင်းအောင် နေမှ ဖြစ်မည်။

“ဟေ့ ..”

စစ် က သူမဘေးကို ရောက်လာကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခြုံ .. အောက် ခဏဆင်းစမ်းပါ -

“ဘာလဲ .. ခင်ဗျား အိမ်တွေ မြောက်မြားစွာ ပိုင်ထားတာ ဖြစ်

မလို့လား ..”

“မကြားပါဘူး .. ငါက မင်းကို ကူညီချင်လို့ပါ ..”

“ဘာလဲ ..”

မှောင်ရိပ်တစ်ဝက်ကျနေသည့် သူ့မျက်နှာက ထူနက်သောမျက်နှာတန်းနှင့် မျက်တောင်များတို့ကို ဘေးတိုက်ပြထားသလိုရှိကာ သူ့မျက်နှာရောမောသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး ဖော်ပြနေသလိုပင် ...

“ဆင်းလေကွာ စကားပြောရအောင် .. ငါ သေချာပြောပြမလို့-

“မပြောနဲ့တော့ .. မိုးချုပ်တာက ညရင့်သွားရင် မကောင်းဘူး-

“ငါက ..”

“ခင်ဗျားအိမ်မှာ နေနိုင်တယ်လို့ ပြောမှာဆိုရင် ကူညီဖို့ စိတ်ကူးမကင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မနေချင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့လူတွေ ရှိတယ် .. မိန်းမကြီးတွေ ကောင်မလေးတွေ သုံးယောက် လောလောဆယ် သေချာတယ် .. အိမ်မှာ လူရှိတာနဲ့ ခေါ်လိုက်ရုံပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်က ...”

“ပြောပါဦး .. ပီတောက် တို့က နှင်ချလိုက်တာကို မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ .. ဘာမှာ အလုပ်ရှိပြီးသားမို့ မင်းရဲ့ဝမ်းစာအတွက် မပူရပေမယ့် နေရေးထိုင်ရေးကရော ..”

“အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားမှာပါ .. ကျေးဇူးပြုပြီး မစပ်စုပါနဲ့ဗျာ .. ခင်ဗျား လိုက်မပို့နိုင်လို့ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ဘာလဲ ..”

“ပြီးရောကွာ .. ခဏနေဦး ..”

သူ ပြန်လှည့်ထွက်လာပြီး ခြံစောင့်ကို မှာစရာရှိတာ မှာသည် ...

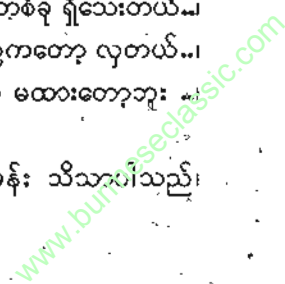
“ငါက မင်းကို ကိုယ့်ညီလေးလို သဘောထားပြီး မြင်မြင်ချင်း

သောဇဉ်ဖြစ်မိလို့ပါ .. တကယ်လို့ မင်း တခြားမှာ အဆင်မပြေရင် ငါ့ထို ဖုန်းတစ်ချက်ပဲ ဆက်လိုက် ..”

“အင်းပါ ..”

“ပြီးတော့ ရန်ကင်းဘက်မှာလည်း ခြံကျယ်တစ်ခု ရှိသေးတယ် .. ဒါကတော့ အိမ်က သိပ်မကောင်းဘူးကွာ .. ခြံကတော့ လှတယ် .. ကတော့ အိမ်ငှားတွေတင်ထားတာလေ .. ခုတော့ မထားတော့ဘူး .. စောင့်နဲ့ပဲ ..”

သူ ပြောပြနေပုံက ကြားနေတာ မဟုတ်မှန်း သိသာပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူမအတွက် အခက်အခဲဆိုတာက ကိုယ်တိုင် လက်ယာမခံ ခဲ့မိသည့် အထုပ်အပိုး ဖြစ်သည်။

ဒီလောက်ဆိုးတာမျိုးထက် ပိုလာပါစေ .. ဒီထက်ပိုဆိုးတာတွေ လည်း သူမ ရင်ဆိုင်နိုင်ရမည် .. ထို့ပြင် အဆိုးဆုံးတွေထဲမှာ ကြီးမားမိသားစုနှင့်သူမ ပတ်သက်ခဲ့သော ပါဝင်ရာခိုင်နှုန်းက ဘယ်လောက် လဲဆိုတာ အထိ ..

“အစတုန်းကကွာ ဖေဖေနဲ့မေမေက သာမန်ဝန်ထမ်း လက်ထက် လက်စားဘဝသာသာပါပဲ .. သာယာစိုပြည်နိုင်တဲ့ ပြည့်စုံမှုလောက်က ရှိတာပေါ့ .. အဲဒီကနေ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် အဆင့်အတန်းကွာနေသေးတာကို မြင်လာတယ် .. သားသမီးတွေ လာတဲ့အခါ ကလေးချင်းယှဉ်ရင် မျက်နှာမငယ်ရဘူးဆိုတဲ့ မာနတွေ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားကြတယ် ..”

စစ် ပြောပြမှ သူတို့မိသားစု ဘယ်လိုစည်းလုံး နွေးထွေးကြတာ မြင်နိုင်လာခဲ့သည်။ စိတ်အာရုံထဲကနေ ရင်ထဲထိ တိုက်ရိုက်ရောက် သွားခဲ့သည့် နွေးထွေးမှုဟာ နွေကန္တာရအလယ်မှာ ရွာသွန်းသော မိုး သို့ ..

“အိမ်တွေများလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းက အဲဒါကွာ.. ပထမဆုံး စီးပွားရေးအခြေပြုခဲ့တာက သာမန်အိမ်စာစလုံးနဲ့ ခြံကျယ်ကျယ်လေး တစ်ကွက်ပေါ့ .. အဲဒါတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထူထောင်ပြီး အိမ်တွေ တင်တယ်။ အိမ်စရိတ်က သပ်သပ် .. ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးအတွက် က ဘယ်လိုဘာညာ မေမေကိုယ်တိုင် ဇယားချခဲ့တာ ..”

“အန်တီက ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲ နော် ..”

“ဒါတောင် မေမေက တက္ကသိုလ်ကနေ ထိုင်ရာမထ စီမံနေ နော် .. ဖေဖေက ဒိုင်ခံ ရုန်းကန်ရတာ ..”

“အန်တီ တော်လို့လည်း စုဆောင်း တိုးတက်လာတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေက မေမေ့ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားတာ.. မေမေကလည်း လေးစားတယ် .. နောက်ကျတော့ အိမ်ငှားတင်နေရာ နေ ဝယ်ရောင်းလုပ်တာတွေ ဖေဖေက လိုက်တယ် .. ရပ်ကွက်ငယ် သားထဲကနေ လူကုထံတွေထဲ ပေါက်ရောက်လာတာနဲ့ နေ့ချင်းညချင်း ဖွောင်းလဲသွားတာ .. ကိုင်တွယ်လည်ပတ်နေရတဲ့ သင်္ချာတွေ မြင့်လာ တာနဲ့အမျှ မေမေပါ အနားယူပြီး ဖေဖေ့ကို ဝိုင်းကူရတဲ့အထိပဲ ..”

“ခင်ဗျားအစ်ကိုနဲ့ အစ်မတွေကလည်း ခုလို အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တွေ ဖြစ်တဲ့အထိ ကြိုးစားခဲ့ကြတာဆိုတော့ မိဘနဲ့ သားသမီး ရိုင်းပင်း ခြတာတွေ သိသာနေတာပဲ ..”

“ကိုကြီး ဆရာဝန်ဆိုတာ မင်းကို ကိုယ် ပြောပြမိလို့လား ..”

ဗြူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် သူ ပြောပြခဲ့သလား.. ပြောခဲ့ဘူးလား စဉ်းစားချိန် မရလိုက်ဘဲ ..

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကိုယ်ပြောခဲ့တာကို မေ့သွားပြီလား ..”

သူက ခဏကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားကို ဖြည်းဖြည်းလိုဗ် ချက်သည်။

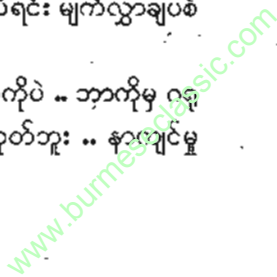
“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဒေါသထွက်တာ ကိုယ့်ကို ..”

ဗြူ က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည် .. ပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ..

“ကျွန်တော် မိဘရဲ့ဒေါသတွေကို မြင်ချင်တာ အရမ်းပဲ .. မေမေ နဲ့ ဖေဖေတို့ ကိုယ့်ကို ဒေါသထွက်တာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ကြ တာ .. ပြီးတော့ စိုးရိမ်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ တဖားဖားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့ မဖြေရှင်းကြတာ .. အဲဒါတွေကိုလေ ..”

သူ လှည့်ကြည့်တော့ ဗြူ က ဆံပင်လေးသပ်ရင်း မျက်လွှာချပစ် သည်။ ပြီးတော့ ..

“အားကိုးချင်တဲ့စိတ်ဟာ မိဘတွေရင်ခွင်ထဲကိုပဲ .. ဘာကိုမှ ဂရု မစိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာတာတွေက သတ္တိတွေမဟုတ်ဘူး .. နာကျင်မှု

တွေ ..”

“မင်းက မိဘမေတ္တာကို တမ်းတနေတဲ့ ချစ်တိတ်ပဲ ..”

“ဒါပေါ့ .. ခင်ဗျားတို့ကတော့ ပိုပိုလျှံလျှံကြီး မှီဝဲ စားသုံးနေရတာကိုး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ မင်းကို လှောင်တာမဟုတ်ဘူး .. မင်းကို တည်းက မင်းရင်ထဲက တစ်ခုခုကို ငါ ခံစားမိနေတာ .. ဘာမှန်းမသိ .. မယ့် ရည်းစားကြောင့် အသည်းကွဲမှာကျင်နေတာမျိုး မဟုတ်မှန်းလည်း တွက်မိတယ် ..။ ခုမှ သေချာသိရတာလေ .. ဘာလဲ .. မင်းက မွေးချင်း မောင်နှမ မရှိဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. လောကအလယ်မှာ စောစောတည်းက ပစ်ထား မယ့်အတူတူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ အစ်ကို အစ်မတွေ အများကြီးနဲ့ ထားခဲ့ပါတော့လားလို့ ခဏခဏတွေးမိတယ် .. အဲဒါ ငရဲနတ်ကြီးသလား မသိဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မေမေတို့ကို အပြစ်တင်သလို ဖြစ်နေလို့လေ ..”

“လူတိုင်းက ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို လိုအပ်နေသမျှတော့ တစ်ခုခု ရေရွတ်နေတတ်ကြတာပဲကွ .. မင်းဆိုရင် အရွယ်လေးငယ်ငယ် လောကခံကို ရင်ဆိုင်နေရတာ .. ခံစားရမှာပေါ့ ..။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို ယုံကြည်ဖို့ လိုတယ် ခြူ .. ငါက အမြဲတမ်း အေးဆေးပေါ့ပါးနေခဲ့တယ် ..။ ဖရီးစတိုင်လ်ပေါ့ကွာ .. ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မယုတ်မာခဲ့ဘူး .. ဒုက္ခရောက်အောင်လည်း မလှုပ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကြောင့် ..”

“ဟင်!...”

လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ ခြူ အသံတိတ်သွားတော့ စစ် က လှူ

• ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်
ညည်းပြီး မေးဆတ်၏။ ထိုစဉ် ရှေ့က ကျော်တက်လာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့် မီးရောင် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ကား!...”

လက်ကာလိုက်ရင်း ခြူ အလန့်တကြား ထအော်၏။

“တီ .. တီ ...”

စစ် က စတီယာရင်ကို နှစ်ချက်ထိပ်ဆွဲပစ်လိုက်လျှင် ကားက မြို့ရပ်ကောင်လို တွန့်တက်သွားပြီး ဖွတ်ကာသီကာလေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။

“ခင်ဗျား ဗျာ ..”

“ဆောရီး .. မင်းက ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောနေလဲ ..။ ခု ပြောတော့ .. ရပြီ ..”

“ဘာမှမဟုတ်လို့ မပြောတာပေါ့ ..”

“မင်းက မပြောချင်တဲ့လူပဲ .. ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုလည်း ရတယ်။ ဘာတော့ ဒါကိုသိရမှ ဖြစ်မယ် .. ငါ့ကြောင့် ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြော..”

“ကျွတ်!...”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း မပြောရင် လမ်းဘေးဆွဲချပြီး ရပ်ပစ်မှာပဲ .. ခရီးဖင့်အောင် မလုပ်နဲ့ ..”

ဒီတစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ရင် ရှောင်နိုင်ပါဦးမလား ..။

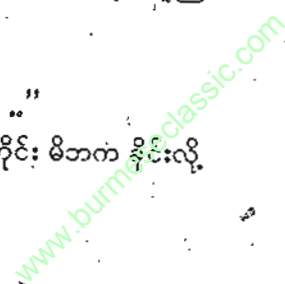
ခြူ သူ့ကို မျက်စောင်ထိုးမိတော့မလို့ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်နေတော့ အလုပ်ပျက်တယ်လေ .. သူတို့ အလုပ်ပျက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဆွဲကြတာပဲ ..”

“သူတို့ ဆိုတာက ..”

“ကြီးမေတို့ပေါ့ .. မလတ်တို့ကို ပြောတာ ..”

“ငါ အဲဒီအိမ်ကို သားသမီးတို့ဝတ္ထုရားအတိုင်း မိဘက နှိုင်းလို့

သွားတယ် .. ငြင်းရမယ့်ဝတ္ထုများအတိုင်း ငြင်းစရာကြီး မြင်ခဲ့ရတာပဲ-
ကြိုက်ချင်စရာမှ မရှိတာကြီးကို မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ..”

သူက ကားမောင်းနေရင်းမို့ ရှေ့လှည့်သွားလိုက် .. လှည့်ပြောလို့
နှင့် မီးပွိုင့်မိတော့မှပဲ သေချာရပ်လိုက်ပြီး ကူရှင်မှာ မှီလိုက်ကာ -

“အဲဒါကြီးကို မက်လို့များ ခဏခဏလာနေတယ် ထင်လို့လာ-
ဟွန်း.. မင်းကလည်း ယောက်ျားချင်း မစာမနာ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာကို စာနာရမှာလဲ ..၊ ကျွန်တော့်မှာ ..”

“တော်ပါကွာ .. ချစ်သူမရှိတာတွေ မချစ်တတ်တာတွေ ကြား
မလို့လား .. ဒီခေတ်ထဲမှာ ချစ်သူမရှိတာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်တော့
ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျားပြောမှပဲ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်အောင် ရည်းစား
ထားရဦးမယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သူက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်ပြီး ရှေ့ကားတွေအတိုင်း လိုက်ကပ်ထိုး
၏။ ပြီးမှ ပြန်ရပ်၍ ...

“ပြောပြတာကွာ .. မင်းရဲ့မလတ်ကြီးကို ကြည့်ပါဦး ..၊ ကို
ထက်လည်း အသက်ကြီးသေးတယ် .. သူ့ဟာသူ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ဘယ်
လောက် ဖုံးထားထား ပြိုင်းနေတာ အသိသာကြီး ..”

“ခင်ဗျား ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အတင်းလည်း ပြောတတ်တာပဲ -

“ဒါဆိုရင်တော့ ယောက်ျားတိုင်း အတင်းပြောတတ်ပြီး မိန်းကလေး
တွေကတော့ အုံ့ပုန်းတွေပဲ ..”

“ဘာဗျူး!”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ယောက်ျားချင်း တွေတဲ့အခါ မိန်းကလေး
တွေအကြောင်း ပြောကြတာပဲ .. ပြောလိုက်တာမှ မင်းလိုကောင် မကြီး
ဖူးတာတွေတောင် ပါချင်ပါဦးမှာ .. ပြောပြရမလား ..”

“မလိုပါဘူး ..”

ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပြီး ပြောတော့ စစ် က ကျိတ်ပြုံးသည်။

“မိန်းကလေးတွေကတော့ ပြောချင်တိုင်း ပြောလို့ မရဘူး ..
ပွင့်လင်းခွင့်မရှိတဲ့ သနားစရာသတ္တဝါလေးတွေပေါ့ ..”

“ခင်ဗျားက ဘာကို ပွင့်လင်းတယ် ပြောတာလဲ ..၊ အရှက်မရှိ
နှုတ်ရမ်းကားတာတွေ ..”

“ဟာကွာ .. အချင်းချင်းတွေ လာပြီး ကျိုင်ရှာနေတယ် ..၊ မင်းကို
ဟိုကောင်တွေကြားရင်တော့ ဂေးလို့ ပြောကြတော့မှာပဲ ..”

“ပြောပေစေ .. ဒါမျိုးတွေပြောတတ်မှ ယောက်ျားပီသမယ်ဆိုရင်
တစ်သက်လုံး မပီသလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပြီကွာ .. ကဲ .. မင်း ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်လာရင်လည်း ပြော..၊
ငါ ပခွင်းဒါယကာ လုပ်ပေးချင်လို့ .. နော် .. ရွဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..
လေးစားလို့ ..”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်းဖို့ သတိမရလိုက်ခင် မျက်စောင်း
ထိုးပစ်မိ၏။

ပြောချင်ရာ ပြောပြီးပြီဆို ‘ဆောနီး’ ‘ဟုတ်ပြီကွာ’ ‘ပြီးရော’ဆိုတာ
တွေနဲ့ ဒီလူ .. ဘယ်လောက်မုန်းဖို့ ကောင်းသလဲ ..၊

“ငါ ပြောချင်တာက သူတို့ဆီကို ငါ သွားနေတာကိုက သူတို့ကို
တွေ့ချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ .. တစ်ခါသွားတွေ့မယ် .. ပြီးတာနဲ့ ငြင်းမယ်
ဒါပဲ ..၊ ဘိုးတော်နဲ့ စစ်တိုက်ရလည်း တိုက်ရုံပဲပေါ့ .. အဲဒါက ဟိုအစ
တုန်းက ..၊ မင်းနဲ့ တော်ဒါတွေဖြစ်သွားတော့ ဘိုးတော်နဲ့ စစ်တိုက်ဖို့
မလိုတော့ဘူး .. သူတို့နဲ့တွေ့ပြီး ညစ်စရာလည်း မလိုဘူးလေ .. မင်းနဲ့
ရန်ဖြစ်နေတာကို ငါ ပျော်တယ် ..”

“ဪ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. နားဝင်ဆိုးသွားသလား ..၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ

www.burmeseclassic.com

တော့ မသိဘူးကွ .. ယောက်ျားချင်းဆိုတဲ့မာနမျိုးနဲ့ ငါ မင်းကို တစ်ခါမှ မတင်းဖူးဘူး .. ကိုယ်ကပဲ လျှော့ပေးနေချင်တာ .. အဲဒါ ဟိုကောင်တွေ ဘာပြောလဲ သိလား .."

ခြူး မကြားရဲတော့ဘဲ သူ့ကို တားဖို့ လှည့်လိုက်ပေမယ့် ...

"တော်ကြာ ညားနေဦးမယ် .. ကြည့်လုပ် တဲ့ .."

ခြူး တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားကာ ထိုခဏလေးအတွင်းမှာ သူမ ဟန်ဆောင်လိုက်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာ မသေချာ ..

"ခြူး .. ဟော့ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. မင်းကို အခြောက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး .."

"ကဲ တော်ပါဗျာ .. မောင်းပါတော့ .."

"မီးပွိုင့်မိနေတာလေ .. ဘာလဲ .. မိုးပျံဂိုယာတွေ ဘာတွေ ထိုးပြီး ကျော်တက်သွားရမလား .."

မှားပြန်ပြီ ခြူး ..

ရှက်ရှက်နှင့် လက်ကနာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လက် ကောက်နာရီလေးက ကြည့်လိုက်ရင် ဖန်စီပစ္စည်းလေးတစ်ခုနဲ့ တူပေ မယ့် သူမအတွက် နာရီကြည့်လို့ရအောင် တမင်ထည့်ထားခဲ့တာဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် မလုံလောက်သည့် မီးရောင်အောက်မှာ ဘယ်လိုပြူးပြဲ ကြည့်လို့မှ မမြင် ..

"နာရီကြည့်တာလား .. မင်းရှေ့မှာ လင်းနေတာ နာရီလေကွာ.."

နောက်ထပ် မျက်နှာပြင်မှာ ရေခွေးတွေနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ပူရှိန်သွားပြန်၏။

တီဗွီအောက်က မှန်ကွက်ထဲမှာ နာရီစာလုံးတွေက ခြူး ကို ပြူးပြဲ လှောင်ရယ်နေကြ၏။

"မိုးအရမ်းချုပ်သွားမှာ စိုးလို့ဗျာ .. မီးပွိုင့်က ကြာလှချေလား .."

စစ် က ရယ်ဟဟ လေသံနှင့် ...

"မင်း ခုမှ ကြုံဖူးတာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်ပိုင်ကားမှ မစီးဖူးတာ .."

စစ် က လက်ပိုက်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်၏။

"လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေချည်း ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ကားကြီးကားငယ် အနှေးယာဉ် အမြန်ယာဉ်တွေမှ စုံနေတာပဲ .. မီးပွိုင့် မိရင် အားလုံး ရပ်နေကြရတာပဲဟာ .. မင်းကိုက ငါ့ကို မတည့်အောင် ပြောနေတာ .."

"အဲဒါ သိရင်လည်း ခင်ဗျားက တည့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ပေါ့ဗျာ .. ကျွန်တော်က မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မို့ မိသားစု အသိုက်အဝန်းတစ်ခု အပေါ်မှာ ခိုလှုံသာယာချင်မိတာ ရှိရင်ရှိမယ်.. အပေါင်းအသင်း သာယာ မှုရှိဖို့တော့ မလိုအပ်ပါဘူး .."

"ဒါကြောင့် မင်းကို မရင့်ကျက်သေးဘူး ပြောတာပေါ့ .."

"ခင်ဗျားကရော ဘယ်လောက် ရင့်ကျက်နေသလဲ .."

"မင်းထက်တော့ ရင့်တယ်ထင်တာပဲ .."

ပြောနေရင်း ကားတွေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာစပြု၏။ စစ် က ကိုယ် သွားမယ့်လမ်းဘက်ကို ဆစ်ဂနယ်မီး ပြရင်း ...

"လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အားလုံးကို မရွံ့မပဋိပဇာ ကျင့်ကြံရ တယ်ကွ .."

"ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .. ကိုစစ် မလတ်တို့ရယ် .."

"ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ .."

ကားကို ဘေးချရပ်လိုက်ရင်း ကမန်းကတန်း လှည့်လည် ရှာဖွေမိ သည်။ တကယ်ဆို ပီတောက် တို့ ရှာခိုင်းသည်ဆိုတာ သူ ညာပြောခဲ့ တာ ဖြစ်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့နေရတာလဲ ..၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ..

"နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီ .. ကားရပ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြတာ .."

တော်ကြာ မောင်းထွက်သွားတော့မှာပဲ .. ကျွန်တော် ဆင်းသွားလိုက်မယ် ..”

“ဟေ့ .. နေဦးလေ ..”

သူ့ ခြုံ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားလိုက်လျှင် ခြုံ့ က ဖျတ်ခနဲ ပြန်ခါချ၍ ...

“သွားတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ငါက ရအောင်ပြန်ခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားတာ .. မင်းက ပြေးသွားစရာလား .. ဒီလောက်လေးတောင် မင်းမှာ မာန မရှိတော့ဘူးလား ..”

ပြောဆိုနေရင်း သူပဲ ဆင်းကာ ခြုံ့ ကို တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။ ပြီးတော့ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ...

“ပြန်ဖယ်မချနဲ့ .. မင်းကို ဖက်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟယ် .. ဟိုမှာ ..”

“ကြည့်စမ်း .. သူက စစ် နဲ့ ...”

“ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် .. တိတ်တိတ်နေကြစမ်း ညည်းတို့ ..”

သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့အသံတွေကို ကြားသည်နှင့် ဒေါ်ငုဝါသင်း အချိန်မီ တားဆီးရင်း ကားထဲက ထွက်လိုက်၏။

စစ်သည်ကောင်း က ခြုံ့ ပခုံးကို ဖက်ထားကာ အေးဆေးလျှောက်လာနေကာ ခြုံ့ က စစ် ရဲ့ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ ..

ဒါပေမယ့် ကောင်လေးမဟုတ်မှန်း သိထားသဖြင့် ဒေါ်ငုဝါသင်း ရင်ထဲမှာ ကျွဲခတ်သွားသလိုပင် ..

အူနုကျွဲခတ်သလို အသည်းနှုတ်နုက နာကျင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မိဘတစ်ယောက်၏ သားသမီးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သဝန်တိုစိတ်က ပို၍ ပြင်းရှနေသည်။

ဒီကောင်လေး ခြုံ့ ကို တကယ် မသိတာလား ..! ခြုံ့ ကရော စစ် လိုကောင်လေးမျိုးကို ဂရုမစိုက် .. ချစ်ကြိုက်တဲ့စိတ် မဖြစ်ဘဲ ဘာမှမပြောဘဲ နေမှာတဲ့လား ..!

ခဏအတွင်းမှာ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ ကြက်သေ သလို ငေးနေခဲ့မိ၏။

“မေမေ တွေ့လား .. အဲဒါ လုပ်ပြနေကြတာ ..”

“တိတ်တိတ်နေကြလို့ ငါ ပြောနေတယ် နော် ..”

“တောက်!...”

ပိတောက် က တက်ခေါက်သည် ..! ဝတ်ပုံ ကတော့ ခုချိန်ထိ ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဒေါ်ငုဝါသင်း လို အတွေးတွေနဲ့ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

ညက အမှောင်ထုသည် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့် ကားမီးတွေကြောင့် တိုးမပေါက်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် စစ် နဲ့ ခြုံ့ တို့ရဲ့မျက်နှာတွေကို ဒီတိုင်း မြင်နေရ၏။

“အန်တီတို့ ခြုံ့ ကို ရှာနေကြတာလား ..”

“အေးပေါ့ကွယ် .. သူက မိန်း .. အဲလေ ယောက်ျားလေးပေမယ့် ငယ်သေးတယ်မို့လား ..”

ပြီးတော့ ယောက်ျားက တစ်မျိုး ..! အစ်ကိုဖြစ်သူက တစ်မျိုး ..! ကိုယ်ကြောက်ရွတ်လူတွေက ဒီဟာလေးကိုမှ အထိမခံနိုင် ဖြစ်နေကြတာ ..!

“အလုပ်သမားပေမယ့် သူ့ရဲ့နောက်ပိုင်းအထိ အန်တီတို့က တာဝန်ယူထားရတာ .. ပြောရမယ်ဆို ဆွေမျိုးမကင်းထဲကပေါ့ကွယ်..”

“ဪ .. ဆွေမျိုးတွေလား ..”

“အို .. သူ့ဘာသာ ဆွေမျိုးစပ်နေတာပါ .. ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲ ဘာတော်သလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး .. အေးကြီး ..”

ဝတ်မှု က ကောက်ခန့် ဝင်ပြောကာ ...

“ဟဲ့... ဒီဘက်ကို လာလေ .. အနားကပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

“သမီး နေစမ်း .. မေမေ ပြောမယ် ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း က ရှေ့ထပ်တိုးပြီး ခြုံ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ ပခုံးပေါ်တင်ထားသည့် စစ် ရဲ့လက်က ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ရောက်၏။

“သွားတော့မယ် သားရေ .. အန်တီတို့ တစ်ပြုံလုံး ခိုးချုပ်မှ ပျောက်နေရင် သမီးတို့အဖေ စိတ်ပူနေမှာ ..”

ကားထဲကို အလှအယက်ဝင်လိုက်သည့် ဒေါ်ငုဝါသင်း ကို ပိတောက် တို့ နားမလည်နိုင် ...

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဒီမိန်းမ စစ် နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး တွေ့လာတာလဲ .. ပွေကြဖက်ကြလောက်အောင် ဘယ်လိုရင်းနှီးသွားတာလဲ ... ဘာမှကို မမေးလိုက်ရဘူး ..”

“တိတ်စမ်း .. ပိတောက် ..”

ဒေါ်သနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ စစ် လိုလူကို ဒီလိုစစ်ဆေးနေလို့ ရမလား ...

စကားဆိုတာ ပြောပါများရင် စကားထဲက ဇာတိပြုလာလိမ့်မည်။ ခုတောင်မှ ခြုံ့ ကို မိန်းကလေးအဖြစ် ပြောမိတော့မလို စကားတွေများ တာ ခဏ ခဏ ...

သူတို့ယောက်ျားလေးချင်း ဘယ်လိုဆုံဆုံ ... စယ်မှာတွေ့တွေ့ ဘာသွားပြောလို့ ရမှာလဲ ...

“နေစမ်းပါဦး ခြုံ့ .. ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မာနတွေ ကြီးပြနေရတာလဲ... ညီအစ်မချင်း ကတောက်ကဆတ် စကား များကြတာတောင် ညည်း သည်းခံစိတ်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် အတူတူ နေကြမလဲ ..”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကားခဲ့ပါဘူး ကြီးမေ ..”

“ဪ .. ငါတို့ကတော့ နင့်ကို စော်ကားကြတယ်ပေါ့ ..”

ပြဿနာရှာခဲ့သည့် မှုံ့ က ဆတ်ဆတ်ထိ မခံ ...

“ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် အနေအထိုင်မတတ်တာက နင်လေ .. စစ် ကို နင် အရောဝင်လို့ ဟိုက နင့်ဘက် ပါနေတာ ..”

“ကျွန်တော်တို့က ဒီမှာဆုံမှ သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဒါဆို အစတုန်းက နင့်ရည်းစားလား ..”

ကားထဲမှာ မှောင်နေပေမယ့် ခြုံ့ ဆတ်ခန့် လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ဒေါသတွေနဲ့မှန်း သိသာ၏။

“ငါမေးတာ မဟုတ်ရင် ရှင်းပြလေ .. နင့်ကိုယ်နင် အထီးလား အမလား သိနေတာပဲ ... ဟိုက မသိလို့ဆိုရင်တောင် နင် အရှက်ရှိရင် ရောစရာ မလိုဘူး ..”

“ရှင်းနေတာပဲ မှုံ့ .. ဟိုက ယောက်ျားချင်းပဲထင်ပြီး ဆွဲလွဲကိုင် တွယ်နေတာတွေကို ဖီးလ်မြင့်နေတာ ..”

မိုက်ရိုင်းရင့်သီးလွန်းသည့် စကားတွေကြောင့် ခြုံ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေပါ ဝေလှာ၏။ ပြေးနေသည့် ကား၏ အရှိန် နှင့်အပြိုင် တစ်ရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာသော ရှက်ခြင်းတရားက နောက်ထပ် ကြားရဦးမည့်စကားတွေကိုပါ အရှုံးပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်လျက် ...

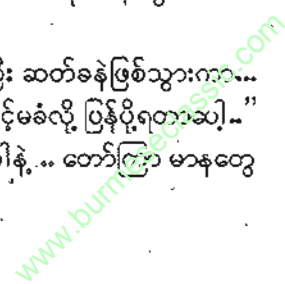
“ဆင်းသွားလို့ ပြောတဲ့စကားလေးကို အာခံပြီး ကိုယ့်မှာ ခြူး တစ်ပြားမှမရှိဘဲ ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပါလား ... ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် တွေလာကြတယ်လို့ မထင်နဲ့ .. သူက အဲဒီကို တန်းသွားတာ..”

“ဟင်!...”

မှုံ့ က အခြေအနေကို တွက်ဆကြည့်ပြီး ဆတ်ခန့်ဖြစ်သွားကာ...

“ဟုတ်လား ခြုံ့... ဒါဆို ဟိုက လက်သင့်မခံလို့ ပြန်ပို့ရတာပေါ့..”

“ဒါပဲရှိမှာပေါ့ဟယ် .. မေးမနေစမ်းပါနဲ့ .. တော်ကြာ မာနတွေ

ပြချင်တာနဲ့ နောက်ထပ် ပြေးသွားပြီး လိုရာယူပါ ဖြစ်နေဦးမယ် ..”

“မလတ် ကျွန်တော့်ကို အဲလောက် ပက်ပက်စက်စက် မပြောပါနဲ့ ..”

“ပြောတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ ..၊ ခုချက်ချင်း ကားပေါ်က ခုန်ချမလား .. လုပ်လေ ..”

“ပိတောက် .. မေမေ ပြောနေတယ်လေ ..”

“မေမေတူမ ခံကိုက်နေတာကျတော့ ကြားလို့ကောင်းလား ..”

“တော်တော့ဆိုရင် တော်လိုက်တော့ ..”

ကားပေါ်မှာ သားအမိတွေ ရှေ့နဲ့နောက် ဆူညံနေတော့သည်။ ဒီသားသမီးတွေ ကြီးမိုက်တွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာ ကြာလာလေ သိလာလေ ..၊

အရိပ်ပြလည်း အကောင်မမြင် ..၊ ‘ဟဲ့ ..’ ဆိုလည်း မတိတ် .. ‘ဟောက်’ ကြည့်တော့လည်း မကြောက် ..၊

ကိုယ့်မှာတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို ကိုကြီးကိုလည်း ကြောက်နေရသေးသည်။ ကိုကြီးက သူတူမကို နာကြည်းချက်တစ်ခုကြောင့်သာ စွန့်ပစ်ထားတာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခြူး ကို မုန်းသွားတာမဟုတ်ပေ ..၊ ထာဝရစွန့်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာတောင် သူသာ မုန်းတီးနာကြည်းတာရှိရင် ရှိမည် ..၊ သူများက မုန်းတီးရန်လိုနေတယ်ဆိုရင် ကြိုက်မလား ..၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီး အခြေအနေ အကဲခတ်မိလို့ သူမမှာ ခြူးကို အပြေးအလွှား ပြန်ရှာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ခြူးကို အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်တာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွပစ်လိုက်မိသည်။

“ကြပ်ကြပ်သတိထားနေတော့ ခြူး .. ငါ့တူမဆိုတဲ့အသိလေး ရှိနေလို့ ကြည့်မနေရက်လို့ လိုက်ရှာခဲ့တာ နားလည်လား ..၊ ညည်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုးသလဲ .. ညည်းမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ..၊ သတ္တရာဇိဏ်အိမ်

သည် သူများလက်ထဲ ပါသွားပြီ ..၊ ကိုကြီးကလည်း ညည်းနာမည်ကို ဆောင် ထည့်ပြောတာ မကြိုက်ဘူး .. ဘယ်မှာလဲ ညည်းဆွေမျိုး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကြီးမေတို့ပဲ ရှိတာပါ .. ကျွန်တော် နားလည်ပါသယ် ကြီးမေ ..၊ ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ် ကျွန်တော့်အစ်ကိုအစ်မတွေဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အားလုံးကို မေ့ဖျောက်ပြီး ဒီည ပြန်လိုက်ခဲ့တာပါ ..”

“ဪ .. ညည်းက စိတ်တော်တော်နာသွားခဲ့တယ်ပေါ့ .. နေပါဦး .. ပိတောက် တို့က ဘာများ နာကြည်းစရာ ပြောလွှတ်လိုက်လို့လဲ ..”

“မလတ်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ ..”

နောက်ထပ် ဒါတင်မကသေးပါဘူးဆိုတော့ရော ယုံကြည်မှာမို့လို့ ..၊

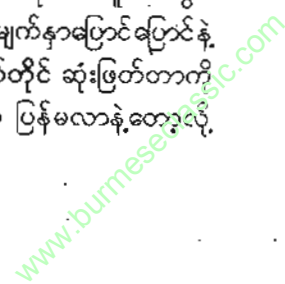
ခြူး မျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည် မတွေ့ရပါဘဲ မျက်ရည်တို့နှင့် နှလက်နေခဲ့၏။ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်ရဲတာကိုပဲ ဒေါ်ငုဝါသင်း က ခံရပ်နိုင် ..။

“ကျွန်တော် ခံစားရတာကို မေ့ပစ်နိုင်ပါတယ် .. ကျွန်တော် မေ့ပစ်ပါတယ်ဆိုတာကို မေးခွန်း ထပ်မထုတ်ပါနဲ့ ကြီးမေ ..”

တည်ငြိမ်စူးရဲသော မျက်နှာပြေပြေနှင့် စူးရဲသည့်အကြည့်တွေကြောင့် သတ္တရာဇိဏ်အိမ်ကြီးရဲ့ ဧကရီတစ်ပါးအဖြစ် သက်ဝင်နေခဲ့လား ..၊

ခြူး ကိုဝေးရင်း ဒေါ်ငုဝါသင်း ပြန်ပြောဖို့စကားတွေကို အစရာမရှိ ..၊

“ကျွန်တော် မာနကြီးကြီးနဲ့ ဆင်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ..၊ သွားရော နေစရာ မရှိတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒါကြောင့် မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး ..၊ ကြီးမေကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တာကို ခံချင်လို့ပါ .. ကြီးမေက နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် ..”

“တော်ပါအေ .. ပြောနေရင်းနဲ့တောင် ညည်းမာနတွေ ပြနေတုန်းပါပဲ .. ငါက လိုက်ခေါ်နေကာမှ ငါ့သဘောကို သိချင်နေတာ တော်တော် ဖြေရကျပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာက အေးစက်စိမ်းကားခြင်းတွေကို ခြုံငုံငေးနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပုံရိပ်မဲ့စကားသံတွေကို နားထဲမှာ ပြန်ကြားသွားခဲ့သည်။

“ငုက မိသားစုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်အနည်းဆုံး မိန်းကလေးသူ့ကို သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်ဆိုပြီး မိဘက အလေးထား မြတ်နိုးခဲ့သလောက် သူ လုပ်စရာရှိရင် ဘာကိုမှ ငဲ့ညှာရကောင်းမှ မသိဘူး ..”

“သူ သားဦးလေးမွေးတော့ ဖေဖေက သူ့ရဲ့မြေးဦးလေး တစ်ယောက် သားမှပဲ သက္ကရာဇ်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို စိတ်တွေမြုပ် ပုံဖော်ပြီး ဆွဲကြေးလေး လုပ်ပေးခဲ့တာ .. ဒီဆွဲကြေးက ကလေးကိုဆွဲပေးထားရမယ့်ကြီးမဟုတ်ဘူး .. ကလေးကလည်း အရမ်းငယ်သေးတယ်လေ ..။ ပေးတင်တာ မြေးဦးလေးမို့ ဖေဖေက အဓိပ္ပာယ်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တာ ..။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကို လောင်းကစားပစ်ခဲ့တယ် ..”

“ဖေဖေက သူ ဆုံးသွားတဲ့အထိ ငုဝါသင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ထွန်းမှ မဟာခဲ့ဘူး ..။ အဲဒီမှာတည်းက ‘သက္ကရာဇ်စံအိမ်’ကြီးက အတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်သွားတာ ..”

“တစ်ချို့ကွယ်ရင် တစ်မယ်မေ့တယ် .. ခင်ပွန်းသည်အပေါ် တောင် စကားမတည်ဘူး ..။ ခရီးသွားရမယ်ဆိုရင် ရှိသမျှ သားသမီးတွေ ရော .. လင်ကိုရော ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ပစ်ထားပြီး နေချင်သလိုနေတယ် .. ပြန်လာတဲ့အခါ ကရုဏာပါလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး .. အိမ်ထဲမှာ ဖင်ပူအောင် မထိုင်ပေမယ့် လောင်းကစားဝိုင်းရှိပြီဆို နေ့မှန်းညှာ မသိတော့ဘူး ..”

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးဆိုမှာ ဘယ်လိုသစ္စာတရားမျိုး ခိုအောင်းနေလဲ ..။ သားသမီးကိုတောင် မကြင်နာတာ .. အစ်ကိုတွေ မောင်တွေဆို ပြောပြပါ .. ဒါကြောင့် ငုဝါသင်း ဆိုရင် ငုပင်ရှိတဲ့ခြံကိုတောင် ဘယ်သူက မြတ်မြတ် ငါ မဝယ်ဘူး ..”

ဘာဘာထံမှ အခါအခွင့်ကြုံလာတိုင်း ကြားရတတ်သည့်စကားတွေ နားထဲမှာ တစ်စုတစ်စည်းတည်း လာပေါ်နေသည်။

ထိုမိန်းကလေးဟာ သူမရှေ့မှာ မျက်လုံးစိမ်းတို့နှင့် ရုပ်နေသော ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမယ့် ထင်ခဲ့တာက ငယ်စိတ်နဲ့ ဒီအရွယ်မှာ ရှိနေတဲ့စိတ် တူနိုင်ပါ့မလား..။

ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးမှာ လောင်းကစားကြောင့် ခြေယိုနေသော စီးပွားရေးက ပညာတွေရနေမှာပဲလို့လည်း တွေးမိခဲ့ သေးသည်။

ဒါဆို သူမ ဒီအိမ်မှာ ခိုလှုံဖို့ အားထားမျှော်လင့်ခဲ့မိသည့် အရာရာ ..။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်မောင် .. ဒီနေ့ မမကို လိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလား ..”
 “အဟုန်း .. မမကလည်း ..”
 ခေါင်းဖြိုးနေသည့် စစ် ရဲ့နားကို ရောက်လာကာ စောစောမထင်မတတ် ပြင်ဆင်ပြီးနေတာ မြင်တော့ တအံ့တဩ ..။
 “ဘာလဲ .. မမက အကောင်းမေးတာ ..”
 “အကောင်းလည်း မမေးနဲ့ .. အဆိုးလည်း မမေးနဲ့ ညီမလေး .. ညည်းမောင် ရည်းစားနဲ့ သွားတွေ့မလို့ ..”
 “ဟင်!...”
 နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီး ..
 “ဟာ .. ကိုကြီးက လုပ်ပြီ ..”
 “မဟုတ်လို့လား စစ် ရာ .. ငါ့ညီလေးက ကိုကြီးထက် အများကြီး ငယ်ပါတယ် .. ဒီလိုခြေလှမ်းမျိုးဆို ယောက်ျားချင်း မသိဘဲနေမလား ..”

အခန်း (၂၈)

“အများကြီး ငယ်တာလည်း ဟုတ်တယ် .. ယောက်ျားချင်းဆိုလည်း မှန်တယ် ..။ ဒါပေမယ့် ခြေလှမ်းမြင်တာနဲ့ ဘာအတွက် အားတဲ့ခြေလှမ်းလဲ သိတယ်ဆိုတာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”
 “ဘာလို့မသိရမှာလဲ ..။ ဘာလဲ ကိုကြီး ရည်းစားမထားဖူးဘူးဆိုပြီး သူ့လား ..”
 ခေါင်းမညိတ်ပေမယ့် ဝန်ခံနေသည့် စစ် ရဲ့မျက်နှာက ရယ်ကျဲ
 မင်းကောင်းမျိုး က အိတ်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားရင်း ရုပ်အင်္ကျီ လက်ဝဲကို ခေါက်တင်နေရင်း ...
 “ညီရာ.. အရက်သောက်ကြည့်မှ အရက်သမားအကြောင်း သိတာ ဟုတ်ပါဘူး .. ဘဝကတည်းမှာ လက်တွေ့ရှိတယ် ..။ စိတ်ဝင်စားတတ် လို့တာပါ ..”
 “ပြောလိုက်ပါ ကိုကြီးရယ် ..”
 လွဲ က အပြင်ထွက်သွားပြီး မင်းကောင်းမျိုး ရဲ့အင်္ကျီလက်ဝဲ နှစ် ခုလုံးကို သေသေသပ်သပ်လေး ကူညီခေါက်တင်ပေးရင်း ရယ်နေ
 “သူက အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ရည်းစားတွေထားတတ်နေတိုင်း ညီမ တို့ကို ဒါပဲ လာခလုတ်တိုက်နေတာ ..”
 “ရည်းစားထားတာ ကောင်းမကောင်း မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့် ပြီး ညီ ရ ..”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “မကြာခင် မင်း မိန်းမယူရတော့မယ် ..”
 စစ် က အားကျမခံ ပခုံးတွန့်ခဲ့ကာ ...
 “ကောင်းတာပေါ့ .. မိန်းမတစ်ယောက် သက်သက်သာသာ ရ ..”

“အေးပါ .. အေးပါ။ မင်းကောင်းဖို့ပဲ လိုတာ ..”

မင်းကောင်းမျိုး က ရယ်ရင်း ထွက်သွား၏။ လဲ က အထဲပြန်လာကာ ...

“မှန်မှန်ပြော ကောင်လေး .. အဲဒီလို သက်သက်သာသာ ဓားယူဖို့စိတ်ကူး လုံးဝမရှိဘူးမို့လား .. နားအေးပြီးရော သွားနေတာ ..”

“မမကမှ ကျွန်တော့်ကို နားလည်သေးတယ် ..”

“ဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ် .. ဟွန်း .. အဲဒီကိုသွားဖို့ အမြဲတမ်း တက်ကြွနေတာကိုတော့ ရှင်းပြရမယ် ..”

“ဟင်!...”

စစ် တစ်ချက်တော့ ငိုငိုသွားသည်။ ပြီးမှ ပြုံးကာ ချိတ်ကမ ဖြုတ်ယူလိုက်သည့် ဆွယ်တာအနီရောင် အပေါ်ထပ်ပါးကို ထပ်ဝတ်

ဒါလည်း လဲ ကဲ့ပဲ ဝိုင်းကူ ပါဝင်ရင်း ...

“ပြောလေ .. ပီတောက် ကိုရော ဟုတ်ရဲ့လား ..”

“မမက ဘယ်သူထင်လို့လဲ ..”

“ပီတောက် မဟုတ်ရင် ဝတ်မှုရည် ပဲ ကျန်တော့တာ ..”

“သွားပြီ ..”

“ဘာသွားတာလဲ ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ..”

ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတာကို ငုံ့ပစ်လိုက်ပေမယ့် လဲ က ထိုမျက်နှာ မပြတ်တမ်း အကဲခတ်လျက် ...

“နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရာ .. ရိုးရိုးပါ ..”

“လာပြန်ပြီ .. ခုပဲ ဆန်းလိုက် ခုပဲရိုးလိုက် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟိုတစ်ခါ မမဆီကို ခေါ်လာတဲ့ ချာတိတ်လေးလဲ က စဉ်းစားသလို မျက်တောင် တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်

တတ်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“မှတ်မိပြီ .. မိန်းကလေးမျက်နှာလေးနဲ့လေ .. နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ထုထူပြည့်ပြည့်လေး ထောင့်ချိုးလေးတွေ ညီနေတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မျက်လုံးလေးတော့ လှပါတယ် .. ပါးရိုးလေးတွေမို့မို့နဲ့ သူ့ကို သောက်ျားလေးလိုမြင်ရင်လည်း ယောက်ျားနဲ့တူတယ် .. မိန်းကလေး

သားဆိုပြီး ကြည့်ရင်လည်း မိန်းကလေးနဲ့ တူနေပြန်ရော .. ဒါပေမယ့် ကားပြောတာ ပြတ်တောက်တောက် မျက်နှာက တင်းတင်းနဲ့နော် ..

အဲဒီလို ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံလေးနဲ့တူတော့ မောင်မောင်က သင့်မြတ်အောင် ဆင်းတတ်သားပဲ ..”

စစ် က ရယ်ပဲ ရယ်နေပြီး ဘာမှမပြော ..

“မောင်လေးကရော သူ့ကို ဘယ်လိုထင်လဲ ..”

“ဘာကိုလဲ မမ ..”

“တစ်ခါတလေ မမလိုမျိုး မတွေးမိဘူးလား ..”

“မတွေးမိပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် ..”

“ဘုရားရေ!...”

“ရိုးရိုးပြောတာပါ .. ဘုရား တ'လိုက်တာ လန့်တောင်လန့် သယ်...”

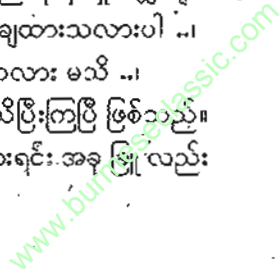
“လန့်လည်း လန့်စရာပဲ မောင်မောင်ရယ် .. ယောက်ျားချင်းများ ..”

“ဟာ .. မမကလည်း ..”

ရယ်နေတဲ့မျက်နှာကလည်း မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာရှိသမျှ ပျား ကာရည်တွေ ဒီမျက်နှာပေါ်မှာပဲ စုပုံ လောင်းချထားသလားပါ ..

လဲ လည်ချောင်းတွေတောင် ခြောက်လာသလား မသိ ..

ခြူး ကို မိန်းကလေးမှန်း သူမတို့အားလုံး သိပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကို ထုတ်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း အခု ခြူးလည်း

တခြားရောက်သွားပြီဆိုတော့ ပြောပြတော့မလို့ ..

“ဤက အခု ..”

“အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ ..”

“ဘယ်လို!...”

“သူနဲ့ ပိတောက် တို့က ...”

“မင်းနဲ့တွေ့လို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာလား ..”

“ဟုတ် .. ဟင် .. မမက ခြုံ တို့အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်ကြတာလေ သိလို့လား ..”

“အဲ ...”

ရုတ်တရက်လည်း ဘာဖြေရမှန်း မသိ .. ပြီးမှ ...

“သိတယ်လေ .. မမနဲ့ အန်တီဝါ နဲ့ တွေ့သေးတာပဲဟာ - နေပါဦး .. မောင်မောင်ကရော ..”

“ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ ဝင်ထွက်နေတာလေ ..”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ .. မေမေ နိုင်မတတ်သာလို့ သွားရတာတွေပါ ..”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီချာတိတ် ရှိနေတော့ ကြောင်တောင်တောင်မရှိဘူးလေ .. သူတို့ဆီကိုသွားရတာ ဝန်မလေးတော့ဘူးပေါ့ ..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“ခဏ ခဏ သွားဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောပြတာ ..”

“ဒါပေမယ့် မင်းက ကောင်လေးနဲ့ပဲတွေ့ပြီး ပြန်လာတော့ သူ့ချင်းအိမ် သွားလည်တာနဲ့ တူနေတာပေါ့ မောင်မောင်ရယ် .. ခုလည်း စောစောစီးစီး သွားလည်ဦးမယ် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နေ့စဉ် တို့ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲ သွားရင်းနဲ့ ဝင်မှာ သိပ်မဝေးဘူးလေ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြုံ က သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားလေ ..”

“ဆွေမျိုးမကင်းတွေပါ ..”

“သူတို့ကတော့ မတော်ချင်ဘူး ဖြစ်မှာပေါ့ .. တချို့ဆွေမျိုးဆက်ဝေးသွားရင် တော်ရမှန်း ခေါ်ရမှန်းတောင် မသိကြတော့ဘူး .. ဆွေမျိုးဆိုတာလည်း ရွှေရှိမှ မျိုးတော်တာမို့လား.. အဲဒါကြောင့် ခြုံ ကို သူတို့က အလုပ်သမားလို့ပဲ ထားတာ .. မင်းက ခြုံ နဲ့ပဲ ရင်းနှီးနေရင် သူတို့တွေက ခြုံ ကို ငြိုငြင်ကြမှာ ..”

“ငြိုငြင်ရင် ထွက်လာခဲ့လို့ ပြောထားပြီးသား ..”

“ဘုရား!...”

“ဟာ .. မမက လုပ်ပြန်ပြီ .. ဘာတွေ ဘုရား တ'နေတာလဲ ..”

ဒီတစ်ခါ မောင်ဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို လဲ့ သေချာကြီး ကြည့်မိတော့ ပြောသမျှစကားတွေက ခြုံ ကို ယောက်ျားလေးလို သဘောထား ဆက်ဆံတာ တစ်နေရာမှ မရှိ ..

ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတာလား .. သူမပဲ သံသယတွေများနေတာလား မသိ ..

စစ် ကတော့ သူ့စကား သူ ဘာမှ သတိထားမိလိုက်ပုံ မပေါ် .. မဟုတ်သေးပါဘူး .. မောင်မောင်ကို ခြုံ က မိန်းကလေးဆိုတာ ပြောပြထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် ..

ဟုတ်ပါ့မလား .. ပြောလိုက်မှ သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်မလား.. လဲ့ တစ်ယောက်တည်း အတွေးများနဲ့ပဲ ဗျာများနေတုန်းမှာ စစ်က အပြင်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟင် .. သမီး ခုထိ မသွားရသေးဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. မောင်မောင် နီးနေတာမြင်လို့ ဘယ်သွားမှာလဲ ဝင်စပ်စုနေတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ခုန ထွက်သွားတာ သားငယ်လား .. အေးကော သမီး မှတ်နေတာ ..”

ပြောပြီး အမှတ်တမဲ့ပြန်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သေးသည်။ ဒါပေမယ့် လဲ့ မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို ဒေါ်ယဉ်လဲ့ သတိထားမိ သွားကာ ...

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ မောင်လေးက တစ်ခုခု ပြောသွားလို့ လား ..”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ ..”

မေမေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မောင်မောင်အခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ဖြစ် ကြကာ ...

“မေမေ့ကို လဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ..”

ဒီကိစ္စတွေ အမှတ်တမဲ့ ပြီးမြောက်မသွားဘဲ အမှတ်တရတွေ ဖြစ် လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလာတာကို တစ်ယောက်တည်း မျိုသိပ်မထား ချင်တော့ပေ ..၊

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ထင်တာတွေရော .. မြင်နေရတာတွေရော အားလုံး ကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

မေမေလည်း ကိုယ့်လိုပဲ တွေးတယ် ဆိုရင်တော့ ...၊

အခန်း (၂၉)

“ထိုင်လေ သား .. အပူသောက်မလား .. အအေးသောက်မလား”

“ရပါတယ် .. ကျွန်တော် စားလာခဲ့ပြီးပါပြီ ..”

“သမီးရေ .. ဒီမှာ သား ရောက်နေတယ်လေ .. ဘာလုပ်နေကြ တာလဲ ..”

“လာပြီ မေမေ .. ခဏလေး ..”

ပေါ်လာတာက ဝတ်မှု အသံ ..၊

ဒေါ်ငုဝါသင်း က စစ် ရဲ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သည် လိုက်လဲ့ပျံ့ငှာသည့်အပြုံးတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့လျက် ...

“သားရဲ့မေမေတို့ကို ထမင်စားဖိတ်မလို့လေ .. မနက်ဖြန်ညနေ ဆိုရင် ဆန်းဒေးလည်း ဖြစ်တော့ အဆင်ပြေမလားလို့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေမှာပါ ..”

သူ လာခဲ့တာ ဒါကို သိချင်လို့ မဟုတ် ..၊

စစ် ရဲ့မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲ တစ်နေရာ ဝှေ့သွားလိုက် .. ဆံပင် သပ်ရင်း ပြန်လွှဲသွားလိုက် ..၊

www.burmeseclassic.com

အရိပ်လိုလို အသံလိုလို စိတ်ထဲမှာ ထင်တဲ့နေရာတိုင်း သူ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားတတ်ကာ ...

“ခြုံ့ မတွေ့ပါလား အန်တီ .. ခြံထဲမှာလည်း မရှိဘူး ..”

သမီးခေါ်လိုက်လို့ ငေါက်ခနဲ ရောက်လာလိုက်တော့ အဆင်ပြေပြေလို့ ထင်မှတ်ပြီး ဝမ်းသာခဲ့တာတွေ ရုတ်တရက် ဒွိဟနယ်စပ်သို့ ခြေတစ်ဖက် နှင်းသွား၏။

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ သွားမလို့လေ။ အဲဒါ ခြုံ့ ကို လာခေါ်တာ ..”

ကြည့်စမ်း .. ကြည့်စမ်း ...

ဒေါ်ငဝါသင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအိမ်က အလုပ်သမားကို ခေါ်လိုက်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း .. သူ့မှာ ခေါ်ထုတ်ခွင့် ရှိနေတဲ့အတိုင်း။ ရင်ထဲမှာ မီးဖိုချိန်ခံရသလို ပူပြင်းသွားပေမယ့် မျိုသိပ် ပြုံးပြနေတာ။

“အန်တီက သားနဲ့သမီးတို့ ဖုန်းကွန်တက်(တ်)လုပ်ပြီး လာတယ် ထင်တာ .. မနက်တုန်းက သမီး ရှော့ပင်းနံ့ထွက်မယ် ပြောနေတာလေ .. ပြီးတော့ သားနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလည်း တွေ့လိုက်တာနဲ့ ..”

“ဪ .. ဟုတ်တယ်၊ မပိတောက် ဖုန်းဆက်တယ် ..”

“ပိတောက် လို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ် .. အသက်လည်း သိပ်ကွာလှတာ မဟုတ်တာ ..”

“မေမေ ပြောတော့ ငါးနှစ်လောက်ကွာတယ် ဆိုလို့ပါ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာပူရပြန်ပြီ။ .. ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ပြောလိုက်မိပါလိမ့် ..။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မသိတော့ပေ ..။ ဒီကြားထဲမှာ သားကိစ္စ သမီးကိစ္စတွေနဲ့ သူမ ခေါင်းတွေထဲမှာ ဦးနှောက်တွေလည်း ရှော့ခံရိုက်ခံနေရသလိုပင် ..။

“အင်း .. ပြောပါဦး .. သမီး ဖုန်းဆက်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ဈေးဝယ်ထွက်မလို့ အားလားဆိုတော့ ကျွန်တော် မအားလို့ပါ ..။ သူငယ်ချင်းက လူရင်းတွေဆိုတော့ ဖွင့်ပွဲအစအဆုံး ကျွန်တော်တို့ နေရမှာလေ ..”

“အခုရော ..”

“အခု အဲဒီကို အရင်ရောက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာတာ ..။ ခြုံ့ ကို သူတို့လည်း သိတယ် .. အဲဒါ ဝိုင်းမေးနေကြလို့ ..”

ဖြစ်ရလေ ..။

တစ်ယောက်နဲ့တင်မက တစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့သိနေတယ် ဆိုပါလား ..။ ကောင်မလေး ..။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ စံအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရလို့ပဲ ..။ ဒီကမိန်းကလေးတွေလိုသာ နံ့နံ့စပ်စပ်ရှိနေခဲ့ရင် တစ်လောကလုံးက ရှိသူမျှယောက်ျားလေးတွေ သင်းနဲ့လွတ်တာ ရှိပါ့မလား ..။

ဒေါ်ငဝါသင်း ဟန်ဆောင်ပြုံးနေလို့ မရတော့အောင် ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်လာခဲ့၏။ ‘ဆွေမျိုးမကင်းထဲက’ လို့ ပြောလိုက်မိတဲ့ စကားအတွက် ပိတောက် တို့ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ အိမ်ပေါ်လာတက်ပြီး ခေါ်ပုံက ခြုံ့ က ဒီအိမ်က အိမ်သားတစ်ယောက်လိုလို ..။

“ဟော .. စစ် ရောက်နေတာကိုး .. အိုခေပဲ .. တို့လည်း အပြင် သွားဖို့ ခုပဲ ပြင်နေတာ ..”

ပိတောက် နဲ့ ခွဲ ထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က အသားရောင် စတော့ကင်ကပ်ကပ်လေးနဲ့ ပေါင်လယ်မကျတကျ အနက်ရောင် ဇာအထူ လည်ဟိုက်ကို ဝတ်ထားသည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အင်္ကျီရဲ့အောက်ပိုင်းမှာ ဘာမှမပါသလို အသားရောင်စတော့ကင်က ပျောက်နေ၏။ ပိတောက် က ပန်းရင့်ရောင် ဂါဝန်ရှည်ပါးပါးကို အတွင်းမှာ အန်တာအတိုလေးပဲ ခံထားတာက ဒီတိုင်း ..။

ပြီးတော့ ရင်ညွန့်ကနေ ခြေဖျားထိ မထိတထိ ကွဲထားသည့် ဂါဝန်စက ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း တလွင့်လွင့် --

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မြင်လိုက်လျှင် ရှိရင်းအသက်ထက် ငါးနှစ်စာလောက်ငယ်ပြီး တွက်ကြမှာ အမှန်ပင် ...။

ပြင်လည်း ပြင်တတ်သည်...။ ဝတ်တတ်စားတတ်ပုံကလည်း အံ့ဩ လောက်ပါ၏။ သမီးတွေ အလှတွေ အပြိုင်အဆိုင် ဝင့်ကြားစွာနဲ့ ထွက် လာကြပေမယ့် ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာကတော့ မသာယာတော့ပေ ...။

ဒီကလေးတွေရဲ့မင်္ဂလာပွဲ မြန်မြန်ဖြစ်မြောက်ဖို့ သူမ ကြိုးပမ်းရ တော့မည်။ လူကြီးချင်း ဒီထက်ရင်းနှီးကြမှသာ ဘယ်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် စကားစလို့ရမှာမို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာတွေ ခေါင်းထဲကို အစီအရီ ဝင်လာနေခဲ့၏။

ဦးကောင်း၊ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ တို့ရဲ့ ပညာဂုဏ် ရိုးသားကြီးစားဂုဏ်တွေ က ကိုကြီးလို့လူတောင် မျက်စိကျခဲ့ရတဲ့အထိ ...။ ပြီးတော့ တရိပ်ရိပ် ချမ်းသာလာလိုက်တာ ကိုယ်ပိုင်ခြံတွေ တိုက်တွေမှ သောက်သောက်လဲ--

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. ပြောတုန်းကတော့ မအားဘူးလေး ဘာလေး နဲ့ ..”

ဝတ်မှု ကလည်း မေးဆတ်မေး၍ ရယ်သည်။ ဒေါ်ငဝါသင်း ရဲ့ အတွေးတွေ သူမတို့ရဲ့အရိပ်သုံးပါး နားမလည်တတ်ခြင်းကြောင့် ဒေါသ များနှင့် ပျက်၏။

“သားက ဆိုင်ဖွင့်ပွဲတက်စရာရှိလို့ မအားဘူး ပြောတာပါ .. ခု လည်း သမီးတို့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးလို့မရဘူး... သူ့သူငယ်ချင်းကို သူ လာ ခေါ်တာ .. အဟွန်း ..”

ပြုံးနေသည့်ပုံစံကတော့ ဖော်ရွေကြည်လင်စွာနဲ့ ဖြစ်သည်။ ဒါပေ မယ့် ပိတောက် တို့က နားမလည် ...။ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုလဲ ...။

မေမေက ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သဘောတွေ

ကောင်းတာလဲ ...။

“ခြုံ ဘာလုပ်နေလဲ မှုံ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..။ မှုံ က သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ ..”

မအေက မေးလိုက်ပေမယ့် ဒေါသက အရင်ထွက်သွားသဖြင့် မှုံ ပြန်ဖြေပုံက ရိုင်းသည်။ ဒေါ်ငဝါသင်း နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားမိပေ မယ့် မျိုသိပ်လိုက်ရကာ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ .. မနက်က သူ့ကို သမီးတို့အဖေ ဘယ်ကိုလွှတ် မလို့ ဆိုလား ..”

မျက်နှာကို စစ် မမြင်အောင် စောင်းသထက်စောင်းအောင် လှည့် ထားရင်း မျက်ရိပ်ပြနေတာလည်း မှုံ က သူ့ဒေါသနဲ့သူ မဲ့ရွဲ့နေပြီး သတိမထား ...။

ပိတောက် က ဒါကို ရိပ်မိလိုက်ကာ ...

“ခြုံ ကို လာခေါ်တာလား ..။ ခြုံ က မေဖေ ခိုင်းလိုက်လို့ မနက် အစောကြီးတည်းက ထွက်သွားပြီ ..”

“ဟုတ်လား .. မရှိရင်လည်း နေပါစေ ..။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ဦး ..”

“အို .. နေပါဦး .. အခု အားသွားပြီမို့လား ..။ တို့နဲ့ ဈေးဝယ်လိုက် ခဲ့ပါလား .. မင်းကို အထုပ်မဆွဲခိုင်းပါဘူး ..”

“သမီးရယ် .. သားက သူငယ်ချင်းဆီမှာ ပွဲချိန်ကုန်အောင်နေမှာ ဆလ ..။ သွားပါစေ .. ခြုံ က သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အားလုံးနဲ့ သိ နေတာ .. အဲဒါကြောင့် ဟိုကလေးတွေကပါ ခေါ်ခိုင်းကြတာတဲ့ ..”

“ဪ ..”

သားအမိတွေ ဘယ်လိုပေးယူ ချိတ်ဆက်နေကြသလဲဆိုတာ စစ် နားလည်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဝင်စားတာက ခြုံ ပုံဖြစ်ကာ

ခြူး မရှိဘူးဆိုတော့ ပြန်ရုံ ...။

မိတ်ကပ်ရောင်အဖြူကန့်လန့်စင်းနှင့် ဆွယ်တာလက်ရှည်ပေါ်မှာ နက်ရွေးသော ရှားရင့်ရောင်ကျွန်းကင်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည် စစ် ရဲ့ပုံစံထ ခြေလှမ်းကျပေမယ့် စမတ်ကျနေသည်။

မို့နဲ့ ပိတောက် တို့ စစ် ရဲ့အရိပ် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားမှ တက် ခေါက်သံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာကြတာ ...

“သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ .. ဒါ ဘာအချိုး ချိုးသွားတာလဲ ..”

“မေမေကရော ဘာလုပ်တာလဲ ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အပြစ်တင်သံတွေကြောင့် ဒေါ်ငဝါသင်း ဒေါသတွေ ပိုတိုးသွား၏။

“ညည်းတို့တွေကရော အရိပ်ပြလို အကောင်မမြင် .. ပြူးပြဲပြနေ လည်း အကဲခတ်ရကောင်းမှန်း မသိ .. ဒီလောက်တောင်ပဲ နမော်နမဲ့ နိုင်ရသလား ..။ ကိုယ့်ဆီ လာတာလား .. သူ့ဆီလာတာလား နည်းနည်း အကဲခတ်ပါဦးလား ..”

“အကဲခတ်စရာ မလိုဘူးလေ .. မေမေက တကြော်ကြော် အော် ခေါ်နေတော့ သူ တကယ်လာခေါ်တယ်ပဲ ထင်တာပေါ့ .. သမီး ခေါ် တုန်းက မအားပေမယ့် အခု သူ လာချင်စိတ်ရှိလို့ ရောက်လာတယ်လို့ ရော တွေးလို့ မရဘူးလား .. အကဲခတ်တုတ်တာက မေမေရယ် ..”

ကြည့်စမ်း ..။ ကိုယ့်သားသမီးတွေ မိဘကို ဒီလောက်ထိ ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းမှု မရှိကြတာ ..။

ဒေါ်ငဝါသင်း ကိုယ့်သမီးတွေကို တအံ့တဩ ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

“ခုလည်း ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အပြင်မှာ တွေ့ကြဦးမှာပဲ ..”

“သေချာတာပေါ့ ..”

“ဟင်! ... ဘာ .. ခြူး က တကယ် အပြင်မှာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. စောစောစီးစီးမြင်ရတာ နှလုံးနာလွန်းလို့ ကိုကို

ဘား လိုင်စင်သက်တမ်းတိုးဖို့ လွှတ်လိုက်တယ် ..”

“လိုင်စင်ဝင်ဖို့ ဟုတ်လား .. ကားလိုင်စင်ဝင်တာ ဘာစာရွက် စာတမ်းမှ မပါဘဲ ရမလား ..”

“ရရ မရရ သူ့ဟာသူ ရအောင် လုပ်ခဲ့လိမ့်မယ် ..”

“မဟုတ်တာအေ .. ကိုကြီးကို ဒီကောင်မလေး ငါ အိမ်မှာ မရှိ ဘာဘူးလို့ ပြောထားတာ .. တော်ကြာ တစ်ခုခု ပြဿနာထဖြစ်ရင်..”

“ထားလိုက် မေမေ .. ဖြစ်လာရင် မေမေ ဘာမှမသိဘူး ပြော ဆိုက် ..”

မို့ က ခြူး ကိုပဲ မည်းခြေတင်နေကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ...

“ပိတောက် .. နင် စစ် ကို ကြိုက်နေတယ်မို့လား ..။ မြန်မြန် ရအောင် ယူလိုက် .. ကြည့်ရတာ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဟာလေးမှန်း သိလို့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က အသားယူချင်နေပုံပဲ ..”

“အောင်မယ်လေး ဟိုတွေကို ရှုပ်နေတာပဲ ..”

“ခြူး ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ပြောတာ .. ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာက စစ်သည် ကောင်း ..”

မို့ ကပဲ ရွဲ့ချိတ် ဖြေရှင်းနေကာ ...

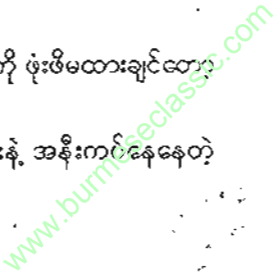
“ခုခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ချစ်ကြိုက်ညားကြတာ ဆက် အဲဒီ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ကိစ္စတွေက အရမ်းရှုပ်တာ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူးအေ .. စစ် ပုံစံက လူရည်မွန်လေးပါ ..။ တိုကောင်း တို့ မယှဉ်လဲ တို့ သားသမီးမိုလိုကိုပဲ ဒီလိုမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာထက် နင် ဘာလုပ် မလဲ စဉ်းစားတော့ ပိတောက် ..”

“ငါကတော့ သိက္ခာကျခံပြီး ဟိုဟာမကိစ္စကို ဖုံးဖိထားချင်တော့ ဘူး ..”

“အို .. မဖြစ်ပါဘူးအေ ..။ ခြူး က ကိုကြီးနဲ့ အနီးကပ်နေနေတဲ့

တူမ .. စွန့်ပစ်တယ်ဆိုတာလည်း ..”

“တကယ်မပြတ်ဘူးဆိုပြီး မေမေ့အစ်ကိုကို ကြောက်နေတာနဲ့ လား ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. သူ့တူမကို ချစ်နေတာ ..”

“တူမကိုလည်း မချစ်ဘူး .. ကြောက်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး မှဲ့ - ငါတို့ ကိုကြီးနဲ့ မုန်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး .. ပြီးတော့ ဦးကောင်း နဲ့ ကိုကြီး ပြောဆို ကမ်းလှမ်းထားတာက ညည်းတို့ မဟုတ်ဘူး .. အခု ဦးကောင်း ဒီပဲထဲ ဝင်မပါသေးဘူး .. သူ့မိန်းမ မယဉ်လဲ ကလည်း ငါတို့နဲ့ မရင်းနှီး တဲ့လူ .. ကိုယ်ပိုင်တာ ဘာမှမရှိသေးဘဲနဲ့ ခြူ ကို မိန်းကလေးဆိုတာ ပြောပြလိုက်ရင် နောက်ဆက်တွဲ ထွက်လာပေမယ့် မေးခွန်းတွေကို ဒါတွေမပေါ်အောင် ညည်းတို့ ဖြေနိုင်မှာလား ..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ငိုငွားကြသည်။ ဒါတွေကို သူတို့ မတွေးမိခဲ့တာ အမှန်ပင် ..

ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ ခြူ က ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲက ရေကိုယ့်ရဲ့ ခိုင်းဖတ် ..

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ပြန်ကြောက်နေရမှာလား ..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရာ ဘာကိုတော့ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ .. ခြူ ကိစ္စကို ဘာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတာ သမီး ပြောရတယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

ပိတောက် က ‘ပြောလိုက်လေ’ ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် မှဲ့ ကို မျက်စိ ပစ်သည်။ မှဲ့ က ဆိုမှာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“အပြင်သွားပါမယ်ဆိုမှ ပြောပြရဦးတော့မှာပေါ့ .. အဟမ်း -”

“ဘာလဲ .. သမီးတို့က ဘာသိထားလို့လဲ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း စိတ်လှုပ်ရှား ဒေါသထွက်ပြီဆို ညည်းတွေ ငါတွေ

စွန့်တတ်နေပေမယ့် စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွားပြီဆိုရင်တော့ သမီး မေမေ ...

မှဲ့ က လက်လေးကို ပိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာကို မေမေက အရမ်း အထင်ကြီးလွန်းနေတာပါ .. တကယ် ဘာ မျှီသိပ်သည်းခံနိုင်ဆုံးလူတွေကမှ အကြံကြီး ကြံတတ်ကြတာ .. တစ်နပ်စားဉာဏ်သမားတွေက ရတော့လည်း မဝဘူး .. ဝတော့လည်း လှဘူး .. ဘာ ဘယ်လောက်ဝလှနေလဲ မေမေ ကြည့်ပါလား ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ခုထိ နားမလည်။ ‘သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား’ ဆိုတာကနေ ‘သက်ငယ်စကား သက်ကြီးကြား’ တွေ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ချက်ကုန်ပြီလား မသိ ..

သမီးက သိနေတယ်ဆိုတာတွေ သူမ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည် ..

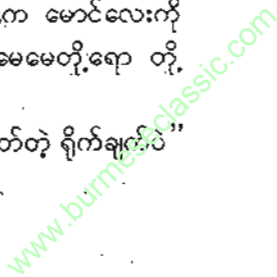
“ခုထိ မေမေ သဘောမပေါက်သေးဘူးမို့လား .. ခြူ ကို ဘာ ဘယ်ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ..”

“ဘယ်လို!...”

“သူ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ သိက္ခာသမာဓိတွေက သတ္တရာဇစ်အိမ်ကြီးနဲ့တကွသော ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို သူ့လက်ခုပ်ထဲ ချက်လာဖို့ပဲ .. မေမေတို့ လေးလေးတို့တောင် သူ့ကို ယုံကြည်နေကြ ပယ်မို့လား .. လေးလေးဆိုရင် သနားပါတယ် .. သူ့သမီးနဲ့ အမွေအနှစ် ဉာဏ်ကို ဘာစာချုပ်စာတမ်း သေတမ်းစာမှ မချန်ဘဲ ဝကွက်အပ်ပစ်ခဲ့ ဘာ .. သူက မိဘအနေနဲ့ ဘာလုပ်လုပ် ရတယ်လေ .. ပြီးတော့ လူပျို ညည်း သတ္တရာဇစ်အိမ်မှာ နေထိုင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အရှိဆုံး”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါတို့တွေ အမွေခွဲတည်းက မောင်လေးကို သတ္တရာဇစ်အိမ် ထည့်တွက်ပေးထားခဲ့တာ .. မေမေတို့ရော တို့ မောင်နှမတွေပါ ကျေနပ်ခဲ့ကြတာပဲ ..”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှ လူယုတ်မာလို့ ထင်မှာမဟုတ်တဲ့ ရိုက်ချက်ပဲ”

ဒေါ်ငဝါသင်း ဒါကိုတော့ မယုံနိုင်ပါ ... ကိုကြီးမျက်နှာမှာ ဒီမျိုးသိပ်ကြံစည်ရှိနေတာ မဖြစ်နိုင် ...

“လူတိုင်း အကဲခတ်လို့သာ ရနေရင် သူ ဒီနေ့လို သတ္တရာဇံအိမ်ကို ရောင်းထုတ်ခွင့် ရသွားပါ့မလား .. ဘယ်သူမှ ဘာမှပြောဖို့မရှိအောင် အကွက်ရွှေ့ကောင်းခဲ့တာ ..”

“နေပါဦး .. ညည်းတို့ကို အဲဒါတွေ ဘယ်သူ သတင်းပေးလိုတာလဲ ..”

“ဘယ်သူမှမပေးဘူး .. တွေးကြည့်ရင် ရှင်းရှင်းလေး ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. သမီးတို့ တွေးမိနေတာ ကြာပြီ .. အဲဒါ သတ္တရာဇံအိမ်ကို ရောင်းဖို့လည်း သေချာနေပြီ .. ခြူး ကိုလည်း တကယ်အမွေဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူ့လုပ်ရပ်တွေက ရှင်းနေတာပဲ ..”

“ခြူး ကို မင်္ဂလာစံအိမ်ခေါ်သွားပြီး သတ္တရာဇံအိမ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တာ ကြည့်လေ .. ခုလိုလုပ်ရင် ဘယ်လောက် လွယ်ကူသွားလဲ .. ခြူး ကို ခုချိန်ထိ ပစ်ထားတာ မေမေပဲ မတွေးမိတာပါ .. ပြီးတော့ ခြူး လို မိန်းမ ဒီလောက်အကြာတင်းတာ ဘာကသာ ပြန်ခေါ်နိုင်ခဲ့တာလဲ .. ဒီအိမ်မှာ ကျွန်ုပ်လို့နေမလား ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း လက်ဖျားခါသွားတော့သည်။ ဒါတွေ ဆက်ကြည့်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ ..

စိတ်လိုက်မာန်ပါ နှင်လွှတ်လိုက်တာမျိုးဆိုရင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တစ်လကျော်လာတဲ့အထိ ပစ်စလက်ခတ် ထားပါ့မလား ..

ပြီးတော့ ခြူး ကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပါပြီလို့ သွားပြောခဲ့ပြီးတော့ သုံးရက်ရှိပြီ .. ဒါကို ခုချိန်ထိ စိတ်ပူပန်စွာ ရှာဖွေတယ်ဆိုတာ အဖို့အယောင်လေးမှ မမြင် ..

“အဲဒီတော့ ဘာကို မေမေ ထည့်တွက်နေဖို့ မလိုပါဘူး .. စစ်ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ အဓိက ..”

“မို့ ရယ် .. ငါတော့ ဒီလောက်တောင် ယောက်ျားလျာမကို ကောက်ကောက်လိုက်နေတာ ..”

“ပြိုင်စရာ မဟုတ်တာကို ပြိုင်နေပြန်ပြီ ပီတောက် ရယ် .. မိဘမဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့နဲ့ .. ပြီးတော့ ခြူး ပုံစံကို ကြည့်ပါဦး .. ချစ်ချင်စရာရှိလို့ပဲ .. ကြည့်လိုက်ရင် မျက်နှာပြောင်နဲ့ .. ရိုးပုံရိုးပန်းလေး ပုံဖမ်းထားလို့ လူရှိန်နေတာ .. သူ့လိုမိန်းမကို စစ် က စိတ်ကူးမလား ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ စစ် က တကယ်ကို ယောက်ျားလေးထင်ပြီး ခေါ်နေတာဖြစ်မယ် သိလား ..”

ပီတောက် တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာပြီး မို့ ရဲ့ဘေးမှာ ပင်ထိုင်သည်။ မို့ က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“နှစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ် .. တစ်ခုက ခု နှင်ပြောသလိုပေါ့ .. နောက်တစ်ခုက အပျော်လိုက်ချင်တာ ..”

“မသိဘူး .. သူ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုသာ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်တယ် ..”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ကတော့ ကိုယ့်သမီးနဲ့ စစ် ကို လွတ်လပ်စွာ စီစဉ်ရေးရတော့မှာမို့ ကျေနပ်နေလေသည်။ ကိုကြီးသာ ခြူး ကို တကယ်ပယ်ထုတ်လိုက်တာမှန်လျှင် ဦးကောင်း တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်ရင်းနှီး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အခန်း (၃၀)

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကောင်း ..”

“ငါတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်တာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ စာဖတ်မလိုဖြစ်ပြီးမှ မျက်မှန်ကို ပြန်ချွတ်လိုက်နေသို့ ရောက်ကာ ...

“အဲဒါ ရှင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ ..”

“ထမင်းစားဖိတ်တာကို ထိပ်တုံးခတ်ဖို့ ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မင်းက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ကိုကောင်း ရယ် .. ရှင်ကို ဒီလောက်ပြောထားတာတောင် ဦးကောင်း က ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကိုငိုလာသည့်ဖုန်းကို ချထားလိုက်ပြီး ...

“တစ်ခါမှ ငါ့ဖုန်းကို မဆက်ခဲ့ဖူးဘူးကွ .. ပြီးတော့ ဦးသား ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ပြောလာတော့ သမီးကို ကမ်းလှမ်းခဲ့တုန်းက ငါပဲဆိုတော့ ..”

“ရှင်ပဲ ပြောတော့ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေ မဟုတ်ကြဘူးဆို .. လူတစ်ယောက်က ကူညီလို့ ပြောဖြစ်တာဆို ..”

“ဪကွာ .. မင်းကလည်း ခက်တော့တာပဲ ..”

“မခက်ဘူး ကိုကောင်း .. သူတို့မိသားစု စိတ်ဓာတ်တွေ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး နော် ..”

“တစ်ခါပဲ သွားကြည့်သေးတယ် ယဉ်လဲ့ ရာ .. ငါတို့က လူကြီး ချင်း ကတိထားတဲ့ အခြေအနေထိ မဟုတ်သေးပေမယ့် ..”

“ကိုကောင်း .. ရှင်ချည်းပဲ ကတိတည်ချင်မနေပါနဲ့ .. ကိုသာယာ ဆိုတာနဲ့ အစစအရာရာ သာယာမှာ မဟုတ်ဘူး .. ရှင် သူတူမတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို တောင်းခဲ့တာလဲ ..၊ သူက ဘယ်တူမကို ပေးမှာတဲ့လဲ ..”

“သူတူမတွေ အများကြီးရှိမှန်းတောင် ငါ ခုမှသိတာ ယဉ်လဲ့ ..၊ ဦးသာယာ တူမဆိုတာ သူနဲ့နေတဲ့ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မျက်စိလည်ပါပြီ ..၊ ဒေါ်ငဝါသင်း ပြောတော့ လုံးလုံး ထွေးထွေး ..၊

“ဒေါ်ငဝါသင်း တို့ လင်မယားကို နည်းနည်းမှ မသိလိုက်ဘဲနဲ့ များ ကိုသာယာ တူမ ဆိုတာနဲ့ပဲ ..”

“ကဲပါကွာ .. ခုလည်း လွန်လွန်ကျွံကျွံ မဖြစ်သေးဘူးမို့လား ..၊ မင်းကို ပေးကိုပေးစားရမယ်လို့ ငါ မပြောပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ခုမှ စတယ် .. ကိုယ့်ဘာသာ လက်ပြထားခဲ့ရင်တော့ မကောင်းပါဘူး ..”

“အတောင့်ရှည်ရင် အစေ့များတယ် ကို .. အားနာတယ်ဆိုတာ နှစ်နာဖို့အစပဲ .. တကယ်ဆို သားငယ်လေးက အငယ်ဆုံး ..၊ သူ့ကို ဆုံးမရခက်လို့ ခြိမ်းရင်းခြောက်ရင်းနဲ့ ဒီကိစ္စကြီးဖြစ်သွားတာ .. အားနာ ဘာနဲ့တော့ ကျွန်မသားလေးဘဝ နှစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး ..”

“အေးပါ .. ငါ နားလည်ပါတယ် ..”

“သူတို့ဘာသာ သတ္တရာစိစ်အိမ်က ဘာမျိုးနွယ်တွေဖြစ်ဖြစ် သေ သောက်အောင်ချမ်းသာလည်း စရိုက်မကောင်းတာကိုတော့ လုံးဝလက်မခံ ဘူး .. ပြီးတော့ သားက အခု အဲဒီကိုသွားဖို့ တက်ကြွနေပြီ သိရဲ့လား ..”

www.burmeseclassic.com

“မင်းပြောတော့ ခြုံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ယောက်ျားလေးထင် ခင်နေတာ ဆို ..”

“သမီး ပြောပြတာလေ .. အဲဒီအိမ်မှာပဲ စုပြုံပြီး ရှုပ်နေကြတာ ရှင် စဉ်းစားကြည့် ..။ သူတို့တွေကိုက ဒါလေးကို မိန်းကလေးနဲ့ သိရက်နဲ့ ဖုံးဖိပေးနေကြတာ ..”

“ဖုံးဖိပေးတယ်ဆိုတာက ငါတို့နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပတ်သက်လာတဲ့ ငါတို့ရဲ့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမှာ ပါလာတာမို့လား ..။ သူတို့ကတော့ သူတို့ရဲ့အလုပ်သမားကိစ္စ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်လို့ မပြောတာပဲ -

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီ .. ဒီတစ်ခါ ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်ဆိုတာ သွား လိုက်မယ် ..။ သွားဝယ်နဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဖြစ်စေရဘူး - တစ်မိသားစုလုံး သွားမယ် .. သွားပြီးတာနဲ့ ပြီးပြီ ..”

“ဟင် .. ဘာပြီးတာလဲ ..”

“သားနဲ့ရော ကျွန်မတို့နဲ့ရော နောက်ထပ် မပတ်သက်ခိုင်းတော့ .. ကိုကောင်း နော် .. ကျွန်မက ဒါဆို ဒါပဲဆိုတာ ရှင် သိတယ် .. ယဉ်လဲ့ ငွေစကားပြောတယ် .. ငွေမက်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ် ..။ အဲဒါ သားသမီးတွေ ကောင်းစားဖို့ပဲ .. ရောင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကြိမ်းမောင်းနေတာတွေကို ဦးကောင်း က ပြုံးနေခဲ့ ၏။ တစ်ဆက်တည်း စိတ်ထဲမှာ တွေးဖြစ်ရင်း သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လေသည်။

‘အသက်တွေသာ ကြီးတယ် .. ငါ့မိန်းမ ချစ်ဖို့ကောင်းနေတုန်း-

အခန်း (၃၁)

“သုံးဆောင်ကြပါရှင် .. အားနာလိုက်တာ .. ဦးကောင်း တို့က မိသားစု စုံစုံလင်လင် လာကြပါရက်နဲ့ အိမ်မှာ လူမစုံဘူး ဖြစ်နေတာ..”

“ဖေဖေကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူမမာလို့ သတ်မှတ်ပြီးတည်းက အမြင်ကို လုံးဝကို မထွက်တော့တာ ..”

ပိတောက် က ဒေါ်ငဝါသင်း စကားကို ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။ တကယ်က ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေက တရားဝင် နုတ်ထွက်ခဲ့တာဖြစ်၏။

“မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေ မှားနေတယ် င .. ဒါကို ငါ အားမပေးနိုင် ဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်းကလည်း တာဝန်တွေပိနေတာကို မခံနိုင်တော့ ပါလို့ ပေါ်တင်ပြောထားတာဆိုတော့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို ငါ မတားဆီး ပါဘူး ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ကလည်း ယောက်ျားအကြောင်း ပါလာတော့ ဒါကို တွေးလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ သားကြီးကလည်း အချိန်မီ ပြန်လာ မယ်ဆိုပြီး ခုချိန်ထိ မရောက် ..။

“ဘာဖြစ်လဲ မေမေရယ် .. အန်တီတို့က သားရေးသမီးရေးကိစ္စ ပြောကြစို့ပဲ .. မေမေရှိရင် ပြီးတာပဲပေါ့ ..၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုက ပြောရရင် ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ အပြင်လူတွေပါ ..”

ဒီကောင်မလေး စကားသွက်လှချေလား ..၊

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ အကြည့်တွေက မှုံ့ ဆီ ရောက်သွားသည်။ ပီတောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမလေးက သားကိုပဲ ကြည့်နေတာ မျက်လုံး တဝှေ့ဝှေ့နှင့် ..၊

“ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက်များ မေးလို့ရမလား ဟင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ မယဉ်လဲ့ .. ကျွန်မကတော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တာ .. အမှားပါမှာစိုးလို့ ထိန်းနေရတယ် ..၊ ကျွန်မတို့ချင်းက သိပ်မရင်းနှီးခဲ့ဘူးမို့လား .. ကိုကြီးက ပြောပြီးဆိုပြီးနေပြီ .. သူ့စကား နားထောင်ဆိုလို့သာ မြင်ဖူးကြတာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ငါးခေါင်းချဉ်စပ်ဟင်းကို ခပ်သောက်ပြီးမှ ပြန်ချ လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဦးသာယာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မေးချင်တာပါ .. ခုတစ်လော ကျွန်တော်လည်း ဦးသာယာ နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီဆိုတော့လေ ..”

ဦးကောင်း က စကားဆက်လာတော့ ဒေါ်ငုဝါသင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ .. ဘာများလဲ မသိဘူး ..”

“ဦးသာယာ အမွေဖြစ်ကြော်ငြာလိုက်တဲ့ ‘နှင်းခဲလေး’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ မိသားစုထဲကများ ..”

“အို .. မဟုတ်ပါဘူးရှင် .. နှင်းခဲလေး ဆိုတာ သူနဲ့အတူနေတဲ့ တူမပါ ..”

ဟင်!...

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ကောင်မလေးက မိဘမဲ့ပီပီ အရမ်းဆိုး .. အရမ်းရိုင်းတာလေ..၊ ဘကြီးဖြစ်သူကလည်း အလုပ်ရှုပ်တဲ့လူဆိုတော့ လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်နေတာပေါ့ .. ဘယ်လိုမှ မနိုင်လွန်းလို့ လုပ်လိုက်ရတာ ဖြစ်မှာ ..”

“အန်တီ ကြည့်ရတာ ဘာဘဦးသာယာ ရဲ့တူမ သေချာဖြစ်စေချင်ပုံပဲ ..”

ပြောစရာရှိပြီဆို မှုံ့ က နည်းနည်းလေးမှ မဆင်ခြင် ..၊

ဒီကောင်မလေး ပါးစပ်ပေါ့လွန်းတာကို ဘယ်လိုဆုံးမရမှန်း မသိတော့ပါ ..၊

ဒေါ်ငုဝါသင်း စိတ်ညစ်သွားပေမယ့် တားဆီးဖို့လည်း မလွယ်..၊

“ဟုတ်တယ် .. နှင်းခဲလေး မဟုတ်ဘူး .. အဲ့တစ်ယောက်က မီးခဲလေး ..၊ စစ် နဲ့ သူ့ကိုမှ စိတ်ကူးထားရင်တော့ ဘာဘကိုပဲ တိုက်ရိုက်သွားမေးလေ ..”

“သမီးငယ် ..”

“ဪ .. မေမေကလည်း လူကြီးတွေ ပြောရခက်စေမယ့်စကား ပြောဖို့မလိုအောင် မှုံ့ က ကူညီလိုက်တာပါ .. မှုံ့ ကတော့ နှင်းခဲလေးဆိုတာနဲ့ ရောပြီး ဦးသာယာ တူမတွေလို့ ရောသော သတ်မှတ်ခံရတာ ဝဲဟင် သိက္ခာကျလှပြီထင်တာ .. အရမ်းရှုပ် အရမ်းဖြုန်းတာပဲ ..၊ ဒီအိမ်ရိပ်ကို လာနင်းကြည့်ပါလား ..”

“တော်တော့ သမီးငယ် .. ဧည့်သည်တွေ အေးဆေး စားပါဇေ ..”

“ပြောပါစေ မငုဝါ .. စကားဆိုတာ ပြောပါများမှလည်း စကားထဲက တရားရတာ .. မေးမှ ဖြေ .. ခေါ်မှထူးတဲ့လူတွေဆိုရင် သူတို့ကို ဘယ်လိုလူတွေဆိုတာ သိခွင့်ရှိမလား ..”

သေစမ်း ဝတ်မှုံ့ ..၊

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ငုဝါ

သင်း တန်းခနဲ သိသည် .. အမိမဲ့တော့ နှုတ်ကြမ်းသည်'၊ 'အမိမဲ့တော့ ကိုယ်ကြမ်းသည်' တဲ့ ..

“ဒေါက်တာ ..”
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကင်းသော နှုတ်ဆက်ခြင်းက အားလုံးကို တိတ်ကျသွားစေကာ နောက်ထပ် စစ် ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

အမိအဖ နှစ်ပါးစလုံး မမဲ့ပါဘဲ ဒီကလေးတွေ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ ..

“ဒေါက်တာက စစ်သည်ကောင်း ရဲ့ ...”
“ငါက သူ့ရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးပါ .. မင်းကို ဒီအိမ်သားအဖြစ်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ..”

တက်ကြွရွှင်လန်းနေခဲ့သည့်စိတ်တွေက ထမင်းစားပွဲမှ မထခင် မှာပင် ဗုန်းဗုန်းလဲချင်တော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းမသာဘူး ..”
“သား ...”
“မဟုတ်ဘူး မေမေ .. ကျွန်တော်တို့လူစု ..”

“အားလုံး ဆောရီးပါ ခင်ဗျာ .. တောင်းပန်ပါတယ် ..”

အားပါးတရကြီး ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးမှ စကားက ဒီမှာတင်ရပ်၏။ ပီတောက် တို့ အခြေအနေကို ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။ သားရဲ့အရေးကိစ္စကို အလုံးစုံ သိနေခဲ့သည့် ဒေါ်ငုဝါသင်း က ပိုနားလည်၏။

ထမင်းဝိုင်းကို နောက်မှရောက်လာသူက ဇေ ဖြစ်ကာ အတွင်းခံ ဝပို့ရှုပ်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအပြာကွက်လက်ရှည်ကို ရင်ကွဲဝတ်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ကိုင်ထားသည့် ဇွန်းခက်ရင်းတွေပါ လွတ်ကျမတတ်ပင် ..

ထို့ကြောင့် အရိုးခြောက်ခေါင်းပုံ ပါသော ကွင်းဝိုင်းကြီးနှင့် သံဘွင်းဆက်ကြီးရှည်က ရင်ဝအောက်မှာ ဝင်းဝင်းလက်လက် လှုပ်ခတ်နေတာ ဒီအတိုင်း ..

“ကိုကိုပုံစံက အလုပ်ကိစ္စတစ်ဖက်နဲ့ ဝင်လာရသလိုပဲ .. သွားစရာ အရေးကြီးရှိနေရင်လည်း သွားလေ .. မှုံ တို့ကဖြင့် စားလို့တောင် ပြီးတော့မယ်ဟာ ..”

မတိုမရှည်ဆံပင်က ခပ်အုပ်အုပ်ရှိပြီး မသေသပ်ပေ ..

အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးမလာခင် ပြန်ထွတ်သွားဖို့ မှုံ က စတင်ကြိုးစား၏။ သို့သော် ...

သူ့ကို မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်မောလူမော သွားလာထားခဲ့မှန်း သိဘာနေလျက် ...

“မှုံ ကလည်း ထမင်းစားဖြစ်ကြဖို့ပဲဟာ.. လူစုံဖို့ပဲ လိုတာ .. ကိုကို ထိုင်လေ ..”

“သား .. လာလေ၊ ဒီညနေ ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားဖိတ်ထားပါ ယယ်ဆိုမှ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ .. လာ ထိုင် ဝင်စားလိုက် ..”

ပီတောက် ကလည်း အခြေအနေကို တစ်မျိုးပြောင်းသွားစေချင်တာပါ .. ဒါပေမယ့် ...

“အဲဒါကို တောင်းပန်တာပါ .. အန်တီတို့ အန်ကယ်လ်တို့ ဆောရီးဗျာ .. ဒီက .. ဟင်!...”

“ငါ မထိုင်တော့ဘူး ..”

ထိုင်နေကြသည့် မိသားစုဝင်တွေထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဇေ 'ဟင်..ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသူကလည်း သူ့ကို မိတော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဒေါ်ငုဝါသင်း က သားရဲ့မျက်လုံးတွေကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးဘိုင်း လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ရဲ့သား ခွဲစိတ်ပါရဂူ လိုက်တာမင်းကောင်းမျိုး ထံသို့ ..

ဇေ မျက်လုံးတွေက မကျေချမ်းနိုင်သော စူးရှမှုများနှင့် ဘယ်သူ့ကို မှလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မင်းကောင်းမျိုး ကိုသာ စူးစိုက်၍ ...

“ခင်ဗျားကတော့ ကြည့်လိုက်တိုင်း အေးချမ်း စိုပြည်နေတာပဲ နော်.. မဟုတ်မှလွဲရော အောက်ခြေကနေ တစ်ပဲနှစ်ပြားကစပြီး ချမ်းသာ လာကြတယ်ဆိုတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား.. အဲဒါတွေက ခင်ဗျား အရှာကောင်း တာပဲ နေမှာပါ ..”

“အို!..”

“သား!..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကိုင်ထားသည့်ခက်ရင်းကို ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ချ ပစ်လိုက်လျှင် ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဘာကို ရန်ငြိုးပွားနေမှန်းမသိသည့် ဇေ ကတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ရှိသမျှလူတွေကို မေ့နေပုံပေါ်ကာ ...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်ရဲ့ အောက်ဆိုက်ဝင်ငွေတွေကပဲ နည်းတာ မှ မဟုတ်တာ .. ဒါပေမယ့် သူများ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရမှ ချမ်းသာရမယ်ဆိုတာမျိုးကတော့ ဗျာ ..”

မင်းကောင်းမျိုး က တည်ငြိမ်သည့်အပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်း မှားနေပြီကွ .. ငါက ငါ့အလုပ် ငါ လုပ်တာပါ .. သူများ တွေရဲ့ မျက်ရည်တွေ ဘယ်အရွယ်အစားလောက်ကျသွားစေဆိုတာမျိုး မပါဘူး.. မင်းတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ် .. ဒဏ်ရာတွေ ရတယ်.. ဘယ်သူ ဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ငါ့တွေ့ရှိချက်အတိုင်း ငါ တင်ပြခဲ့တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ခင်ဗျား လာဘ်စားတာ .. ကျုပ် ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ ဒဏ်ရာ အဲ့လောက် မပြင်းထန်ဘူး ..”

“ဘုရား!.. ဘုရား ..”

အားလုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်ကြသည်။

“ဟိုဘက်မှာ သေသွားတဲ့လူကျတော့ သူ့လက်နက်နဲ့သူ သေတာ လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် .. ခင်ဗျား လာဘ်စားထားတာ ..”

ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ကြတာလဲ ..။ ဇေ က ဘယ်သူ့ အတွက် ဒီလောက်တောင် နာကြည်းနေတာလဲ ..။

ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာတက်ရတာ ဆေးမှု မဟုတ်ဘူးလား ..။

ဒေါ်ငဝါသင်း သိတာတွေက တခြား .. ကြားနေရတော့ တစ်မျိုး..။

“ပြီးတော့ ခင်ဗျား .. ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဆေးသုံးထားတယ်လို့ လည်း ..”

“တော်တော့ ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း အသံပြာအောင် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ ဧည့်သည် တွေကိုတော့ အားနာပေမယ့် ရှက်သည့်စိတ်က ထိုခဏအတွင်းမှာ ဘာမှ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ဘဲ ...

“မင်း ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်ထားတာတွေကို ဒီမှာ လာပြောနေစရာ မလိုဘူး ဇေ .. သွား .. မင်း ထွက်သွားလိုက်တော့ ..”

“ကျွန်တော် ဆေးမသုံးဘူး မေမေ .. ဒီလူ အမှုပိုကြီးအောင် ဟို ဘက်က လာဘ်ထိုးတာကို စားပြီး ...”

“ဟေ့ .. သူငယ် ..”

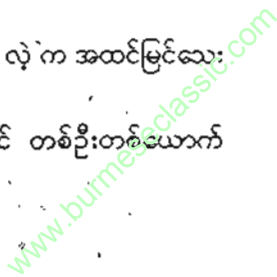
ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်တရားသူကြီးမှ အရက်ဆိုင်မှာ စီရင်ချက် မချဘူး .. မင်း အမှုအတွက် တရားတာ မတရားတာတွေ ပြောချင်ရင် စီရင်လို့ရတဲ့ နေရာမှာ သွားပြော ..”

“ဒီမှာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ လက်ကိုဆွဲ၍ ပြန်ထိုင်စေကာ လဲ့ က အထင်မြင်သေး သလိုကြည့်ကာ ...

“အထူးသဖြင့် ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်လာရင် တစ်ဦးတစ်ယောက်

တည်းရဲ့သဘောနဲ့ ဘာကိုမှ အတည်မပြုဘူး .. အမှုကိစ္စတွေကလည်း ဆရာဝန်နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး .. ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ဆေးစစ်ချက် မမှန်ကန်ဘူးထင်ရင် ဆုံးဖြတ်ကြမယ့်နေရာကို ရှင် တက်လိုက်လေ ..”

လဲ့ က ပြောပြီးတာနှင့် သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိနေသည့် ပိတောက် ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ဆရာဝန်တိုင်း ဝိသမလောဘတွေ ကြီးမနေကြပါဘူး .. မယုံရင် ရှင့်ညီမကို မေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ ..”

ဟင်!...

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညိုတက်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပိတောက် ကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေသည်ပုံ ..

“တို့က ဒေါက်တာ ကြည်လဲ့ခင် .. ‘မဥမ္မာ’ဆေးခန်းကို မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အဖော် လာဖူးတာလေ .. တို့ကို မင်းကိုယ်တိုင် ရန်တွေ့သွားတာ ပါ .. မမှတ်မိဘူးလား ..”

‘မဥမ္မာ’ဆေးခန်း ..

တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ပိတောက် မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက် သွားသည်။

ဟင်းချိုနွန်းကို ခပ်လိုက်ပြီးမှ မသောက်ဖြစ်ဘဲ အစိမ်းကြော် ပန်းကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်၏။

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်ဝန်ကို မမွေးဖို့ ဦးဆောင်တာ မင်းထံ ထင်တယ် ..”

“နင် .. နင် ငါ့ကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ..”

သူမ မျက်နှာက ထသတ်တော့မလို စူးစူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်လာ၏။

လဲ့ က ဂရုမစိုက်ပါ .. ဒေါ်ငဝါသင်း နဲ့ ဇေ တို့ရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီမိန်းကလေးကို မမွေးဖြစ်ဖို့အတွက် ရှင့်ညီမကိုယ်တိုင် ငွေ အထပ်လိုက် ချပေးတာ နော် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အဲဒါ ငါ့ဗိုက်မှ မဟုတ်တာ .. လူယုတ်မာရဲ့ ငွေကို မမွေးစေချင်လို့ ငါက ကူညီတာ ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. ပြဿနာတွေ ရှုပ်လိုက်ကြတာ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ဦးကောင်း ကို တိုင်ရာထဖို့ လက်ပြရင်း နေရာမှ လှုပ်ကာ ...

“ကျွန်မတို့က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ထမင်းစားဖိတ်လို့ လာကြတာ .. စကားများ ရန်ဖြစ်ကြဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ..”

“အေးဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဒေါ်ငဝါသင်း တို့ မိသားစုတွေ ဆဲအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ..”

“ကျွန်မတို့လည်း ဦးကောင်း တို့ကို ..”

“တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး မေမေ .. ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်း တာ .. ခုတည်းက သိရလို့ ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

ဇေ က ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မျက်လုံးတွေက ရိုင်းလှချေလား သော အထင်မြင်သေးသည့်အကြည့်တို့နှင့် ကပျာကယာလှပစ်၍ ...

“အေးပါ .. ငါတို့ကလည်း မင်း ပြောသလိုပဲ မှတ်ပါတယ် ..”

အားလုံး ထွက်သွားကြပြီး စစ် က နောက်ဆုံးကျမှ လေးဖင့်စွာ ခပ်လိုက်ကာ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းနေသောမျက်နှာတည်တည်နှင့် ရယ်

ဘာမလို မဲ့တော့မလို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

ပိတောက် ကတော့ လဲ့ ကို နင်တွေ ငါတွေနှင့် ပြောချင်သလို ပြောပစ်လိုက်ပြီးမှ စစ် က ကျန်နေခဲ့တော့ တစ်မျိုးမျှော်လင့်မိလျက် ...

“အရမ်းစိတ်တိုသွားလို့ ဆောရီးပါ .. မင်းအစ်မကလည်း ပြောရ နေရာမှန်း မသိ .. မပြောရမယ့်နေရာမှန်း မသိ ..”

“သားရယ် ..”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ငုဝါသင်း ကလည်း စစ် က ကျန်နေခဲ့သဖြင့် စကားပြောခွင့်
သာပြီမို့ သေချာတောင်းပန်ဖို့ ပြင်သည်။

ထိုစဉ် ...
“တီ ..”

စစ် က ဟွန်းသံကြောင့် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ပြန်ပြုံးပြခြင်း
“ဆောရီးပါ ..”

သူ ကျန်ရစ်တာက ဒီမှာ ဗရတ်ဗရက်တွေ ထဖြစ်နေတော့ ခြ
များ ထွက်လာဦးမလားလို့ ဖြစ်သည်။

စစ်သည်ကောင်း ဆိုသည့်သူက စစ်မတိုက်လိုက်ရဘဲ ဘယ်နှယ်
စစ်သည်မဟုတ်တဲ့လူတွေ တိုက်ခိုက်ကုန်ကြတာလဲ ...၊
ကံကောင်းလို့ ..၊ ဓားဆွဲတုတ်ဆွဲ ဖြစ်ကြတော့မလို့ ...၊

အခန်း (၃၂)

ထုတ်လာခဲ့သည့်လစာ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ ပြန်စစ်ကြည့်
ဆိုက်တော့ တစ်ဝက်ကျိုးလုနီးပါးဖြစ်နေပြီမို့ သက်ပြင်းချမိသည်။

အိတ်လေးတစ်ဖက်ဆွဲလာကာ လက်တစ်ဖက်က ကြက်ကင်ဘူး
ဆူးဆွဲလျက် ဒီည ဒေါ်ငုဝါသင်း တို့ကို လစာ ပြန်အပ်ရင်း နောက်လဆို
လောက်ထိ လစာမလျော့စေရပါဘူးလို့ ခံတောင်းပန်ရမည်။

သူမအတွက် အလိုအပ်ဆုံးက မရှိမဖြစ် မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းတွေပဲဖြစ်ကာ ဒီထဲမှာ အင်္ကျီအဝတ်အစားနှစ်စုံအပြင် အလှအပ
ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မပါပေ ...။ နောက်လကျရင်တော့ ...၊

“တီ ..”

ကားတစ်စီးသည် ဟွန်းသံပေးပြီး အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ ရပ်
နား၏။ ဒါပေမယ့် ဟွန်းသံကြောင့် ဘေးကပ်ပေးလိုက်ပေမယ့် ရပ်သွား
အထိ ခြံ့ မကြည့်မိပေ ...။ ကားနားရောက်မှ အထဲကထွက်လာသူက
သူမရှေ့မှာ မားမားကြီး ရပ်နေခဲ့လျက် ...

“ဗြူ ..”

“ဘဘ ..”

ခြုံ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ဦးသာယာ က တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူခုံနှင့် ငါးပိရောင် ချည်ပြောင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထား၏။ ခန့်ညားသော ဥပဒ်ရုပ်သွင်က မဟာနဖူးကျယ်နှင့် မျက်ခုံးထူထူများကြောင့် ပို၍ ထည်ဝါနေကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ခြုံ .. ညည်း ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့တတ်ခဲ့ပါဘူး။”

ခြုံ မျက်နှာလေးက အပြစ်ရှိသူကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကျသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဆုပ်ဆွဲထားသည့်အိတ်တွေပေါ်သို့ ပို၍ တင်းကျပ်သွားခဲ့ပြီး-

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ..”

“မမေ့ရင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ နေရတာလဲ .. ညည်း ငါ့ထံ ပြောသွားတုန်းက တစ်လ ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ညည်းကို နှင်ချပစ်တဲ့အထိ သူတို့အကြောင်းကို မသိသေးတာလား .. ဘာတွေ ထပ်သိချင်သေးသလဲ .. မကောင်းပါဘူးဆိုတဲ့လူတွေ ဆီက ညည်း ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံတွေ မေတ္တာရေစင်တွေကို လိုချင်နေတာလဲ ..”

“ဘာ ..”

“ကျွတ် .. ကိုင်း .. ပြော .. ပြော .. ဘာတွေပြောချင်သေးတာလဲ- အခု ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းခေါ်ရတဲ့အထိ ညည်းက ...”

“နောက်ထပ် တစ်လတော့ ..”

“လုံးဝ မရဘူး ..”

ဦးသာယာ မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ ယှက်သမ်းလာတော့ စေ့၏ ခြေရာတွေက ထင်းလာခဲ့၏။ တူမဖြစ်သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိတ်ပျက်သလို ခြုံပတ်ကြည့်ပြီးမှ ဆွဲကိုင်ထားသည့်အိတ်တွေကို ဆွဲယူပြီး ဘုန်းနက်ပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ငဲ့ ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်လိုသဘောသဘာဝ ရှိပါတယ်ဆိုတာ

ညည်းကို ငါ အားလုံးပြောပြပြီး သူ့ကလေးတွေ ပေါက်ဖွားလာဘော့လည်း ဒီပုံစံတွေပဲ .. ကိုချစ် တစ်ယောက်တော့ လူကောင်းသူကောင်း နှိုက်တယ်ဆိုပြီး ငါ ညည်းကို အဲဒီမှာနေဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာ .. အခု ကိုချစ် ညည်းကို မကာကွယ်နိုင်တော့ဘူး .. သူ့မိသားစုတွေကိုတောင် သူ လက်လွှတ်ထားခဲ့တာ ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း အကာအကွယ်ရှိလို့ သွားတာမှ မဟုတ်တာ ဘာဘရယ် .. အခု ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက် မပြည့်ဝသေးလို့ပါ .. နောက်ထပ် တစ်လကိုတော့ ..”

“မပေးနိုင်ဘူး ခြုံ .. တံငါးနားနီ တံငါ .. မုဆိုးနားနီ မုဆိုး .. ညည်း လိုချင်တာ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝ .. ညည်းရမှာတွေက ပုပ်ပွ မျက်စီးနေတဲ့ ကမ်းပါးစပ်က ခွေးသေကောင်ပုပ် .. ညည်းလိုချင်တာ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အခုမှ မသိသေးရင် ဒီထဲမှာရောပြီး ညည်းလည်း အပုပ်ပဲ ဖြစ်သွားမယ် ..”

ဦးသာယာ အသံက မြင်လိုက်ကာစထက် အများကြီး တည်ငြိမ်သွားခဲ့ပြီး ခြုံ အပေါ်မှာ စိတ်ရှည်ဖို့အတွက် ကြိုးစားလိုက်ရင်း -

“တော်လောက်ပြီ ခြုံ .. ညည်းကို ခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် ဒီလောက် ဆီ မိုက်မဲရလားဆိုပြီး အမွေဖြစ်တာတွေ .. လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလိုက်တာတွေက ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒေါသနဲ့လုပ်ပစ်တာ ..”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တောင်းဆိုသမျှ ဘာဘ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဘာဘကို ကျေးဇူးတင်နေတာပါ ..”

“မလိုဘူး .. ငါက ညည်းကို ကစားစရာဝယ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. တီကောင်မှန်း မြွေမှန်း မသိတဲ့လူကို ကိုင်စမ်းဆိုပြီး မြွေတစ်ကောင် ထည့်ပေးကြည့်လိုက်တာ .. ဒါပေမယ့် ညည်း မသေသေးဘူး။ နောက်ထပ်လည်း စမ်းသပ်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး ဘာဘ .. သူတို့တွေနဲ့ ကျွန်တော် ခုမှ အနီးကပ်

ပေါင်းကြည့်ရတာ

“အဲဒီတော့ အားလုံး ကောင်းနေကြတာပဲလား ..”

“အားလုံးရဲ့သဘောကို ကျွန်တော် သိရပါပြီ ..”

“ဘယ်သူ ကျန်နေသေးတာလဲ ..”

“ကြီးမေ ..”

“အေး .. သူ့အကြောင်း သိရတဲ့နေ့ဟာ ညည်း ငါ မသိလိုက်ခင် လမ်းပေါ်မှာ ဘဝပျက်သွားတဲ့နေ့ပဲ ..၊ င က သူ့ကိုယ်သူလည်း တန်ဖိုး မထားဘူး .. သားသမီးလည်း ခင်တွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. ကမ္ဘာ မလောင်ခင် သားကောင် ချွန်းပစ်မယ့် မိန်းကလေး ..”

ဦးသာယာ က ပြောနေရင်း ဒေါသတွေထွက်လာပုံ ရှိတာ ..

“သွား .. အခု ပြန်တော့ .. နောက်ထပ် သုံးရက် အချိန်ပေးမယ် .. ညည်း သူတို့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဆင်းမလာရဘူး .. ညည်း မပြောခဲ့ရင် ငါနဲ့တွေ့မှာ ..”

“ဘာ .. သူ့ကိုအကြောင်း ဘာဘာ ..”

“ဗြူ .. ညည်းကိုယ်ညည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတဲ့ တစယ့် တစ်ကောင်ကြွက်လိုများ မှတ်လိုက်သလား .. ညည်းကို ငါ အမြဲတမ်း လိုက်ကြည့်နေတာ .. မမြင်ပေမယ့် သိတယ် ..၊ ညည်းပုံစံမြင်လိုက်တော့ ပိုသိတယ် .. ညည်းကို သူတို့ ဘာကြောင့်လိုက်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်လာတယ် ထင်သလဲ ..၊ အဲဒါတွေကို သံယောဇဉ်တွေလို ထင်နေသလား ..”

ဘာဘာ ဒါတွေထိ ဘာလို့ သိနေတာလဲ ..၊ ဆင်းသွားရတယ်ဆို တာကို သိသည် ..၊ ကြီးမေတို့ ပြန်လိုက်ခေါ်ကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိနေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မပြန်ချင်သေးဘူး ဘာ ..”

“ညည်း သတ်မှတ်သွားတဲ့ တစ်လကို ဆယ်တစ်ရက်စွန်းနေပြီ ..”

“လကုန်တဲ့အထိ ကျွန်တော် နေဦးမယ် ဘာ .. ကျွန်တော့်ကိုယ်

ကျွန်တော် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ် ..”

“ဘာ! ..”

“ဟလိုဦး အန်ကယ်လ်ကြီးတို့ သားအဖ ကားပျက်နေကြတယ် မှတ်တယ် ..”

ဦးသာယာ ရဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါစကားက ဘယ်က ဘယ်လို ပေါ်လာကြမှန်းမသိသည့် လူရွယ်နှစ်ယောက်ကြောင့် ရှေ့ဆက်မရ ဖြစ်သွားတာ တစ်ယောက်က ကားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ..

“ကားက အကောင်းစားကြီးကွ .. ပျက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ကဲ ဘိုးတော် .. ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ ..”

ဦးသာယာ က လူရွယ်တွေကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူးကွာ .. ကားလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ကျုပ်တို့ စကားပြောနေကြတာ ..”

“ဟာဗျာ .. မလိုရင်လည်း လာမေးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတော့ ဆင်ရမှာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျားအိတ်ကြီး တစ်ဆိတ်လောက် ဖွင့်ကြည့်ပါဦး ..”

“ဘာကွ! ..”

ဦးသာယာ က ချိုင်းကြားညှပ်လာသည့် လက်ကိုင်အိတ်မည်းကြီး ဆက်ထပ် ချိုင်းကြားထဲ ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး ..

“မောင်ရင်တို့ လူရမ်းကားတွေလည်း ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး .. ကိုယ့်ဆမ်း ကိုယ်သွားကြပါ ..၊ ကျုပ်က အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများထည့်ထား တတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး ..”

“ဟာ .. ဒါဆိုအပီပေါ့၊ ချက်လက်မှတ်တွေဘာတွေရှိမှာ သေချာပြီ”

“ပြောနေတာ ကြာပါတယ်ကွာ .. ဒီလို ယူလိုက်ရတယ် ..”

“ဟေ့ ..”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

ဦးသာယာ ကမန်းကတန်း အိတ်ကို ပြန်ဆွဲလျှင် ဗိုက်ကို လက်ထိ တစ်လုံး ပစ်ဝင်သွား၏။ ခြူး ကို တစ်ယောက်က လက်ပြန်ဖမ်းချင် ထားလိုက်တာ ..

“ဟာ .. ချာတိတ်က အဆင်လေးပဲကွ ..”

“ဟေ့ .. မင်းတို့ ငါ့သမီးကို ခု လွှတ်လိုက်စမ်း ..”

“သမီး တွေ့လား .. ဟား .. ဟား .. မင်း လာကိုင်ကြည့် စမ်း .. နုပွတ်နေတာပဲကွာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ညနေ နေဝင်ဖျိုးဖျါမှာ လူပြတ်လပ်သည့်လမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ ဦးသာယာ တို့အတွက် ဘာအကူအညီမှ မရနိုင် ..

“တောက်.. ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ လိုချင်တာ ယူသွား .. လူထိ မထိနဲ့ ..”

“အိုခေ .. ဒါဆို ဒီမှာ ချက်လက်မှတ် တွေပြီ .. ရော့ လက်မှတ်ထိုး ပေးလိုက် ..”

ဒီလိုသာဆို မတုတ်ကဟုတ်က လမ်းပေါ်က လူရမ်းကားတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြိုက်သလောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွားတော့မှာ ဖြစ် သည်။ ဦးသာယာ ကြိုက်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေမိစဉ် လမ်းအတိုင်း မောင်းဆင် လာသည့် ကားတစ်စီးကို မြင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား လှမ်းအော်လိုက်မယ် မကြံနဲ့နော် .. ဒီကောင်မလေးကို ကျုပ် .. ကျုပ် .. အ!...”

“ကျွဲ ..”

“ဒုန်း ..”

ခြူး ကို သိမ်းချုပ်ထားသူက ကားပေါ်ကလူတွေ မမြင်အောင် ကျောပေးပြီး ခြိမ်းခြောက်နေစဉ် နောက်တည့်တည့်ကို ဝင်လာသည့်

ကားက သူ့ခြေဖနှောင့်ထိ ဖိကြိတ်ပြီးမှ ရပ်လျှင် ...

“အား!... သေပြီ .. သေပါပြီ ...”

ခြူး ကို တွန်းပစ်လိုက်ကာ ကားရှေ့မှာ ဒလီခိုခေါက်ကွေး လဲသွား ၏။ ခြူး လည်း မသက်သာပေ..

“ကဲ .. ခင်ဗျားတို့ လစ်လို့ရပြီ ..”

ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့် လူငယ်တွေကိုကြည့်ကာ လဲကွနေသူ ကို ထူ၍ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ခြူး ..”

“အား .. ရ .. ရပါတယ် ..”

ခြူး က သူ လာမထူခင် ကိုယ့်ဘာသာ အနိုင်နိုင် ထရပ်သည်..။ စစ် နဲ့ နေစိုး တို့လူစုက ဘွန်းနက်ပေါ်မှာ ပွင့်လျက်သားရှိနေသည့် ချက်စာအုပ်နှင့် ဦးသာယာ တို့ကို ကြည့်၍ ...

“တော်တော် အကြံပက်စက်တဲ့ကောင်တွေ ..”

“ခြူး ဘာဖြစ်သွားလဲ .. ရလား ..”

ဒီလှိုင်း က မေးဆတ်မေးသည်။ တစ်ခါမှ နှုတ်မဆက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက တခြားတည်း ခြူးနေတော့လည်း ဘော်ဒါတွေဖြစ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းရတော့သည်။

“ဒီကောင် တစ်နေ့လယ်လုံး မင်းကို ပတ်ရှာနေတာ ..”

ဒီလှိုင်း စကားကြောင့် ခြူး မျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည် - ဒါပေမယ့် သူတို့တွေက မသိကြတာမို့ ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ..”

စစ် ကို ကြည့်ပြီး တည့်တည့်ပဲ မေးလိုက်သည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး .. မနေ့ညနေက မင်းရဲ့ကြီးတွေနဲ့ ငါ့အိမ်ကလူတွေ ကွိုင်တက်တာ မင်း သိလား ..”

“ဟင်!...”

ဤ ပုံစံကြည့်တည်းက သေချာမသိသေးဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘေးကလူကြီးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၍ ...

“နောက်မှပဲ သေချာပြောပြမယ်ကွ .. ငါ စိုးရိမ်တာက မင်းအိမ်က လူတွေ ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ငါတို့ ခင်မင်ပျက်သွားမှာကိုပဲ .. လူကြီးတွေ ဘာဖြစ်ကြဖြစ်ကြ ငါတို့ မဆိုင်ဘူး .. အိုခေ ..”

ဤ က မျက်မှောင်လေး ကုတ်နေကာ ...
“ကြားတော့ ကြားလိုက်တယ် .. ကိုဇေ နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် အပြင်က ပြဿနာဖြစ်လာတယ် ထင်တာ ..”

ဒီလောက် လိုလိုလားလားရှိနေကြသည့် မိသားစုနဲ့ ပြဿနာ ကြီးမားခဲ့သည်လို့ နည်းနည်းလေးတောင်မှ မတွေးမိခဲ့ပါ ..

စစ် က ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ရင်း ခဲလုံးလေးတစ်လုံးကို လွှဲကန်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်ခဲ့သည်။

“ဖြစ်တာမှ သေးသေးလေး မဟုတ်ဘူးကွ .. အကြီးကြီးပဲ .. အဲဒါတွေ ညကျရင် အေးဆေးပြောမယ်ကွာ ..”

“ဘယ်လို!...”
“ဖုန်းပြောမယ်လေ .. ရော ..”

သူတို့အားလုံး ဦးသာယာ ကို ငဲ့ကြည့်ဖော်တော့ရပြီး အခြေအနေလည်း မမေး .. ဘယ်သူဆိုတာလည်း မစပ်စု ..

စစ် က ခြုံ လက်ထဲကို ဖုန်းတစ်လုံး ထည့်ပေးကာ ...
“မင်းအိမ်ကလူတွေကြောင့် မေမေက တော်တော်တင်းနေတာ .. အဲဒီက ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ရဘူးတဲ့ .. မင်းအိမ်ကလည်း ဒီတိုင်းပဲ နေမှာ .. နောက်ပိုင်း ငါတို့ ဆက်သွယ်လို့ရအောင် ယူထား ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ယူလိုက်ပါ ခြုံ ရာ .. မင်းကို အဲဒါပေးဖို့အတွက် ငါတို့လည်း တစ်ချက်မှ မနားရဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟေ့ကောင် ယူလိုက် .. နောက်ထပ် ငါတို့ ခြုံ တစ်ပတ် ထပ်ပတ်နေရလိမ့်မယ် .. ကျေးဇူးပြုပြီး ယူလိုက်ပါ ..”

နေစိုး ကပါ ဝင်ပြောသည် .. မာန်ရဲ ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပွဲပြီးသွားပြီမို့ စိတ်အေးသွားတာမျိုး .. ကားထဲ ပြန်ဝင်ပြီး လမ်းဘေးမှာ သေချာ ပါကင်ထိုးသည်။

လူစုကွဲသွားအောင် ဖြစ်သလို ထိုးဝင်ပစ်လိုက်သည့် ကားဦးက ပလက်ဖောင်းအမြင့်သာဆို မတွေးရဲစရာ .. ကားက နေစိုး ကား ဖြစ်ကာ ဒီနေ့ကျမှ ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ်တောင် မမောင်းခဲ့ဖူးသည့် စစ် က ဝင်မောင်းခဲ့သည်။ ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းကာ ရှေ့ဘန်ဘာတွေ ဘာတွေ သေချာငဲ့ကြည့်မိတော့ တော်သေးသည်။ ဘာမှမဖြစ် ..

“မင်း အခု ပြန်မှာလား .. ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ ..”
ဦးသာယာ ကို လှည့်တော့ကြည့်ပေမယ့် သက်ဆိုင်သည်လို့ ထင်ပုံ မပေါ် .. ခြုံ ကို ပြောပြီးမှ အားနာသွားသလို လှည့်ကြည့်၍ ...

“အန်ကယ်လ်က ခြုံ နဲ့ မိတ်ဆွေထင်တယ် .. ကားပျက်လိုလား”
ခုကျမှ မေးဖော်ရပေမယ့် ဦးသာယာ က ကျေးဇူးတင်သည့်အပြုး

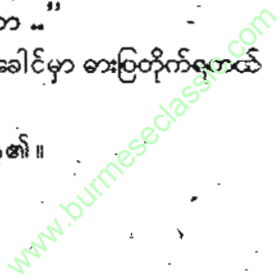
နှင့် ...
“မပျက်ပါဘူးကွယ် .. အန်ကယ်လ်က ခြုံ ရဲ့ ..”

“ဘဏ်က သူဌေးပါ ..”
ဤ က ကမန်းကတန်း ဝင်ဖြေကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို သူဌေးက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခိုင်းစရာရှိလို့ ဒီမှာ ထားရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်တာပါ .. အဲဒါ ဟိုလူတွေက ကားပျက်နေသလား .. ဘာညာနဲ့ ရောက်လာပြီး ဓားပြတိုက်နေတာ ..”

“မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဓားပြတိုက်ရတယ်လို့ ..”

နေစိုး က ရယ်ဟဟနှင့် ခေါင်းခါနေ၏။

လရောင်ကျူးရင့်

ဒီလိုင်း ကတော့ ဦးသာယာ နား တိုးသွားကာ ...

“ဘာပါသွားသေးလဲ .. အန်ကယ်လ်ကို ဒီကောင်တွေ ထိုးသွားတယ်မို့လား ..”

ဦးသာယာ က ခေါင်းညိတ်ပြ၍ မိုက်ကိုပွတ်၍ ...

“တစ်ချက်ထိသွားတယ် .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. အန်ကယ်လ် သံအဲ ..”

သမီးလို့ ပါးစပ်က ထွက်တော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ဤ အနာတရမဖြစ်တာပဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ငါတူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် .. မင်းတို့ ကူညီလို့ ဘာမှလည်း ပါမသွားဘူး.. လူတွေလည်း သက်သာသွားတယ် .. ဒါနဲ့ ဒီက ငါတူက ဤနဲ့ မိတ်ဆွေတွေလား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအတွက် ဘော်ဒါအသစ်ပေါ့ .. ဤက မကြာသေးခင်ကမှ စစ် နဲ့ ခင်သွားတာလေ .. ကျွန်တော်တို့က စစ် နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ သိကြတာ ..”

ဒီလိုင်း က ဒိုင်ခံ ရှင်းပြနေကာ ...

“ဤ .. ဒါဆို မင်း ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား ..”

စစ် က ခေါ်နေမှန်း သိသည်.. ဤ မလိုက်ဘူးဆိုတာလည်း တွေးမိပေမယ့် ကိုယ့်အုပ်စုက မျက်နှာစိမ်းနေလို့များလားလို့ တစ်မျိုးတွေးပြီး ဒီလိုင်း က ရင်းနှီးပြီးသားဟန်နှင့် ခေါ်၏။ ဤက ခေါင်းခါပါ၏။

“ရတယ် .. သူဌေးနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဖို့ရှိသေးလို့ပါ .. မလိုက်တော့ဘူး ..”

“ဒါဆိုလည်း တစ်နေရာရာ သွားပါလားကွ ..”

စစ် က အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောပြီးမှ ဦးသာယာ စိုက်ကြည့်နေတာကို သတိထားမိသွားပြီး ...

“ဒီနားမှာဆိုရင် အန္တရာယ် ထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ..”

ဤနဲ့ ပိုရင်းနှီးသည်ဆိုသော စစ် ကိုပဲ ဦးသာယာ က အကဲခတ်နေကာ ...

“ဒါနဲ့ နောင် ကြုံတဲ့အခါ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ မောင်ရင်တို့နဲ့ ကျုပ်ကို မိတ်ဆက်ထားမှ ထင်တယ် ..”

အားလုံးက သူတို့နာမည်တွေကို ပြောပြနေကာ စစ် က ဤ ဘေးမှာ ပခုံးချင်းကပ်ထိပြီး ငဲ့နေကာ ဖုန်းနှစ်လုံးပူး၍ ဘာတွေကူးချ ပွားများနေသည် မသိ ..

“သူကတော့ ဤနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အန်ကယ်လ် .. နာမည်ကတော့ စစ်သည်ကောင်း တဲ့ ..”

ဦးသာယာ က သူ ထပ်သိချင်တာတွေကို ဒီလိုင်း တို့ဆီမှာပဲ စပ်စုလိုက်ကာ အားလုံးကို ခင်ခင်မင်မင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူတို့ ထွက်သွားကြကာမှ ...

“ဒီကောင်လေးက ငှ ရဲ့သမီးနဲ့ စေ့စပ်တဲ့ ကောင်လေးလား ..”

“ဟုတ်တယ် ဘာ ..”

ဤက ဒါကို ပြောပြချင်ပုံ မပေါ် ..

ဒီအိမ်အကြောင်း ပါလာရင် တူဝရီးနှစ်ယောက် မပြေလည်တာတွေပဲ ပြောရတော့မှာမို့ ဒီတိုင်း လမ်းခွဲခွဲအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

ဦးသာယာ က ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် သက်ပြင်းချ၏။

တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေး ..

အခန်း (၃၃)

“မောင်နှမတွေ ထပြောလိုက်ကြတာ နင်တို့ပြောတဲ့စကားတွေ သူများရဲ့ချက်ကောင်းကို မထိဘဲ ကိုယ့်ရဲ့သေကွင်းသေကွက်တွေကို ရန်သူ့စစ်ကွင်းထဲ လှည့်ပေးလိုက်သလိုပဲဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား ..”

“သေကွင်းသေကွက် ထိလည်း ထိပေစေ မေမေရာ .. အဲ့ဒီ ဒေါက်တာမင်းကောင်းမှူး ကို မုန်းခဲ့မိတဲ့အမှန်းက ကွယ်သွားရင် မေ့နေပေမယ့် မြင်နေရတိုင်း အရေပြားပေါ်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ အမာရွတ် တစ်ခုလို ဘယ်တော့မှ ကျေနပ် ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကြည့်စမ်း ဇေ .. မင်း ပြောနေရင်းနဲ့ကို နားမလည်ပါလား -၊ ဟိုက သူ့အလုပ် သူလုပ်တာ .. မင်းကသာ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ဖော်ပြပြီး မိဘ မိသားစုမျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြောင့် ..”

“ဘာဟ!...”

ပိတောက် ကလည်း မကျေနပ်သံနှင့် ဝင်ပါလာ၏။ မိသားစု စုံနေသည့်အဖြစ်က ရှားပါးလွန်းသဖြင့် ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဆိုတာ နားစွင့်ရင်း ဦးချစ်လွင် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ငဝါသင်း ကလည်း ဦးချစ်လွင် ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ့် ဘက်က ကျန်တော့လောင်ဖက် ပြောဆိုပေးမည့်သူ မဟုတ်မှန်း သိလိုက် သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့သွားကာ-

“နင်တို့ကို ဆုံးမရမလားလို့ လူစုံတုန်း ဒါကိုပြန်စမိတာ .. ခုမှ ပဒုအုံကို တုတ်နဲ့ထိုးမိသလို ဖြစ်တော့တယ် -၊ မအေကို နည်းနည်း လောက်များ လေးစားကြပါဦးလား ဟင် ..”

“မေမေ့ကို လေးစားနေလို့ပေါ့ .. မဟုတ်ရင် အဲဒီဆရာဝန်ကို ကုပ်ကနေ ဆွဲထုတ်သွားတယ် ..”

“ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင် ကြားကောင်းအောင်လည်း ပြောပါ ကိုကို ရယ်.. မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောမိရင် မော့မကြည့်ရရင် ကံကောင်း..”

ဇေ က မင်းကောင်းမှူး အရပ်ကို မမီပါ -၊ ထို့ကြောင့် ပိတောက် ပြောလိုက်သည့်စကားကို ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သွား၏။

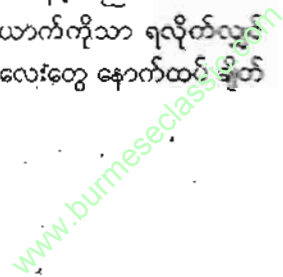
“နင်က ငါ့ကို ငြိုးချက်နဲ့ တွယ်နေသလား ပိတောက် .. နင်မှာ ရော အပြစ်မရှိလို့လား ..”

“ရှိရှိလေ .. ကိုကိုကိုစွဲ မပေါ်ရင် ဟိုကလည်း ပြောမှာမဟုတ် ဘူး -၊ သူက ပိတောက် ကို အစတည်းက သိနေတာ .. ဒါ အရေးမကြီး တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ သိထားလို့ မပြောဘဲ နေတာပေါ့ .. မိုက်ကြီးတာက ပိတောက် မဟုတ်ဘူး .. ဖျက်ချမှာကလည်း ..”

“ဟဲ့.. တော်ကြစမ်း.. အောင်မယ်လေး ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်ရည်ဝဲလောက်အောင် ခံစားရတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသည်။ သူမရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေက ကင်ဆာအမြစ်တွယ်သလို လူသေ သူမသေ ပွားများနိုင်မှာနေတာ အားလုံး အိုစေနေခဲ့သည်။

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ တို့ဘက်က သားတစ်ယောက်ကိုသာ ရလိုက်လျှင် သူ့ဘက်က သားသမီးတွေနဲ့ ဒီဘက်က ကလေးတွေ နောက်ထပ် ချိတ် ဆက်ငြိတွယ်ကြဖို့က နီးနီးလေး -၊

ဒါဆို သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် မိဘချစ်နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ စာရိတ္တ အားလုံး ပြည့်စုံပါပြီ ..။ ခုတော့ ...

“မပြောကြနဲ့တော့ .. ငါ့စိတ်ကူးတွေ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘာမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူး ..”

“မေမေရယ် လူကြီးချင်း တင်းနေကြပေမယ့် စစ် ကဖြင့် မနက် ကတောင် လာသွားသေးတယ် ..”

မို့ က ဒေါ်ငဝါသင်း စိတ်သက်သာအောင် လေပြည်ထိုးပေးမယ့်...

“ဘယ်သူ့ဆီကို လာတာလဲ ..”

ထပ်မေးလိုက်တော့ ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွား၏။ ပြီးမှ ...

“ပိတောက် နဲ့ ခြံထဲမှာတောင် စကားပြောကြသေးတယ် .. ပိတောက် ဟုတ်တယ်မို့လား .. နင်ပဲ အိုခေပါတယ် ဆို ..”

ပိတောက် ကို ပခုံးချင်းတိုက်လိုက်တော့ ပိတောက် ရဲ့ မကျေ မနပ် မျက်စောင်းက ဇေ ထံ ဝဲပျံ့သွား၏။ ပြီးမှ ...

“စစ် က သူ့ဘောကောင်းတာပဲဟာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆို သွားတိုင်း အိုခေပြီလို့တော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ..”

ဇေ က နှုတ်ခမ်းကို ကြည့်ရဆိုးအောင်မဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွား၏။

“မေမေ့သားက အိမ်ကို ဒုက္ခမပေးဘူး .. သူ့ဝင်ငွေ သူ့ရှာတာ .. သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ဆိုပြီး ဖြစ်လိုက်ရင် တကယ့်အကြီးကြီးပဲ ..။ တော်ကြာ သေးမှနဲ့ .. တော်ကြာ လောင်းကစားခိုင်းမှာ .. မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေနဲ့ ဆိုရင်လည်း သူပဲ ..”

“လာပြန်ပြီလား ပိတောက် .. ညည်းတို့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန် ထောင်းရတာ တော်တော် ဝါသနာကြီးကြသလား ..”

“အခု သူ့ကြောင့်ပဲဟာ ..”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့ ပိတောက် .. နင်လည်း ဒေါက်တာ ကြည်လဲ့ ခင် ကို နင်တွေ့ ငါတွေ့နဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးတော့ ..”

“နေစမ်းပါဦး .. အဲဒီလိုတွေဖြစ်ကြရအောင် မင်းက ဘာလုပ်နေ လို့လဲ င ..”

တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ ဦးချစ်လွင် က ဝင်မေး၏။
ဒေါ်ငဝါသင်း ထိုအခါကျမှ ပိုငိုချင်သွားကာ ...

“ရှင် ခုမှ အစကနေ ပြန်မေးရလား ကိုချစ် ရယ် .. သားသမီးတွေ ရဲ့ အမေဆိုပြီး ကျွန်မကို ဘာတွေ ထပ်အပြစ်တင်ချင်သေးလို့လဲ ..”

“ငါ အပြစ်တင်သမျှကိုသာ မင်း တကယ်နာတတ်ခဲ့ရင် ဒီလို အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး င .. ခုကျမှ အပြစ်တင်သံကို နားခါး နေတာလား ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း မျက်ရည်ဝေနေတာကို မျက်နှာမော့၍ အားတင်း သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ ...

“မခါးပါဘူး ပြောပါ .. ကျွန်မ မျက်ရည်ကျတတ်ပေမယ့် ကြောက် တော့ မကြောက်တတ်ဘူး ..”

“ဒါဆို မင်းက ဘာဆက်လုပ်ချင်တာလဲ ..”

“အဲဒါက ...”

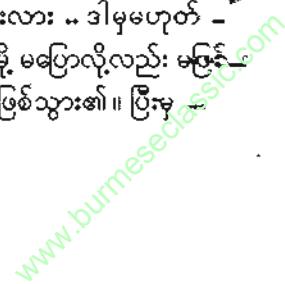
ဆက်ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ဒေါ်ငဝါသင်း က ပိတောက် ကို လှမ်း ကြည့်၍ ...

“စစ် လာတုန်းက သူ့စကားက ဘယ်လိုအခြေအနေလဲ ..”

“ဘယ်လိုအခြေအနေမှ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း ပိတောက် .. ဒီအခြေအနေမှ အရှင် သိက္ခာတွေ ထိန်းမနေနဲ့ .. သူက ညည်းဆီကို လာတာလား .. လူကြီး ချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် သူက ရှေ့ဆက်ချင်တာမျိုးလား .. ဒါမှမဟုတ် - မပြောချင်ပေမယ့် ဒါက အရေးကြီးတာမို့ မပြောလို့လည်း မဖြင့် - ဒေါ်ငဝါသင်း နှုတ်ခမ်းခပ်ဖိဖိနှင့် တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“ခြုံ ဆီကို လာတာလား ..”

“ဤ ဆီကို လွှာတယ်လို့တော့ မပြောပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့ကိုပဲ လိုက်ရှာနေတာ သိသာတယ် ..”

“ဤ အလုပ်သွားတယ်မှန်း မသိလို့လား သူက ..”
“သူ့လာတာ ခြုံ မသွားသေးဘူး ..”

တမင် မသွားခင် လာတာလား ..၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်လေး ပောက်ရှားချင်းလို့ ထင်ပြီး ရိုးရိုးခင်နေတာ မဖြစ်နိုင် ..၊

“တောက်!...”

ရှက်၍ နာကြည်းသည့်တက်ခေါက်သံက တက်ခေါက်လိုက်တာ နဲ့တောင် မတူ ..၊

“သင်းက ငါ့အိမ်မှာ လာကပ်နေကာမှ ကောင်းစားသွားဦးမှာ ပေါ့ ..၊ ဟွန်း ..”

မိန်းမ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိလိုက်ကာ ဦးချစ်လွင် ခြုံ အတွယ် စိတ်ပူသွား၏။

“အားလုံးက ကံစီမံရာပဲ ငှ .. ဘယ်သူ့ကို ကောင်းစားစေ - ဘယ်သူ နိမ့်ကျစေဆိုပြီး ကံကြမ္မာကို မင်းလက်နဲ့ အကွက်ရွှေ့ချင်လို့ မရဘူး ..၊ ခြုံ ကို မဥပဒ်ပါနဲ့ ..”

“ဤ ဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ တူမပါ .. ကိုချစ် ဒီ လောက်ထိ ကိုယ့်မိန်းမကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားနေတာတွေ တော်ပါတော့ ..”

သားသမီးဟေ့အတွက် အရှုံးက ရင်နဲ့မဆုံအောင် ခါးသီးနေကာ ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မဲ့သွား၏။ ဒေါ်သသံသည် ယုတ်လော့ အားနည်းကာ ငိုသံပါနေလျက် အမြဲတမ်း ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံ နာခံတော့မည်လို့ ဦးစားပေးနေရာမှာ ထားခဲ့ပြီးသည့် ဦးချစ်လွင် ဆိုတာ ကိုလည်း မေ့၏။

“ကျွန်မနဲ့ သွေးသားတော်တဲ့မိန်းကလေးကို ကျွန်မဘာသာ အခြေ က ဖဲ့ဖဲ့ .. လည်မျိုပဲ လှီးလှီး ကျွန်မစိတ်ကြိုက် လုပ်မယ် ..၊ သွား ..”

“ဒီကောင်မ အလုပ်က ပြန်လာနေပြီ .. သွားခေါ်ထုတ်ခဲ့စမ်း ..”
“ဟင်!...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဒေါ်ငုဝါသင်း ကို ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်ကြ၏။ ဖအေကို သတိရလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးချစ်လွင် က ကျောခိုင်းသွားပါပြီ ..။

“ဘာကြည့်ကြတာလဲ ..၊ သွားခေါ်စမ်း .. ခု ..”

မို့ က သတိဝင်လာကာ သွက်လက်စွာ ထသွား၏။ ဒေါ်သတေ့ ချီသိပ်ချုပ်တီးရပါများကာ ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေကို တင်းတင်းပြန် နှုပ်ထားမိကာ ဒေါ်ငုဝါသင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိ၏။

“မေမေ့ဆီကို သွားလိုက် ..”

မို့ နောက်ကနေ ဘာမှနားမလည်သေးဘဲ ပါလာခဲ့သည့် ခြုံ က ညွှန်ပြကာမှ ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆီ လျှောက်သွားခဲ့၏။

မိန်းမ ..၊ ဒီလောက်ထိ တတ်ပဲတတ်နိုင်လွန်းတဲ့ အုံ့ပုန်းမ ..၊

မျက်နှာရှေ့ကို ရောက်လာသည်နှင့် ပါးကို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်တာ ပြန်ခနဲ ..၊

သားသမီးတွေကို မနိုင်နင်းသမျှ ..၊ ဆုံးရှုံးနာကျင်ရသမျှဟာ ဘာချက်ရိုက်ပစ်ပြီးတာတောင် မကျေနပ်နိုင် ..၊

“ငါ .. တယ် ..”

နောက်ထပ် လက်ပြန်တစ်ချက် ထပ်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ..

“တောက်!...”

လက်ကို ဆောင့်ခနဲ ပြန်ချကာ ...

“နင်က စစ်သည်ကောင်း ကို အပိုင်ဖမ်းနေတယ် ဟုတ်လား .. ဒီဝံ့စံနဲ့ အိမ်မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးနေပြီး အပြင်မှာ ကြိုက်သလို သွားတွေသုံးပြီး စည်းရုံးကောင်းနေတယ်ပေါ့ ..”

“ကြီးမေ ..”

“တော် .. တိတ် ...”

ရဲညိုသွားသည့် ပါးတစ်ဖက်သည် လန့်ချိ၍ သွေးခြည်ည ကျန်ရစ် နိုင်ပေမယ့် ဒဏ်ရာက နာတာထက် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ခြင်းဖြင့် ..

“မဟုတ်ဘူး .. ကြီးမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲ .. ကျွန်တော် အပြစ်လုပ်ထားရင် ...”

“ကောင်မ တိတ်စမ်း ..၊ မတိတ်ဘူးလား .. ဒီပါးစပ် ..”

လူကို ဆောင့်ခါပစ်တာရော.. နှုတ်ခမ်းကို လိမ်ဆွဲမတတ် ဖိတွန်း ခံလိုက်ရတာပါ ရောကာ ခြူ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးကို လက်ခုံနဲ့ ကပ် ကွယ်၍ နောက်ထပ်ဆုတ်၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ပိတောက် တို့က လက်တွေ့ပိုက်၍ အားရ ကျေနပ်နေကြသည့်မျက်နှာတွေနှင့် ...

“အသိသာကြီးပဲ ခြူ .. နင်နဲ့ စစ် ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တစ်နေ့တခြား တိုးတက်နှုန်း မြန်လာလိုက်တာ .. ဘယ်ယောက်ျားလေးက ယောက်ျား ချင်းနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေမှာလဲ ..”

“ဟွန်း .. ရည်းစားထားချင်လည်း ရှုပ်လက်တို လက်ရှည်တွေ ဂျာကင်တွေ အပိုလုပ်ပြီး ဘာလို့ဝတ်နေသလဲ ..၊ ထဘီစကတ်တွေ ဝတ် လိုက်လေ .. ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ပုံမျိုးနဲ့ နင့်ကို ဘယ်သူက အတည်ကြံ မှာလဲ ..၊ ဒီလိုပုံမျိုးဆိုရင် လမ်းဘေးမှာ လဲနေတဲ့ အရက်သမားကအစ အချောင်ရမှာပဲ ထင်ပြီး ထလိုက်လာမှာ ..”

“အလိုလိုကမှ လူက အခြေအမြစ်မရှိ ကလေးကချောဘဝနဲ့ .. ဒီမှာ ခြူ .. နင့်ရဲ့ ခြူဆည်းလည်း ဆိုတဲ့ဘဝ ..၊ နင်းခဲလေး ဆိုတာတွေရော အားလုံးကို မေ့လိုက်တော့ .. နင့်ကို ဘာဘက အပြီးအပိုင် နှင်ထုတ်လိုက် တာ ..”

“ဟေ့ စကားတွေ ရှည်မနေကြနဲ့ ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

ဒေါ်ငုဝါသင်း က အားလုံးကို တားဆီး၍ ...

“ညည်းက သနားစရာမကောင်းတဲ့ မိန်းမ .. အရိပ်နေ အခက်ချိုး မစင်လည်း စားသေး၊ (---)လည်း ဟောင်သေး ဆိုတဲ့ ခွေးလိုမျိုး ..”

“ကြီးမေ ကျွန်တော့်ကို အဲလိုမပြောပါနဲ့ .. ကျွန်တော့်ဘဝ ဘာ ဖြစ်နေနေ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ အောက်တန်းမကျဘူး .. ကျွန်တော်သာ မကဘူး ကျွန်တော့်ဘကြီး ဆွေတော်မျိုးတော်တွေထဲမှာလည်း အဲလိုလူ မပါဘူး ..”

“ဪ .. ငါပဲ ပါတယ်ပေါ့ ..”

“ကြီးမေကို မပြောပါဘူး .. ကြီးမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆွေ ချိုးလို့ ထည့်မတွက်တော့ဘူးမို့လား ..”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ .. ညည်းက ငါ့သဘောကို သိချင်လို့ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာတယ်ဆိုတော့ အခု သိပြီထင်တယ် ..”

“သိပါပြီ ..”

“ဒါဆို ခုချက်ချင်း ဆင်းသွားလိုက်စမ်း ..”

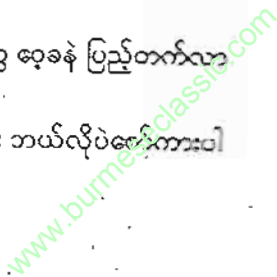
ခြူ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။ ‘အထုံအကျင် ခွဲနေပါစေ’လို့ ဒီရင်ဘတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့မိသည်။ ဒါပေမယ့် တကယ် ခံစားလာရတော့ သစ်စိမ်းချိုး အချိုးခံရသလိုလား ..၊ ဒါမှမဟုတ် - ဒဏ်ရာပေါ်မှာ ဆူးချွန်နဲ့ ထပ်ဆင့် ထိုးဆွဲခံနေရတာနဲ့ တူနေသလား ..

မကြားဝံ့မနာသာ စကားတို့ကို ကြားလည်း ကြား .. မြင်နေခြင်း တို့လည်း မျက်ကွယ်ပြုလို့ မရခဲ့ဘဲ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးမေ ..”

အားတင်းပြောလိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေ ဝေခနဲ ပြည့်တက်လာ ကြ၏။

“ကြီးမေကသာ ကြည့်ဖြူနေရင် အားလုံး ဘယ်လိုပဲတော်ကားပါ ဆ ကျွန်တော် သည်းခံနေနိုင်တယ် ..”

“အဲဒါ .. သူကများ စော်ကားခံနေရတယ်ပေါ့ ..”

အနားကို ရောက်လာသည့် ဖွဲ့ ကို ခြုံ က စောင်းရှုပ် မကြည့်-

“ကျွန်တော် ဝင်ကြေးရှိလို့ ဒီမှာ လာပေးဆပ်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်မယ် ..”

“စကားလုံး အကြီးကြီးတွေ ပြောမနေနဲ့ ဟဲ့ဟာမ- သွားဆို သွားလေ .. နားကြားပြင်းတပ်လိုက်တာ ..”

ပိတောက် က ရွံစရာတစ်ခုကို ကြည့်နေရသလို မဲ့ရွဲ့နေ၏။

“နေဦး ..”

ခြုံ က လှည့်ထွက်သွားလျှင် မှုံ က ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“နင် ခုနကိုင်နေတာ ဘာလဲ ..၊ အမှတ်တမဲ့နဲ့ သတိထားမကြည့်-

ခဲ့ဘူး ..”

ခြုံ က ရပ်နေပြီး ဘာမှမပြောလျှင် မှုံ က ခြုံ အင်္ကျီအိတ်တွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှဲ ဖိစမ်းကာ ...

“ဖုန်း .. ဒီမှာ ..”

“ဟင် .. ဘာ!...”

ပိတောက် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလာသည်။ ခြုံ ဘေးမှာ သားအမိသံ ယောက် ဝိုင်းထားမိကာ ...

“ကြည့်စမ်း .. နုပ်သရီး တော် ..”

ခြောက်သိန်းလောက်တန်သည့် ဟန်းဆက်အဖြူရောင်လေး ရွှေ့နားဘောင်လေးနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။ သားအမိတွေ ဖုန်း-

ပြုံးပြဲကြည့်နေကြပြီး ရုတ်တရက် ကြက်သေသေနေကြ၏။

ထိုစဉ် ပိတောက် က တက်ခေါက်ကာ ...

“ဒီလောက်ထိ မြူးမြိုက်သုံးစွဲခွင့်ရနေအောင် လည်လှချေလား- ငလိမ်မ .. ကဲဟယ် ..”

ရိုက်ချက်က အားပြင်းစွာ ကျသွားခဲ့၏။ ဒီတစ်ခါ ခြုံ ပုံခနဲ

သွားကာ အကျမတော်ဘဲ စားပွဲစွန်းနှင့် ခေါင်းနဲ့ မိတ်ဆက်သွား၏။ ကြီးခွေကဲ့သို့ ပုံကျသွားပြီးနောက်မှာ ခြုံ လုံးဝ ခေါင်းထူမလာတော့ပေ။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ..၊ နင်တို့ ဒီကောင်မလေးကို အသေရိုက် သတ်ကြမလို့လား ..”

ဦးချစ်လွင် ဒေါသတွေ မဖြစ်စဖူး အသံတွေပါ တုန်ခါနေခဲ့၏။ ခြုံ ဆီကို ကမန်းကတန်း ဝင်သွားကာ ဖွဲ့ထူလိုက်တော့ နဖူးထောင့်

ဆံစတွေထဲမှာ သွေးစတချို့နှင့် ခြုံ က သတိလစ် မေ့မြောနေပြီဖြစ်၏။

“နင်!... နင်တို့ တော်တော်ရိုင်းခိုင်းကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေပါ လား ..၊ မင်း ...”

ဇနီးသည်ကိုပါ မော့ကြည့်၍ တစ်ခုခုပြောမည် ပြင်လျှင် ...

“မေမေကြီး အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေ အများကြီးပဲ ရောက်နေကြ တယ် ..”

ကဲကဲ က အရေးတကြီးပုံစံနှင့် ဧည့်ခန်းဝမှာ ပေါ်လာပြီးပြောကာ- “ဟိုလေ .. ကို .. ကိုစစ်သည်ကောင်း တို့ တစ်အိမ်လုံး ..”

“ဘာ!...”

“ဘာပြောထယ် ..”

ဧည့်ခန်း ဒီနေရာလေးမှာ အလှရှိုးကေ့စ်စင်မြင့်ကြီးတစ်ခုပဲ ခြားနေကာ အထပ်စင်တွေပေါ်မှာသာ ရပ်တုတွေ အလှပန်းတွေ ပြည့်ကျယ်

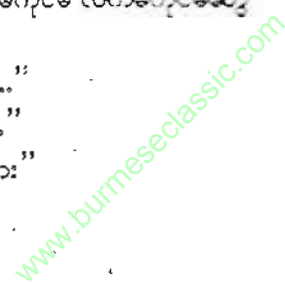
မနေခဲ့လျှင် တံခါးဝက ရပ်လိုက်တာနှင့် ဧည့်ခန်းကို တန်မြင်သူမှာပင် ..။

အားလုံး ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့ဘဲ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“သူ .. သူတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ..”

“မေမေကို ဖုန်းဆက်ထားသေးလား ..”

“ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ငါ ဒီလိုနေမလား”

ဦးချစ်လွင် ကတော့ ဘယ်အရေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ အလုပ်သမားတွေ အကူအညီနှင့် ခြုံ ကို အိမ်ထဲ ပွေ့ခေါ်သွားလေသည်။

တစ်ရန်ရှင်းသွားပြီလို့ ထွက်ကာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းက ဒီလိုကျတော့လည်း အားကိုးရသားလို့ တွေးမိပြီး ကျေနပ်သွားခဲ့၏။

“ကဲကဲ .. လာစမ်း .. နင် ထွက်မလာခဲ့နဲ့တော့ .. အဲဒီကောင်မသတိရတာနဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပေးလိုက် .. ဧည့်သည်တွေ မမြင်အောင် နောက်ပေါက်က တံခါးဖွင့်လွှတ်လိုက် .. ကြားလား ..”

ဒါကိုလည်း မမေ့မလျော့ မှာ၏။ ပီတောက် တို့ ညီအစ်မကတော့ ပြေးလွှားပြင်ဆင်ချိန်လည်း မရတော့သဖြင့် ရှိသမျှ ရှိုးကွတ်မှန်ချပ်တွေ မှာ ပြေးလွှားလှည့်ပတ်ကြည့်၍ ရှေ့ကဆွဲချ နောက်လှည့်ဆွဲတင်နှင့်-

“မအေးသိန်း တံခါးသွားဖွင့်လိုက် ..”

အားလုံး ခန့်ခန့်စာညီတည်ပုံစံ နေသားတကျဖြစ်မှ ထွက်ကြိုခိုင်းလိုက်သည်။

“မေမေက ထွက်ကြိုလေ ..”

“ဘာလို့ထွက်ရမှာလဲ .. ငါက သမီးရှင် ..”

“ဟုတ်သားပဲ ပီတောက် ရယ် .. နင်လည်း မွန်နေပြီ သိလား - မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြဿနာဖြစ်ထားတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး..”

“ဒါပေမယ့် သူတို့တောင် ပြန်စပြီး ကျေအေးသေးတာပဲ ..”

“တိတ်တိတ်နေကြ .. လာပြီ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ နဲ့ ဦးကောင်း တို့က ရှေ့ဆုံးကနေ ခန့်ခန့်ညားညား ဝင်လာကြကာ နောက်မှာ ရှေ့နေဝတ်စားပုံမျိုးနှင့် လူကြီးနှစ်ယောက် ပါလာ၏။

ပြီးတော့ စစ်သည်ကောင်း မလွဲလျှင် သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ဝင်လာကြပုံကို မြင်သည်နှင့် နေရာပေးဖို့ မေ့လောက်အောင် ဒေါ်ငုဝါသင်း မာန်တွေတက်သွားလေသည်။ ပြီးမှ ...

“ကြွပါ .. ထိုင်ပါရှင် .. ဧည့်သည်ဆိုတော့ တခြားလူတွေမှတ်လို့ ထွက်မကြိုမိတာပါ .. မယဉ်လဲ့ တို့လို့ မထင်လို့ .. စိတ်မရှိပါနဲ့နော်..”

“ရပါတယ်ရှင် .. ကျွန်မတို့ကလည်း ဟိုနေ့ကပြဿနာအတွက် တောင်းပန်ချင်တာရယ် .. နောက်ထပ် သမီးတောင်းဖို့ရှိတာရယ်ကြောင့် ဖုန်းဆက်နေရင် အဆင်မပြေတာတွေ ပြောဖြစ်မှာစိုးလို့လေ ..”

“ဟုတ်ပါပြီရှင် .. အဲဒါတွေကို ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်ရအောင်ပါ .. ဟိုလေ .. ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် လာကြတော့ သမီးတို့အဖေ တောင် မရှိဘူး ..”

“ဟာ .. ရပါတယ်ဗျာ .. ဒေါ်ငုဝါသင်း ရှိနေရင်ပဲ လုံလောက်ပါတယ် ..”

ဦးကောင်း က ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြပြီး အိမ်ထဲကို လည်ပင်း တစ်ချက် ရှည်ကြည့်၍ ...

“လာရင်းကိစ္စ ဒေါ်ငုဝါသင်း ကိုပဲ တိုက်ရိုက်ပြောရမှာပေါ့..။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ငုဝါသင်း က ခြုံ ရဲ့အဒေါ်ရင်း ဖြစ်နေတယ်မို့လား ..”

“ဘာ!...”

“ဟင်!...”

ဒေါ်ငုဝါသင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ထသားအမိတွေ မျက်နှာတစ်ခုစီကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မတည်မပြေအကြည့်တို့နှင့် လုံးဝ အေးချမ်းနေ၏။

ဦးကောင်း ကလည်း သူပြောတဲ့စကား ဘယ်လိုစကားဆိုတာဆို မသိတာလား .. ဂရုမစိုက်တာလား ..။

“ခြုံဆည်းလည်း က ဒီမှာနေနေတော့ ဒီညနေပဲ ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆီမှာ ခြုံ ကို သားငယ် စစ်သည်ကောင်းနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းပါတယ် ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“ဘာလဲ .. ဘာတွေ လာပြောနေကြတာလဲ .. ခြုံဆည်းလည်း က ဘာမှိုလို့လဲ ..၊ မသိဘူး .. ထွက်သွားကြပါ ..”

ဦးကောင်း က ဆက်မပြောဘဲ ဘေးကလူကြီးတွေကို လှည့်ကြည့် သည်။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် နီဖူးကျယ်ကျယ်နှင့်လူကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍-

“ကျွန်တော်တို့က သူဌေးကြီး ဦးသာယာ ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ခြုံ ကို စေ့စပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းပြီးသားပါ .. ဒါပေမယ့် ခြုံ က ဒီမှာပဲရှိနေတဲ့ အတွက် ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ မှားပြီ .. ခြုံ က အိမ်မှာမနေတာ ကြာပြီ လေ .. သူက သွားချင်ရာ သွား .. နေချင်သလို နေတာ ..၊ ကျွန်မရဲ့တူမ တော်ပေမယ့် စံအိမ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာကိုတော့ ကျွန်မ ကြည့် မနေနိုင်ဘူး ..”

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြောရ ခက်ကုန်ကြ၏။

ထိုစဉ် နေစိုး က ဖုန်းထုတ်၍ နံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်လျှင် ဖုန်းမြည်သံက သူတို့တွေ တိုင်နေကြသည့် စားပွဲ၏ အတွင်းအံထဲက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ...

“အဲဒါ ခြုံ ဖုန်းပဲ .. သူ ဒီမှာ ရှိသေးတယ် ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း သည် သမီးတွေဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး တိတ်ကျသွား လေသည်။

တစ်ခါတလေမှာ မခြိမ်းဘဲ ရွာသော မိုးသည် ...၊

အခန်း (၃၄)

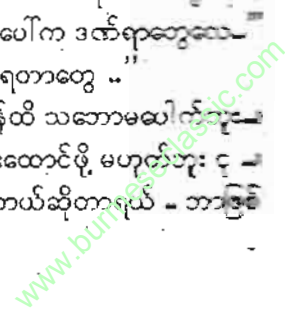
“အဲဒါ ကံကြမ္မာပဲ .. ရည်ရွယ်ထားတာ ဘာမှမရှိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကောင်းတာရော ဆိုးတာရော ရထိုက်တဲ့အတိုင်း ရသွားကြတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ကိုကြီးတို့ တမင်လုပ်ကြတာ ..၊ ဒါကို အိမ်ထိလာပြီး ကိုကြီးက မောင်းမဲနေသေးတယ် .. အစတည်းက စစ်သည်ကောင်း က ခြုံ နဲ့ စီစဉ်ထားတာဆိုရင် ပြောပါလား - ခုတော့ အိမ်ပေါ်ထိ တတ်လာပြီး လူအုပ်စုနဲ့ ငှ တို့ကို အရှက်ခွဲသွားတာ ..”

“အဲဒါလည်း နှင့်ကံကြမ္မာပဲလေ .. နင်က ငါ့ဥမု ငါ့ဥ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်တဲ့မိန်းကလေးပဲ .. နှင့်သမီးတွေ ကောင်းစားဖို့ဆိုရင် နှင့်မှာ သွေးသားသံယောဇဉ်လည်း မရှိဘူး .. သိက္ခာသမာဓိဆို ဝလာဘူင်းဆို နှင့်တို့ နှိပ်စက်လွှတ်လိုက်ကာ ငါ့သမီး ပါးပေါ်က ဒဏ်ရာတွေလေ ..”

“ဒါ သူ အနေအထိုင်မတတ်လို့ ဖြစ်ရတာတွေ ..”

“အေး .. ကောင်းပါတယ် .. နင် ခုချိန်ထိ သဘောမပေါက်ဘူး .. ငါလာခဲ့တာလည်း နှင့်ပြောတာတွေကို နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ငှ .. ခြုံ ကို ငါ ဘာကြောင့် အိမ်က နှင့်ချလိုက်တယ်ဆိုတာရယ် .. ဘာဖြစ်

လို့ အမွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာရယ် .. အဲဒါတွေကို နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောဖြစ်တော့မှာ စိုးလို့ ..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆတ်ခနဲ မော့လာတော့ ဦးသာယာ က မတ်တတ် ရပ်နေရင်းကနေ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ဆုပ် ထားကာ ...

“ဤ က သူ့ကိုယ်သူ မိသားစုမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတဲ့ ဘဝကို မလိုချင်ဘူး .. ငါ ကယ်လောက်ပဲ ပညာတွေ သင်ပေးပေး ဒီပညာတွေနဲ့ သူ့စိတ်ကို မကုစားနိုင်ဘူး .. ပြည့်စုံအောင် ငါ ဘယ်လိုပဲ ဖန်တီးပေး ထားထား သူ့လိုချင်နေတာက နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝ.. အဲဒါကြောင့် သူ နင်တို့နဲ့ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း နေဖို့ စိတ်ကူးတယ် ..”

ဒီစိတ်ကူးကို ဦးသာယာ အသေအလဲ တိုက်ဖျက်ခဲ့ရသည်။ ဒီ လောက်ထိ ပညာတွေတတ်နေပြီး ဘယ်လိုပြောပြော ဒါမှဒါ ပူဆာနေ တာကို အသည်းတွေယားကာ ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်တွေ လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

“ငု အကြောင်း ညည်း ဘယ်လောက်သိလဲ ခြုံ .. ငု ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ညည်းလိုချင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရှိနေတယ် ထင်နေသလား ..”

“သူက ကျွန်တော့်ကြီးတော်အရင်းပဲ ဘာဘရယ် .. ပြီးတော့ မလတ်တို့ မငယ်တို့ ရှိတယ် .. ကျွန်တော့်အတွက် အမေ အစားရသလို ပဲ နေမှာပေါ့ .. ပြီးတော့ အစ်ကို အစ်မတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင် တယ် .. ဒါတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ကလည်း ကြီးမေတို့ကို သတ္တရာစိတ်အိမ်မှာ အတူလာနေဖို့.. ဒါမှမဟုတ် ကြီးမေတို့နဲ့ ကျွန်တော် အတူနေနိုင်ဖို့ .. ကြီးမေ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ .. အဲဒါကို ကျွန်တော် ကြိုး စားပါရစေ ..”

“မကြိုးစားရဘူး .. ငု မှာ ညည်းပြောနေတဲ့ မိခင်မေတ္တာမျိုး မရှိဘူး .. ရှိရင်လည်း ညည်းအတွက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး .. အဒေါ်

ရင်းဆိုပြီး သူ့ဆီကနေ နွေးထွေးမှုကို မမျှော်လင့်နဲ့ .. သူ ရမယ်ထင်ရင် နှုတ်လေးချိုချိုနဲ့ လက်တစ်ဆုံး နှိုက်မယ် .. ညည်းမှာ တက်တက်ပြောင် သွားတဲ့အထိ ချူချူ နှိပ်စက်ပြီးရင်တော့ နင် နေခဲ့ .. ငါ သွားမယ်..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ သိချင်တယ် ဘာဘ .. ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ မိသားစုဘဝကို ကျွန်တော်ရဲ့အဒေါ်ရင်း မိသားစုဆီကမှ မရရင် ဘယ်ကရမှာလဲ .. ကျွန်တော့်မှာ ပြည့်စုံပိုလို့နေ တာတွေ ကျွန်တော် မမက်ဘူး .. လိုချင်တာက မေတ္တာတရားပဲ ..”

“ဒီလောက်ထိ ခေါင်းမာပြီး အသိခက်ရလား ခြုံ .. မေတ္တာတရား ဆိုတာကို တောင်းယူတိုင်း ရတယ် ထင်နေသလား .. ညည်း ချမ်းသာ တိုင်း မေတ္တာ စေတနာတွေကို လိုသလောက်ရမယ် ထင်နေရင် ညည်း ချူးနေပြီ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ရူးခွင့်ပေးပါ ဘာဘ ..”

“မပေးနိုင်ဘူး .. နှစ်လက်မခွဲ သံချောင်းကြီးကို မျိုချပါမယ်လို့ တောင်းဆိုနေတာ ငါက ခွင့်ပြုရမှာလား .. လုံးဝ မရဘူး ..”

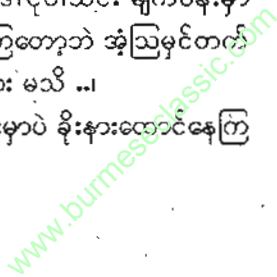
“ကျွန်တော်ကတော့ လိုချင်တာကို ရမှဖြစ်မှာ .. အဲဒီတော့ ဘာ ကိုလည်း ကျွန်တော် မလွန်ဆန်ပါဘူး .. ကြီးမေ ရဲ့ စိတ်ကိုသာမက ဘူး သူ့မိသားစုအားလုံးကိုပါ ကျွန်တော် သေချာသိရဖို့အတွက် အဲဒီ မှာ သွားနေမယ် ..”

“ဘာ!...”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဘ တစ်ခုပဲ လိုက်လျောပါ ..”

ဦးသာယာ က ခြုံ နဲ့ သူ အပြန်အလှန် နားလည်မှုယူ၍ ကတိ ထားခဲ့ကြတာတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်ဝန်းမှာ ခိုတွဲနေသော မျက်ရည်ဥတို့ ပြိုဆင်းမလာကြတော့ဘဲ အံ့ဩမှင်တတ် ခြင်းမှာပဲ မျက်ရည်တွေပါ အေးခဲကုန်ပြီလား မသိ ..

အပြင်ထွက်မလာရုံကြာဘဲ အတွင်းခန်းမှာပဲ ခိုးနားထောင်နေကြ

သော ပိတောက် တိုညီအစ်မ တစ်ယောက်မျှနဲ့ တစ်ယောက် ကြည့်
၍ ငေးကြောင်နေကြ၏။

“သူ့ကို လုံးဝ မစုံစမ်းဖို့နဲ့ အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာ
ထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ် .. အဲဒီလိုနေဖို့လည်း ငါ ခွင့်ပြုခဲ့တာ
တစ်လတည်း .. ဒါပေမယ့် သူက ပါးမှာ ဒဏ်ရာ အညိုအမည်းစွဲခဲ့ပြီး
ကုပ်တွယ်နေခဲ့တယ် ..”

ဒေါ်ငဝါသင်း နှုတ်ခမ်းတွေတော့ လှုပ်ခတ်လာပေမယ့် ဘာမှ
မပြောနိုင်တော့ပေ ..

“နင်မို့ လုပ်ရက်စာယ် ငဝါသင်း .. ဒီကလေးလေးက ငယ်စဉ်
တည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရလို့ သူ့အဖေကလည်း ချူးချာလွန်းလို့ မေမေတို့ရော
ငါတို့ရော ဘယ်လောက် အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသလဲ .. ပြီးတော့
မွေးလာတည်းက အသံတိတ် ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ .. သူ့ရဲ့ အပြုံးအရယ်
လေးတွေ .. တိတိတာတာသံလေးတွေ ကြားလာရအောင် ငါတို့
ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ ..”

ဦးသာယာ အသံတွေက ကွဲရာတုန်ယင်လာခဲ့လျက် လက်သီးလက်
မောင်းတန်းတော့မလိုထိ ဒေါသဘက်ကို ဦးတည်ခဲ့၏။

“ဤဆည်းလည်း ဆိုတာ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့တာ .. သူ့အဖေ
စောစောစီးစီး ကွယ်လွန်သွားတော့ မိဘမဲ့လေး ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ကလေး..
ညီလေး ဆုံးသွားတုန်းကတော့ ဒီကလေးကို ပွေ့ချိုပြီး နင် ပလီပလာ
တွေ ပြောခဲ့တာ ရေပက်မဝင်ပါလား ငဝါ .. ဟင် ..”

“ကိုကြီးရယ် .. အဲဒီတုန်းက င ဝ ကယ် ..”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ .. ကလေးက အမွေတွေ တစ်ပုံကြီး
ပိုရတော့မှာကို ..”

“အဲဒီလို ပိုပိုသာသာတွေ ဝေပုံချခဲ့တာလည်း င တို့ ကျေနပ်ပေး
လို့ပါ ..”

“ဘာပြောတယ် င .. ဟား .. ဖေဖေတို့ ကြားနိုင်ရင် ရောက်ရာ
ဘဝက ပြန်ပြေးလာပြီး နင့်ကို ဖနောင်နဲ့ပေါက်တော့မယ် .. နင့်မိုက်ပြစ်
နဲ့ ခိဘကို အလီလီအခါခါ နှိပ်စက်၊ အရှက်ရစေခဲ့ပြီး မိဘပစ္စည်းတွေ
ကြိုက်သလို ထိုင်ဖြုန်းခဲ့တာတွေ နည်းသလား .. ကိုချစ် နဲ့ပါသွားတော့
လည်း နင်ရမယ့်ဝေစုအတိုင်း ထပ်ပေးလိုက်တယ် .. အဲဒါ နင့်ကို လုံးဝ
စွန့်လွှတ်တော့မယ့်အဖြစ်ကနေ ဘာလို့ဝေစုရသွားတာလဲ သိချင်သလား..”

ဒေါ်ငဝါသင်း ဦးသာယာ ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေခဲ့၏။

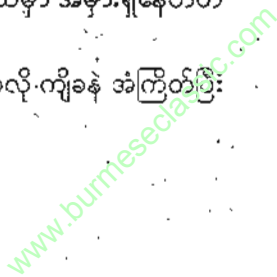
“နင့်ဘဝကို ထိန်းကျောင်း တာဝန်ယူသွားရတော့မယ့် ကိုချစ်
တို့ ငဲ့ညှာခဲ့တာ .. ပြီးတော့ အဲဒါကို ငါ ထောက်ပြပြီး ငါကပဲ တိုက်တွန်း
ခဲ့တာ .. ဘာဖြစ်လို့ နင့်ကို အမွေပေးဖို့ ငါ တိုက်တွန်းခဲ့လဲ သိလား..၊
နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ထပ်မပတ်သက်ချင်လို့ ..”

ဦးသာယာ က အစ်ကည်းက စည်းကမ်းရှိသလောက် တိကျပြတ်
သားသည်။ ဦးသာယာ ၏ စိတ်ဓာတ် စည်းကမ်းတွေအားလုံးသည်
သက္ကရာဇ်စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်တွေ ချမှတ် ကျင့်သုံးခဲ့တာနှင့် တစ်
သပ်တည်း ..

ဒါကို ဖောက်ဖျက်၍ ဇလော်မာမိုက်မှားခဲ့သည့် ဒေါ်ငဝါသင်း ကို
မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ .. ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးမို့
အမွေဖြစ်တာ စွန့်လွှတ်တာတွေ မပြည့်စုံခဲ့ဘဲ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့
ကြိုးစားခဲ့၏။ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာခံစားမိလာသည့် နောက်ပိုင်းမှာ
တော့ ထာဝရစွန့်လွှတ်ဖို့ထိ တွေးခဲ့ကြသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို လက်ရှိအမြင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ တစ်ဆုံး
မသတ်မှတ်နဲ့ .. မြင်နေရတဲ့ အမှန်တရားတွေထဲမှာ အမှားရှိနေတတ်
တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ..”

ဦးသာယာ က ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းနေသလို ကျိခနဲ အံ့ကြိတ်ပြီး
နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီလောက် အထင်မကြီးနိုင်တဲ့ နင်တို့မိသားစုထဲကို ငါ အသက်လောက်ချစ်ရတဲ့ ငါ့သမီးလေးကို တစ်လလောက်ထိ ပစ်ချပေးခဲ့မိတာကိုပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး - အေး .. တစ်ခုတော့ ရလိုက်ပါတယ် .. အခု ငါ့သမီး အမှန်တရားကို တွေ့သွားပြီ .. မြင်နေကြားနေရတာတွေကို အမှန်တကယ်လို့ မမှတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အသိစိတ်နဲ့ ခွဲခြားနိုင်သွားပြီ ..”

“နေပါဦး ကိုကြီး .. ကိုကြီးတူမနဲ့ သဘောတူထားလျက်နဲ့ ငှက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုချောက်တွန်းရတာလဲ .. ဒါကျတော့ ကိုကြီးက ပြန်ရက်စက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား .. ငှက်က ဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးလည်း အဲဒီအတိုင်း တုံ့ပြန်လိုက်တာပဲလေ ..”

“ဘာ!..”

ဦးသာယာ ကိုယ့်စကားကိုယ် အဆုံးသတ်ပြီး လှည့်ပြန်တော့မလို့ ပါ ..။

နာကျင်သွားသလိုလို .. နောင်တရသွားသလိုနှင့် စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ပြောလိုက်သည့် ဒေါ်ငုဝါသင်း စကားတွေကို မယုံနိုင် ..။

ဒါပေမယ့် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်ကာ...

“အဲဒါကြောင့် နင်ကို တစ်နှစ်စားဉာဏ်နဲ့ အတွေးတိမ်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ငါ အစောကြီးတည်းက ပြောခဲ့တာ .. အားလုံးကို နင် ဖြစ်စေချင်သလို မရမက လုပ်ယူသွားတာချည်းပဲ ငုဝါ ..။ ဘယ်သူမှ နင့်ဆီက လာမလှဘူး .. နင့်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပေးချင်လွန်းလို့ ပေးမယ့်သူက ရောက်လာတယ် .. နင်က သူတောင်းစားဆိုပြီး မောင်းထုတ်တယ် ..။ ရွှေထုပ် ကောက်ရပေမယ့်လည်း ရွှေထုပ်ကြီးဆိုပြီး ချပစ်ခဲ့တယ် .. အဲဒါ ဘယ်သူ ဖန်တီးတာတွေမို့လို့လဲ ..”

ဦးသာယာ က ပြောနေရင်း အိမ်ထဲနဲ့အပေါ်ကို မျက်လုံးဆုံကြည့်ကာ ...

“ဒီအိမ်မှာ ကိုချစ် ဦးမဆောင်တော့ဘူးဆိုတည်းက ကျက်သရေ ခက်လာအပေါင်းတွေ ငြိမ်းကုန်တာ ထင်တယ် .. နင်ကတော့ လောဘအါသ မောဟစိတ်တွေ မွန်ပြီး ဥစ္စာထုပ်ကို အပေါ်မှာချိတ်ထားတော့ ခါင်းငံ့သွားတယ် .. ရှေ့မှာချထားတော့ ခေါင်းမော့ပြီး လျှောက်တယ်၊ အားလုံးက နင့်ကံကြမ္မာပဲ ..”

ဦးသာယာ က နေရာမှ ယတိပြတ် ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ရင်း...

“ငါ နင့်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး .. နှုတ်ပိတ်ဖို့လာတာ .. ငါ့ကို နောက်ထပ် လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မခေါ်နဲ့ .. ငါ့အိမ်ရိပ်ဆိုလည်း လာမနင်းနဲ့ ..”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသွားရင်း တံခါးဝကျမှ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်တာ ...

“ဒီတစ်ခါ စံအိမ် သိက္ခာလည်း မထိန်းဘူး .. မိဘဘိုးဘွားတွေက လည်း ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် .. ငါ့ခြံဝင်းထဲကို နင်နဲ့ နင့်မိသားစု ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာခဲ့ရင် ရဲခေါ်ပြီး ဆွဲထုတ်ပစ်မယ် ..”

ပြောလိုပြီးမှ ကားဆီကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီရိုင်ဘာက တံခါးအဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေရင်း ဦးသာယာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ တံခါးပိတ်ဆေးပြီး ကားပေါ်တက်၏။

ကားစာစ်စီးလုံး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဒေါ်ငုဝါသင်း ချိုးပွဲချ ငိုလေသည်။

သူမအတွက် ဒီနေ့ ကမ္ဘာပြိုတဲ့နေ့ ..။

အခန်း (၃၅)

“ဘဘကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ဗျာ ..”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ .. ငါ ညည်းကို ဒီအရွယ်ထိ ထိန်းကျောင်း ပြုစုလာခဲ့တဲ့သူ .. ငါ စီမံခန့်ခွဲချင်တဲ့အရာကို ညည်းရဲ့ ခွင့်ပြုချက် တောင်းနေရမှာလား ..”

ဩ. မျက်နှာလေးက အညိုကွက်တချို့ ထင်နေသော ပါးပြင်သော တစ်ဖက်က အကျည်းတန်နေစေကာ စိတ်ရွပ်နေပုံလေး ပေါက်သော ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေလေသည်။

ချစ်လည်း ချစ်ပါသည် ... ချစ်လွန်းလို့လည်း ဒီဒဏ်ရာတွေ မျက်နှာနုနုလေးကို မြင်နေရတိုင်း ဦးသာယာ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင် “ကျွတ်!...”

အကြိမ်ကြိမ် တက်ခေါက်နေရင်း ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ဒေါသမသင့်တော်မှန်း တွေးမိပြီး စုတ်သပ်ရခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လျက် ...

“ငါ အတန်တန် တားနေတဲ့ကြားက ညည်း အဲဒီကို သွားတယ် ဒါလုပ်ပေးပါဆို ငါ လုပ်ပေးခဲ့တယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ ကန့်သတ်ခဲ့တဲ့ တစ်လကိုကျတော့ ညည်း မလေးစားဘူး ..”

“ဘဘရယ် ..”

“ငါ လိုက်ခေါ်တာကို ခေါင်းခါတဲ့အထိ ညည်း ငါ့ကို ..”

“ဘဘကို ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာရလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ခုစစ် နဲ့ကိစ္စကြီးကို ဘဘ ကျွန်တော့်ကို မမေးမြန်းဘဲနဲ့ ..”

“မေးနေဖို့ မလိုဘူး.. အစတည်းက ကိုကောင်း ပြောခဲ့တာကို ငါ တတ်ခံခဲ့တာ ညည်းနဲ့ပဲ.. အဲဒါတွေ ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ညည်း အထိတ်စားနေထိုင်နေလို့လေ .. ငါ့ကို လေးစားပြီး ငါ့တူမကို တောင်း မယ့် ညည်း ဘယ်လိုပုံနေလဲဆိုတာ သူတို့က သိတာမဟုတ်ဘူး..”

“ခုလည်း ကျွန်တော် ဒီတိုင်းနေမှာပဲ ..”

“နေပေါ့ .. ညည်းရဲ့ ဒီတိုင်းပုံစံကိုပဲ မှောင်စစ် က ခင်မင်ခဲ့တာ.. ဒါကို သိလိုက်ရလို့ ငါ ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်လိုက်တာပဲ .. နောက် တစ်ချက်က ငု နဲ့ သူ့သမီးတွေ သိစေချင်တာ .. ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ် တနေမှန်း မသိပေမယ့် လူတွေ ဦးမည်ချက်မဲ့လာတဲ့အခါ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်ရတယ်.. တွေ့သွားပြီဆိုရင် အဲဒီလူက ကိုယ့်အနာဂတ်ကို အားအင် ပြည့်နဲ့ တူထောင်နိုင်သူပဲ ..”

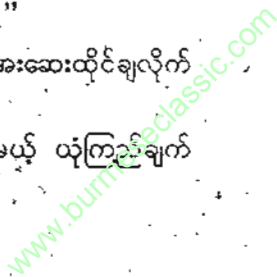
ဦးသာယာ က တစ်နေရာကို ငေးနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အငါငါဝါသင်း တို့ကို မြင်ယောင်နေတာ သိသာနေလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ခံခဲ့သွားလိုက် တင်းသွားလိုက် ..

“ကံကြမ္မာကို ကိုယ်ဖန်ဆင်းလို့ မရပေမယ့် နှစ်ပါးသွားပြီးရင် နောက်ပိုင်းလာမယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိရမှာပေါ့ ..”

“ကံကြမ္မာကို ရှာတွေ့တဲ့လူဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဘဘ .. ရှာတွေ့ပြီဆိုရင် ကံကောင်းပြီလို့ ပြောတာလား ..”

ဦးသာယာ က ခေါင်းခါရင်း ဩ. ဘေးမှာ အေးဆေးထိုင်ချလိုက် သည်။ ပြီးမှ ..

“အရာရာကို ကံတရားပေါ် ပုံမချသင့်ပေမယ့် ယုံကြည်ချက်

တစ်ခုပေါ်မှာ အတ္တကြီးပြီး ငါမှငါဆိုတဲ့ မာန်မာန ဖြစ်သွားခဲ့ရင်... အဲဒါ အဆိပ်ပဲ... ကံကြမ္မာကို မေ့နေတဲ့လူက အလစ်ငိုက်မှာ အထိ... ခံရတဲ့ စစ်သားလိုပဲ... မမေ့တဲ့လူအတွက်ကတော့ အခိုင်အမာ ပြင်... ထားပြီးတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်တိုက်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်... လေ... ငါပြောတာ ညည်း ရှင်းရဲ့လား... အဆိုးဖြစ်ဖြစ် အကောင်... လာလာ အားလုံးက တိုက်ပွဲပဲ... ”

ဇွဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ခိုးလှိုင်းခုလှိုင်းနေဆဲ... က ဒါတွေမဟုတ်... ”

“ဇွဲ... ”
“ဗျာ... ”

“ညည်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ... စစ် အကြောင်းလား... လုပ်သမျှအပေါ်မှာ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် ဘာကို ဘာအတွက်မှ ဝေဖန်... မရှိဘူး... ငြိုငြင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာကိစ္စ... ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်လာတာ မကောင်းဘူး... ”

“ငါ စိတ်မရှည်တတ်တာ ညည်း သိတယ် ဇွဲ... ငါက မှန်တာ... ထင်လို့ ဒါကို လမ်းညွှန်ရင် ဒါလုပ်မှ ကြိုက်တယ်... ဒါပေမယ့် ညည်း... ကို ငါ အမိန့်မပေးပါဘူး... မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ပေးချင်တာတောင် ညည်း... နေပုံထိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ညည်းရဲ့စိတ်ကို ငါ့ဘာသာ ခန့်မှန်းမိလို့... မပြောခဲ့တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ခုတော့ လုပ်သင့်တဲ့အချိန် ရောက်နေ... ညည်းဘဝအတွက် တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အမှန်ကန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်... ဖို့က ဒီတစ်နည်းက အကောင်းဆုံးပဲ... ”

ဦးသာယာ က ဇွဲကို လှည့်ကြည့်၍... ”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တောင် ဒီလောက်မကောင်း... နိုင်ဘူး... ”

ထပ်ပြီး အတည်ပြုလိုက်သေးသည်။

“ဦးချစ်လွင် ဒေါ်ငုဝါသင်း ဆိုတဲ့ မိသားစုကိုရော... စည်းစိမ်စံအိမ်... ရော ညည်း ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်တော့... အခု ထည့်ထားရမှာက... သည်ကောင်းနဲ့ ဆွေစပ်မှာ မဟုတ်ဘူး... တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေး... ”

“ဟာ... ဘာ... ”

“စောဒကမတက်နဲ့တော့... ဒီညနေ ကိုကောင်းနဲ့ ငါ မင်္ဂလာ... အမြန်ဆုံးပြီးမြောက်ဖို့ တိုင်ပင်မယ်... ငါလည်း အမေရိကကို... ရှည်သွားရဖို့ ရှိတယ်... ညည်းကို ဒီတိုင်းမထားခဲ့နိုင်ဘူး... ”

“ဘာ... သူတို့တွေကလည်း... ”

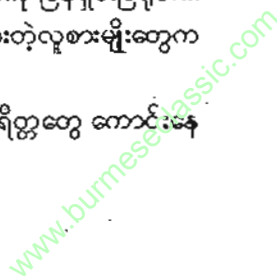
“ဟုတ်တယ်... စည်းစိမ်စံအိမ်ကလူတွေတင်မကဘူး ဦးသာယာ... မဆိုရင် တော်ပါပြီလို့တောင် သူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်... အဲဒါတွေ... အားလုံး သိပြီးပြီ... ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ငုဝါသင်း ကြောင့်... ရတာတွေ... ညည်းကို စစ်သည်ကောင်းနဲ့ ကြံဖန်ဆုံးစည်းနေကြတာ... ခိုင်တည်းက ငါ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိတယ်... သိလို့ ငါ့ကိုယ်... ခိုင် သွားပြီး ကိုကောင်းနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တာ... ”

ဒါဆို မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတာကြီးကို ဘာဘက စပြောခဲ့တာပေါ့... ဘာဘက စပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ... ”

“ဘာ... ဘာဘက ကျွန်တော့်အတွက် သတို့သား ကမ်းလှမ်းခဲ့... ဘယ် ဟုတ်လား... ”

“မှားယွင်းလွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တာကို ပြန်ရှင်းပြရုံပါ... ဦးတော့ ညည်းကို သိစေချင်တာက ငါ တန်ဖိုးထားတဲ့လူစားမျိုးတွေက... ဦးကောင်း တို့လို လူတွေပဲ... ”

“ပညာတတ်ကြတိုင်းလည်း စိတ်ဓာတ် စာရိတ္တတွေ ကောင်းနေ... ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး... ”

လရောင်ကျူးရင်

ခြူး က မျက်နှာလေး မသိမသာလွှဲပြီး အထွန့်တက်သွားသည်။ ဦးကောင်း က မျက်မှောင်ကုတ်ထားရင်း လှည့်ကြည့်သည် ပြီးတော့ မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့ပြီး ...

“အဲဒီတော့ လူ့အကြောင်း ပေါင်းမှသိ တဲ့ .. ညည်း သေချာသီးအောင် ပေါင်းကြည့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဘာ ..”

ခြူး ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတက်သွားကာ အလန့်တကြား မော့လိုက်တော့ ဦးသာယာ က ပြုံးပြုံးကြီး ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းတယ် .. ခုမှ မိန်းကလေးနဲ့ ပိုတူသွားတာ ..”

ဟု ပြောပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ ဘာကိုပြောသွားတာလဲလို့ တွေးစဉ် ဖုန်းသံကြားလိုက်သဖြင့် နေရာမှ ထလာခဲ့ရကာ ...

“ဟလို ..”

“ခြူး ကိုယ်ပါ ..”

“ဟင်!..”

ဖုန်းထို နားက ဖျတ်ခနဲ ခွာလိုက်မိတဲ့အထိ ခြူး လန့်သွားမိပြီးမှ ပြန်ကပ်၍ ...

“ပြောလေ ..”

“စကားပြောရအောင်ကွာ .. အပြင်ထွက်ခဲ့ပါလား ..”

“ကျွန်တော် မအားဘူး ..”

“ဘာလုပ်နေလဲ ..”

“ဖုန်းပြောနေတယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ပြောပြီးရင်ရော ..”

“အိပ်တော့မှာ ..”

“ခုမှ ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးတာ ..”

“ဒါပေမယ့် အိပ်ချင်လို့ပေါ့ .. ဒါပဲမို့လား ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

“ပြီးရောလေ .. မင်း ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ကိုယ် လာမှာပေါ့ ..”
“ဘာ!.. ဟလို ..”

နောက်ထပ် ဟလို ထပ်ခေါ်ရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရပ်နေမိဆဲ ...
“ကော်ဖီမတိုက်ရပါဘူး .. ခဏပဲ စကားပြောပြီး ပြန်မှာ..”

ဟင်!..

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စစ် က အိမ်ရှေ့ကနေ ဝင်လာနေပြီလို့လျက် ...

“ဆောရီး .. မအိပ်ခင် အလုအယက် ဝင်လာရတာ ..”

စိတ်တိုသွားကာ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်မိသည်။

“မိုးချုပ်နေမှ ဘာတွေ အရေးကြီးနေလို့လဲ ..”

“မင်းဆီကို ရှေးကြီးသုတ်ပျောက်စွတစ်ခုခုရှိမှ ပြေးလာရမှာလား..”

စစ်သည်ကောင်း ဆိုတဲ့လူ စစ်နိုင် မနိုင်တော့ မသိ..။ စကားပြောပြီဆို သူ့လမ်းကြောင်းနဲ့သူ ရှာကြံပြီး ထွက်ပေါက်ရှာ ပြောတတ်၏။

စကားအရ ချောင်ပိတ် ဆွဲအသွားတယ်ဆိုတာ မရှိ ..။

“အဲဒီလို ကိစ္စတွေရှိတာနဲ့ ပြေးပြောရလောက်အောင် မိသားစုအစုစုက ခုမှ ဆွေမျိုးတော်ရမှာ .. ကိုယ်က အဆင့်မကျော်ပါဘူး ..”

ဪ .. ဒီကတော့ အဆင့်တွေကျော်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသူပေါ့..။

ခြူး မျက်နှာလေး တင်းသွားတော့ စစ် က ပြုံးသည်။

“ထိုင်မယ် နော် ..”

ခွင့်တောင်းသလိုနဲ့ အပြောနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ လူက ထိုင်ပြီး သား ..။

ခြူး က သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုသောက်လေ .. အပူလား အအေးလား ..”

“မင်းက အပူတွေပေးရင်လည်း ရပါတယ် .. အအေးဆိုရင်လည်း ရင်ပူ သက်သာတာပေါ့ ..”

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မေးတာလေ ..”

“ကိုယ်ကလည်း ကောင်းကောင်း ဖြေနေတာပဲ .. မင်း ခေတ
ရှိရှိ မရှိရှိ ကိုယ် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ..၊ ဘာလိုချင်နေသလဲ ပြောချင်
ပြောချလိုက်ရမလား ..”

“ကိုစစ် ..”

“ပြောပြတာ ..”

“မေးတာကိုပဲ ပြောပါ ..”

“မင်းမေးတာကိုပဲ ဖြေဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ .. နှစ်ယောက်
ဆွေးနွေးဖို့ ..”

“ကျွန်တော် အနားယူမလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ..”

“နှစ်ရက်တောင် ရှိပြီကွာ .. မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာပစ်ကွေး
တောင် ပျောက်သွားပြီ .. ဒီလောက်လည်း မင်း မပျော့ပါဘူး ..”

ကိုယ်ကလည်း နုရွဲပြောနေတာမို့လို့လား ..၊

လူကို အကဲပိုသလိုလို စွပ်စွဲနေတာကိုတော့ မခံချင် ..၊

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီးဆိုတည်းက ချစ်ခင်ရင်းနီးဖွယ်စကား မဆို
ဒီလူ ဘာကြောင့် ရိုက်ပေါက်တွေချည်း ထွင်နေတာလဲ ..၊

“တင်းသွားသလား .. ဆောရီး ..”

“ဆောရီးမနေပါနဲ့ .. ဘာမှမစားဘူးဆိုလည်း ပြီးရော .. ခင်ဗျား
ဆွေးနွေးချင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ ပြန်
တော့ ..”

“ဟာ .. ပေါ်တင်ကြီးပါလား ..”

ခြူး က တကယ် ထရပ်သည် ..၊ စစ် က စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ခြူး
ဘေးကို လျှောက်လာပြီး စပ်ဖြဖြ ..၊

“ဘာတွေတင်းနေတာလဲ ..၊ မင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တူညီ
ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် .. နောက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ...”

“အဲဒါတွေ ကယ်တင်စရာဖြစ်လာတာ ခင်ဗျားကြောင့်လို့ရော
နည်းနည်းလောက် မတွေးမိဘူးလား ..”

“ဆိုင်မှ မဆိုင်တာ ..”

“ခင်ဗျား သူများမျက်နှာအရိပ်အကဲကို မကြည့်ဘဲ အဲဒီလို ပြောဆို
တတ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ် ပြဿနာတွေ ပုံကျလာတာ ..”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး .. မင်းနဲ့ကျမှ ..”

ခြူး ပျက်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ငုံ့မိုးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်း
တွေက စူးရှနေ၏။ မျက်နှာပူသလိုကြီးဖြစ်သွားကာ သူမ မျက်နှာလွှဲပစ်
လိုက်မိသည်။

“ခြူး ..”

သူက အနားကို ထပ်တိုးပြီး ပခုံးချင်း မထိတထိ ကပ်၍ ...

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား ..”

ခြူး ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်နှင့် စစ် က ရှေ့က ပိတ်
ကာထားကာ ...

“လူကြီးတွေ စီစဉ်နေကြတာ ဟုတ်တယ်ကွာ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ်
တို့ချင်းပဲ ငြိချင်တာ ..”

“ခင်ဗျားအဖေ ဈေစပ်ပေးတဲ့မိန်းကလေးတိုင်းကို ခင်ဗျား ဒီတိုင်း
မေးခဲ့ပုံပဲ ..”

“ဟား! ...”

“ကြည့်ရတာ သူတို့က မငြိချင်ကြဘူး ထင်တယ် ..”

“ချာတိတ် .. မင်း အဲဒီလိုထိုးနှက်ပြီး မတည့်ရာမတည့်ကြောင်း
ကြိုတာဆိုရင်တော့ မောသွားမှာ နော် .. ငါက မင်းနဲ့ပတ်သက်
ဒေါသကို အထုံအကျင်စွဲနေအောင် ကျင့်ထားပြီးသား ..”

ခြူး က မျက်နှာလွှဲ၍ မဲ့သည် ..၊ သူ ဈေစပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ မိန်း
ကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ဆိုတာ ကြားခဲ့ပြီးသား ..၊

ထိုပြင် ပြတ်ခဲ့တဲ့ရည်းစားက နှစ်ယောက် ...

ကြားတဲ့အတိုင်းဆို နောက်ရည်းစားက ခုထိ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုး
ကးနေတုန်း ...

“ချာတိတ် .. မင်းနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ပြောရအောင် ဟုတ်ပြီ
ဟာ .. ရန်မဖြစ်ကြေး ..”

“ပြောလို့ရတယ် .. အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာသာ ခင်ဗျား အလေး
ဆနက်စဉ်းစားရင် ကျွန်တော့်ကို ရွေးမှာမဟုတ်ဘူး .. ပြီးတော့ ခင်ဗျား
ဘာတွေ့ရောပဲ .. ကျွန်တော့်လိုပုံစံကို ရွေးမတော်ဖို့ စဉ်းစားတယ်ဆို
ကာ ကျွန်တော့်ကို တကယ်လက်ခံတာ ဟုတ်ရဲ့လား .. ဒီကိစ္စကို
ဘာက စပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ ..”

ဒါတွေကို ခြုံ လုပ်ကြံပြောနေတာ မဟုတ်ပေ။ စိတ်ထဲမှာ တကယ်
စားနေမိတာကို အဲဒီအတိုင်း ..

“ခင်ဗျားအဖေကလည်း ဘာကို အရမ်းလေးစားတဲ့လူ .. အိမ်
ထောင်ရေးဆိုတာ အားနာမှုတွေနဲ့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ အကြီးကြီး တွေးနေတာလဲ ခြုံ ..”

“အများကြီးထပ်ချဲ့ကြည့်လို့ ရသေးတယ်နော် .. မလတ်တို့လို မိန်း
ကလေးပုံစံစစ်စစ်တွေကိုတောင် ဦးသာယာ တူမတွေဆိုရင် တော်ပါပြီ
ပို့ အန်တီက ပြောခဲ့တာ ..”

“အဲဒီကိစ္စတွေက တစ်ပိုင်းပြီးခဲ့ပြီ .. ဦးသာယာ တူမတွေပေးမယ့်
ပူတို့ကို သူတို့မိဘတွေက မွေးမြူခဲ့တာ .. မင်းကို မင်းမိဘက မွေးခဲ့
ကာ .. ဘာမှကို မဆိုင်ဘူး .. နောက်ပြီးတော့ နေဦး .. ငါကရော မိဘ
က ပေးစားတဲ့မိန်းမကို ကိုယ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ မျှီသိပ်လက်ခံနေမယ် ထင်
ပို့လား ..”

ခြုံ က မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်လျှင် ...

“ခြုံ ..”

ထိုမျက်နှာဘက်ကို စစ် က ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ငါ့က ခေါင်းရှုပ် သိပ်မခံချင်ဘူး .. ကိုယ်မျှော်
လင့်မထားတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးကို သူများပံ့ပိုးတိုက်တွန်းတိုင်း လက်နက်ဆွဲ
ဝင်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားတဲ့ကောင်ပါ .. ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ကိုယ့်
အတွက် ရှိသည်ဖြစ်စေ .. မရှိသည်ဖြစ်စေ ကရုဏ်စရာမလိုတဲ့ အရာရာ
ပဲ ..”

သူက မျက်နှာငုံကြည့်တော့ ခြုံ နဖူးလေးမှာ သူ့မျက်နှာ ..
“ကိုယ် ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာနေရင်တော့ အဲဒါက
တစ်ရှူးလေးတစ်စဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက် လက်နက်မလိုဘူး ..”

ခြုံ က ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေ မပြောချင်သေးဘူး ..”

“ဒါဆို ကိုယ်မေးတာကိုတော့ ဖြေ .. ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာမို့
လား ..”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ သူမ ငြိမ်သက်နေခဲ့လျှင် ...

“လူကြီးတွေကြောင့်လည်း ပါပေမယ့် ကိုယ့်ကို ရင်းနှီးလက်ခံတဲ့
စိတ်နဲ့ပေါ့ ..”

“ခင်ဗျားကရော ..”

“ပြော ဘာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံလာခဲ့ပြီးတော့
လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတော့လည်း ဖြစ်သွားတာပဲလား ..”

“အဟွန်း ..”

သူက မေးခွန်းကို သဘောကျသွားသလို ပြုံးသည်။ ထိုစဉ် -

“ဟော .. စစ်သည်ကောင်း ..”

စကားမပြတ်ကြသေးခင် ဦးသာယာ ဧည့်ခန်းကို လွှတ်လာတာ-

“ခုနကပဲ ဒေါက်တာကြည်လဲ့ခင် က ဖုန်းဆက်တယ် ..ဆေးခန်း ကအပြန် ခြုံ့ ကို ခဏဝင်တွေ့ချင်လို့တဲ့ .. စကားပြောသံကြားတော့ ရောက်လာတာ မြန်လှချေလားလို့ ထင်တာ ..”

ဦးသာယာ က ရိုးရိုးပြော ရိုးရိုးပဲပြုံးတာပေမယ့် မိုးချုပ်စ မီးရောင် ထိန်ထိန်အောက်မှာ စစ် ရဲ့မျက်နှာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်နေ လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟို.. ကျွန်တော် ဒီနားရောက်လာလို့ ဝင်လာတာပါ.. ခြုံ့ နဲ့လည်း စကားပြောချင်လို့ ..”

“အေး .. အေး .. ပြောကြ .. ငါက ဒေါက်တာ မှတ်လို့ ..! ကိုယ့် ကလေး အပြောအဆိုမတတ်တာတွေနဲ့ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ ဆင်းလာ တာပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဘာ .. မဖက်ဖက်တို့အော်သလို လဲ့ လို့ပဲ အော်ပါ..”

“အေး .. အေး .. လူကြီးချင်း သိနေကြပေမယ့် ကလေးတွေကို တော့ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူးလေ .. နောက်တော့ အော်ရပြောရတာတွေ အဆင် ပြေသွားမှာပါ ..”

ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘာ.. ခုတော့ ကျွန်တော် ဘာဘာတုမဆီက အဆင် ပြေစရာ စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် မရသေးပါဘူး .. ကူညီပါ ..!!

အခန်း (၃၆)

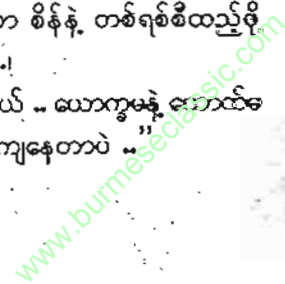
“လှလိုက်တာ ညီမလေးရယ် ကြည့်ပါဦး.. မှန်ထဲမှာ ကြည့်စမ်း..”

“ဟုတ်ပ .. မာမို့ သတို့သမီးက အပြင်ခံတဲ့မျက်နှာလေး ..! ပြည့် ပြည့်ဖူးဖူး ဝင်းမွတ်နေတာပဲ .. နောက်ဆို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးတော့ အမြဲလိမ်း နော် .. မိန်းကလေးလို နေကြည့်စမ်းပါကွယ် .. ဘယ်သူမှကို လိုက်လို့မိမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

မိတ်ကပ်ဆရာက လဲ့ ကိုယ်တိုင် ရွေးလာသည့် နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဆရာမ ဖြစ်ကာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လို ပန်းနုရောင်မျှောမျှောပါးချိတ် နှင့် ဇာနားကွပ်သလို သတို့သမီးဝတ်စုံကလည်း လဲ့ စိတ်ကြိုက် ခြုံ့ ကို ဆင်ပေးထားတာပဲ ဖြစ်သည်။

ရတနာတွေကိုတော့ ဦးသာယာ ထုတ်ပေးထားသည့် ရတနာတူး ဇာတိက ပတ္တမြားတွေချည်း ရွေးထုတ်ကာ စိန်နဲ့ တစ်ရစ်စီထည့်ဖို့ အတွက် အော်သည့်လဲ့ က စိန်တစ်ဆင်စာ ..!

“မာမို့သမီးက ကံကောင်းလိုက်တာကွယ် .. ယောက်ျားမနဲ့ ဇာတိက က ချစ်လိုက်တာများ သူတို့ရဲ့သမီးလေး ကျနေတာပဲ ..”

စကားလုံးတွေ အများကြီးထဲမှာ ခြုံ ကျေနပ်သွားခဲ့တာ ဒီစကား ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ကဲ .. မာမီ လက်စွမ်းပြထားတာ ပြီးပြီနော် .. စိတ်ကျေနပ်ရဲ့ လား .. မာမီ နောက်ပွဲ ဆက်စရာရှိလို့ ..”

“စိတ်တော့ ကျေနပ်ပါတယ် .. မာမီက ဒီလိုမျိုးထားသွားတော့ တယ်ကောင်းပါ့မလဲ ..”

လဲ က အကဲပိုသလိုပြောတော့ မာမီက ပျာပျာသလဲ တောင်းပန် သည်။ ဟိုမှာ ပြီးတာနှင့် ဒီဘက်ကို ပြန်ပြေးလာပါမည်လို့ ပြောသွား တော့ မတတ်နိုင် ...။

“မာမီကျော် ပြန်သွားတာလား သမီး ..”

“ဟင် .. ဟုတ်တယ် မေမေ .. ပြီးနေပါပြီ ..။ မေမေချွေးမလေးကို ကြည့်ပါဦး ..”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ကြည့်နေကြတော့ ခြုံ က မျက်နှာ ပူကာ ခေါင်းလေး ငုံ့သွားသည်။ ဒေါ်ယဉ်လဲ က အနားရောက်လာပြီး မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်သည်။

ပန်းရင့်ရောင်နုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေးနှင့် မျက်တောင်ကော့တို့ ရှုန်းစို နေသော မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုးပြုံးကြည့်နေပြီး ...

“သမီး ..”

နူးညံ့ညင်သာသောလေသံသည် စကားလုံးတွေ အများကြီး ပြော လိုက်သကဲ့သို့ လေးနက် ပြည့်ဝနေခဲ့လျက် ...

“မင်္ဂလာပွဲချိန်ထက် ပိုစောပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းမိတာကို စိတ်ကျဉ်း ကျပ်မနေနဲ့နော် .. သားကြီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲတုန်းကလေ ..”

“ဟင်!...”

ခြုံ အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်လဲ က ပြုံး၍ ...

“ဟုတ်တယ် .. သားကြီး ကျောင်းပြီးကာစတုန်းက သူ သိပ်ချစ်

တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ပူဆာတယ် .. မိန်းကလေးက နယ်ကနေ ဆေးတက္ကသိုလ် လာတက်တာလေ ..။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲရှာ တယ် .. အန်တီတို့ကလည်း အစတုန်းကတော့ သဘောမတူဘူး .. နောက်တော့ သား စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို ငဲ့ညှာပြီး မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ စီစဉ်ပေးဖို့ လုပ်ခဲ့တယ် ..”

ဒေါက်တာ မင်းကောင်းမျိုး ၏ ကြည်လင်နူးညံ့သော မျက်နှာပြင် ထက်မှာ အတိတ်က ဤသို့ နာကျင်စရာ ဇာတ်လမ်းမျိုး ရှိခဲ့မည်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ အရိပ်မထင်ခဲ့တာကို ခြုံ အံ့ဩနေမိ၏။

ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သွားသည်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားနေမိ သည်။ ဒေါ်ယဉ်လဲ က မပြောချင်တော့သလို သက်ပြင်းချနေခဲ့သဖြင့်--

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ဟင် ..”

“လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ .. အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မင်္ဂလာပွဲ ချိန်အမီ သတို့သမီးက အဆင်သင့်မဖြစ်ခဲ့ဘူး .. အခမ်းအနားအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး အန်တီတို့က သူ့ကို ဇောင့်နေကြတယ် .. ဟိုတယ်လ်မှာ နောက်ဆုံးပွဲချိန်ယူထားတော့ နာရီပိုမိုအတွက် ဖြေရှင်းရတာ လွယ် တယ် ..။ ဒါပေမယ့် တစ်နာရီကျော်သွားတော့ သတို့သမီးကို သွားခေါ် တဲ့ သားကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်ရောက်လာတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..။ သတို့သမီးက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ -”

သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည့် ခြုံ မေးဖျားလေးကို ဒေါ်ယဉ်လဲ က လက်ညှိုးလေးနဲ့ အသာလေး ပင့်ကိုင်ရင်း စိုက်ကြည့်၏။

“မိန်းကလေးက သူ့ဘက်က မပြည့်စုံမှုတွေကို အန်တီတို့ကို ဘာမှမပြောရဲဘဲ ပွဲချိန်နီးတော့မှ ဟိုပြေးဒီလွှား သူငယ်ချင်းအားနဲ့ ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားနေကြတာကိုး .. အဲဒီတော့ ဘာမှ အဆင် သင့်မဖြစ်ဘဲ နောက်ကျနေခဲ့တာပေါ့ .. တကယ်လို့သာ သတို့သမီးက အချိန်မီပြီးခဲ့ရင် သူ့မိဘတွေ လာခေါ်တဲ့အချိန်မှာ သားကြီးနဲ့ လက်ထပ်

ပြီးနေပြီ ..”

ဇွဲ က ခေါင်းလေးညိတ်၍ ဆက်သိချင်နေ၏။

“သူ့အမေက ပြောသွားသေးတယ်လေ .. ငါ့သမီးကို ပါးနှစ်ချက် လောက် ရိုက်ဆုံးမပြီး ပြန်မလှုပ်ပဲတဲ့ .. လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ မမိနိုင် တော့ဘူး ထင်တာတဲ့ .. ခုတော့ နင်တို့ မပေါင်းထိုက်လို့ပဲ ဆိုပြီး သားလက်ထဲက ဖြုတ်ချပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်.. ကိုကိုကြီး ဘာတွေလိုအပ်ချက် ရှိနေလို့လဲ..”

ဇွဲ မေးတာက လိုအပ်ချက်ရှိနေတာကို သိချင်တာမျိုး မဟုတ် ပါ.. မင်းကောင်းမျိုး လိုပညာတတ် ရုပ်ချောသည့် သူ့ဌေးသားဆိုလျှင် သမီးရှင် တော်တော်များများက ငြင်းနိုင်ကြမှာ မဟုတ် ..။

“အန်တီတို့ကြောင့်ပါ .. သားနဲ့ မိန်းကလေး ချစ်သူတွေဖြစ်ကြ တုန်းက သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့အသံ ထွက်ခဲ့မိတာလေ .. မိဘတို့စေတာမှာ အတိုင်း ရွှေကို ရွှေချင်း၊ စိန်ကို စိန်ချင်း ထပ်စေချင်တာပါ .. ပြီးတော့ ပညာမစုံကြသေးဘူး .. နောက်ပြီးတော့ နယ်က ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အန်တီ မကြိုက်ဘူး .. ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာထက် ကိုယ် ပြေးကြည့် လို့မရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်မိသားစုထဲ ဆွဲသွင်း ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ ..”

စည်းကမ်းကလနားတွေ ပါလာတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ မျက်နှာက တည်ငြိမ်ပြတ်သားသည့် မာန်မာနတို့နှင့် တင်းမာသယောင် ရှိနေခဲ့ လျက် ..

“အဲဒီမှာ မိန်းကလေးက ပြန်ပါသွားပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း လက်ထပ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး .. ဘာအလုပ်မှလည်း ဆက်မလုပ်တော့ ဘူးတဲ့ ..။ သူ့မိဘတွေရဲ့မာနကိုလည်း အန်တီ လေးစားသွားတယ် .. လူဆင်းရဲသလောက် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေ ရှိသလို ဆင်း ရဲပေမယ့် မာနကြီးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတာကို နားလည်သွား

တာ .. နောက်ပိုင်းမှာ သားကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောမရတော့ဘူး၊ သမီးကလည်း အဲဒီအဖြစ်တွေကို လန့်နေတာပေါ့နော် ..”

ဇွဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ဘယ်သူ တွန်တာလဲလို့ တွေးကြည့်လျှင် ဘယ်သူမှမလွန်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပါ..။

“အဲဒါကြောင့် မသေချာမှုတွေကို အန်တီ မလိုချင်ဘူး .. နောက် ထပ် သားတစ်ယောက် ထိခိုက်ကြေကွဲရမှာမျိုးလည်း ထပ်အဖြစ်မခံနိုင် ဘူး .. သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ငုဝါ တို့ကြောင့် အန်တီတို့ဘက်က စကားများခဲ့တာတွေရှိနေတော့ ပိုပြီး စိုးရိမ်တယ် .. သမီး အန်တီတို့ကို နားလည်ရဲ့လား ဟင် ..”

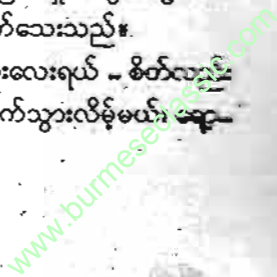
ဇွဲ က ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၏။ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကျေနပ် စွာ ပြုံးမိရင်း ..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ် .. သားငယ်ရဲ့ မထီတထီ ပြန် မပြော နားမထောင်ပုံစံတွေအားလုံးက သမီးနဲ့တွေ့မှ ပြောင်းလဲသွား တာ ..။ အဲဒီ စည်းစိမ်စံအိမ်ကြီးကို သွားဖို့ဆို သူ တက်ကြွနေတယ်.. ပြီးတော့ သမီးနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ပြန်လာတယ် ..။ ဒါတွေက စိတ်ချင်းခံစားမိကြတာတွေပေါ့ .. မိန်းကလေးမှန်း မသိပေ မယ့် နာနဲ့ကျင်ဘက်တွယ်တာမျိုးနဲ့ မသိစိတ်က မြတ်နိုးနေတာ ..”

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လာတော့ ဇွဲ မျက်နှာလွှဲဖို့ ကြိုးစားတော့ သည်။ သူမရဲ့ ခေါင်းလှုပ်ယမ်းသွားသည်နှင့် ဆံထုံးကနေ လည်တိုင်ထိ ဆင်ထားသမျှ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ပြုံးပြက်လက်သွားကြသည်။

လဲ့ ကတော့ မေမေ စကားပြောပါစေဆိုပြီး ရှောင်ထွက်သွားသေး ရင်း သံပရာရည်နှစ်ခွက်တောင် ဖျော်လာလိုက်သေးသည်။

“ရှေ့ .. ညီမလေး ချိုချိုချိုချို အေးအေးလေးရယ် .. စိတ်လည်း ကြည်သွားမယ် .. ရှက်နေတာတွေလည်း ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ နေ့- ဆမေ့အတွက် အချိုလေးလေးနဲ့ ..”

တစ်ယောက်စီလက်ထဲကို သံပရာရည်ဖန်ခွက်လေးတွေ ထည့်ပြီးမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

“တစ်ငုံလောက်ဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက် သမီး .. စိတ်ပေါ့ပါသွားတာပေါ့ ..”

သူကတော့ ဖန်ခွက်ကို မှန်တင်ခုံပေါ်ချထားလိုက်ကာ ခြူးသောက်လိုက်တာကို ကြည့်နေခဲ့ပြီး ...

“သမီးအကြောင်းလည်း ဦးသာ က ပြောပြထားပါတယ် .. သမီးလိုချင်တဲ့ မိသားစုလို နွေးထွေးမှုမျိုး အန်တီတို့မိသားစုက သမီးပေးနိုင်မယ်ထင်တယ် .. ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကလည်း ကိုယ်လိုအပ်နေတဲ့လူဆီက မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လောက်ပဲ ပေါ့ပေါ့ကြီးရနေပါအောင် အချစ်ခံရတိုင်း ပျော်စရာမကောင်းပါဘူး .. အဲဒါကြောင့် အန်တီတို့ နွေးထွေးစွာကြိုဆိုဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေကြပေမယ့် သမီးက အန်တီတို့အပေါ်မှာ ..”

“ကျွန်တော် အန်တီတို့မိသားစုကို သဘောကျပါတယ် .. အားလည်းကျတယ် .. ကြီးမေတို့နဲ့ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့်လေ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါ သမီးရယ် .. အန်တီတို့အိမ်ကို သမီးတစ်ခါ ရောက်လာဖူးပါတယ် .. သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့ အတ္တလောဘစိတ်နဲ့ အန်တီတို့ ပြောဆိုမှားမိတာတွေ ရှိရင်ရှိမယ် .. မတရားသဖြင့် လုပ်ရမှာကိုတော့ ဘယ်တော့မှမလုပ်ခဲ့ဘူး .. နောက်လည်း လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. မျက်စိအောက်မှာ မတရားတာတွေရင် ကိုယ်နဲ့ သိသိ မသိသိ လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး ..”

ဒါတွေကို ထိုညတုန်းတည်းက ခြူး နားလည်ပါသည်။ သူမကို အားလုံးက ကူညီခဲ့ကြသည်။ သူမ ဘယ်သူဆိုတာ မသိပေမယ့် လုံးဝ နောက်ကလိုက်လာပြီး ကူညီဖို့ ပြောခဲ့တဲ့အထိ ..

တကယ်တမ်း ဘာဘရဲ့အမွေဖြစ်ကြော်ငြာကို သူတို့တွေ မသိလိုက်ပေ .. ဒါပေမယ့် ‘နှင်းခဲလေး’ဆိုသည့်အမည်နဲ့ ကြော်ငြာခဲ့တာနဲ့ မသိကြတာ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာကလည်း ဆွေမျိုးချင်းသိစေချင်တာသာ အဓိကဖြစ်ကြောင့် အတွင်းလူတွေသာသိသော ငယ်နာမည်လေးနဲ့ပဲ ဘာဘက ကြော်ငြာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အဲဒီအချိန်မှာ မလဲ က ခြူးကို မိန်းကလေးမုန်း သိနေပြီ .. စစ် တို့ မိသားစုရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ဘာဘ ယုံကြည်သလို လည်း ယုံကြည်ပါ၏။ ခက်ခဲနေတာက ဘာလဲဆိုရင်သာ ..

“ခုလည်း သမီးနဲ့ သားက သူငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်သလို ဖြစ်နေကြနေပဲ .. ဒါပေမယ့် သားငယ်က သမီးကို သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ တိတိက သိနေတော့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ပြီးမြောက်ချင်တယ် .. သမီးတို့ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ..”

ခြူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တပြုံးပြုံးနှင့် သူမအကြောင်းတွေပဲ ပြောနေတတ်ခဲ့ပြီး ဒီည လက်ထပ်ကြပြီဆိုကာမှ စစ် ကလည်း မှန်ကုတ်ကုတ်၊ ကလည်း မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် ...

“တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်ကွယ် .. သမီးက သားငယ်အပေါ်မှာ အိမ်စုရကြောင့် မကျေနပ်တာ မုန်းနေတာမျိုးများ ရှိနေသလားဟင် ..”

ခြူးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် အောင့်ပြီးမှ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က ဆက်၍ “သမီးက လူကြီးမိဘစကားကို နာခံတဲ့ မိန်းကလေးပါ .. အဲဒါကြောင့်မို့လို့ လူကြီးစကားနားထောင်လိုက်ရပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တော့ ရှိနေလား ..”

ခြူး က မျက်လွှာချထားရင်း ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က မော့ကြည့်၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုစစ် က ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်.. သူ ကျွန်တော်

ကို အများကြီး ကူညီခဲ့တဲ့သူပါ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ယောက်ျား
လေးလိုမျိုး ဆက်ဆံလာပြီးမှ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီတိုင်း ရောလို့မို့
တာလေ ..၊ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားချက်တွေ ဘာမှမရှိခဲ့ကြဘဲနဲ့ ချစ်
ချင်းကြီး လက်ထပ်လိုက်ရတော့ ..”

“မောင်မောင်ကတော့ ညီမလေးကို တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားချက်
တွေ ထားတတ်နေတာ သေချာတယ် နော် ..”

အနားကို လဲ့ ရောက်လာတာ မသိလိုက်ဘဲ စကားဝင်ပြောမှ
ကြည့်မိသည် ..၊ ပြီးတော့ ပြုံးပြရင်း ...

“ရှက်မနေပါနဲ့၊ ခြုံ ရယ် .. ညီမလေးက ဝန်မခံပေမယ့်
ခံစားမိနေတာက ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ရဲ့ တွယ်တာမှုမျိုးနဲ့ပါ ..၊ လောလော
ဆယ် ညီမလေးက မုန်းတာ နာတာ တစ်ခုခုမရှိပါဘူးဆိုရင် ပြီးတာနဲ့
မကြာခင် ညီမလေးတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖြစ်သွားမှာ တို့ ပြောရဲ့တယ်
ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. မောင်မောင်က ချစ်နေတာကိုး ..”

“ကဲ .. ကဲ . ချစ်တာ ခင်တာတွေ နောက်မှပြော .. လဲ့ က ညီ
အငယ်ဆုံးလေးအတွက် ဘာလက်ဖွဲ့တာလဲ ..”

“ဟော .. သားကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ ..”

မင်းကောင်းမှူး က မင်္ဂလာပွဲအတွက် အဝတ်စားလဲပြီးနေပြီ
ကာ လက်ထဲမှာ ဘူးလေးတစ်ဘူးကိုလျှောက် ..

“ညီလေးရဲ့ပွဲကို အစ်ကိုကြီးက နောက်ကျခံလိုဖြစ်မလား မေ
အံ့မယ် .. ငါ့ညီမက ပြင်လို့ လှလို့ပါလား ..”

ခြုံ ကို ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ရယ်ပြကာ ဘူးလေးကို လက်တစ်
ထဲ လာထည့်ပေးပြီး တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသည့် သံပရာရည်ဖန်နဲ့
လေးကို သူပဲ ဆွဲယူကာ တခြားနေရာမှာ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ .. မိလဲ့ ကိုယ့်ယောက်မကို လက်ဖွဲ့တာ သံပရာ
လား ..”

“ဟုတ်စရာလား ကိုကြီးရယ် .. ခြုံ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစား
ဒိတ်ကပ်ကအစ ခေါင်းဖျားကနေ ခြေဖျားထိ လဲ့ တာဝန်ယူထားတာ ..”

“ဟာ .. ဘာလဲ .. အဝတ်အစားတွေလား .. ဒိတ်ကပ်အရာ
သေးတာလား .. ဒီဖိနပ်လေးနဲ့လား ..”

မင်းကောင်းမှူး က ခါးကိုင်း၍ ခြုံ တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ညှိုး
ထိုးသွားပြီး ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ ခါးထောက်ကနေ ကိုယ်ကို မတ်မတ်
ပြန်ရပ်ကာ ...

“နိုင်ငံခြားပြန် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတဲ့ကွာ .. ကိုယ့်မောင်လေး
မင်္ဂလာပွဲကို လက်ဖွဲ့တာ ညံ့ပါ ..”

“ကိုကြီးကရော ဘာလဲ ..၊ အဲဒါ ဘူးလေး ပီစီညောင်တောက် ..”

“ပီစီညောင်တောက်ထဲမှာ ဘာလဲ သိလား ..”

“သိတယ် .. လက်စွပ် ..”

“ဟုတ်ပြီ .. ဘယ်လောက်တန်လဲ မုန်းလိုက် ..”

“မမုန်းချင်ပါဘူး .. ပြောချင်လွန်းလို့ ပါးစပ်ပြင်နေတဲ့လူ ပြော
အားရှိသွားအောင် လဲ့ တို့ မတုံးဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မနိုင်ရင် မနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ .. မဖွင့်နဲ့
ညီမလေး .. တော်ကြာ လက်စွပ်မြင်တာနဲ့ ငါ ပြောမိလေခြင်းဆိုပြီး
မိလဲ့ ဒီနားမှာ တုံးခနဲ လဲကျသွားလိမ့်မယ် ..”

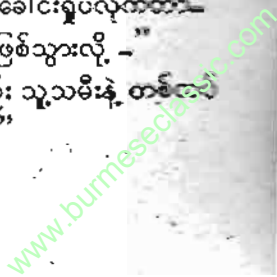
“ကိုကြီးနော် .. ဒီက မောင်မောင် ပူဆာထားတဲ့ကား ဝယ်ထားလို့”

“ဟုတ်လား .. ဘယ်လ်တာလေးလား .. ဝမ်းပျိုင့်သရီး ဖွတ်ချက်
ဖွတ်ချက်လေးလား .. ဘယ်နှစ်ကျရင်လဲ ..”

“ကဲ .. ကဲ .. တော်ကြပါတော့ .. ငါ့နယ် ခေါင်းရှုပ်လိုက်တာ ..”

“မေမေ တွေ့လား .. သူ့သမီးလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားလို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းအမေအကျင့်ကလည်း သူ့သမီးနဲ့ တစ်တယ်
တည်းပဲ .. မနိုင်ရင် ရန်တွေ့လွှတ်တတ်တာ ..”

ဦးကောင်း နောက်ထပ် ဝင်လာတော့ ခြူး ဘေးမှာ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေ ဝိုင်းရံထားသလို ဖြစ်သွားကာ ...

“သားအမိ စည်းလုံးနေကျ ..”

“ကိုကောင်း ရှင် တော်တော့ .. ဒီမှာ ရှင်တို့တွေကို လိုက်ကြည့်နေရင်း ခြူး ခေါင်းလေး တစ်ပတ်လည်တော့မယ် .. လာ .. သားလေး .. တော်ကြာ သူတို့ လက်ဆောင်တွေပြိုင်ရင်း လည်ပင်းထည့်ပေးတော့မှာ ..”

“ဟင်!...”

တကယ်လားဆိုသည့် မျက်လုံးလေးပြူးသွားကာ ခြူး က ယောက်ကန်ကန်လေး ထရပ်၏။ လဲ့ က ရယ်ကာ ခြူး ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ပြီး-

“အလကား ညီမလေးကို ဒီအိမ်မှာ အငယ်ဆုံးမို့လို့ ချစ်လို့ ကြတာ ..”

“စတာ မဟုတ်ဘူးနော် လဲ့ .. ကိုကြီး တကယ်ပြောနေတာ ညီမလေးက တစ်သက်မှ တစ်မင်္ဂလာ .. ဒီလောက်နဲ့ လုံးဝ မရဘူး-

“ကိုကြီး တိတ်တိတ်နေပေးရင် နောက်လစာ အားလုံး ကိုကြီး စေးမယ် ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က လက်ကို ဆွဲခေါ်လို့ ပါလာခဲ့ပေမယ့် မောင်နှမနှစ်ယောက်က စကားနိုင်လှနေကြတာ မပြီးသေး ..

“လာ .. မေမေတို့က မိသားစု လက်ဆံစားပွဲ အရင်လုပ်ကြမှာပွဲမစခင် ကြိုပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းတာ ..”

“ဟင်!...”

ပြောနေတုန်းမှာ ဦးကောင်း နဲ့ လဲ့ တို့ မောင်နှမပါ နောက်ပါလာကြကာ ...

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး ထိုင် .. ထိုင် .. မောင်မောင့်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ .. စားသောက်လိုက်လို့ နှုတ်ခမ်းနီပျက်ရင် ပြန်ဆိုးတော့မယ်”

ဓာမိကျော်က မမကို သင်ပေးခဲ့တယ် .. မပူနဲ့ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က သခွားရောင်ပိုးချိတ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ဆံထိုးခြင်း ခြင်းမှာ ဆံထိုးတွေ ပန်းတွေ ဝေသည်။ လဲ့ ကတော့ အပြာရောင်ချောချောလေးနဲ့ ဖြစ်သည်။

သူမကတော့ နောက်တွဲဆံထိုးလေးပဲဖြစ်ကာ အပြာရောင်ဝတ်မှုန်နှင့် သစ်ခွဖြူဖြူလေးတွေကို ဘေးမှာကပ်ပန်ထား၏။ ဦးကောင်း ရှေးမင်းကောင်းမျိုး ပါ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေ အစုံအလင်နဲ့ဖြစ်ကာ ပြင်ဆင်ထားပြီးသည့် ထမင်းစားပွဲမှာ အတူ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင့်သားက ဘယ်မှာနေလို့လဲကွ ..”

“ညီလေး လာနေပြီ ဖေဖေ .. ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူ သွားစရာတွေ ရှိနေမှာပေါ့ ဖေဖေရယ် .. သူ အရမ်းပျော်နေတာ ..”

ခြူး ရှေ့မှာတော့ မှုန်ကုတ်ကုတ်နဲ့ပါ ..

ဘာတွေမကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီး ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလဲ ဆိုတာတော့ မသိ ..

သူ ပျော်နေသည်လို့ အားလုံးက ပြောနေသည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ရှေ့ကျမှ တမင်လုပ်နေတာလား ..

ခြူး တွေးမိနေတုန်းမှာပဲ စစ် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ထမင်းပွဲကြီး ရှေ့ထားပြီး မင်းကို စောင့်နေရတာကွာ .. ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ညီ ..”

သူပဲ ခုနက သွားပါစေဆိုပြီး ဝင်လာတာနဲ့ တန်းမေးတော့လည်း သူပဲ ဖြစ်၏။ စစ် က ထမင်းဝိုင်းကို အံ့ဩသွားကာ ...

“ဒီအချိန် အရောက်ပြန်ခဲ့ဆိုလို့ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်တာလား -”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဦးကောင်း က ဝင်ဖြေ၏။

“ဧည့်ခံပွဲက အနည်းဆုံး နှစ်နာရီကျော်လုံးနာရီကြာမှာ -”

www.burmeseclassic.com

လည် ပင်ပန်းပြီး ဘယ်သူမှ စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး .. အထူးသဖြင့် သင်္ဃာ သား သတို့သမီး အိပ်ခန်းဝင်သွားတာနဲ့ မိသားစု မျက်နှာစုံညီ ထမင်း စားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ..

စစ် မျက်နှာတော့ပင်လိုက်ကာ မသိမသာ မဲ့၏။ ပြီးတော့ ခြေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို သေချာငုံကြည့်သည်။ အားလုံး တိခနဲ တိတ်သွားသဖြင့် ခြုံ မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်သွား၏။
“တော်တော်လှတာပဲ ..”

လို့ ပြောပြီး ပါးနားကပ်လိုက်ကာ နမ်းတော့မလိုလို .. ပြီးတော့—
“မထင်ရဘူး နော် ..”

စပြောတာ ရန်စကား ..။

လူကို အကျည်းတန်သည်လို့ ပြောလိုက်မှန်း သိပေမယ့် ဒေါသ မဖြစ်ဘဲ ဘေးကလူတွေကို မျက်နှာပူကာ ခြုံ မျက်စောင်းထိုးမိတော့ မလို ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါကျမှ စစ် က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အားလုံးကိုကြည့်၍ ..

“ယောက်ျားဖြစ်လိုက် .. မိန်းမဖြစ်သွားလိုက် ဆိုတော့ ..”

“သားငယ် ..”

“မောင်မောင် နော် .. ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မနောက်ပါဘူး .. ပျော်လို့ စတာကို ..”

“တော်ပြီ .. ကဲ .. အလှပျက်အောင် ဝိုက်တင်းအောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ .. အဆာခံရုံ နည်းနည်းပါးပါးစီတော့ စားကြရမယ် .. ပြီးတော့ ဒါက မိသားစုတွေ လက်ဆုံစားတာ .. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြဖို့ ..”

ထမင်းစားကြတော့ ဒေါ်ယဉ်လဲ့ ကရော လဲ့ ကပါ ခြုံ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ ဝိုင်းထည့်ပေးကြသည်။

“ကိုယ် မထည့်ပေးတော့ဘူး နော် .. ရတယ်မို့လား ..”

“ရတယ် ..”

“ပြီးရော ..”

မျက်နှာလွှဲနေလေ သူ ပိုဆိုးလေမို့ ပြန်ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ နဲ့ လဲ့ တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြီး ပြုံးကြ၏။

“အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“သားငယ် ..”

“မောင်မောင် ..”

စားနေရင်း သူ ထသီးတော့ ခြုံ လန့်သွားကာ အားလုံး မျက်လုံး ပြူးကုန်၏။

“ရှော .. ညီ ရေသောက်လိုက် ..”

ရုတ်တရက်မို့ ကြည့်နေမိကြစဉ် မင်းကောင်းမျိုး က ရေ ကပျာ ကယာထည့်ပြီး လှမ်းပေး၏။

“အဟွတ် .. အဟမ်း .. ဟင်း ...”

ရင်ဘတ်ကို ဖိထားပြီး မော့လာသည့်မျက်နှာက နီရဲနေကာ ...

“အဲဒါ မင်းကြောင့် ..”

“ဘာ! ...”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. မင်း သူများကိုပဲ ငေးနေပြီးတော့ ..”

“ကိုကြီး နော် .. မစွပ်စွဲနဲ့ ..”

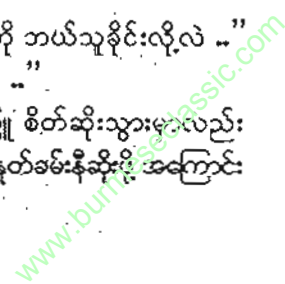
မင်းကောင်းမျိုး က ခြုံ ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် ပြုံးသည်။

“ငေးတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ သီးသွားမှာစိုးလို့ ကြည့်လိုက်မိတာနဲ့ ကျွန်တော် သီးတာ ..”

“သူ မသီးအောင် စောင့်ကြည့်ဖို့ မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ ..”

“ဒါကတော့ တာဝန်သိတဲ့အနေနဲ့ပေါ့ ..”

စစ် တမင်ညစ်နေတာကို ရိပ်မိကာ ခြုံ စိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိုးလျက် ထမင်းဝိုင်းကို လက်စသတ်ကြတော့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ အကြောင်း

ရှာပြီး လဲ က မြူ ကို ခေါ်သွား၏။

“မင်း အင်္ကျီလက်ဝမှာ နည်းနည်းစွန်းသွားပြီ .. မြန်မာဝတ်စုံ လဲရမှာမို့လား .. သွားလဲလိုက်တော့ ..”

“ကိုကြီး ကျွန်တော် တိုက်ပုံတွေ ပုဆိုးတွေ မဝတ်တတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးသားနော် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သတို့သမီးက မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ .. သတို့သားက ဒီတိုင်းပဲ သူများတွေလည်း ရှိတာပဲ .. လက်မှတ်ထိုးကြတုန်းက ဝတ်ပြီးပြီ .. ဒါက ဧည့်ခံပွဲပဲဥစ္စာ ..”

ဖေဖေ ပါမလာခင် ကိုကြီးစကားကို အထွန့်တက်ပြီး စစ် လစ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး စွန်းသွားတာကို ဆေးချမလို့ဟာ မမတို့ ပြင်ဆင်နေကြသည့်အခန်းကို ဖြတ်မိကာမှ ...

“ရတယ် မမ .. သိပ်မှမပျက်တာ မဆိုးပါနဲ့တော့ ..”

“မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ် .. မေမေတောင် လူကြီးပေမယ့် ပြန် ဆိုးသွားပြီ .. ညီမလေးက သတို့သမီးလေ .. မမတို့ ဒီလိုလက်ဆုံစားကြ မှာသိလို့ မာမီက နှုတ်ခမ်းနီ ပြန်ဆိုးရမယ်ဆိုတာ သေချာမှာသွားတာ ..”

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်နေသည့် မျက်နှာလေးက နှာတံချွန်ချွန်လေးနဲ့ နီထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ဘေးတစောင်း လှမ်းမြင်နေရ၏။

အခန်းရှေ့ကနေ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင်း စစ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလို့ ကိုယ့်မှာတော့ တောင်းဆိုနေလိုက်ရတာ ...

လူကြီးတွေဆွဲခေါ်လာပြီး ကိုယ့်လက်ထပ်ပေးတာကြီးကို မလိုချင်လို့ .. သူမကတော့ တောင်းဆိုလိုက်တာ ရက်ရက်စက်စက် ..

“လက်ထပ်ပြီး တစ်လအထိ သူမကို လင်မယားလို မဆက်ဆံရဘူး .. သို့မှသာ လက်ထပ်မည်” တဲ့ ..။

“ဘာကို ကျွန်တော် ပြောပြီးသား .. ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမယ်လို့လေ .. ကြီးမေတို့အိမ်ပေါ်မှာ တောင်းရမ်း

စေ့စပ်သလို ဖြစ်မြောက်ခဲ့တာက အဲဒီက အကန့်တွေပါ .. ဘဝအရေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး” တဲ့ ..။

မင်းမှ အပြောကောင်း ..။

မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။ သူမလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ ဒီကတိကို ပေးခဲ့ရသည်။

ဒါကြောင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တမင်ညစ်ပြနေတာ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆို ထမင်းစားနေရင်း သူမဆီပဲ စိတ်တွေရောက်နေလို့ ဘေးရာတွေ လမ်းကြောင်းလွဲပြီး အသက်ဘေးနီးသွားတာ ကံကောင်းလို့ ..။

“သမီး လဲ ရေ .. ခဏလောက် လာဦး သမီး .. သမီးတို့ဆေးရုံက မိတ်ဆွေတွေ ရောက်နေတယ် ..”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဒေါ်ယဉ်လဲ့ က လဲ ကို လာခေါ်ရင်း တံခါးဝမှာရပ်နေသည့် စစ်ကို ‘ဘာလုပ်နေလဲ’ ဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မော့ကြည့်သွားသေးသည်။

စစ် က ဘာမှမဟုတ်သလို ရယ်ပြရင်း အခန်းထဲဝင်လာကာ ...

“နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမလို့မို့လား .. ကိုယ် ဆိုးပေးမယ် ..”

“မလိုဘူး ..”

သူ တင်းခဲ့သလို မြူ ကလည်း ပြန်တင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ဘောက်(စ်)ထဲ ပစ်ထည့်တော့ သူက ပြန်ယူကာ ...

“လိုတယ် .. ဒီတိုင်း လှမှ မလှတာ ..”

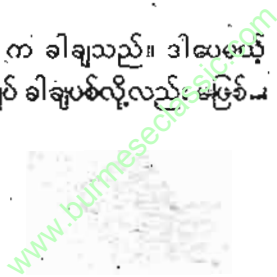
“လှလှ မလှလှ ..”

“ဟေ့ .. မင်း နော် ..”

“ကိုစစ် နော် .. ခင်ဗျား ..”

သူ လက်ကိုဆွဲထားလိုက်တော့ မြူ က ခါချသည်။ ဒါပေမယ့် လက်ဝတ်ရတနာတွေကြောင့် အတင်းအကျပ် ခါချပစ်လို့လည်း မဖြစ် ..

“ဒီဘက်ကို လှည့် ..”

“ဟင်အင်း...”

စစ် က ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ မျက်နှာချင်း ကပ်သွားအောင် ဝှဲယူ၏။ ပြီးတော့ ...

“မင်းကို အရမ်းလှလို့ လက်ထပ်ချင်တာလို့ ကိုယ်က ပြောထားတာ .. မင်း မလှလို့ မဖြစ်ဘူး .. တော်ကြာ ယောက်ျားပုံစံကြီးကို ယူလား ထင်ကုန်ရင် ကိုယ် သိက္ခာကျတယ် ..”

“ပျော်စရာကြီးပဲ ..”

“ဘာ!...”

“ခင်ဗျားကို သိက္ခာချခွင့်ရပြီပေါ့ ကောင်းတယ် .. လုံးဝမဆိုးဘူး”

“မရဘူးကွာ ..”

ဤ မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် စိုက်ကြည့်နေမိရင်း သူ့စိတ်တွေ ကာဖြစ်ကုန်မှန်း မသိ ...

“ခင်ဗျား .. ခင်ဗျား နော် လွှတ် ..”

ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ကြောက်လန့်ခြင်းက နှိပ်စက်ကာ ဤ မျက်လုံး ဘဲမှာ မှောင်မိုက်သွား၏။ ဆံထုံးတွေ မင်္ဂလာဝတ်စုံတွေ ကပ်ကပ်ကျပ်ကျပ်နှင့် မရုန်းသာ မလွန်သာ အခြေအနေတစ်ခုကို စစ် က အခွင့်အရေးယူသွားခဲ့၏။

“ခင်ဗျား လူညစ် .. လူယုတ်မာ .. သွား ..”

“နမ်းတာလေးကိုကွာ .. ခုပဲ လက်ထပ်တော့မှာ ဒီလောက်တောင် ဘွန်တိုရလား ..”

“မသိဘူး .. ခင်ဗျား ထွက်သွား နော် ..”

“ဟင် .. မောင်မောင် ..”

“ညီ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ဤ နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ခုံလေး ကပ်ကွယ်ရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဆိုင်ချလိုက်ပြီး ငို၏။

ရုတ်တရက် ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုတာပဲ နားလည်ကာ လဲ့ ပျာပျာသလဲ ဝင်လာခဲ့လျက် ...

“မငိုရဘူး .. မငိုနဲ့ ညီမလေး .. ကုန်ပါပြီ .. အို .. မိတ်ကပ်တွေ ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ ..”

ချောလေ ငိုလေ ဖြစ်နေကာမှ စစ် ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မင်းကောင်းမှူး ကလည်း သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်လျှင် စစ် က တကယ့်ကို ခပ်တည်တည် ...

“ဘာလဲ .. ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး ..”

“ညီ ရာ .. မင်း ...”

ဆူမလိုပြင်ပြီးမှ မင်းကောင်းမှူး မျက်နှာက ရယ်မြူးရိပ်သမ်းနေလျက် ...

“သွား .. ခွေးကောင်လေး ..”

စစ် ရဲ့မျက်နှာကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ကပ်တွန်းပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ပြောသည်။ ပြီးမှ ...

“အလကားနေရင်း ‘စ’ နေတာပဲ .. သွားစမ်းကွာ .. မင်း ..”

ဤ အရှက်ပြေအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် မျက်နှာကို အကဲခတ်မိတော့မှ လဲ့ သဘောပေါက်သွားကာ အပျိုကြီး မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ဒါပေမယ့် ကလေးမကို ချောရဦးမှာမို့ ထပြေးသွားလို့လည်း မဖြစ် ...

ခွေးစုတ်လေး .. ငိုအောင်တော့ စတတ်ပြီး မချောတတ်ဘူးလား...!

အခန်း (၃၇)

“သမီးလေးကို သိပ်မမြင်ဖူးသလိုပဲနော် .. ချောလိုက်တာ ..”
 “ကိုသာယာ တို့က မက်ဆွေချ်မပို့ ဖုန်းမဆက်နဲ့ဗျာ .. ချက်ချင်း ကြီးတော်တော်ဆိုးတဲ့လူ ..”
 “ဟုတ်ပဲ .. ကျွန်ုပ်က စင်ကာပူသွားတော့မလို့ .. ဒီပွဲနဲ့ လွဲတော့ မလို့လို့ ..”
 နှစ်ဖက်မိတ်ဆွေတွေ ဖိတ်ကြားသမျှ အားလုံး လာကြသည်။ အင်းယားလိပ်ခံ၏ မြက်ခင်းပြင်မှာ ညက လှပစိုပြည်နေသည်။
 “ဘယ်နှယ်လဲ .. မျက်လုံးမခွာနိုင် ဖြစ်နေသလား .. ဝေးဝေး ဧရာဝတီသွားတဲ့အခါ အနီးကပ် ဆွဲကြည့်ဖို့ မှန်ဘီလူး လိုရင် ပြော ..”
 သူငယ်ချင်းတွေလည်း စကုန်ပါပြီ ..
 ခြုံ့ ကို သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားသည် မသိ ..
 သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သိနေပြီးသားပါ ..
 “ဒီကောင် မှိန်းနေတာ .. ခြုံ့ ကို ချာတိတ်မလေးမှန်း သူ အစော ကြီးတည်းက သိတယ် ..”
 “ဟုတ်လား စစ် .. မင်းက အချင်းချင်းတောင်မှနော် ..”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်
 “ပြောမနေကြနဲ့ .. ငါတို့ကိုက တုံးတာ ..”
 “မတုံးဘူး နေ့စဉ် .. စိတ်မှမဝင်စားတာ .. အနီးကပ် ဘယ်တုန်း က ခေါ်ပြောဖူးလို့လဲ .. ဒီကောင်ကိုပဲ မန်းတူမန်း ဆိုပြီး ငါတို့ ကပ်ရိ နေတာလေ ..”
 သူတို့ဘာသာပြောပြီး မြေရှင်းနေကြသည်။ စစ် က ဘာမှလည်း မဖြေရှင်း .. ငြင်းလည်း မငြင်းပေ ..
 သူ့ကို မြင်သာသည့်နေရာရောက်လျှင် မျက်နှာလွှဲသွားတတ်သည့် ခြုံ့ ကိုပဲ မျက်စောင်းရွယ်သွားတိုင်း ပြုံးမိ၏။
 အတင်းနမ်းလိုက်တော့ ငိုသည် .. နမ်းပါရစေ ဆိုတော့ ခင်ဗျား က ခွင့်ပြုမှာမို့လို့လား ..
 “အံ့မာ .. ပြုံးနေလိုက်တာ ငါတို့စကားပိုင်းကို ကျောခိုင်းပြီးတော့ ..”
 သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုစေ သူ ခြုံ့ ကိုပဲ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက် .. ပခုံးတွန့်ပြလိုက်နှင့် ‘စ’ နေခဲ့၏။
 ဧည့်ခံပွဲပြီးသွားတော့ လက်ဖွဲ့ခြင်း သည်းခံပါ ဆိုသည့်ကြားက လက်ဖွဲ့ဘူး ငါးဘူးလောက် ပါလာသေးသည်။
 ထိုဘူးတွေကို သူပဲ အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပို့ကံသွင်းလာကာ --
 “လာ ဖောက်ကြည့်ရအောင် ..”
 ခေါ်ပေးမယ့် ခြုံ့ က ဂရုမစိုက် .. အင်္ကျီလဲဖို့ တစ်စုံယူပြီး ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်လျှင် စစ် က အတင်းပြန်ဆွဲထားကာ ...
 “နေပါဦးဆို .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”
 “ကိုစစ် .. ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်နော် .. ဒီတင်ခါ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ခေါင်းကွဲထိပ်ကွဲဖြစ်ဖို့ သေချာတယ် .. မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့ ..”
 “ကွဲရအောင် မင်းကို ငါ ဘာပြောရသေးလို့လဲ ..”
 “လက်ကို လွှတ် ..”

“မလဲပါနဲ့ဦး .. ငါလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှိသေးတာကို ..”

“ခင်ဗျားဘာသာ နေနိုင်လို့နေတာ နေပေါ့ .. ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကျဉ်းကျပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေလဲ သိလား ..”

“အဲဒါလည်း ဒီတစ်ညပဲ .. မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ် တာ .. ရှက်တာ .. ရင်ခွန်တာ ..”

“တစ်ခုမှမဖြစ်ဘူး.. ခင်ဗျားကို ရင်ခွန်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး..”

“ဤက စကားပြောနေရင်း လက်ကို ခါချပစ်နေ၏။ စစ် ကလည်း မလွှတ် ..”

“မင်းကိုလည်း မဝင်စားခိုင်းသေးဘူး .. ပူမနေနဲ့ .. လက်ဖွဲ့ ဖောက်မလို့ ခေါ်တာ ..”

“အဲဒါလည်း ခင်ဗျားပဲ ဥစ္စာခြောက်နေတာ .. ခင်ဗျားပဲ ဖောက်.. စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“မင်း ဝင်စားမှာပါ .. ပိတောက် နဲ့ ဝတ်မှု နာမည်နဲ့ ဘူးပါတယ်.. အကြီးဆုံးဘူးပဲ ..”

“ဤ ရုန်းနေတာ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘူးတွေချထားတဲ့ ဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။”

ထိုအချိန်မှာ သူက ခြူး လက်ကလေးကို အသာလေး ပြန်ဆွဲလာခဲ့ ကာ သူမကိုင်ထားသည့် ဝတ်စုံကို တစ်ပါတည်းဆွဲယူပြီး မွေ့ရှာခြေရင်း ကို ပြန်ပစ်တင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ထိုင် ..”

“ဤ ကို မွေ့ရှာစပ်မှာ ထိုင်ခိုင်းကာ ဘူးတွေကို အိပ်ရာပေါ်ထိ ထပ်သယ်လာ၏။”

“ဟိုဘက်မှာပဲ ကြည့်မယ် ..”

“ဟိုသယ်ရ ဒီသယ်ရနဲ့ကွာ .. ဒါလေး ကြည့်ရုံပဲကို ..”

“ဤ ထရပ်လို့မရတော့အောင် သူ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ပခုံးချင်း

ဆပ်ကပ်ထားလိုက်ကာ ...

“ဒါ အရင်ကြည့်မှာမို့လား ..”

“အင်း ..”

စစ် က ဘူးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ထိကပ်ထားတာကို ဂရုမစိုက် စွာ နေ၏။

“ဘူးကလည်း တင်းခဲနေတာပဲ .. တိတ်ပိကလည်း ခိုင်လိုက်တာ.. ဘာတွေမို့လို့လဲ ..”

သူ မကျေမနပ်ပြောနေသမျှ ခြူး က စိတ်ဝင်စားနေ၏။ ၎်ကြည့် နေရင်း ပိတောက် နဲ့ ဝတ်မှု ဆိုသည့်နာမည်တွေကို စူးစိုက်ငေးနေမိ သည်။ ပြီးတော့ စစ် ကို သူမတို့ ဘယ်လောက်ထိ လိုချင်တပ်မက်နေ ကြသလဲဆိုတာကိုပါ တွေးနေမိလေသည်။

ထိုစဉ် စစ် ၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသံက ...

“ရပြီ .. ရပြီ ..”

“ဒုန်း ..”

“အောင်မယ်လေးဗျာ ..”

“ဟယ် .. ကိုစစ် ..”

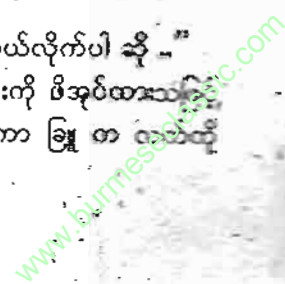
ဘူးက တိတ်ပိကွာသွားသည်နှင့် လက်သီးလုံးကြီး ခိုင်းခနဲ ထွက် လာကာ အတင်းကပ်ငဲ့နေသော စစ် ရဲ့မျက်နှာကို အနီးကပ် ထိချက် ပြင်းသွားရာ ...

“ကိုစစ် ..”

“သေပြီ .. အား!..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. ပြလေ .. လက်ဖယ်လိုက်ပါ ဆို ..”

ပက်လက်ကြီး ပစ်ကျသွားကာ နှာခေါင်းကို ပိအုပ်ထားသည့် သွေး အယ်ကြားကကျလာမလဲ ပြူးပြဲကြည့်ကာ ခြူး တ လာထံ အတင်းခွာခိုင်းနေ၏။

“သွေးတွေ ထွက်နေတယ်ကွ .. မကြည့်နဲ့ ..”

“ဟင်!...”

“ဖယ်ပါကွာ ..”

သူက တွန်းချမှ ခြူ က ပိုပြီး သိချင်ကာ ...

“သွေးထွက်နေရင် ကြည့်ရမှာပေါ့ ..”

“မကြည့်နဲ့ .. မင်းအစ်မတွေ တော်တော်ယုတ်မာတယ် ..”

“ခင်ဗျားက အဲဒါကို ဒေါသထွက်သွားတာလား .. ကိုယ့်ဘာသာ လောဘဇောတိုက်ပြီး ဖွင့်တာ .. ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက အတင်းခိုင်းနေလို့လဲ ..”

ခြူ စိတ်တိုသွားကာ သူ့နားကခွာ၍ ပြန်လှည့်ထိုင်လိုက်လျှင် စစ်က ခြူ ကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့ကာ ရင်ခွင်ထဲ သွင်းထားလိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ .. ခင်ဗျား နော် ..”

ကြည့်လိုက်တော့ ဘာသွေးမှလည်း မရှိ ...

ထိုအခါ ဒေါသက အညှာအတာမဲ့စွာ ...

“လူညစ် .. ခင်ဗျား အဲလိုညစ်လို့ ရမယ်မထင်နဲ့ .. လွှတ် ..”

“မလွှတ်နိုင်ဘူး .. ဒါ ကိုယ်တို့ရဲ့ ည ..”

ခြူ ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်နဲ့ ဖိချုပ်ထားကာ စစ် က အနမ်းတွေ မရမကခြေသည် .. ဆံထုံးလေးလည်း မပြေ .. မင်္ဂလာဝတ်စုံလေးနှင့် လှနေသော ခြူ မျက်နှာလေးကိုလည်း ငုံ့မိုး၍ တစ်မိမိနဲ့ ငေးရင်း -

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ် ..”

“ဟင့်အင်း.. လာမပြောနဲ့ .. ဖယ်ပေး နော် ခင်ဗျား ..”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိမ်းကားနေတာလဲ ..”

“မချစ်နိုင်လို့ပေါ့.. ခင်ဗျားပဲ ခုခင် ခုချစ်.. ကျွန်တော် အဲလိုမရဘူး..”

“မင်းကို ဘာ ပြောမှ မိန်းကလေးမှန်း သိတယ် ထင်လို့လား..”

မမတို့ ဘယ်တုန်းက သိသွားမှန်းလည်း ကိုယ် မသိဘူး .. ဒါပေမယ့်

ကိုယ် မင်းကို စပြီး ဓွေလိုက်မိတဲ့နေ့တည်းက မိန်းကလေးမှန်း သိတယ်..”

“ဘာ!...”

ခြူ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ လှုပ်ရှားမှုတွေလည်း ရပ်တန့်ကုန်၏။ ဒါဆို ပန်းအိုးတွေထဲမှာ သူ့မ မူးလဲသွားတဲ့နေ့တည်းကပေါ့ -

ခြူ တွေးမိသွားတာကို စစ် က ပြုံးကာ ...

“မင်း အသားအရေတွေက ထိကိုင်မိတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ယောက်ျားလေးလို့ ထင်မရတော့အောင် အိစက်နေဘာ .. ပြီးတော့ မင်းကို အိမိလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ကိုယ် ရင်တွေ ခုန်လာခဲ့တာ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

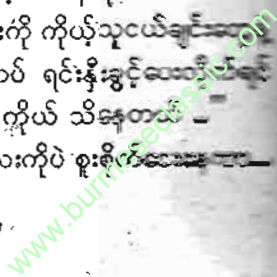
“မင်း မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့စံစားမှုကိုက မင်းကို သာယာနေခဲ့တာလို့ ကိုယ် တွေးမိလာတယ် .. ချစ်စရာလေးမှန်း သိလိုက်ရတော့ အရမ်းချစ်သွားတာ .. မင်းကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချတော့ဘူး .. တစ်နေ့ တစ်ခါ နှစ်ခါမှ မမြင်ရရင် မနေတတ်ဘူး ..”

သူ့နှုတ်ဖျားက နွေးသောရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ခြူ မျက်နှာလွှဲထားရင်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို သတိထားမိလိုက်တော့ ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။

ဒါ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ ..

“ဘယ်သူ ယုံယုံ မယုံယုံ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် .. အဲဒါကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာတယ် .. ပြီးတော့ သဝန်တို့စိတ်က တစ်ခါတည်း ပါလာတာလေ .. အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ မိတ်မဆက်ပေးခဲ့တာ .. သူတို့နဲ့ အနီးကပ် ရင်းနှီးခွင့်သေသိပ်ပေး နောက်ဆက်တွဲ ပတ်သက်လာမှာတွေကို ကိုယ် သိနေတယ် ..”

သူက ပြောပြနေရင်း ခြူ မျက်နှာလေးကိုပဲ စူးစိုက်စေသေးတာ

လရောင်ကျူးရင့်

“မိန်းကလေးမှန်း ကိုယ် သိနေတာကို မင်းကို မသိစေချင်သလို ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှလည်း မသိစေချင်ဘူး .. ယောက်ျားလေးအဖြစ်နဲ့ လည်း ပုံတံခတ်ရင်းနှီးခွင့် မပေးနိုင်ဘူး .. အဲဒါ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း မင်းကို အပိုင်ယူချင်နေလို့ ..”

“ခင်ဗျား ဖယ်စမ်းပါ .. ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကတိတောင်းထား ပြီးသား .. ခင်ဗျား ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ ...”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါပေမယ့် ကတိဆိုတာ တည်သင့်တဲ့ကတိ မတည် သင့်တဲ့ကတိ ရှိသေးတယ် ..”

“ခင်ဗျား နော် ..”

“ကိုယ် အရမ်းချစ်လို့ ယူထားတာကွာ .. အဲဒါ တခြားစီ အိပ်ရမှာ လား .. အဓိပ္ပာယ် မရှိ ..”

“ရှိတယ် .. အဲဒါက အဓိပ္ပာယ်လေ .. ခင်ဗျားပြောနေတာတွေပဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ .. ဟင့်အင်း .. မသိဘူး ဆို .. ခင်ဗျား .. ခင်ဗျား နော် .. သွား ...”

ဇွဲ သူ့ကို ဒေါသတွေ တစ်လုံးတစ်ဝနှင့် အတင်းရုန်းဖယ် ငြင်း ဆန်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် ...

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်လာမှာပါ” တဲ့ ..။

“သေလိုက် ..”

လရောင်ကျူးရင့်